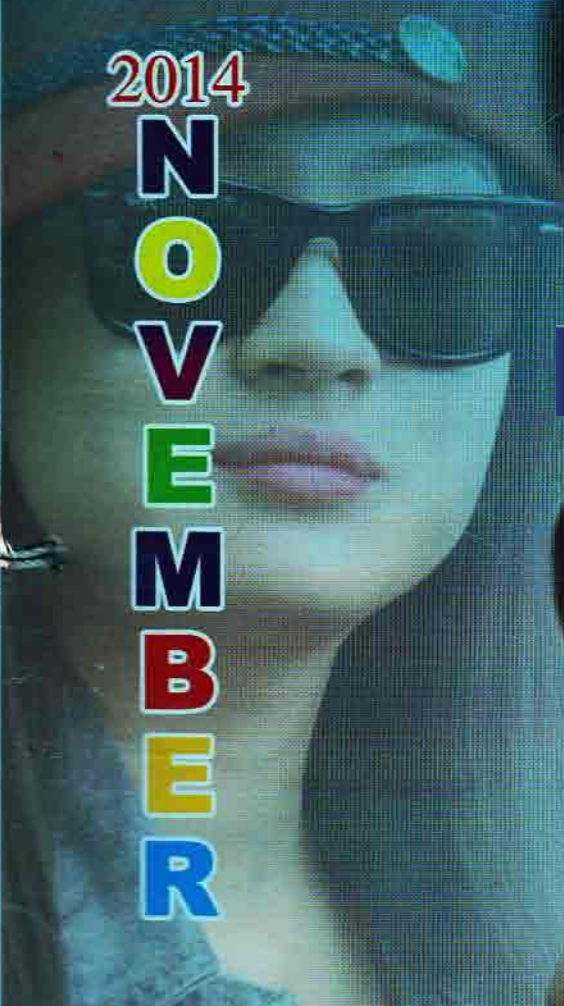

စာအုပ်ဖြစ်ရပ်

မာရီနာ
မထွင်း

2014
NOVEMBER

BURMESE CLASSIC

LUCKY STAR

ဘားသမီးရတနာ မထွန်းကားသူများအတွက်
福星男女不孕不育專科
ဆရာဝံ 楊醫師

B.E (Chemical) D.E.S (U.S.A)

Boy Baby
生男孩專方
သာသားရတာနာ

x+y
=
♂

Girl Baby
生女孩專方
သမီးထေးရတာနာ

x+y
=
♀

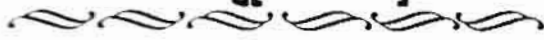
Twin Baby
雙生兒專方
အမြှောထေးရတာနာ

တိုက်(D)၊ အခန်း(၆)၊ ရွှေဝယ်ရိပ်မွန်၊ ရေကြောင်းသိပ္ပံရေ၊ ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီး၊ ကမာရွတ်ပြည်နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

Tel : 01 - 536355, Hp - 09 - 73241356, Hp - 09 - 5139886 Email sanmyint 5688@gmail.com

အယ်ဒီတာချုပ်၏ အမှာစကား

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှိုင်းကုန်နယ်သည် ပြည်သူ့လူထုအား မှိုင်းအသိပညာ ပေးမှုကို အထူးပြုရည်ရွယ်ခဲ့သည့်အပြင် မှိုင်းဖော်ထုတ်နေသော အမှုစစ် ရဲအရာရှိများအားဖြင့် မှိုင်းဖော်ထုတ်ရာတွင် အတွေးအခေါ်နှင့် ဆက်စပ်၍ လက်တွေ့နယ်ပယ်၌ အသုံးပြုနိုင်စေရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှိုင်းမဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာအဖွဲ့တွင် ဘဝ အတွေ့အကြုံများပြားသော နိုင်ငံဝန်ထမ်းဟောင်း အငြိမ်းစားများ ပါဝင်သလို ပညာရေးနယ်ပယ်တွင် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများနှင့် အမြဲထိတွေ့နေသည့် နာမည်ကြီးကျူရှင်ဆရာ၊ ပညာရှင်များလည်းပါဝင်ပါသည်။

နယ်ပယ်စုံမှ ပညာရှင်များ၏ စုပေါင်းအားထုတ်မှုဖြင့် ထုတ်ဝေသော တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှိုင်းမဂ္ဂဇင်းသည် လူတိုင်း မှိုင်းအသိပညာတိုးပွားစေရေး၊ ပြည်သူ့လူထု ပူးပေါင်းပါဝင်သော ရဲလုပ်ငန်းတွင် ပူးပေါင်းပါဝင်စေရေး၊ အိမ်နီးချင်း စောင့်ရှောက်မှုစနစ်ဖြင့် မှိုင်းကြိုတင်ကာကွယ်ရေး၊ နှိမ်နင်းရေး ဖော်ထုတ်ရေးနှင့် ကြိုတင်ကာကွယ်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် ပြည်သူ့လူထု ဘက်မှ ပါဝင်တာဝန်ယူနိုင်ခွင့်ရှိသည်များကို သိရှိစေရန် ပညာပေးအစီအစဉ် ဖြင့် ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှိုင်းမဂ္ဂဇင်းသည် ပြည်သူ့မေတ္တာကို ခံယူ၍ ပြည်သူ့လူထု၏လက်ခံအားပေးမှုဖြင့် ရှေ့ခရီးကို လျှောက်လှမ်းရန် ကြိုးပမ်းအား ထုတ်နေသည်ဖြစ်၍ မည်သူ့မဆိုလိုအပ်ချက်များကို အကြံပြုနိုင်ကြောင်း လေးစားစွာ ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာချုပ်

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

တကယ့်ဖြစ်ရပ်

မဂ္ဂဇင်း

2014 November

အတွဲ(၁)၊ အမှတ်(၁၄)

အယ်ဒီတာချုပ် - အောင်ကျော်ဇော
ရဲအုပ်အောင်လွင်(ငြိမ်း)
ဒုအရာခံဗိုလ်(ငြိမ်း)တပ်မတော်(ကြည်း)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ - ထက်ထက်ဦးဝေ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ - အေးအေးခိုင်၊ ဦးရဲလွင်(ရဲဘိုင်အို)

လက်ထောက်အယ်ဒီတာ - နေမျိုးအောင်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်လွင်(လာယီ/၂၀၈၃)

ပုံနှိပ်သူ

သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်

ဒီဇိုင်းအပြင်အဆင်

Min Group

ကွန်ပျူတာစာပီ

နေမျိုးအောင်

ပန်းချီသရုပ်ဖော်

ပန်းချီမင်းထက်နိုင်၊ ရဲသူ(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မျက်နှာဖုံးရှင်

ဝတ်မှုန်ရွှေရည်

ဓာတ်ပုံ

ရဲရဲ

ဖြန့်ချိရေး

ကန်ကော်လွင်စာပေ၊ အမှတ်(၉၇)၊ မြေညီထပ်(ဝဲ)၊ ၃၉ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဖုန်း- ၀၁ ၃၈၅၃၆၉၊ ၀၉ ၄၉၂၉၄၂၁၈

ကဏ္ဍ

မျိုးကိုကိုထက်(ပျဉ်းမနား)၊ ရွှေစောသက်(ရွှေဘို)၊ လမင်းသစ္စာ၊
မောင်ထည်ဝါ(ပျော်ဘွယ်)၊ မာန်အောင်မင်းနီ၊ မန်းစံရွှေ၊ မင်းထက်သားညို(တောင်ငူ)၊
ကျော်လွင်ဦး(ပျဉ်းမနား)

ကာတွန်း

သူရိန်၊ မင်းခန့်ကျော်၊ ကျော်ဝင်းခိုင်၊ စောဟန်၊ မြတ်နိုး၊ မုဒုံအိန်ဂျယ်၊ ဝေါက်ကျိုင်း၊
အက်လယ်မှူး

ဆောင်းပါး

ညွန့်ဟံ(ကြူဆာ)

ရန်သူနှင့်ဆက်သွယ်သည့်ပစ္စည်း ဥပဒေနှင့်မငြိစွန်းစေချင်

J၃

ဦးသန်းကျွန်း(ဥပဒေ)

အပိုင်းလေး၊ ဖုဒ်မလေး

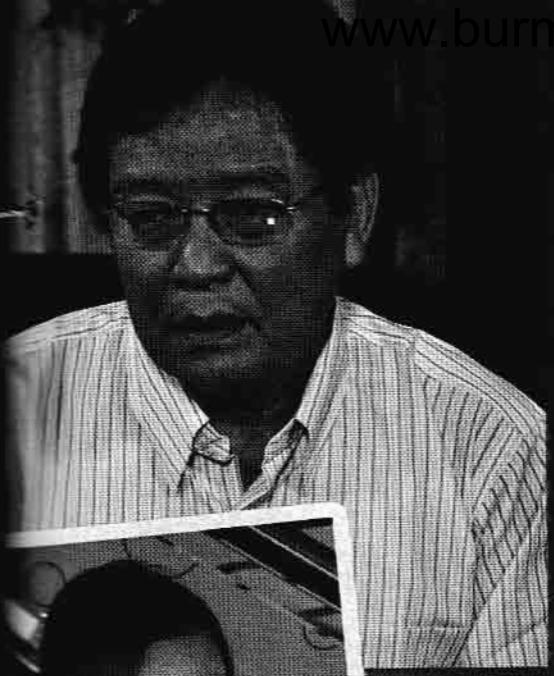
J၄

2014

NOVEMBER
CONTENTS

www.burmeseclassic.com

ဘာသာပြန်
 လှပိုး(ယဉာဏေ)
 ကိုလိုနီခေတ် မြန်မာနိုင်ငံကို ကိုင်လှုပ်ခဲ့သော
 လူသတ်မှုကြီး
 လှမ်းထက်
 သေမင်းနှင့် တကယ်စစ်ခင်းသူ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း ၁၃၆

တစ်မျက်နှာထွေ
 အိမ်(ဂူဗေဒ)
 မနှောင်းသောအသိ ၁၁၁

အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်
 ထက်ထက်ဦးဝေ
 နွေအလွန် ၃၂

ရုပ်ရှင်မိတ်ဆက်
 ဦးဝင်းမြိုင်(သရုပ်ဆောင်)
 ဟိုဒင်းဟိုဟာ ၁၁၂

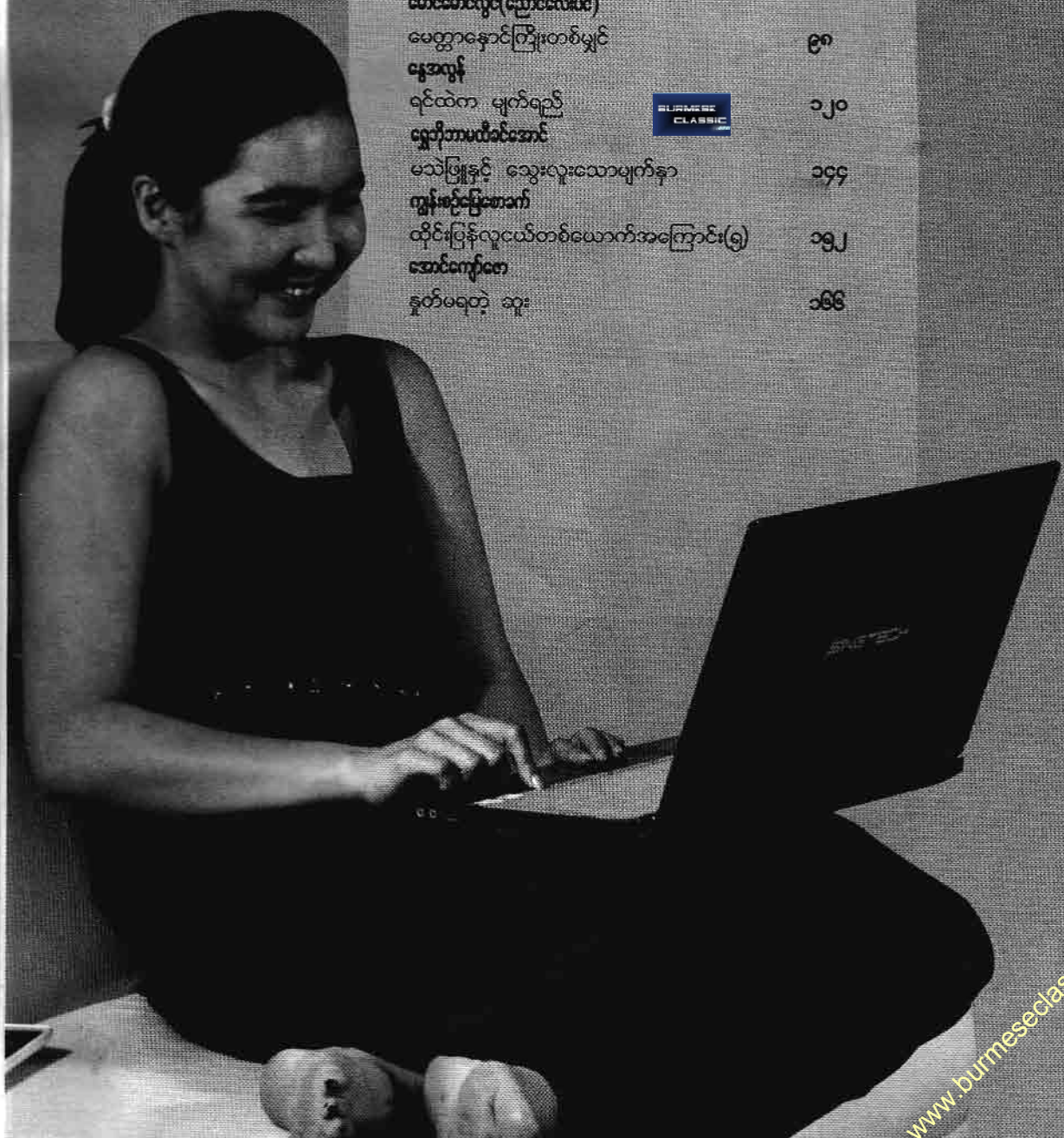
တစ်ခန်းရုပ်ဟာသ
 ထက်ထက်(ဟာသ) ၁၃၂

ဖေဒင်
 ဝေဒသုတေသီတစ်ဦး

သတင်း
 နိုင်ငံတကာသတင်း

ဆောင်ရွက်ပေးပါ(ပျော်ရွယ်)	
ဒုစရိုက်သမားတို့ သွားရာလမ်း	၅၅
ဒုတိယရုံးကြိုစင်ဦး(ငြိမ်း)	
လက်မဆော့ရ	၆၂
ရှင်လွန်းမယ်	
ထာဝစဉ်လန်း ပီတိပန်း	၇၀
စကားအားပေး(ဦးကျော်)	
သူနှင့်သူပ	၈၈
မောင်မောင်လွင်(ညောင်လေးမင်)	
မေတ္တာနှောင်ကြိုးတစ်မျှင်	၉၈
မေ့အလွန်	
ရင်ထဲက မျက်ရည်	၁၂၀
ရွှေဘိုအပထိခင်အောင်	
မသိဖြူနှင့် သွေးလူးသောမျက်နှာ	၁၄၄
ကျွန်းစဉ်မြေစာအက်	
ထိုင်ပြန်လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း(၅)	၁၅၂
အောင်ကျော်စော	
နှုတ်မရတဲ့ သူ့	၁၆၆

ဂုဏ်သိက္ခာ

အို.....လူသား
 ဝေဖန်ပြောဆို
 ဆရာလို.....
 ငါ.....ပိုတတ်သိ ပြောကြ၏
 အပြစ်မြင် အကျင့်ဆိုးမဟုတ်ပါ
 သို့သော်.....
 မေတ္တာအရင်းခံ၊ စေတနာရှေ့ထား
 စိတ်မှာဆုံးဖြတ်
 နိုးကြားစိတ်ဓာတ်
 အသိနဲ့သတိ အမြဲရှိဖို့
 ခင်မင်ရင်းနှီး၊ မိတ်ကောင်းဆွေပမာ
 စိတ်ကောင်း စေတနာနှင့်
 နှံ့နှစ်ပတ္တမြား ဖုံးကွယ်သွားမှာ
 မလိုလားဘူးလေ။
 ကိုယ့်ကံကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီး
 ကိုယ့်ရဲ့ခရီး.....
 ကိုယ့်ထီး ကိုယ်ဆောင်းသလို.....။
 “အရက်” ကို မုန်း’
 “ဘဝကိုနာ” ရှောင်ကြဉ်ဖယ်ရှား
 နေသွားစမ်းပါ.....။
 အကျိုး၊ အကြောင်း
 အဆိုးအကောင်း (မြည်းစမ်းသုံးသပ်)
 ဝေဖန်ပိုင်းခြား၊ ကွဲပြားခြားနား
 သိမှားနှောင်တ
 မင်းရသင့်ပြီ ဝီဟုတ်လား
 ကိုယ့်တန်ဖိုး.....ကိုယ်ပဲဆုံးဖြတ်တယ်။

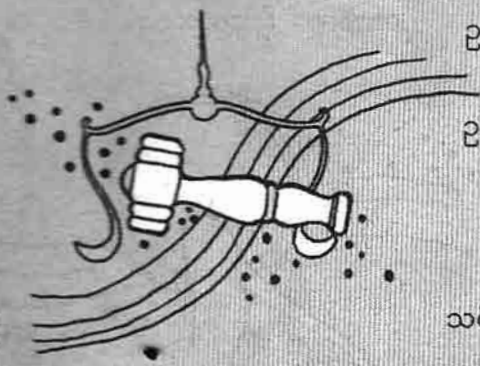
အလုပ်ခွင်မှာ.....“ဆရာ”
 အရပ်မှာ.....“လူကြီး”
 လူ့ဝန်းကျင် ဂုဏ်သတင်းရယ်နှင့်
 အမှားရယ် ကင်းရလေအောင်
 အသိစိတ် ထိန်းချုပ်ဆောင်လို့
 ရိုးသားလေခြင်း.....။
 ဆရာဆိုတာ နာသုံးနာနှင့်
 အမှားကင်း အမြင်ကျယ်
 ဉာဏ်မြော်ရှုတွေ့၊ လေးစားထိုက်အောင်စင်ကြယ်
 ရိုးသားပါးနပ်၊ လမ်းပြရှေ့ဆောင်
 ယုံကြည်အားကိုး.....၊
 ကြည်ညိုလေးစား.....၊
 ချစ်ကြောက်ရိုသေ.....၊
 ဂုဏ်ဒြပ်တွေပိုင်မှ ဤလူရွာတွင်
 မြင့်မြတ်နုလုံးသား
 လောကသစ္စာ.....ခုံညားထည်ဝါ
 “ဂုဏ်သိက္ခာ” ရှိလှစွာတည်း။

မျိုးကိုကိုထက် (ပျဉ်းမနား)

ဥပဒေချစ်တတ်သူ ဥပဒေထိန်းသိမ်းသူ

ပန်းကလေးကို ချိုးချင်ချိုး
 ဥပဒေကို မချိုးနဲ့။
 သံလေးကို ကောက်ချင်ကောက်
 ဥပဒေကို မဖောက်နဲ့။
 ကောင်မလေးကို ရိချင်ရိ
 ဥပဒေကို မငြိနဲ့။
 မိတ်ဆွေချင်း တွန်းချင်တွန်း
 ဥပဒေကို မစွန်းနဲ့။
 ဥပဒေကင်းကွာ ဖြို့ရွာနာ၏
 ဥပဒေတိကျ နိုင်ငံလှ၏
 ဥပဒေစိုးမိုး ရပ်ရွာဖြိုး၏
 ဥပဒေဝန်ထမ်း မှန်ကန်လမ်းတည့်
 သစ္စာရှိသော် နိုင်ငံမော်၏
 ဥပဒေတည်မတ် နိုင်ငံရပ်တည်
 သိက္ခာကြည်၏။
 ဥပဒေသည်သာ ကိုးကွယ်ရာတည့်
 ဪ.....
 ဥပဒေဆိုတာ ကြောက်စရာမဟုတ်
 မဲ့စရာမဟုတ် အဟုတ်လိုက်နာ
 ကျင့်ကြံပါစွ စည်းကမ်းလှလျှင်
 သင်သာသခင်ဖြစ်ပါသည်။
 သင်သာအရှင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ရွှေစောသက် (ရွှေဘို)

စည်းကမ်းဥပဒေ လိုက်နာသော ပြည်သူများသို့ ...

သတိ ရှေ့မှာရောက်ရှိသည်

အားမလိုအားမရ
 စိတ်တိုင်းမကျခဲ့။
 ဒေါသနဲ့ငြိုငြင်
 စိတ်မရှည်ချင်ခဲ့။
 စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါကြ
 အလိုဆန္ဒ မပြည့်ဝ
 တွေ့နေ မြင်နေရ
 အိုကြီးအိုမတွေ့လေ။
 ဪ...
 ငါလည်းတစ်နေ့ကျ
 လျှောက်ရမယ့်လမ်းပါပဲရယ်လို့
 ရော်ရမ်းကာ ပြေးမကြည့်တော့
 စာနာဖို့အရေး အတွေးမရှိ
 တတိတိ ရွေ့လျားသွားတဲ့ စက္ကန့်အိမ်အောက်
 အတ္တတွေ ထိန်ထိန်တောက်ခဲ့သမျှ
 မလှမပ နေဝင်ချိန်ရောက်မှ သိမယ်လေ။ ။

လမင်းသစ္စာ

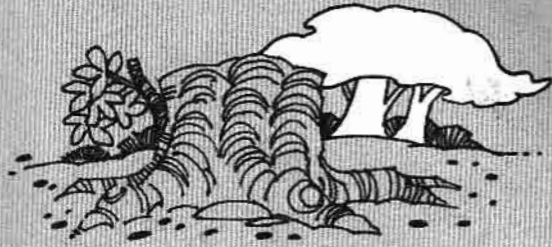
လူ၏တန်ဖိုး

တော၌ပျော်ပါး၊ သမင်များသည်
 နီလာပတ္တမြား၊ တွေ့ရှိငြားလည်း
 မြက်စားကာပင်၊ တောသို့ဝင်လေ၏။
 စိတ်လိုလိုက်စား၊ လူမိုက်များလည်း
 အိပ်စားကာမ၊ ခံစားကြလျက်
 ဘဝများစွာ၊ သံသရာမှာ
 လေးရွာအပါယ်ဆင်းလေ၏။
 မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်၍
 ဖြူအောင်စိတ်ထား၊ ကျင့်ကြံပွားလျက်
 တရားမြတ်နိုး၊ ကောင်းအောင်ကြိုးပွား
 ဖွံ့ဖြိုးလူရွာ၊ သာမည်ပ။
 လူဖြစ်လာရ တစ်ခဏ။
 ကုသိုလ်ရအောင် ကြိုးပမ်းကြ။ ။

မောင်ထည်ဝါ (ပျော်ဘွယ်)

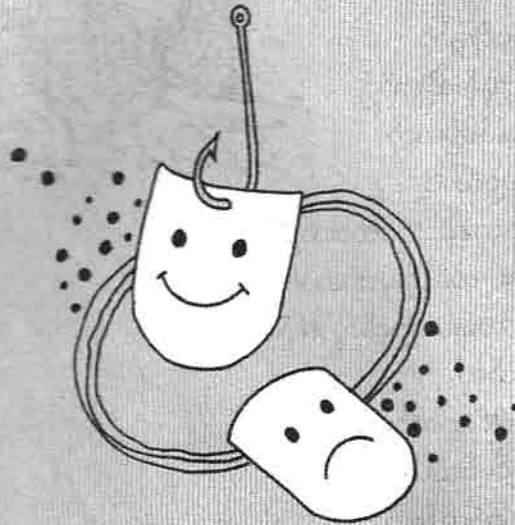
သတိထား ... အသိမှားတတ်သည်

ငါ့ခေါင်းတွင်မူ၊ ဆံပင်ဖြူကို
 ဆေးကူမည်းနက်၊ အုန်းဆီစွက်၍
 ငြီးလျက်ဆင်သ၊ ငယ်စဉ်ကလို
 လှစေလိုပြီး၊ နုပျိုသယောင်
 အရောင်လှည့်ဖြား၊ ဟန်ဆောင်ထားသည်
 ရွယ်များငယ်သလား၊ ထင်ယိုးမှားအောင်။
 တစ်နေ့သော်ကား၊ လမ်းလျှောက်သွားစဉ်
 ကစားခဲ့ကြ၊ ဘဝရွယ်တူ
 ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ပေါင်းအသင်းကို
 ခေါ်ရင်းလက်ဆွဲ၊ ခင်မင်ဆဲဟု
 လှိုက်လှဲမဆုံး၊ တွေ့ကြုံတုန်းမှာ
 အပြုံးတစ်စ၊ ငယ်ရုပ်ပြလျက်
 ငါကနှုတ်ဆက်လေသောအခါ.....။
 စေ့စေ့ကြည့်လျက်၊ ငါ့အားဖက်၍
 မျက်ခုံးအစ၊ မေးစေ့ကအမွှေး
 နှုတ်ခမ်းမွှေးတို့၊ ဖြူမွှေးနေကြ
 အိုရုပ်ပြပြီ.....
 မင်းကငါက၊ ငယ်ဘဝလို
 မနုပျိုတော့.....တဲ့
 ပြောဆိုမမှာ၊ သူ့စကားကြောင့်
 တရားရဖို့ကောင်းသော်လည်း။
 ဪ...ငါတွေ့ကြည့်၍
 သတိနောင်တ၊ အသိရမိ
 ခေါင်းကဆံပင်၊ ငယ်ရုပ်သွင်လို
 အဆင်မည်းနက်၊ ဆိုးထားလျက်ပေါ့.....
 မျက်နှာပေါ်က အမွှေးများ
 နက်အောင်ဆိုးဖို့ မေ့လို့ထား
 ဆိုးပြန်ရင်ကား မှန်မလား.....။

မှန်အောင်မင်းနီ

သာဓု သာဓု သာဓု

လူတွေဟာလေ
 အပူပင်ကြား လှုပ်ရှားရုန်းကန်
 အရှုံးမခံ အနိုင်ရဖို့ ထိပ်တက်ဖို့လုပ်ရင်း
 စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာတွေ ကြုံရတာစုံလို့။
 ဆင်းရဲသား ဘဝတွေက
 အပျင်းမဖက်အား စားဝတ်နေရေးအတွက်
 သေဘေးနီးတာတောင် ရှောင်ရခက်တာမို့
 နောင်ဘဝအတွက်ဆိုတာ မတွေးအား။
 ကြယ်ဝချမ်းသာသူအချို့
 အပန်းမဖြာ လမ်းတကာမော်ကြားလို့
 ပျော်ပါးစွာ အလှူဒါနပြုကြ
 မတော်မတရားရှာ ပကာသနတွေစုတတ်တာမို့
 ကုသိုလ်အစစ်အမှန် ဖြစ်ရေးကို
 အလစ်မပေးဘဲ ပြုတတ်ကြကာမှ
 သာဓု သာဓု သာဓုလို့ ခေါ်ပါရစေ။ ။

မန်းစံရွှေ

မျက်နှာပူရတဲ့ ကွက်လပ်

ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကဗျာမှာ မြင်ရတာ
 ကွက်လပ်.....။
 ငြိမ်းချမ်းရေးရဲ့ကဗျာမှာ တွေ့ရတာလည်း
 အဲဒီကွက်လပ်ပါပဲ.....။
 ဘဝမှာ
 ကွက်လပ်တွေကို
 မပိုင်ချင်ဘဲ ပိုင်နေရ
 မသေချာတဲ့ အိုင်ဒီယာတွေကြောင့်
 ကွက်လပ်တွေ ရလာတာလား
 မကြာခဏ
 တွေးနေမိရဲ့။
 ဒါနုကုသိုလ် ပြုမှုကဗျာမှာ
 ကွက်လပ်တွေရှိနေ
 သီလဆောက်တည်မှု ကဗျာမှာ
 ကွက်လပ်တွေ တွေ့ရ
 ဘာဝနာအားထုတ်မှု ကဗျာမှာလည်း
 ကွက်လပ်တွေ မြင်ရပြန်တော့
 နှလုံးသားထဲမှာ
 သောကမျက်ရည်ဟာ တစ်စက်ချင်းကျလို့လာ
 ကြေကွဲမှုချောက်ကမ်းပါးဟာ
 နက်သထက် နက်လာခဲ့တယ်။

တကယ်ဆို.....
 အဲဒီလို ကွက်လပ်တွေ
 ဘဝမှာ လက်တစ်ဆစ်စာတောင် မမြင်ရဖို့
 အသိတရားနဲ့ သတိတရား ပေါင်းစပ်ဆင်ခြင်
 ကွက်လပ်ဖြည့်တတ်သူဖြစ်ဖို့
 ကြိုးစားသင့်ပါရဲ့။
 ပြောရရင်.....
 ဘဝမှာ
 ကွက်လပ်တွေ ရှိနေခြင်းဟာ
 လက်မထောင်လို့မရတဲ့ ကဗျာဖြစ်လို့
 'ညံ့'အဆင့်နဲ့
 စာမေးပွဲရုံးသူသာဖြစ်တယ်။

မင်းထက်သားညီ (တောင်ငူ)

ရှေးထုံးစဉ်လာ ယဉ်ကျေးမှု

ကြီးသူကိုရိုသေ
 ရွယ်တူကိုလေးစား
 ငယ်သူကိုသနား
 မိဘဆရာ၊ ဆရာမများက
 ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ လူငယ်များကို
 လိမ္မာရေးခြားရှိလာစေရေး
 ပညာသင်ဆုံးမပေးခဲ့
 ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းတွေလည်း
 နွေကျောင်းပိတ်ရက်ကလေးမှာ
 ဖွင့်ပေးသင်ကြားခဲ့ပါတယ်။
 ဒါနဲ့လည်း ယဉ်ကျေးမလာကြ
 ကလေးတွေကို အပြစ်ဆိုရမလား
 ခေတ်ရေစီးလို့ ဆိုရမလား
 ကြီးသူကိုလည်း မရိုသေ
 ရွယ်တူကိုလည်း မလေးစား
 ငယ်သူကိုလည်း မသနား
 စကားနဲ့တောင် အကျောမခံ
 ပြန်ပြောပြန်ဆိုနဲ့
 ဆရာထံပါး စာသင်သားအရွယ်
 ကလေးသူငယ်ကအစ
 ဆုံးမသွန်သင် ပဲ့ပြင်ပေးတာတောင်မှ
 နားမထောင်ကြ၊ မလေးစားကြနဲ့
 ရှေးထုံးစဉ်လာ ယဉ်ကျေးမှု
 ပျောက်ကွယ်လုနီးပါးဖြစ်နေ။ ။

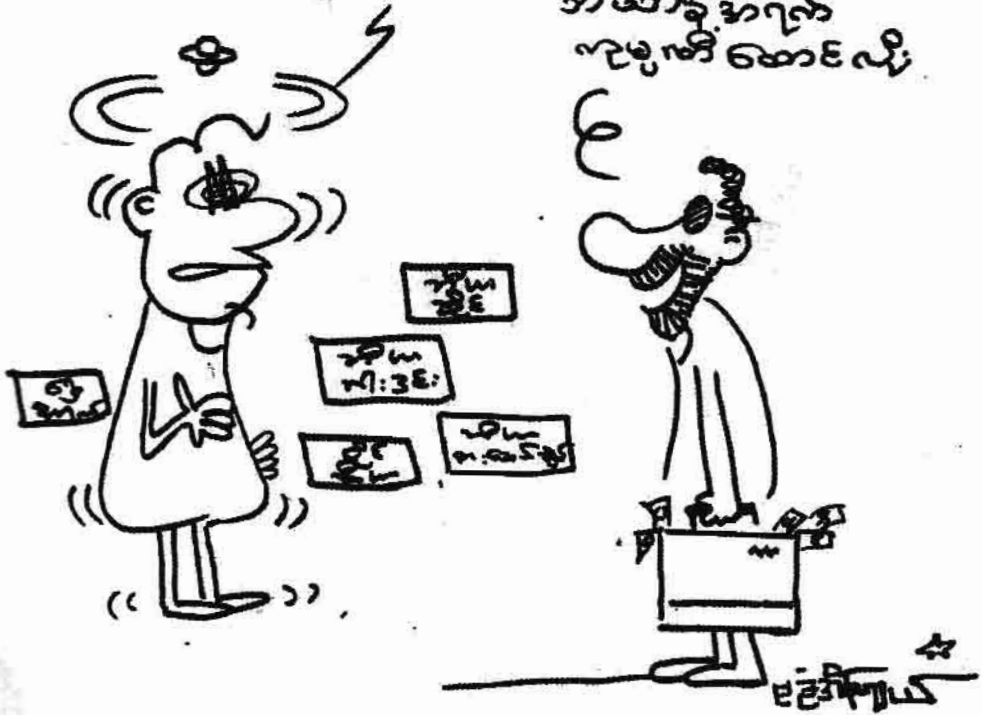
ကျော်လွင်ဦး (ပျဉ်းမနား)

Cartoon

မြန်မာ့ဥဉ်မှာ
 စီးပွားရေးလာလုပ်တာ
 မြန်မြန်ဆန်ဆန်သူတွေဖြစ်သွားတာ
 ဘာစီးပွားရေးလုပ်လို့လဲ

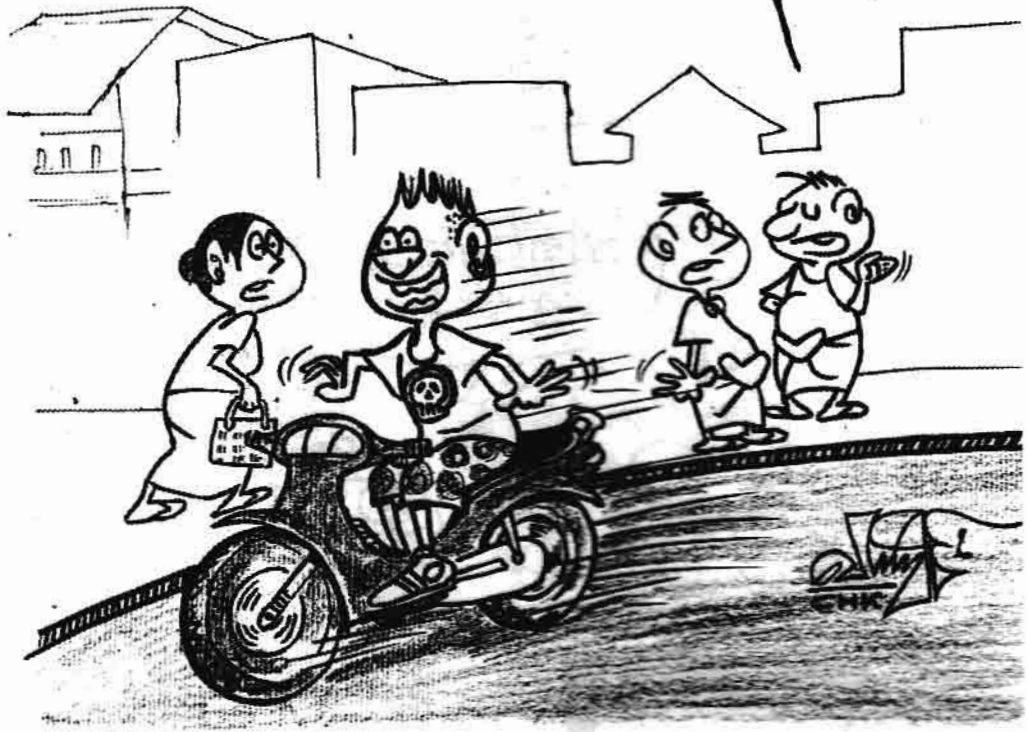
ဘိယာနဲ့အရက်
 လူမှုကိစ္စဆောင်လို့

Cartoon

မျိုးသူသူရှိတဲ့ အိမ်ကပ်
ကို လက်ကုပ်ဖုန်း
ဝေတာတယ်

အဲဒါ ကိုယ်လဲခိုင်း
ကိုယ်ကွာတာကွ

Cartoon

ဂါရဝဏ်
မထိဘူး

ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း

ထိရင်၊ ငြိသွား
ဖြာပေါ့...

Cartoon

သူ: ဘစ်ယော့.. သိ: ဘစ်ယော့
 မွေးထားပါဘယ်...
 သူ: အတွက် ပိုက်ဆံကောင်းကောင်းရဖို့ ဘယ်
 သိ: အတွက်ကော... နိပင်ရဖို့ကား--

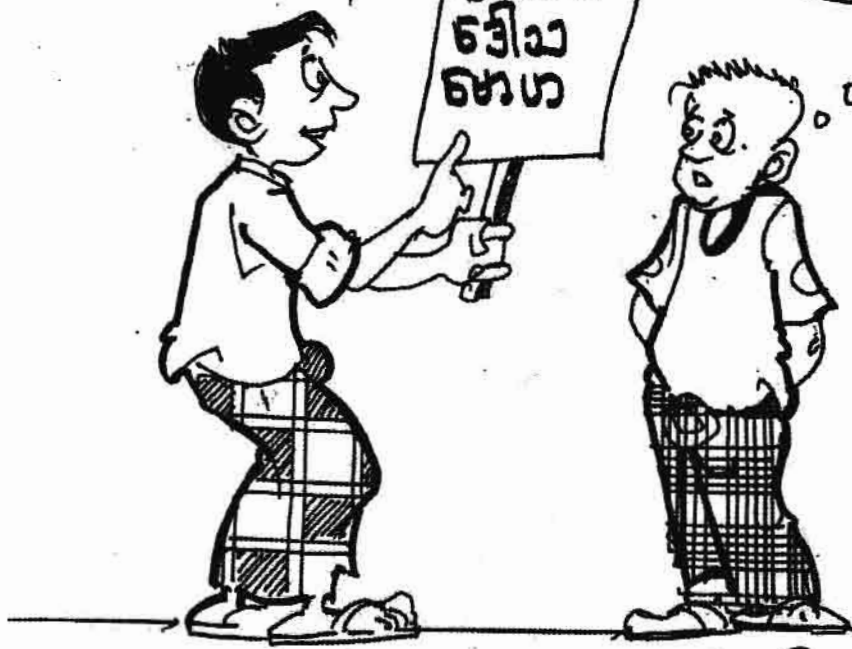

Cartoon

အာတုတော
မိလောကီပေါ်မှားနေတာတောင်
ဒါမှူးကအာတုမရှိဘူး

လောဘ
ဒေါသ
မောဟ

စားသောက်ကုန်
အလှကုန်
ဆေးဝါး

ဒီကားပယ်ဖို့ ၂၀၁၄...

Cartoon

ဟာ.. ဗုဒ္ဓက အရက်
မသောက်တတ်ဘူး..
ဒါဆို မုခ်ပါလား
ဗာဏ..

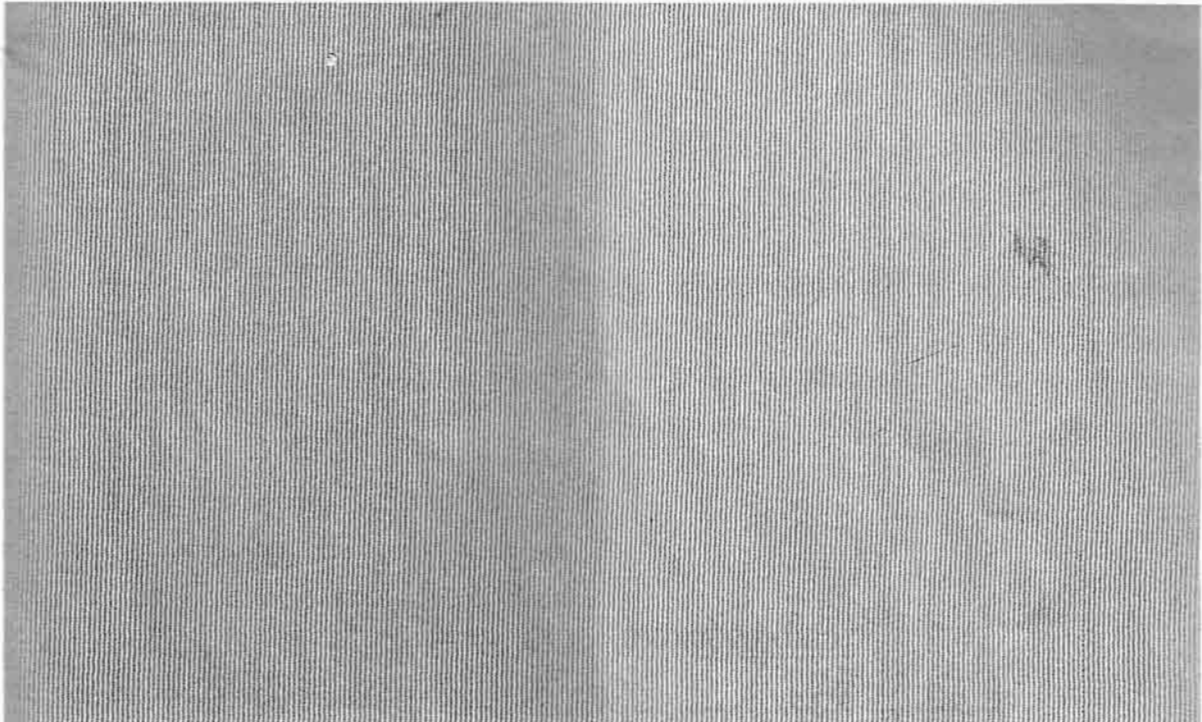
ကော့ကော့
2014..

Cartoon

စိုးစိုးစိုး
၁၉၈၀

ညွန့်ဟံ (ကျတော)

ရန်သူနှင့်ဆက်သွယ်သည်ပစ္စည်း ဥပဒေနှင့် မငြိစွန်းစေချင်

မကြာသေးမီက သတင်းတစ်ပုဒ် ဖတ်လိုက်ရပေသည်။ လားရှိုးမြို့ဈေးကြီးအတွင်းရှိ ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင် အား သေနတ်သမားတစ်ဦးက နေ့ခင်းကြောင်တောင် အနုကြမ်းစီးသည့်သတင်းဖြစ်သည်။ အတော်ပင် လက်ရဲဇော်ရဲနိုင်လှသော လုပ်ရပ်ဖြစ်သည်။ လူစည်ကားချိန်လည်းဖြစ်ပြီး လုံခြုံရေးတွေရှိသည့်ကြားက အနုကြမ်းစီးခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် CCTV ကင်မရာက မှတ်တမ်းတင်ပြီးဖြစ်လေရာ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးလွတ်မည်မဟုတ်ပါ။ ရဲတပ်ဖွဲ့ကလည်း မဖြစ်မနေ အင်အားသုံး စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရန်ရှိပေသည်။

စာရေးသူ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ခြောက်ဆယ်လောက်က သတင်းဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖတ်ဖူး၏။ မန္တလေးမြို့ ဈေးချိုအတွင်းရှိ ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ လူစည်ကားချိန်တွင် လူတစ်ယောက်က ရွှေဆိုင်၏မှန်ကိုခွဲကာ လုယက်ခြင်းဖြစ်၏။ လူစည်ကားချိန်ဖြစ်သည့်အလျောက် တရားခံကို ချက်ချင်းဖမ်းသိမ်းမိ၍ စစ်ဆေး၏။ တရားခံကို 'ဒီလောက် လူတွေအများကြီးရှိနေတဲ့ကြားက အခုလိုကျူးလွန်တာဟာ အလွယ်တကူအဖမ်းခံရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားမိဘူးလား' ဟု မေးလေသည်။ ထိုအခါ တရားခံက 'အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်အဖို့ ငွေလိုနေတယ်၊ ရွှေဆိုင်မှန်သေတ္တာထဲက ရွှေကိုပဲမြင်တယ်၊ တခြားဘာကိုမှ မမြင်ဘူး' ဟု ဝန်ခံဖြောင့်ချင်း ပေးလေသည်။

ကြောင်တစ်သက်ပုံ
ကြွက်တစ်မြုံဆိုသည်
စကားကဲ့သို့ မိမိ၏
အဆင်ပြေမှုကြောင့်
အဓမ္မသိမ်းပိုက်ရယူအပ်သော
ပစ္စည်းကြောင့် မိသားစုအများဆင်းရဲ၏။
မိမိကိုယ်တိုင် ရန်သူဖြစ်မှန်းမသိ
ဖြစ်ရသည့်ဘဝသို့ ရောက်ရပေ၏။
ရန်သူနှင့်မိတ်ဆွေ
ဒွန်တွဲပေးသောပစ္စည်းသည်
မိတ်ဆွေစစ်ဖြစ်ပို့လို၏

တရားခံအနေဖြင့် ဥပဒေ၏အဆုံးအဖြတ် ခံယူဖို့ သာရှိတော့သည်။ အခြားရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်းမရှိ ဖြစ်ရ၏။ သူသည် စိန်ရွှေရတနာပစ္စည်းသာဖြစ်၏။ ရှေ့ နောက်ဆင်ခြင်မှုအာရုံမရှိ။ ရေထဲကငါးကဲ့သို့ ငါးစာကို သာမြင်ပြီး ငါးစာ၏နောက်က သူ့ကိုဒုက္ခပေးမည့် ငါး များချိတ်ကို မြင်နိုင်သည်မဟုတ်ပေ။ လိုချင်တပ်မက်မှု ၏ ဆိုးကျိုးရလဒ်က ဖဝါးခြေထပ် ကပ်ငြိနေပေမည်။

ထို့ကြောင့် ပညာရှင် စာရေးဆရာကြီး ဟံသာဝတီ ဦးဘရင်ရေးသားသည့် **ရှေးထုံးစဉ်လာ** စာအုပ်ထဲက ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ခေါင်းစီးကို သတိရမိ၏။ ခေါင်းစီးက **“ပစ္စည်းသည် ရန်သူနှင့်ဆက်နွယ်၏”** ဟူ၍ဖြစ် ၏။ အကြောင်းအရာက ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းပိုင်း မြန်မာနိုင်ငံအခြေအနေနှင့် အင်္ဂလိပ်တို့က M သုံးလုံး ဖြစ်သော ဘာသာရေး၊ စီးပွားကုန်သွယ်မှု၊ စစ်ရေးတို့ ဖြင့် ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်မှုအကြောင်းဖြစ်လေသည်။ မြန်မာ့သယံဇာတနှင့် ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းကို လိုချင်တပ် မက်မှုကြောင့် ဖြစ်လာရသော အခြေအနေများကို စု စည်းပြထားခြင်းဖြစ်၏။ မိမိပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်း၊ သူ တစ်ပါးပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်းက ရန်သူနှင့်ဆက်သွယ်တတ် ကြောင်း သတိကြီးစွာထားဖို့ ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်၏။

မြန်မာ့ဆိုရိုးစကားတွင် **“လွယ်လျှင် သူကြွယ်ပင် သူခိုးဖြစ်”** ဟုဆို၏။ အချို့က **“ကွယ်လျှင်သူကြွယ်ပင် သူခိုးဖြစ်”** ဟု ဆိုကြသည်။ လူမသိသူမသိ မျက်ကွယ် အနေအထားတွင် သူဌေးသူကြွယ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အလွယ်တကူဖြစ်ပါက သူခိုးသူဝက်သဖွယ် ယူငင်တတ် ပေသည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် တစ်စုံတစ်ခုသော အဖိုးတန် သည်ဖြစ်စေ၊ အဖိုးနည်းပါးသည်ဖြစ်စေ လူမမြင်ကွယ် ရာ၌တွေ့ပါက ပြန်ပေးရန်ခက်တတ်၏။ ပိုင်ရှင်ကို ဖော် ထုတ်ဖို့ ဝန်လေးတတ်၏။ ဘတ်စ်ကားစီးရင်း သူတစ်ပါး မေ့ကျန်ခဲ့သော ထီး၊ ပိုက်ဆံအိတ် စသည်တို့ကိုတွေ့ပါ က ပိုင်ရှင်ကိုခုံစမ်းဖို့ အတော်ပင်စဉ်းစားကြသည်။ စိတ်ဝင် ကောင်းရှိသော အငှားယာဉ်မောင်းတို့က သူတို့က မေ့ပျံ ညှိ မေ့ကျန်ခဲ့သော ငွေထုပ်၊ ငွေအိတ်၊ ရတနာများကို ပိုင်ရှင်ထံအပ်နှံသည့်သတင်းများ တွေ့ရ၏။ ချီးကျူး ဖွယ်ဖြစ်ပေသည်။ လက်ခံပါက စားပြီးနိုင်၏။ သို့သော်

လူမိုက်နှင့် ငွေ အတူမနေဖြစ်တတ်၏။ မိမိ၏ ကာယ ဉာဏ၊ စိန်ပစ္စည်းပစ္စည်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ အချောင်ရ သောပစ္စည်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်သူတို့ မနည်းလှ။ မြန်မာ မှုတွင် “အပ်ဝင်လျှင် ဝုဆိန်ထွက်သည်” ဟုဆို၏။ စိတ်ဆင်းရဲရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ပစ္စည်းကြောင့် ရန်သူမဖြစ် စေသင့်။ အခွင့်အခါမသင့်ပါက ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းသည် အထိ ဖြစ်ရလေသည်။

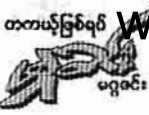
များစွာသော လူယက်မှု၊ ခိုးဝှက်မှု၊ စားပြဲမှု၊ အနု ကြမ်းစီးမှု၊ လူသတ်မှုတို့သည် ပစ္စည်းနှင့်ဆိုင်၏။ သူ တစ်ပါးပစ္စည်းကို ရန်သူဟုမသတ်မှတ်ခြင်းဟု ဆိုနိုင် ၏။ မိမိ၏ ချွေးနှုတ်မဟုတ်ပါဘဲလျက် လိုချင်တပ်မက် လောဘစိတ်ဖြင့် ကျူးလွန်ကြခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဥစ္စာပစ္စည်းသည် လူတို့၏မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ ခိုးသားစွာ ချွေးကြရသည် အသုံးကျကြရသည်။ နေမှုထိုင်မှု၊ စား သောက်မှု၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့သည် ပစ္စည်းကြောင့် ချွေးဖြစ်၏။ သမ္မာအာဇီဝလုပ်ငန်းဖြစ်ရပါမည်။ စိတ် ဓာတ်လည်းသန့်ရှင်း၏။ စာရိတ္တကိုယ်ကျင့်သီလကို လည်း မထိခိုက်ပေ။ အိပ်ပျော်စားဝင် တင့်တင့်တယ် တယ် နေထိုင်နိုင်ခွင့်ကို ဆောင်ကြဉ်းပေးလေသည်။

တရားဝင်မဟုတ်သော မသမာသည်နည်းဖြင့် ရ ယူခြင်းက မျှတခြင်းမရှိ။ စိတ်၏ရွှင်ပျမှုမရနိုင်။ လိပ်ပြာ သန့်မှုလည်းကင်း၏။ အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် အပေးအယူ အကတိလိုက်စားမှု လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကိစ္စများကြောင့် ကြွယ်ဝသော်လည်း နောက်ကြောင်းပြန်ဆင်ခြင်လိုက် သည့်အခါ အိပ်ပျော်နိုင်ဖို့ပင်ခက်၏။ မိမိကြောင့်လည်း တစ်ပါးသူ စိတ်ဆင်းရဲရ၏။

ရှေးရိုးစဉ်လာ မြန်မာ့ဆိုထုံးစကားတစ်ခုရှိပေသည်။ “မိခင်ချင်းသာ ကိုယ်ဖို့ရွာ သတ္တဝါအပေါင်း ဆင်းရဲ ကြောင်း” ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းကြောင့် ရန်ပွားရ၏။ ကြောင် တစ်သက်ပုံ ကြွက်တစ်မြှူဆိုသည်စကားကဲ့သို့ မိမိ၏ အဆင်ပြေမှုကြောင့် အမွေသိမ်းပိုက်မှုယူအပ်သော ပစ္စည်းကြောင့် မိသားစုအများ ဆင်းရဲ၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ရန်သူဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ရသည့်ဘဝသို့ ရောက်ရပေ၏။ ရန်သူနှင့်မိတ်ဆွေ ဒွန်တွဲပေးသောပစ္စည်းသည် မိတ်ဆွေ စစ်ဖြစ်ဖို့လို၏။

- တရားဝင်မဟုတ်သော
- မသမာသည်နည်းဖြင့် ရယူခြင်းက
- မျှတခြင်းမရှိ။ စိတ်၏ရွှင်ပျမှုမရနိုင်။
- လိပ်ပြာသန့်မှုလည်းကင်း၏။
- အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် အပေးအယူ
- အကတိလိုက်စားမှု
- လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကိစ္စများကြောင့်
- ကြွယ်ဝသော်လည်း
- နောက်ကြောင်းပြန်ဆင်ခြင်လိုက်သည့်အခါ
- အိပ်ပျော်နိုင်ဖို့ပင်ခက်၏။
- မိမိကြောင့်လည်း
- တစ်ပါးသူ စိတ်ဆင်းရဲရ၏

...

ယခုကာလတွင် 'မရ ဒသကချိုင်' ဆိုသကဲ့သို့ တစ်ဖက်ကိုမစဉ်းစား၊ စာနာမှုကင်းစွာ ရယူအပ်သော ပစ္စည်းကြောင့် ရုံးပြင်ကနားရောက်ကြရလေသည်။ ဖြစ်ရပ်များစွာတွင် အကြမ်းဖက်မှု၊ ရက်စက်မှုတွေ ပြွမ်းတီးပေ၏။ လက်ရဲဇော်ရဲနိုင်ကြသည်။ ခေတ်လည်းမီကြသည်။ လက်စမပေါ်အောင် ပြုတတ်ကြသေးသည်။ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်သူဘက်က သတိကြီးစွာထားရမှုလည်း ပါဝင်၏။ လမ်းသွားလမ်းလာပြုရင်း ဆွဲကြိုးဖြတ်ခံရမှု၊ ပိုက်ဆံအိတ်လုယူမှုကို မော်တော်ဆိုင်ကယ် အသုံးပြုကြသည်။ ကားပေါ်တက် လိုရာမောင်းနှင်ပေးသည်ဆိုသော အငှားယာဉ်ပေါ်က လုယက်ခံရသည့်သတင်းက ဒုနှင့်ဒေးဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသည်မှာ အမွေကျူးလွန်မှုများတွင် အသက်ငယ်ငယ် နုပျိုသော အရွယ်မရောက်သေးသော လူငယ်များပါဝင်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းမရှိသော ဉာဏ်ရည်ကြောင့် မလုပ်သင့်၊ မကြံသင့်သည်ကို အားထုတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

မကြာမီက ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်မနီးမဝေး၌ ကြုံရသောမူခင်းက စိတ်မသက်သာစရာဖြစ်ရ၏။ စက်မှုဇုန်တစ်ခုတွင် ညပိုင်း၌ အစောင့်တစ်ဦးသာရှိနေခိုက် လူငယ်တစ်စုက အစောင့်ကိုသတ်၊ စက်ရုံကိုဖောက်ကာ ငွေကြေးများစွာ ယူငင်သွား၏။ ကိန်းဂဏန်းအတော်များ၏။ သို့ရာတွင် CCTV ကြောင့် တရားခံများ ရက်တိုကာလအတွင်း အဖမ်းခံရသည်။ အားလုံးပေါင်း ရှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျူးလွန်သူ၊ လက်တွေ့ပါဝင်သူ၊ နောက်လိုက်တွေ့ပါဖြစ်၏။ ယင်းတို့တွင် အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်များပါဝင်နေ၏။ ယခုတော့ စိတ်ဆင်းရဲရ၏။ ရန်သူနှင့်ဆက်သွယ်သော ပစ္စည်းကြောင့်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းရာမကင်းကြောင်း ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တင်ပြချင်၏။ လူငယ်ဇနီးမောင်နှံသည် စီးပွားရေးအမြင်ဖြင့် ကြီးစားရင်း ဆန်ကုန်သည်ဖြစ်လာ၏။ နေ့စဉ်အိတ်ပေါင်းများစွာ ရောင်းချရ၏။ သို့ဖြင့်နေ့စားအငှားလူငယ်များဖြင့် လုပ်ကိုင်၏။ လူရင်းများကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။ တစ်ညနေ လုပ်ငန်းပြီးစီးကာ အလုပ်သမား

များ ပြန်ကြသည်။ ဆိုင်တွင် ပိုင်ရှင်သာရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် အလုပ်သမားတစ်ဦး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ သန့်စင်ခန်းဝင်လိုသဖြင့် ပြန်လာကြောင်းပြောသဖြင့် အလွယ်တကူဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ လူငယ်သည် ပိုင်ရှင်အား ရန်ပြုကာ ငွေသေတ္တာကိုယူငင်၏။ သို့သော် ဆန်ကုန်သည်ပိုင်ရှင်လူငယ်က အားကောင်းမောင်းသန် သတ္တိရှိသူဖြစ်ပေရာ ဒဏ်ရာရသည့်ကြားက ပြန်လည်ခုခံ၏။ ငွေကြေးတွေတော့ ပါမသွား။ သူ့တွင် ဒဏ်ရာအများအပြားရသွား၏။ အလုပ်သမားလူငယ်ကို အရပ်က ပိုင်းဝန်းလိုက်သော်လည်း မှောင်ရိပ်သန်းသဖြင့် လွတ်မြောက်သွား၏။ သို့သော် သူ၏နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ တိုင်ကြားရသည်။

စစ်ဆေးသောအခါ သူတစ်ပါးကတ်ပြားကို ၎င်း၏ဓာတ်ပုံကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အမှုတစ်ခုက နှစ်ခုဖြစ်သွားလေသည်။ ယခုတော့ ခြေရာခံဖို့ လွယ်ကူပေသည်။

လုပ်ငန်းခွင်လူယုံခန့်ထားမှုက ပစ္စည်းနှင့်ဆက်နွယ်ပေရာ သတိထားရသည့်အကြောင်းဖြစ်လာ၏။ ပစ္စည်းငွေကြေးကိုင်သည့်နေရာ၌ လူခန့်ထားမှုတွင် အတော်ပင် စိစစ်ရသည့်အခြေအနေကို နေရာစုံတွင် တွေ့ရသည့်ကြားက မှုခင်းများနှင့် မကင်းတတ်ကြပါ။ ဖြေရှင်းနေရဆဲကိစ္စတွေဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါ၏။

သို့ဖြစ်ပေရာ မိတ်ဆွေအစစ်ကဲ့သို့ဖြစ်ရမည့် ပစ္စည်းကြောင့် ရန်သူနှင့် ဆက်သွယ်မိခြင်းမရှိအောင် ကျင့်သုံးရန်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင် ပြဋ္ဌာန်းဥပဒေနှင့် မငြိမစွန်းမကင်းမလွတ်ဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေမဖြစ်အပ်ဟု သတိရှိသင့်ပါ၏။

ညွန့်ဟံ (ကြုတော)

ဦးသန်းထွန်း (ဥပဒေ) အပိုင်းလေး၊ ပုဒ်မလေး

တစ်နေ့က ဒီမိုကရေစီတူဒေးသတင်းစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာတွင် အယ်ဒီတာ၏အာဘော်အနေဖြင့် ဖော်ပြထားသည့်ခေါင်းစဉ်မှာ “လာဘ်စားမှုကြောင့် ဘတ်ဂျက်တစ်ဝက်ကုန်သွားသည်ကိုစွ ထိရောက်စွာ စုံစမ်းဖော်ထုတ် အရေးယူသင့်ပြီ” ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြထားရာ ထိုအကြောင်းအရာအား အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြလိုပါသည်။

စက်တင်ဘာလ ၁၆ ရက်က နေပြည်တော်၌ တွင်းပသော အမျိုးသားလွှတ်တော်အစည်းအဝေးတွင် အမျိုးသားလွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌက အစိုးရသစ်လက်ထက်တွင် စီမံကိန်းများဆောင်ရွက်ရန် ဝန်ကြီးဌာနများက

တောင်းခံထားသည့် ဘတ်ဂျက်ငွေများကို တစ်ဝက်သာ အသုံးပြုပြီး ကျန်တစ်ဝက်သည် ဌာနများအတွင်း လာဘ်စားမှုကြောင့် ကုန်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝေဖန်ပြောကြားခဲ့သည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အမျိုးသားလွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌက ယင်းကို ဆီးသီးပန်းမှောက်သည့်ဥပမာဖြင့် ပြောကြားခဲ့ရာတွင် ဆီးသီးပန်းမှောက်သဖြင့် ပြုတ်ကျသွားသော ဆီးသီးများကို ဟိုလူနိုက်စား၊ ဒီလူနိုက်စားဖြင့် ပြန်ကောက်ပြီးချိန်တွင် တစ်ဝက်ကုန်သွားကြောင်း၊ အစိုးရဌာနများရှိ ဘတ်ဂျက်များသည်လည်း ကြားထဲမှ နိုက်စားထားသဖြင့် စီမံကိန်းလုပ်ဆောင်ရန်အတွက် တစ်ဝက်သာကျန်တော့သည် အခြေအနေဖြစ်နေကြောင်း

www.burmeseclassic.com

ပြောကြားခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားပေသည်။

ယင်းအခြေအနေသည် အဂတိလိုက်စားမှု မြင့်မား ဆဲဖြစ်သည်ကို အမျိုးသားလွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌက မီးမောင်း ထိုးပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆိုလိုသည်မှာ စီမံကိန်းတစ်ခု အတွက် ဘတ်ဂျက်ကျပ်သိန်း ၁၀၀၀၀ ကုန်ကျမည့် စီမံကိန်းတွင် ကျပ်သိန်း ၅၀၀၀ သာ စီမံကိန်းအတွင်း ရောက်ရှိပြီး ကျန်ကျပ်သိန်း ၅၀၀၀ သည် လာဘ်စား သူများက ရယူသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်နိုင်ကြောင်း နှင့် ယင်းသည် နိုင်ငံ၏အဂတိလိုက်စားမှုအခြေအနေ ကို သိသာစွာ ရှုမြင်နိုင်ပေသည်ဟူ၍ ဖော်ပြထားပေ သည်။ အဂတိလိုက်စားမှုအခြေအနေများသည် ဌာနဆိုင် ရာအချို့တွင် ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်ရာ ရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်း သည့် ပြဿနာတစ်ရပ်အဖြစ် ကြာရှည်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းအခြေအနေကြောင့် နိုင်ငံတော်၏ ခွန်အားကို ယုတ်လျော့စေပြီး တိုင်းပြည်စီးပွားရေးကိုပါ ထိခိုက်စေကြောင်း ဆက်လက်ဖော်ပြထားပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် အဂတိလိုက်စားမှုအမြင့်မားဆုံး နိုင်ငံများစာရင်းတွင် ပါဝင်နေပြီး ယင်းသို့အဂတိလိုက် စားမှုများကြောင့် ဝေဖန်မှုအများဆုံးခံရသည့် နိုင်ငံတစ် နိုင်ငံဖြစ်နေသည်။ ယင်းအခြေအနေကြောင့် လက်ရှိ အစိုးရသစ်လက်ထက်တွင် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လက အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပြီး အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးဥပဒေကိုပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေကို ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လက ပြင်ဆင်ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ သည်။

အဂတိလိုက်စားမှုများအတွက် အရေးယူမှုများပြု လုပ်ရန်အတွက် အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး ကော်မရှင်ကို ဖွဲ့စည်းကာ အဂတိလိုက်စားမှုများကို တိုက် ဖျက်ရန် အစိုးရနှင့် လွှတ်တော်အပိုင်းမှ အင်တိုက်အား တိုက် ဆောင်ရွက်နေသော်လည်း ယနေ့အချိန်အထိ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အဂတိလိုက်စားမှုများ သိသာစွာလျော့ သွားသည်ကို မတွေ့ရချေ။

အစိုးရအဖွဲ့၏ အပြောင်းအလဲများကို အောက်ခြေ အဖွဲ့အစည်းများက လိုက်ပါကာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းမရှိ ခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း အချို့

ဥပဒေအရ
မှန်မှန်ကန်ကန်သာ
လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ
တိုက်ဖျက်ရေးကော်မရှင်အနေနဲ့
စစ်မယ်ဆိုရင်
ပြစ်ဒဏ်ကျခံရမယ့်
တရားသူကြီး
တော်တော်များများရှိတယ်
ဟုပြောကြောင်း
ဖော်ပြထားပေသည် . . .

က ဝေဖန်ပြောကြားချက်ရှိကြောင်းလည်း ဖော်ပြထား ပေသည်။ ထို့အပြင် အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး ကော်မရှင်ကလည်း အသံကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ် လာသည့် အဂတိလိုက်စားမှုပြဿနာများအတွက် မည် သို့ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်း အရေးယူနေသည်ကို ပြည်သူများက အထူးစိတ်ဝင်စားလျက်ရှိပေသည်။ ၎င်းနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူ့ကို မည်သို့ဖော်ထုတ်အရေးယူခဲ့ကြောင်း ပွင့် လင်းမြင်သာစွာ ထုတ်ဖော်မှုအားနည်းနေခြင်းအပေါ် လည်း အချို့က ဝေဖန်ပြောကြားလျက်ရှိကြောင်း သုံးသပ်တင်ပြထားပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အမျိုးသားလွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌက ပွင့်လင်း မြင်သာစွာ ချပြလိုက်သော အဂတိလိုက်စားမှုကိစ္စများ ကို တာဝန်ရှိသူများက စုံစမ်းဖော်ထုတ်၍ ထိရောက် စွာ အရေးယူသင့်ပြီဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြထားပေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အယ်ဒီတာ၏အာဘော်မှ တင်ပြချက်သည် အလွန်ကောင်းမွန်မှန်ကန်ပြီး ထိုအချက်သည် ယနေ့ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျင့်သုံးနေသော ဒီမိုကရေစီ၏ မွန်မြတ်ကောင်းမွန်သော ပွင့်လင်းမြင်သာမှု အသီးအပွင့်တစ်ခု ပွင့်ထွန်းလာသကဲ့သို့ ခံစားရပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အချက်များမှာ (၁၈-၉-၂၀၁၄) ခုနှစ်အတွက် ဒီမိုကရေစီတူဒေးသတင်းစာတွင် ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင် (၁၉-၉-၂၀၁၄) ခုနှစ်အတွက် ဒီမိုကရေစီတူဒေးသတင်းစာတွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ချက်ထရီရမ်ဟိုတယ်၌ စက်တင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့က ပြုလုပ်သည့် 3rd Conference on Media Development in Myanmar အပြီးတွင် သတင်းမီဒီယာများ၏ အခြေခံချက်အပေါ် ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးက တိုင်းပြည်၏ ကြီးလေးသည့်တာဝန်ကိုယူထားသည့် အမျိုးသားလွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌအနေဖြင့် အစိုးရ၏အားနည်းချက်ကို ထောက်ပြရာတွင် တိကျစွာပြောကြားဖို့လိုကြောင်း နိုင်ငံတော်သမ္မတ၏ ပြောရေးဆိုခွင့်ရပုဂ္ဂိုလ် ပြန်ကြားရေး ဝန်ကြီးဌာန ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး ဦးရဲထွဋ်က တုံ့ပြန်ပြောကြားလိုက်ကြောင်း၊ စက်တင်ဘာလ ၁၆ ရက်က ဖျင်းပသော အမျိုးသားလွှတ်တော်အစည်းအဝေးတွင် အမျိုးသားလွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးခင်အောင်မြင့်က အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ထက်တွင် သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးဌာနများသည် ဆောင်းခံထားသည့် ဘတ်ဂျက်များကို တစ်ဝက်သာ အသုံးပြုပြီး ကျန်တစ်ဝက်သည် လာဘ်စားမှုများကြောင့် အနည်းငယ်သာ ပြောကြားခဲ့မှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး ဦးရဲထွဋ်က အထက်ပါအတိုင်း ပြန်သည်တုံ့ပြန်ပြောဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“တိုင်းပြည်ရဲ့ ကြီးလေးတဲ့တာဝန်ကို ယူထားရတဲ့ အမျိုးသားလွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌက အစိုးရဝန်ကြီးဌာနတွေရဲ့ အားနည်းချက်ကိုပြောတာက လက်ခံပါတယ်။ သို့သော် မိမိရဲ့ တာဝန်လေးနက်မှုကြောင့် သူပြောတဲ့စကားတွေဟာ ပိုပြီးတော့ တိတိကျကျဖြစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ အယ်ဒီတာဝန်ကြီးဌာနလဲ၊ ဘာဖြစ်နေလဲ တိကျစွာပြောရင် ဆရာ ပိုကောင်းပါတယ်” ဟု ယင်းက မီဒီယာများအား

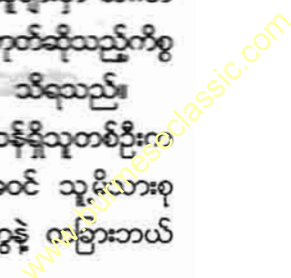
ပြောကြားရင်း လိုအပ်ချက်များကို အသေးစိတ်ထောက်ပြခဲ့ပါသည်။

ထိုသတင်းနှင့်တစ်ဆက်တည်းတွင် ၁၉-၉-၂၀၁၄ ရက်နေ့ထုတ် ကြေးမုံသတင်းစာ၊ ပြည်တွင်းရေးရာကဏ္ဍတွင် “အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးကော်မရှင်း၊ သတင်းထုတ်ပြန်ချက်” ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် အမှတ်စဉ် (၁)မှ (၁၀)အထိ အချက်(၁၀)ချက်ဖော်ပြလျက် ပြည်သူ့ဗဟိုပြု အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကျင့်သုံးရာတွင် အဂတိလိုက်စားမှုဆိုင်ရာ ပြည်သူများ၏ တိုင်ကြားစာများကို ဤကော်မရှင်က ထိရောက်သွက်လက်စွာ အရေးယူဆောင်ရွက်သွားနိုင်ရန်နှင့် ဥပဒေပါ သတ်မှတ်ချက်များအတိုင်း ပြည့်စုံစွာ တင်ပြတိုင်ကြားကြရန်နှင့် ပွင့်လင်းမြင်သာမှုရှိစေရေးအတွက် သတင်းထုတ်ပြန်ချက်များကို လည်း အခါအားလျော်စွာ အသိပေးထုတ်ပြန်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာချက်အား ဖတ်ရှုမှတ်သားလိုက်ရပါသည်။

ထိုသို့ကြေညာပြီး နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သော ၂၀-၉-၂၀၁၄ ရက်နေ့တွင်ပဲ ဒီမိုကရေစီတူဒေးသတင်းစာတွင် တစ်ဆက်တည်းထပ်မံဖတ်ရှုလိုက်ရသည်မှာ “တရားစွဲဆိုခြင်းခံနေရသည့် ဟုမ္မလင်းမြို့နယ်တရားသူကြီး၏ ပိုင်ဆိုင်မှုများကို စတင်စုံစမ်းစစ်ဆေး” ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်မှာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှုများကြောင့် တာဝန်မှရပ်စဲခံရကာ အမှုဖွင့်တရားစွဲဆိုခြင်းခံထားရသည့် ဟုမ္မလင်းမြို့နယ်တရားသူကြီးပိုင်ဆိုင်မှုများကို စတင်စုံစမ်းစစ်ဆေးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဟုမ္မလင်းမြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးမှ သိရသည်။

ယင်းကဲ့သို့ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများကို အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးကော်မရှင်၏ လမ်းညွှန်မှုများနှင့်အတူ ဟုမ္မလင်းမြို့နယ်ရဲစခန်းနှင့် အခြားတာဝန်ရှိသူများက ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နေပြီး ၎င်းပိုင်ဆိုင်သူများမှာ အဂတိလိုက်စားမှုများမှ ရရှိခဲ့ခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုသည်ကိုစွဲများကို စစ်ဆေးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဟုမ္မလင်းမြို့နယ်ရဲစခန်းမှ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက “၁၃ ရက်က စစ်တာပါ။ သူ့အပါအဝင် သူငယ်များစုတွေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ လဲပြားဘယ်

လှိုင်းပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရှိ မရှိဆိုတာ စစ်ဆေးသွားမှာပါ။ စစ်ဆေးမှုတွေပြီးသွားရင် သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတွေကို တင်ပြမယ်။ ဘယ်လိုဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာတော့ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူတွေက ဆုံးဖြတ်မယ်ထင်ပါတယ်” ဟုပြောသည်။

တရားသူကြီးအမည်မှာ ဦး-----ဖြစ်ပြီး ၎င်းသည် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ်ကာလအတွင်း ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလက မူးယစ်ဆေးဝါးအမှုတစ်ခုတွင် လာဘ်ငွေ ဆယ်သိန်းကျော်နီးပါး ယူဆောင်ခဲ့ကြောင်း၊ ယာဉ်

အမျိုးသားလွှတ်တော်
ဥက္ကဋ္ဌပြောကြားချက်များအရ
ယခုအစိုးရသစ်လက်ထက်တွင်
ဝန်ကြီးဌာနများကို
စီမံကိန်းများဆောင်ရွက်ရန်
ခွင့်ပြုပေးခဲ့သည့်
ဘတ်ဂျက်ငွေများကို
တစ်ဝက်သာအသုံးပြုပြီး
ကျန်တစ်ဝက်မှာ ဌာနများအတွင်း
လာဘ်စားမှုများကြောင့်
ကုန်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ဖော်ပြချက်မှာ
အထက်ပိုင်းခြစားမှုဖြစ်ပါသည်

...

မတော်တဆမှုတစ်ခုတွင် အမှုကျေအေးရန်အတွက် ကျပ် ၂၀၀၀၀၀ တောင်းခံခဲ့သည့်အပြင် အခြားတောင်းခံမှုများကိုလည်း အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးကော်မရှင်က စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်ခဲ့သောကြောင့် အဂတိလိုက်စားမှုကော်မရှင်မှ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက တရားသူကြီးပြုလုပ်ကာ တိုင်တန်းခဲ့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အမှုဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

၎င်းတရားသူကြီးကို စက်တင်ဘာ ၁၅ ရက်မှစတင်ကာ တာဝန်မှရပ်စဲပြီး ဟုမ္မလင်းရဲစခန်းတွင် ပြည်ထောင်စုအဆင့် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူတိုက်ဖျက်ရေးကော်မရှင်မှ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက တရားလိုပြုလုပ်ကာ အမှုဖွင့်ထားကြောင်း သိရသည်။

တရားလွှတ်တော်ရှေ့နေ ဦးမျိုးအောင်က “ဥပဒေအရ မှန်မှန်ကန်ကန်သာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူတိုက်ဖျက်ရေးကော်မရှင်အနေနဲ့ စစ်မယ်ဆိုရင် ပြစ်ဒဏ်ကျခံရမယ်။ တရားသူကြီးတော်တော်များများရှိတယ်” ဟုပြောကြော်ငြာဖော်ပြထားပေသည်။

ယခုဆောင်းပါးအားရေးရင်းနှင့် စာရေးသူ၏ တာဝန်ခါက တစ်ဘဝလေးကို ပြေးရှုမြင်မိပါတော့သည်။ စာရေးသူ (၁၀)တန်းအောင်သည်မှာ (၁၉၇၅)ခုနှစ်ဖြစ်ပြီး ထိုနှစ်တွင်ပဲ ယခင်က ကုန်သွယ်ရေး(၁၀) သို့မဟုတ် ဆေးနှင့်ဆေးပစ္စည်းကော်ပိုရေးရှင်းတွင် စာရေးဝန်ထမ်းဝင်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဌာနတွင် (၄/၅)နှစ်ခန့်လုပ်ပြီး ဥပဒေဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ဌာနတစ်ခုပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ထိုဌာနမှာ အမှတ်(၁)စက်မှုဝန်ကြီးဌာနအထည်အလိပ်လုပ်ငန်းကော်ပိုရေးရှင်းလက်အောက်ခံ စက်ရုံတစ်ရုံတွင် စာရေးဝန်ထမ်းအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုဌာနတွင် ဌာနခွဲအများကြီးရှိ၍ စာရေးသူ တာဝန်ယူရသည့်ဌာနမှာ ဝယ်ယူရေးဌာနဖြစ်ပါသည်။ ထိုဌာန၏ လုပ်ငန်းတာဝန်အရ စက်ရုံအတွက်လိုအပ်သည့် စက်ပစ္စည်းများအပါအဝင် အခြားလိုအပ်သည့် စက်ပစ္စည်းများအပြင် စက်ဆီ၊ ချောဆီ၊ ဒီဇယ်ဆီ စသည့် စက်သုံးဆီများကိုလည်း ဝယ်ယူဖြည့်တင်းရပါသည်။

ထိုလုပ်ငန်းများ၏ သဘောသဘာဝအရ စာရေးသူသည် တခြားအစိုးရဌာနများသို့ သွားလာဆက်ဆံဝယ်ယူရပါသည်။ စာရေးသူ၏ အဓိကတာဝန်မှာ ယခင်က MOC ဟုခေါ်သည့် မြန်မာ့ရေနံကော်ပိုရေးရှင်းနှင့် P.P.S.C ဟုခေါ်သည့် ရေနံထွက်ပစ္စည်း ဖြန့်ဖြူးရောင်းချရေး ကော်ပိုရေးရှင်းစသည့် ဌာနကြီးများသို့ ဝယ်ယူရေးလုပ်ငန်းများ သွားရောက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်ရာတွင် အစိုးရဌာနများအတွင်း ဌာနအချင်း ကူးလူးဆက်ဆံကြရာတွင် အထက်ဖော်ပြပါ ဒီမိုကရေစီတူဒေးသတင်းစာအယ်ဒီတာ၏အဘော်တွင် ဖော်ပြချက်များအား မှီငြမ်းကိုးကား ဖော်ပြလိုပါသည်။

အထက်ကဖော်ပြခဲ့သည့် အမျိုးသားလွှတ်တော်အစည်းအဝေးကို ယခု စက်တင်ဘာလ (၁၆)ရက်နေ့တွင်ကျင်းပစဉ်က အမျိုးသားလွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌပြောကြားချက်များအရ ယခုအစိုးရသစ်လက်ထက်တွင် ဝန်ကြီးဌာနများကို စီမံကိန်းများဆောင်ရွက်ရန် ခွင့်ပြုပေးခဲ့သည့် ဘတ်ဂျက်ငွေများကို တစ်ဝက်သာအသုံးပြုပြီး ကျန်တစ်ဝက်မှာ ဌာနများအတွင်း လာဘ်စားမှုများကြောင့် ကုန်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြချက်မှာ အထက်ပိုင်းခြစားမှုဖြစ်ပါသည်။

ယခု စာရေးသူတင်ပြနေသည့် ဌာနအချင်းချင်း ဆက်ဆံရာတွင် လျှင်မြန်ချောမွေ့လွယ်ကူစေရန်အတွက် ချောဆီထည့်ပေးနေခြင်းမှာ အောက်ပိုင်းခြစားမှုဖြစ်ပါသည်။ အောက်ခြေတွင်လည်း မည်သို့ခြစားနေသနည်း ဆိုပါလျှင် အထက်ဖော်ပြပါ အစိုးရဌာနများသို့ ဌာနအချင်းချင်း မိမိဌာနအတွက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူရာတွင် စာရေးသူသည် အစပိုင်းတွင် ပုံမှန်အတိုင်း သက်ဆိုင်ရာဌာန၏ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် သွားရောက်တင်ပြ ဝယ်ယူရာ၌ အခက်အခဲမျိုးစုံနှင့်တွေ့ပြီး မိမိလုပ်ငန်းမှာ လုံးဝမအောင်မြင်ဘဲ တစ်နေကုန်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် ဌာနဆိုင်ရာအချင်းချင်း လမ်းတွင် မိမိကဲ့သို့ စက်ရုံအဝယ်တော်တစ်ဦးနှင့် သွားတွေ့ပါသည်။ အခြေအနေအမှန်ကို အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်

သည့်အခါ မိမိထက်လုပ်သက်ရင့်ပြီး အတွေ့အကြုံများသည့် အဝယ်တော်က အားရပါးရရယ်ပြီး “ခင်ဗျားက စာအုပ်ကြီးအတိုင်း သွားလုပ်တာကိုး၊ ဘယ်ရမလဲ၊ အခုခေတ်က ခင်ဗျား မသေမချင်းမှတ်ထား၊ ဌာနဆိုင်ရာတွေမှာ ဘယ်နေရာရယ်လို့ မပြောလိုဘူး၊ မိမိလုပ်ငန်းအောင်မြင်ချင်ရင် ‘အပိုင်းလေး၊ ပုဒ်မလေး’နဲ့ လုပ်ရတယ်ဗျ၊ ဒီလိုမလုပ်ရင်တော့ စိတ်ညစ်ရတာပဲ အဖတ်တင်မယ်”ဟုပြောပါသည်။ ဒီမှာတင် စာရေးသူက “ဘာလဲဗျ၊ ‘အပိုင်းလေး၊ ပုဒ်မလေး’ဆိုတာ၊ ကျွန်တော်မသိလို့ ရှင်းပြစမ်းပါဦး”ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုလူက “ခင်ဗျားကလည်း အလိုက်တာဗျ၊ မှတ်ထား။ ‘အပိုင်းလေး’က ‘အပေးလိုင်း’၊ ‘ပုဒ်မလေး’က ‘ပေးမှုလုပ်’တာကိုပြောတာ”လို့ပြောတော့မှ စာရေးသူက သဘောပေါက်သွားပါတယ်။

ဒီနောက်ပိုင်းမှာ စာရေးသူလည်း အထက်ပါ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး၏ သြဝါဒအတိုင်း “အပိုင်းလေး၊ ပုဒ်မလေး”ဆိုသည့် စည်းကမ်းချက်နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်တော့မှပဲ ဌာနဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများ အဆင်ပြေချောမွေ့သွားပါတော့သည်။ ဒီတော့မှ “ဪ.....ဒီလိုလား”ဟု စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်မိပါတော့သည်။

ယေဘုယျအနေနှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဝန်ကြီးဌာနအထက်ပိုင်းများတွင် အမျိုးသားလွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌပြောဆိုခဲ့သလို စီမံကိန်းကြီးတစ်ခုအတွက် ဘတ်ဂျက်ချပေးလိုက်လျှင် တစ်ဝက်သာအသုံးပြုပြီး ကျန်တစ်ဝက်သည် လာဘ်စားမှုများကြောင့် ကုန်သွားကြောင်း၊ အောက်ခြေပိုင်း ဌာနဆိုင်ရာများတွင်တော့ “အပိုင်းလေး၊ ပုဒ်မလေး”ဆိုသည့်စနစ်နှင့်အညီ ဖြစ်ပွားနေပါကြောင်း ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်နှင့်အတူ တင်ပြလျက် သမိုင်းတို့မည်သည် လိမ်ညာလှည့်ဖြား၍ ရကောင်းသောအရာမဟုတ်ပေ။ ဘာနှင့်မျှလည်း ဖျက်၍မရပေသော အထက်ဖော်ပြပါ အဖြစ်အပျက်များကို သတိထားရှောင်ရှားခြင်းဖြင့် ကောင်းမွန်သော အနာဂတ်ကို ဇန်တီးဇော်ဆောင်နိုင်ကြပါစေဟူသော စေတနာကောင်းဖြင့် တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ထောက်ထောက်ဦးဝေ တွေ့အလွန်

မဆိုးပါဘူး။ လူကဲခတ်တော် သားဟု ချီးမွမ်းချင်သည်။ ဒီလိုပါပဲ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ထံ ရောက် လာကြသည့် လူများစွာရှိတတ်ကြ သော်လည်း ကိုယ့်ထံရောက်လာ သည့် သီးသန့်ညွှန်သည်မျိုးဆိုလျှင် အားလုံးက စိတ်ဝင်စားတတ်ကြ၏။ ကျွန်မတွင် ထိုညွှန်သည်မျိုးက ရှား ပါးတတ်၍ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များမှ ထူးဆန်းစွာ စိတ်ဝင်စားကြသည်မှာ မဆန်းပေ။

“ဦးလွမ်းသာဆိုတာက စီးပွား ရေးနယ်ပယ်မှာ အောင်မြင်နေတဲ့ Business Man ပဲ ဒေါက်တာ၊ ပြီး တော့ ရိုးဖြောင့်သူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ မူယာအသိရှိတယ်။ သူတို့ပြောပြလို့ မူယာသိရတာ”

ပန်းသတင်း လေညင်းဆောင် ပြီး လူသတင်းကို လူချင်းဆောင် တတ်ကြ၏။ ကျွန်မအဖို့ ဦးလွမ်း သာနှင့်ပတ်သက်၍ သံသယဖြစ် လောက်အောင် မည်သည့်အရာမျှ မရှိပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မူယာ ရယ်၊ တကယ်တော့ ဦးလွမ်းသာက မမကို Propose လုပ်ထားသူပါ။ မမ က သူ့ရဲ့ Family Doctor ပါကွယ်၊ နောက်ပြီး မမတို့အသက်အရွယ်က ရင်ကျက်တည်ငြိမ်စွာနဲ့ အချစ်ကို ဆုံးဖြတ်ရမယ်လေ၊ အချစ်ထက် ဘဝကို ကြည့်တတ်ရမယ်၊ နှလုံး သားထက် ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ရ မယ် မူယာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါ ပေမဲ့ ဒေါက်တာအတွက် အရာရာ

အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ မူယာ ယုံ ကြည်တယ်၊ ဦးလွမ်းသာလို အရာ ရာပြည့်စုံပြီး အချည်အချင်းရှိသူ တစ်ယောက်အဖို့ မိန်းကလေးတိုင်း နှစ်သက်၊ သဘောကျကြမှာပါလေ၊ ဘာပဲပြောပြော ဒေါက်တာ ကံ ကောင်းပါတယ်”

ဒေါက်တာ မူယာစိုးအား ကျေး ဇူးတင်စွာ ကြည့်မိသည်။ ဦးလွမ်း သာသည် ကျွန်မအား လက်မထပ် မိကပင် စိတ်ချမ်းသာမှုများစွာပေး တတ်သူပါလား။ ကျွန်မဘက်က ဦး လွမ်းသာအတွက် မည်သည့်ဖွဲ့ကွယ် မှုမျိုးမှ ရှိမနေစေချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် မူယာစိုးအား ရင်ဖွင့်မိ၏။

“ဦးလွမ်းသာက မုဆိုးဖိုတစ် ယောက်ပါ မူယာ၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ လွတ်လပ်သူတစ်ယောက်ပဲလေ၊ မမ ဘက်က လက်မခံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး၊ သူကတော့ အဲဒီအတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်နေခဲ့ရတယ်”

“ဒါတော့ ဒေါက်တာ့ကို ကိုယ် ချင်းစာမိမှာပေါ့လေ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုရင် ဒေါက်တာက ချောချောလှ လှ၊ ပညာတတ်ဆရာဝန်မ၊ လွတ် လပ်သူတစ်ယောက်ကိုး”

“ဒါပေမဲ့ အရွယ်လွန်သူတစ် ယောက်ဆိုတာလည်း ထည့်ပြောဦး လေကွယ်”

“အရွယ်လွန်ပေမယ့်လည်း အကောင်းအတိုင်း ရှိနေသေးတာပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ အသက်ကြီးပေ မယ့် မပျက်စီးသေးပါဘူးနော်”

နှစ်ဦးသား သဘောကျမှု ရယ်မောမိကြပြန်သည်။ ဦးလွမ်း

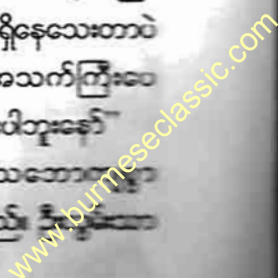
၁၆၈ မှ အဆက်

“ဒေါက်တာ မနေ့က ဒေါက် တာ့ဆီကိုလာတဲ့ ဦးလွမ်းသာဟာ ဒေါက်တာနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေ သလဲဟင်”

ဒေါက်တာမူယာစိုးမှ မေးလာ သည့်အတွက် ကျွန်မက လူနာမှတ် စမ်းကို စစ်ဆေးနေရာမှ သူမထံ ငြိန်မေးလိုက်မိ၏။

“မူယာက ဘယ်လိုမြင်လို့လဲ ဘွယ်”

“ဆရာဝန်နဲ့လူနာတစ်ယောက် ဆက်ပိုတဲ့ ရင်းနှီးမှုတော့ ရှိရမယ် လေ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒေါက် တာတို့ဆက်ဆံရေးနဲ့ မျက်လုံးလေး သွက် စကားပြောနေကြတယ်”

တော့ ခုချိန်တွင် မည်သို့နေမည် မသိ။ ကျွန်မနှင့် မူယာစိုးကြောင့် မျက်ခုံးလှုပ်နေမည်ကတော့ အသေ အချာပင်။

“နောက်တစ်ခု မူယာကြား ထားတာ ရှိနေသေးတယ် ဒေါက်တာ”

ထိုစကားလေးကြောင့် မျက်တောင်လေးမှေးစင်းပြီး နားစွင့်မိပါ၏။ ဒေါက်တာမူယာစိုး ပြောလာမည့်စကားများကို တပ်မက်စွာ နားထောင်မိလေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ရင်ထဲတွင် မိုးသေးမိုးဖွဲလေးများ ဖြိုဖျက်ဖြိုရွာချနေသလို လှုပ်ရှားမိသည်ကဖြင့် အမှန်ပါ။

“ဦးလွမ်းသာက သူ့မိခင်ကို သိပ်ချစ်တယ်တဲ့ ဒေါက်တာ”

ကျွန်မ သိနေပြီးသား စကားတစ်ခွန်းဖြစ်နေ၍ စိတ်ချမ်းမြေ့မိသည်ကတော့ ဝန်ခံပါ၏။ ဒါကို ကျွန်မ သိပြီးသားပဲလေ။

“မမ သိပါတယ်၊ တို့ကိစ္စမှာလည်း ဦးလွမ်းသာမိခင်ရဲ့ တိုက်တွန်းမှုမပါဘဲနဲ့ သူ ဘာကိုမှ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မိခင်သဘောကျကိုသာ သူရွေးချယ်မယ့်သူပါ မူယာ”

“ဒါဆို အိုကေပြီပေါ့၊ ဘာလိုသေးလဲ ဒေါက်တာရယ်၊ ဒီလိုအဆင်ပြေမှုမျိုးကို မူယာတို့တောင် တမ်းတမျှော်လင့်မိတယ်”

“မူယာမှာလည်း ရည်ရွယ်သူ ရှိနေပြီပေါ့နော်”

သွက်လက်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သူ့ခံစားမှု တစ်စွန်းတစ်စကို သိခဲ့ရ၏။ ဒေါက်တာမူယာစိုးထံ အမြဲလာနေတတ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ သတိရသွားရသည်။ ထိုကောင်လေးမှာ ညှဉ်းဆိုးဆိုးအသွင်ညွှတ်နှင့် မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာလေးက တစ်စုံတစ်ခုကို အလိုမကျသည့်နည်း။

“သနားပြီး ချစ်ခဲ့မိတာပါ ဒေါက်တာရယ်၊ မူယာကို လာစောင့်နေတတ်တဲ့ ခြိမ်းလေ၊ ဒေါက်တာသိမှာပါ”

ကျွန်မအား ရှင်းပြလာသည်။ သနားရာမှ စတင်မိသည့် အချစ်တစ်ခုကို ကျွန်မလည်း တစ်ချိန်က စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းလောက်အောင် ခံ

စားခဲ့ရသူပါပဲလေ။ မူယာစိုးအား တွေ့တွေ့လေး ငေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

“ခြိမ်းက မူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့် လမ်းမှားကို ရောက်ခဲ့တဲ့သူပါ၊ ဆေးရုံမှာ တက်ဖြတ်ပြီး ပျောက်ကင်းမှ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အဆင်မပြေတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကြောင့် စိတ်ညစ်ပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးသံသရာထဲမှာ ပြန်နစ်မြောသွားမှာကို စိုးရိမ်မိတယ်၊ မူယာက ခြိမ်းရဲ့ကျန်းမာရေးကို တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် စစ်ဆေးပေးရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကလေးကိုပါ ပြုပြင်ယူခဲ့ရသူပါ ဒေါက်တာ၊ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ချစ်သူဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ်လေ”

“ဒါဆို ခြိမ်းက မူယာထက် ငယ်မှာပေါ့နော်”

“ငါးနှစ်လောက်ငယ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက တင်တင်းလေးဖြစ်သွားပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်ပြန်၏။ ဒေါက်တာ မူယာစိုး၏ ခြိမ်းသည် ကျွန်မ၏ ခန့်နည်းတူ တစ်ဖွတ်ထိုးဆန်မည့် ကလေးဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သူမပြောဘဲနှင့် ကျွန်မစိတ်က အလိုလိုသိနေမိပြန်သည်။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏အချစ်သည် အလိုမကျခြင်းတပ်မက်ခြင်းများစွာဖြင့် ဘဝကို အလွယ်တကူ အရှုံးပေးလိုတတ်ကြ

အားကိုးမရတဲ့ ဘိန်းစားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိလို့ မူယာကို သူတို့တွေ သဘောတူတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေကြပါတယ်။ မူယာလေ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်နဲ့ ဆုပ်စူး၊ စားရှူး ပြစ်နေရပြီပေါ့ ...

ဆရာ ကျွန်မက ဒေါက်တာ မူယာစိုး တစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာမှုရစေရန် နှင့် ခြိမ်းတစ်ယောက် ကံကောင်းစေရန်သာ ဆုတောင်းမိရလေပြီ။

“ခြိမ်းက တစ်ဦးတည်းသော သားတစ်ယောက်ပါပဲ။ မိဘတွေက အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေကြဘူး ဒေါက်တာ၊ ခြိမ်းဒက်ဒီက Export & Import ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာ တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမကိစ္စ ဖွယ်တယ်။ ခြိမ်းမကြိုက်ဆုံးက သူတို့ မသိအောင် မိန်းမတွေ တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက်ယူပြီး မိသားစု အပေး မခင်တွယ်တာပဲ။ ခြိမ်းမာမိ တာတွေ ကစားဝိုင်းမှာ မပြန်နိုင် အောင် အိုးပစ်အိမ်ပစ်နဲ့ နေချင် သလိုနေတတ်တယ်လေ။ ဒီတော့ ခြိမ်းဘဝလေးကို ဒေါက်တာ တွေး ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေတဲ့ မိဘ နှစ်ပါးက မွေးဖွားလာတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်မှာ စိတ်နှုတ်သက်ပြီး Psycho တစ်ခု ဝင်လာခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းပါပဲ”

ကျွန်မလည်း သက်ပြင်းလေး တစ်ချက် ချလိုက်မိပါရဲ့။ ခြိမ်းခံစား ရသော ဝေဒနာသည် စိတ်နှင့်သက် ဆိုင်နေ၏။ အဆိုးဆုံးကတော့ အဖော်မဲ့ခြင်းကြောင့် အတွေးမျိုးစုံ ဝင်လာရပြီး စိတ်ပျော်ရာသို့ ရှာဖွေ ရင်းမှ မူးယစ်ဆေးခွဲလာခြင်းဆို သည်ကို ဒေါက်တာမူယာစိုးမပြော ခင်ကတည်းက ကျွန်မ ကြိုသိနေမိ ပြန်သည်။

“နောက်တော့ ဒြိမ့်ဟာ အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ အဆွယ် ကောင်းမှုကြောင့် ဆေးချတယ်။ မူး ယစ်ဆေးသုံးတယ်။ နောက်ဆုံး ဘိန်းဖြူသားကောင်ဘဝကိုရောက် ခဲ့ရတာပါ။ ဒီတော့မှ သားသမီးကို ပစ်ပယ်ထားတဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ နောင်တရပြီး သားအတွက် ယူကျုံး မရ ဖြစ်ကြရပြီပေါ့။ အဲဒီမှာ မူးယစ် ဆေးသုံးစွဲမှုနဲ့ ခြိမ်း အဖမ်းခံခဲ့ရတယ်။ ခြိမ်းအတွက် နိုင်ငံတော်က မူးယစ် ဆေးကို ပြတ်သွားအောင် ဖြတ်ပေး နိုင်ခဲ့လို့ လူကောင်းတစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်လာချိန်မှာ မူယာနဲ့ဆုံစည်း

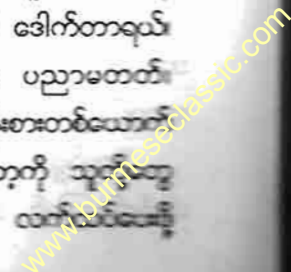
ခဲ့ကြတာပါပဲ”

ဒေါက်တာမူယာစိုးတစ်ယောက် ခြိမ်းအကြောင်း ပြောနေရင်းမှ သူ တို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို သတိ ရနေသည့်အလား အကြည့်ကို တစ် နေရာဆီသို့ပို့ကာ ပြန်လည်တွေး တောနေပုံမျိုးရပါသည်။ ကျွန်မက သူ့အတွေးအား မဖျက်ဆီးချင်တော့ ပါ။ ထို့ကြောင့် သူပြောလာမည့် စကားကိုသာ နားစွင့်နေမိ၏။

“မူယာလေ သူ့ကိုတာကြောင့် သနားမိတာလဲ။ တကယ်ဆို ဘိန်း ဖြူသမားတစ်ယောက်ဟာ အတိတ် ကို ပြန်လည်လျှောက်လှမ်းတတ်ကြ တာ မထူးဆန်းပါဘူး။ ဒါကြောင့် ခြိမ်းမိဘက မူယာဆီမှာ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးတဲ့ အနေနဲ့ ခြိမ်းကို ဘိန်းဖြူသုံးစွဲတဲ့သူ ဘဝမရောက်အောင် တစ်ဖက် လှည့်နဲ့ မူယာဆီ အပ်ထားတယ် ဒေါက်တာ၊ သူ့အကြောင်းကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့ကြပါ တယ်”

မူယာစိုးသည် ရှေ့ဆက်ပြော ရမည့်စကားအား မဝံ့မရဲဖြစ်နေပုံ မျိုးဖြင့် မျက်ဝန်းလေးများ လှုပ်ရှား ယောက်ယက်ခတ်နေကြသည်။ သူ့ စိတ်များသည်လည်း ခံစားမှုကို ထိန်းထားရဟန်တူပါ၏။

“ပြဿနာက မူယာမိဘတွေ ဆီက စခဲ့တာပါပဲ ဒေါက်တာရယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေက ပညာမတတ်၊ အားကိုးမရတဲ့ ဘိန်းစားတစ်ယောက် ကို ချစ်မိလို့ မူယာကို သူတို့တွေ သဘောတူတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့

စီရင်နေကြပါတယ်။ မူယာလေ ဘေး ကျပ်နံကျပ်နဲ့ ဆုပ်စူး၊ စားရှူး ဖြစ် နေချပြီပေါ့။”

ဒါကြောင့် ကောင်လေး၏မျက် ဝန်းများသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုမကျေ နပ်ခြင်းအရိပ်အယောင်မျိုးဖြင့် မှန် တောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိ ခဲ့ရ၏။ မူယာစိုးအဖြစ်က ကျွန်မ ခံ စားရခြင်းထက် ပိုဆိုးနေမည်ဟု ထင်မိသည်။ ခန့်က ခြိမ်းလောက် မဆိုးသော်လည်း ထိုအချိန်ကသာ ခန့်သည် အပေါင်းအသင်းမှားပြီး ဆေးခွဲသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါက ကျွန်မ၏အပြစ်မကင်းချေ။ သည် အတွက် ခန့်ကို ကျေးဇူးတင်မိရပြန် သည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကိုသိသွား တော့ ခြိမ်းဟာ မူယာ့ကို အကျပ်ကိုင် တယ် ဒေါက်တာ၊ သူ့ကိုချစ်ရင် သူ့ နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါတဲ့၊ သူ့ကိုမချစ် ရင် ဘိန်းစားသမားဘဝကို ပြန်သွား လိုက်မယ်တဲ့လေ၊ အခုလက်ရှိအခြေ အနေက ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ မူယာစဉ်း စားရခက်နေတယ် ဒေါက်တာရယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ခြိမ်းဟာ အား ကိုးမရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မှန်းလည်း သိနေတယ်၊ သူ့ကိုချစ် မိတာကလည်း ချစ်တာထက် သနားတာက ပိုပါလိမ့်မယ်၊ သူ အရင်ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားမှာကို လည်း စိုးရိမ်နေမိတယ်၊ မူယာလေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲတောင် မသိ တော့ပါဘူး ဒေါက်တာရယ်”

“ငယ်ရွယ်သူတွေမှာ တစ်စွတ် ထိုးစိတ်ကြောင့် အမှားအမှန်ကိုမခွဲ

ခြားတတ်ဘူး မူယာ၊ ခြိမ်းက ဘိန်း ဖြူစွဲခဲ့တော့ ပိုဆိုးနေတာပေါ့၊ ဘာ ပဲလုပ်လုပ် မြွေမသေ တုတ်မကျိုး အောင်တော့ မူယာ့ဘက်က မိဘနဲ့ ခြိမ်းကို စည်းရုံးပေးလေ၊ ခြိမ်းကို လည်း တည်တည်တံ့တံ့ အလုပ် တစ်ခုကိုလုပ်ခိုင်း၊ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ဆိုတော့ စိတ်လည်းတည်ငြိမ်သွား မယ်၊ ဘဝကိုလည်း နားလည်လာ မယ်၊ ပြီးတော့ ဆန္ဒထက် ဖြစ်လာ တဲ့ အခြေအနေကို လက်ခံနိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေ အလိုလိုရရှိလာမှာပဲ ပေါ့၊ ဒီတော့မှ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဖြစ်ချင်တာကို ညှိနှိုင်းယူရမှာပေါ့ မူယာရယ်”

ကျွန်မက မူယာစိုးအား လမ်း ပြပေးနေသော်လည်း ကျွန်မကိုယ် တိုင်ကိုက လျှောက်နေသောလမ်း ကလေးတွင် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ကိုယ့် အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်မိသော ကြောင့် လူတစ်ယောက်မှာ သနား စရာကောင်းလောက်အောင် ဆုံးပါး သွားခဲ့ရဖူးပါ၏။ ခြိမ်းကိုတော့ ခန့် ကဲ့သို့ မဖြစ်စေချင်ပါ။

ဒေါက်တာမူယာစဉ်းသည် ကျွန်မ၏စကားလေးကို နားလည်စွာ ဖြင့် အားတက်သရော ပြောရှာပြန် သည်။

“အခုလည်း မိဘတွေကို ခြိမ်း ရဲ့အခြေအနေကို ပြောပြပြီး မူယာ ရေလိုက်ငါးလိုက် နေခဲ့မိတယ် ဒေါက်တာ၊ ခြိမ်းက စိုးရိမ်ကြီးစွာနဲ့ လာစောင့်နေတာပဲကြည့်တော့”

“မင်း ခြိမ်းအပေါ် ဘယ်လို သဘောထားသလဲဟင်၊ တို့ကိုမရှက်

ပါနဲ့၊ ရင်ထဲရှိသမျှသာ ပြောပါ မူယာ”

“ခြိမ်းကို မချစ်ဘူး ဒေါက်တာ သူ့ကို သနားစိတ်နဲ့ သံယောဇဉ် တွယ်မိတာပါ၊ ဒါကို ခွဲခွဲခြားခြား မူယာ သိလိုက်ရတဲ့နေ့လေးဟာ မူယာ့မိဘ သဘောတူတဲ့ ကိုမြတ်မင်း ဆွေကို စတင်တွေ့တဲ့အချိန်ကပါပဲ”

ခြိမ်းအတွက် ကျွန်မ လုံးဝစိတ် မကောင်းခဲ့ပါ။ အနာဂတ်အရေးကို ကြိုတင်သိမြင်နေသည့် မနောဗေဒင် ဆရာတစ်ဦးနယ် ခြိမ်း၏အနာဂတ် သည် မည်သို့မျှ ကောင်းနိုင်ဖွယ်ရာ မမြင်မိပေ။

“ကိုမြတ်မင်းဆွေက S.A.E တစ်ယောက်ပါ ဒေါက်တာ၊ စီမံကိန်း တစ်ခုမှာတာဝန်ကျနေတယ်၊ မကြာ သေးမီက အိမ်ကိုအလည်လာရင်းနဲ့ မူယာနဲ့ ဆုံခဲ့ကြတာပါ၊ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို စီစဉ်မယ်လို့ လည်း ပြောသွားပါတယ်”

ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးများ အတွက် ချစ်သူနှစ်ယောက် အပြိုင် ပေါ်လာခြင်းသည် မကောင်းသော် လည်း မိမိရွေးချယ်မှုအတွက် အကောင်းဆုံး၊ အမှန်ကန်ဆုံးနှင့် အသင့်လျော်ဆုံးကို ဖြစ်စေတတ် သည်။ အချစ်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ပြောင်းသည့်အခါ မလိုလားအပ် သည့်၊ မကောင်းသောဂုဏ်ပုဒ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရပေမယ့် ဘဝအတွက်ရှေ့ ချယ်မှုကြောင့် ကျေနပ်သောအချစ် ကို ရရှိစေတတ်၏။ ထိုအချစ်သည် သာ ကိုယ့်ဘဝ၏ နိုင်မြဲသောအရာ ပင်တည်း။

“ဒီလိုဆို ခြိမ်းအတွက် မျှော်
ထင်ချက် ကုန်ဆုံးပြီပေါ့နော်၊ စိတ်
ကောင်းစရာပဲကွယ်”

ထိုစကားလေးကြောင့် ဒေါက်
တာမူယာစိုး၏ မျက်နှာလေးမှာ ရုတ်
ခြည်းညှိုးရော်သွားသည်ကိုတွေ့
တွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။ ကျွန်မတို့
စကားပြောဆိုခြင်းမဆုံးမီတွင် နှာစံ
တစ်ယောက် ဝင်လာပြီး.....

“မမတို့ကို ဆေးရုံအုပ်ကြီးခေါ်
နေပါတယ်ရှင်”

“ဪ...အေး...အေး၊ သွား
လိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သူနာပြုဆရာမလေး ထွက်
သွားပြီးနောက် ဆေးရုံအုပ်ကြီးထံ
သွားရန် ပြင်မိကြသည်။ သည်နေ့
ဆေးကျောင်းသားများအတွက် စာ
သင်ဆောင်တွင် လက်တွေ့ပြသရန်
ရှင်းပြရာတွင် ကျွန်မတို့ ပါဝင်နေ၏။
ကိုယ်ဆေးကျောင်းသူဘဝကလည်း
ဤသို့ပါပဲလေ။ အတွေ့အကြုံတစ်
ခုကို စာတွေ့လည်းသင်ရ၏။ လက်
တွေ့လည်းလေ့လာရ၏။ တိရစ္ဆာန်
များအား လက်တွေ့ခွဲစိတ်ပြီးမှ လူ
များကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လေ့
လာရသည့်အခါတွင် ကြောက်စိတ်
များ ပျောက်ကွယ်လုနီးပါး ဆေး
ပညာကို သင်ယူခဲ့ရပါသည်။ သည်
အတွက် ပညာလည်းရ၏။ တရား
လည်းရ၏။ ဆေးရုံဟူသည် မွေး
ဖွားခြင်းမှ သေဆုံးခြင်းအထိ တရား
သံဝေဂရစရာ နေရာလေးတစ်ခု
လည်း ဖြစ်လေသည်။

“မမ ဆေးခန်းရှေ့မှာ ဦးလွမ်း
သာ ရောက်နေပါတယ်ရှင်”

“အေး..အေး၊ ဒီတစ်ယောက်
ပြီးရင် ပိတ်ပြီလေ၊ ခဏလေးစောင့်
ပါလို့ သွားပြောပေးပါ ညီမရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ခုတစ်ထက်မှ လူနာကို စမ်း
သပ်စစ်ဆေးနေစဉ် ဦးလွမ်းသာ
ရောက်လာသည့်အတွက် ကျွန်မက
မိန်းကလေးအား ပြောခိုင်းလိုက်ရ
သည်။ ပြီးမှ စိတ်အေးလက်အေး
ပြန်လည်စမ်းသပ်နေမိ၏။ လူနာမှာ

သူကို
သနားစိတ်နဲ့
သံယောဇဉ်
တွယ်မိတာပါ။
ဒါကို ခွဲခွဲခြားခြား
မူယာသိလိုက်ရတဲ့
နေ့လေးဟာ
မူယာမိဘ
သဘောတူတဲ့
ကိုမြတ်မင်းဆွေကို
စတင်တွေ့တဲ့
အချိန်ကပါပဲ

...

တီဘီဖြစ်မည်ဟု ထင်ရ၍ သူ့အတွက် သေချာစေရန် ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်ခိုင်းရတော့သည်။

“ဒီစာအတိုင်း ဆေးခန်းကို သွားပြီး သွေးစစ်၊ ဆီးစစ်ပါ။ ပြီးရင် Ultrasound E.C.G ရိုက်ရလိမ့်မယ်”

လူနာနှင့်အတူ လူနာရှင်ပါ မျက်နှာများ ကွက်ခနဲပျက်သွားကြလေသည်။ ကျွန်မမှာ သူတို့အခြေအနေကိုကြည့်၍ ရှင်းပြပေးရတော့၏။

“ကျွန်မက လိုအပ်လို့ရိုက်ခိုင်းရတာပါ။ ရှင့်ရဲ့ဝေဒနာက ဒါတွေနဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်မှ သေသေချာချာ ပြောနိုင်ပြီး ရောဂါအမည်တပ်နိုင်မှာပေါ့။ အနာသိရင် ဆေးရုံပါတယ်ရှင်”

ကျွန်မ ပြောပြခြင်းကို နားလည်သွားကြသော်လည်း သူတို့၏ မျက်နှာမှာ အပြည့်အဝ ပြန်လည်မသာယာလာသေးချေ။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ပြန်ကြည့်နေကြသေးသည်။ ထိုအကြည့်များကို ကျွန်မက အလိုလို နားလည်နေမိ၏။

“ရောဂါကို ကွဲပြားပြားမသိဘဲနဲ့ ဟုတ်နီးနီးနဲ့ ရမ်းကုနေရင် ရှင်ပဲနစ်နာမှာပေါ့။ ကျွန်မက ငွေမျက်နှာပဲကြည့်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုအားကိုးပြီး လာကြတဲ့လူနာတွေကို ကျွန်မက စေတနာနဲ့လမ်းညွှန်ပြတာပါ။ တချို့က ဆေးရုံမသွားချင်လို့ ပျောက်နိုးနိုးနဲ့ ဆေးခန်းကို လာပြချင်ကြ

တယ်။ ပျောက်မသွားတဲ့အပြင် ပိုဆိုးလာတဲ့အခါကျမှ အပ်နဲ့ထွင်ရမယ့် နေရာမှာ ပုဆိန်နဲ့ပေါက်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး ကြုံကြရလိမ့်မယ်။ ကျွန်မပြောတာ ရှင်တို့ သဘောပေါက်ကြတယ်နော်”

“သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာမရယ်။ ဒါပေမဲ့.....”

ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောပြီး စကားကို ရပ်သွားကြသည်။ သူတို့တွင် ငွေကြေးအခက်အခဲရှိသည်ကို သူတို့ဝန်မခံပါဘဲနှင့် ကျွန်မ သိနေပါပြီ။

“ကျွန်တော်တို့က တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတာပါ ဒေါက်တာ”

နံဘေးမှလူပိုက ဝင်ပြောလာ၏။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မလည်း သက်ပြင်းချလိုက်မိပြန်ပါပြီ။ ဧကန္တ နှမြောကပ်စေးနဲ့သူတွေနှင့် တွေ့နေရပါလား။ တွန့်တိုသူကို လမ်းပြရမည်မှာ ခက်ခဲသောလုပ်ရပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဒါတွေအမြန်ဆုံးမလုပ်နိုင်ရင် ရှင် ဒုက္ခဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ ပိုးစိုးပက်စက် မဖြစ်ချင်ရင်တော့ အမြန်ဆုံးသာသွားပါ။ လူ့အသက် ရှင်နေနိုင်ရေးအတွက် ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးပါတယ်။ ကျန်းမာရေးထက် ဘယ်အရာကမှ ပိုအရေးကြီးမလာပါဘူး။ ကျွန်မ အခုပေးလိုက်မယ့် ဆေးတွေဟာ ရှင့်ရောဂါအတွက် ခဏတစ်ဖြုတ်သာ သက်သာမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်မှာပါ။ အခုစမ်းသပ်ခနဲ့ ဆေးဖိုးငွေကို နှမြောနေရင်လည်း မယူတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

ရှင်ရောဂါကိုတော့ ကျွန်မ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လိုက်နာစေချင်တယ်။ သွားနိုင်ကြပါပြီ”

“ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဆေးအမည်ကို ရေးပေးလိုက်ပြီး ကျွန်မအား နှုတ်ဆက်သွားသူများကို ခေါ်လိုက်ရပြန်ပါသည်။

“နေဦး၊ ဒီစာရွက်ကိုယူပြီး ရှေ့မှာ နှာစံရှိတယ်။ သူ့ဆီပေးလိုက်ပါ။ သူက ဆေးပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

သွက်လက်စွာယူပြီး ထွက်သွားကြရှာသည်။ သူတို့ထွက်သွားမှ သက်ပြင်းမောကိုချပြီး ပစ္စည်းများကို သိမ်းလိုက်ရတော့၏။ ကျွန်မမှာ ဤသို့သော လူနာများနှင့်လည်း တွေ့ကြုံခဲ့ရပါ၏။ တချို့က ငွေကုန်မည် နိုးပြီး ရောဂါအဖြစ်ခံကာ နှမြောတတ်သူများလည်း လောကတွင်ရှိတတ်ကြပါ၏။ ထိုအခါ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဖြစ်သောရောဂါထက် စိတ်တွင် ဖြစ်သော တွန့်တိုခြင်းကို ဦးစွာကုသနိုင်မှသာ ရတတ်ပါသည်။ ဆေးယူပြီး ထွက်သွားချိန်တွင် နှာစိက ကျွန်မကို မေးလာ၏။

“မမ စောစောကလူတွေကို Free လို့ ရေးပေးလိုက်လို့ ဆေးဖိုးမတောင်းလိုက်ဘူးနော်”

“အေးလေ၊ ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွာ”

“ဟင်း.....ဆင်းဆင်းရဲရဲတွေ ဗဟုတတ်တာ၊ ပေးနိုင်လျက်နဲ့”

“ဓာတ်ခွဲစစ်နိုင်အောင် မယူချင်တော့တာပါ။ သူ့ရောဂါကတိဘီဖြစ်ဖို့ သေချာသလောက်ပဲ၊ ကိုယ့်ရောဂါကုဖို့တောင် နှမြောနေရင် ဘယ်သူက သူ့ငွေကို ယူနိုင်ရက်မှာလဲကွယ်”

ဦးလွမ်းသာ ရောက်လာ၏။ ကျွန်မ စောင့်ခိုင်းထားခြင်းအတွက် ဦးလွမ်းသာကို အားနာရလေပြီ။ စောစောက လူနှစ်ယောက်ကြောင့် မေ့လျော့စိတ်များ ပြန်လည်အသက်ဝင်လာရလေပြီ။

“ပြီးပြီ ဦးလွမ်းသာ၊ ခဏလေးနော်”

“ရပါတယ်ဗျာ”
သူနာပြုလည်း သိမ်းစရာရှိသည်များကို သိမ်းဆည်းနေလေ၏။ အခန်းထဲမှ ကေ့စ်အိတ်ကိုဆွဲပြီး ထွက်လာစဉ် ဦးလွမ်းသာက ကျွန်မထံမှအိတ်ကို လှမ်းယူရှာသည်။

“ပေးပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်ကိုင်ပါမယ်”

“နေပါစေရှင်”

“မေမေစကားကို ဒေါက်တာမေ့ထားလိုက်ပြီလား”

သည်တော့မှ ဦးလွမ်းသာမိခင် ပြောထားသော စကားလေးကို အမှတ်ရသွားရတော့၏။

“ဒီစကားနဲ့ပဲ ကျွန်မကို ငြင်းမရအောင် ချုပ်ကိုင်ထားတယ်နော်”

“မေမေ့ကြောင့်ပါ ဒေါက်တာရာ”

ဦးလွမ်းသာသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးကို ရှားပါးစွာ မြင်ရသည်ဟု ထင်မိပြီး ကျွန်မက သူ့ထံ မျက်လုံးလေးဝင့်ကာ ကြည့်နေဆဲတွင်.....

“ဆရာမ..ဆရာမ၊ သားဘွားဘွားကို ကယ်ပါ ဆရာမရယ်၊ ဘွားဘွားကြီးကို ခေါ်လို့မရတော့ဘူး၊ အီး.....ဟီး.....အီး.....အီး”

နှစ်ယောက်သား ရင်ထိတ်သွားကြရလေပြီ။ ကျွန်မထံ တကြော်ကြော်ခေါ်ပြီး ငိုနေရှာသော ကလေးငယ်လေးအား မေးလိုက်ရ၏။

“ကလေး.....ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မင်းက ဘယ်ကလဲ”

“သားရဲ့ဘွားဘွားကို ခေါ်မရလို့ပါ ဆရာမ၊ သား ဒီနားမှာနေပါ

တယ်၊ လိုက်ကြည့်ပေးပါ ဆရာမရယ်၊ သားကိုသနားပါဗျာ”

ကလေးငယ်မှာ ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မ၏လက်ကို ဆွဲခေါ်လိုက်ပြီး ထိုင်ကန်တော့နေရှာလေသည်။ ကလေးငယ်အား ကျွန်မသနားမိ၏။

“ဦးလွမ်းသာ ပြန်တော့နော်၊ ကျွန်မ ဒီကလေးနဲ့ လိုက်ကြည့်ပေးချင်တယ်၊ ညီမရေ.....ဆေးခန်းပြန် မြန်ပိတ်ပြီး မမနဲ့ လိုက်ပေးပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ သား ဘွားဘွားကို စိုးရိမ်လို့ပါ”

“မင်းအိမ်မှာ လူကြီးမရှိဘူးလား”

ကလေးက ခေါင်းလေးခါယမ်းပြပြီး ကျွန်မထံ မျက်လုံးပြူးလေးဖြင့် ကြည့်နေစဉ် ဦးလွမ်းသာထံမှ စကားသံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာနဲ့လိုက်ခဲ့မယ်၊ လာ.....ကားပေါ်တက်ကြ”

အံ့ဩမှုမှဆုံးသေး။ ဦးလွမ်းသာ၏ ဆုံးဖြတ်မှုတစ်ခုက ကျွန်မအတွက် အင်အားတစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့သည်ကိုတော့ မငြင်းနိုင်ပါ။ ဦးလွမ်းသာသည် ကလေးငယ်လေးအားခေါ်ပြီး Sun ကားပေါ်တင်နေ၍ ကျွန်မနှင့် သူနာပြုလည်း ကားပေါ်တက်လိုက်ကြလေပြီ။ ကလေးလည်းထွက်လာသည်။

“ကလေး.....မင်းအိမ်ကို ဦး

တို့ကို လိုက်ပြန်နော်”

ကလေးငယ်နှင့် ဦးလွမ်းသာက ရှေ့တွင်နေရာယူကာ ကလေး၏ လမ်းပြမှုနှင့် မကြာမီတွင် တဲလေး တစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားတော့ သည်။

“ဆရာမ သားတို့အိမ် ရောက် ပါပြီခင်ဗျာ”

ကျွန်မတို့ ကားလေးပေါ်မှဆင်း ပြီး ကလေး၏ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ အိမ်ကလေးမှာ တဲကလေးသာသာဖြစ်ပါ၏။ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရေနံဆီမီးခွက်လေး များ၏ အလင်းရောင်နှင့် အိမ်သေး လေးများကို ကျွန်မတို့ မြင်နေရလေ သည်။ ထိုနေရာလေးသည် ကျူး ကျော်နေရာဟုခေါ်သော ဘဝမပြေ လည်သောသူများ နေထိုင်ရာ ပတ် ဝန်းကျင်တစ်ခုအဖြစ် လူများသိထား ကြ၏။ ထိုနေရာမျိုးတွင် မြေး အဘွားနှစ်ဦးလည်း နေထိုင်ကြ၍ မည်သည့်အလုပ်မျိုးဖြင့် လုပ်ကိုင် စားကြပါသနည်း။ ယိုင်လုလုတဲ လေးပေါ်သို့ သုံးယောက်သား သတိ ထားကာ တက်ခဲ့ကြရသည်။

“ဟော.....ဆရာဝန်ရောက် လာပြီ၊ ဖယ်ကြ....ဖယ်ကြ၊ အဲဒါ တို့ရပ်ကွက်ထဲက ဆရာဝန်မလေး ဝဲ”

ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူစုထဲ မှ အသံတစ်သံနှင့်အတူ လူနာရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူရှဲ့သွား၏။ သည်တော့မှ အဘွားအိုတစ် ယောက်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ရတော့ သည်။ ချက်ချင်းပင် စမ်းသပ်ကြည့်

မိရာ အဘွားအိုမှာ အပူကြီးပြီး သတိလစ်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိ လိုက်ရသည်။

“ရေခွေးယူမလား ဆရာမ လေး၊ ဒီဓာတ်ဘူးထဲမှာ အဆင်သင့် ရှိတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ရှင်၊ ညီမရေ အဆင်သင့်နော်”

ကျွန်မ၏စမ်းသပ်မှုနှင့် နှာစုံ၏ ကျွမ်းကျင်မှုတို့ကြောင့် အဘွားအို အား ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးပြီး အဖျား ကျသွားစေရန် ပြုစုရတော့သည်။ ဦး ဆုံး အဝတ်သန့်တစ်ခုကို ရေဆွတ် ပြီး နဖူးပေါ်တင်ပေးခြင်းကို ပြုလုပ် နေစဉ်ပင် ကိုယ်ပူကြီးနေ၏။

“ရေခဲရနိုင်မလားရှင်”

“ဟာ.....ဒီအချိန် ဘယ်ရပါ တော့မလဲ”

“ရတယ် အဘ၊ ကျွန်တော် ပြေးဝယ်ပေးမယ်”

လူရွယ်က ပြောလိုက်ရာ အဘိုးအိုသည် လက်တုန်တုန်လေး ဖြင့် သူ့အိတ်ထဲမှ အဝတ်နှင့်ထုပ် ထားသည့် ငွေစက္ကူနှစ်ခွမ်းလေးကို ယူနေ၍ သနားသွားရ၏။

“ကျွန်မမှာ အကြွေရှိပါတယ်၊ ရော့.....ကလေး”

အိတ်ထဲမှ တစ်ရာတန်တစ် ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရာ လူငယ် က မယူပေ။ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ငါး ဆယ်တန်လေးကိုထုတ်ပြီး.....

“ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ် ဆရာမ၊ ဒါနဲ့ဆို လောက်ပါတယ်”

ချက်ချင်းပင် အိမ်လေးပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။ သူတို့

သည် လူဆင်းရဲသော်လည်း စိတ် ဓာတ်မဆင်းရဲသည်ကို ပြနေကြလေ ပြီ။

“ကိုယ်ပူကျသွားမှ မနက်ဖြန် ဒရစ်သွင်းလိုက်မယ် ညီမ၊ ဒါမှ အားပြန်ပြည့်လာမှာ”

“အခုလည်း ဆေးခန်းမှာကုန် နေပြီ မမ၊ မနက်ဖြန်ဆို အဆင်ပြေ မှာပါ”

သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းကြည့်ရာ အခြေအနေကောင်း၍ မကြာခင် မျက်တောင်များ တဖျတ်ဖျတ်ခတ် လာကြသည်။ ရေခဲဝယ်သူလည်း ပြန်ရောက်လာ၍ ရေခဲအုပ်ပေးချိန် တွင် အဘွားအိုမှာ လူးလွန်လာလေ ပြီ။

“ဟော.....ဘွားဘွားကြီး သတိရလာပြီ၊ ဘွားဘွား.....ဘွား ဘွား”

ကလေးငယ်က အားရမျိုးထူး စွာ ခေါ်နေရှာသည့်အတွက် အဘွား အိုသည် မျက်ခွံလေးကို တဖြည်း ဖြည့်ဖွင့်လာလေ၏။ ဝမ်းသာနေရှာ သော ကလေးငယ်သည် အဘွား ဖြစ်သူ၏ကိုယ်လုံးလေးအား လှုပ် ယမ်းပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘွားဘွား သတိရပြီနော်၊ ဘွားဘွား သားကိုတွေ့လားဟင်”

အဘွားအိုက ခေါင်းလေးညိတ် ပြရှာ၏။ အားလုံးမှာ အဘွားအို အတွက် ရတက်မအေးဖြစ်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်ကြရလေပြီ။ သူတို့၏ မျက်နှာများတွင် လှိုက်လှဲဖက်ကျန် ခြင်း အပြုံးလေးများကိုယ်စီနဲ့။

“ဟော.....သတိရလာပြီ၊

သတိရလာပြီ”

“အဘွား.....နေကောင်းတယ် နော်”

အဘွားအိုထံ စုပြုံပိုင်းမေးကြ ဆတာသည်။ အဘွားအိုမှာ သူတို့၏ အမေးများကို မဖြေနိုင်ပေ။ မျက်လုံး မှားက တစ်စုံတစ်ယောက်အား ရှာ ဆွဲနေသည့်အလား မျက်ဆန်လေး မှာ တရွေ့ရွေ့နှင့် ကြည့်နေလေပြီ။ ဤသည်ကို နားလည်သောလူက..

“အမေကြီးက သူ့မြေးကိုရှာ နေတာနဲ့တူတယ်၊ ပြလိုက်ကြပါဦး”

“အင်း...ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဘွား.....အောင်ဘု၊ မင်းဘွားအေ တို့ ခေါ်လိုက်လေ၊ မင်းကို ချာနေတာ”

“အဘွား .. ဒီမှာ အဘွားမြေးရှိပါတယ်”

ဘွားအေသည် မြေး တို့တွေ့သည်နှင့် ဖက်ထား ချာ၏။ အောင်ဘုမှာ ဘွား အေ၏ ရင်ခွင်တွင် မျက် နှာအပ်ပြီး ကြူကြူပါ အောင်ငိုရှာတော့လေသည်။

“ဒီမြေးအဘွားနှစ် ယောက်ဟာ သိပ်ချစ်ကြ တာ၊ သနားပါတယ်”

“အဘွားအို ပြန်သတိရ ထာလို့ တော်ပါသေးရဲ့”

“ဆရာဝန်ကို ဘယ် သူခေါ်လာတာလဲမသိဘူး နော်၊ ဆရာဝန် ရောက်လာ လို့ အဘွားအသက်ရှင် ထာတာ၊ နို့မို့ဆို သေသွား ပြီ”

သိသူများက ကျွန်မထံသို့ အကြည့်များ စုပြုံရောက်လာကြ တော့သည်။ လူအုပ်ထဲမှ အသက် အကြီးဆုံး အဘိုးအို၏ စကားသံ ကြောင့် အားလုံးမှာ တိတ်ဆိတ် သွားကြပြန်၏။

“အိမ်း.....သေမင်းက ဒေါ် မယ်မကို လက်မခံသေးလို့ပဲလေ၊ သူ့ရဲ့ကံနဲ့ ဆရာမလေးရဲ့စေတနာ မေတ္တာတွေကြောင့် ကုသိုလ်ကံ ကောင်းပြီး သေမင်းကို အန်တုနိုင် တာပါ။ ဆရာမလေးက ဒေါ်မယ်မ

ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါပဲကွယ်”

ထိုစကားလေးကြောင့် ကလေး ငယ်သည် အဘွားအိုထံမှခွာကာ အဘိုးအို၏ရှေ့တွင် ဝပ်တွားပြီး.....

“ဆရာမကို သားသွားခေါ်လာ တာပါ အဘိုး၊ သားကိုသနားရင် ဆရာမလေးအတွက် ဆေးကုခငွေ လေးကို သားကိုချေးပေးပါဗျာ၊ သား ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်နော်”

“ဪ...မင်းက ဆရာမလေး ကို ခေါ်လာတာကိုး၊ အင်း.....သံ ယောဇဉ်၊ သံယောဇဉ်၊ အသိဉာဏ် မရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေ တောင် ကြင်နာကြသေးတာ ပဲလေ၊ လူဆိုတော့ မပြော သာတော့ ဘူးပေါ့ ကွယ်၊ စိတ်ချ အောင်ဘု၊ ဆရာမ လေးအတွက် အဘတို့ ကူညီ ကြမယ်၊ မင်း ပြန်ဆပ်စရာ မလိုပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဝိုင်းဝန်း ကူညီကြရမှာပေါ့ အဘရား၊ ကိုယ့်ရပ်ကွက် အရေးကိစ္စပဲ၊ ကြည့်ရှုစောင့် ရှောက်ဖို့ တာဝန်ရှိနေပါ တယ်၊ အဘွား ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မထင် မိဘူးဗျာ၊ မနေ့က တောင် ဈေးထွက်နေသေးတာပဲ”

“ဈေးနာတယ်ဆိုတာ အချိန်မရွေး ဖြစ်တတ်တာပဲ ကွယ်၊ အသက်အရွယ်က စကား ပြောလာတော့ ဖောက်ပြန်ပြီပေါ့”

အဘွားအိုအတွက် ရင်ကွက် လေးထဲမှလူများ၏စေတနာသည်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မ၏ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲတိုင် စူး နှစ်လာရပါပြီ။ သူတို့သည် တစ်နေ့ လုပ်မှ တစ်နေ့စားရရှာသော၊ လက် လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်နိုင်သည့် လူတန်း စားများဖြစ်ကြပေမယ့် သူတို့၏ စေတနာသည် လူတကာနှင့် ယှဉ် ပြိုင်နိုင်၏။ သူတို့ကိုယ်၌က မချမ်း သာသော်လည်း စေတနာမှာ မဆင်း ရဲရှာကြပေ။ ငွေခွမ်းခွမ်းလေးများကို ထုတ်ကာ အဘိုးအိုထံအလှအယက် ပေးကြရှာလေသည်။

“အဘ ကျွန်မကို စကားပြော ခွင့်ပြုပါရှင်”

ကျွန်မ၏နှလုံးသားမှ ယိုစီး ထွက်ပေါ်လာသော စကားလေး သည် စာနယ်ဇင်းမှန်းလည်းသိ၏။ သို့သော် အသံကိုထိန်းပြီး ခံစားချက် များစွာဖြင့် စကားများကို တစ်လုံး ချင်း ပြောချလိုက်မိလေပြီ။

“ကျွန်မ အဘွားအတွက် ဒါန ပြုပါရစေ၊ ဒီကလေးကို စမြင်လိုက် ကတည်းက ကုသိုလ်ဖြစ်ကူညီမယ် ဆိုပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါရှင်”

ကျွန်မ၏စေတနာစကားလေး ကို သူတို့ မယုံနိုင်စရာမရှိပေ။ ဆေး ခန်းလေးမှ ကျွန်မ၏သတင်း၊ ကျွန်မ ၏ စေတနာ၊ မေတ္တာများက ကျွန်မ ၏စကားကို သက်သေခံနေကြပြီး သားပါ။

“နောက်နေ့တွေမှာလည်း အဘွား ဆေးခန်းကို မလာနိုင်ရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် လာကြည့်ပေးပါ့ မယ်၊ အဘွား စိတ်ချလက်ချကျန်း မာလာသည်အထိ ကုသိုလ်ပြုပါရ န”

စကားအဆုံးတွင် အဘိုးအို၏ ကြည်လင်သော မျက်ဝန်းများနှင့် တည်ငြိမ်စွာပြောလာသော စကား များက ကျွန်မ၏စိတ်ဘဝကို ချမ်း မြေ့စေရပြန်သည်။

“အိမ်း.....ဆရာမလေးရဲ့ စေတနာဟာ မွန်မြတ်လှပါပေတယ် ကွယ်၊ စေတနာအကျိုးကို ဆရာမ လေး ပြန်လည်ခံစားရမှာပါပဲလေ၊ လူတိုင်းမှာ မွန်မြတ်စိတ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှိထားကြရင် ကမ္ဘာ ကြီးဟာ အေးချမ်းသာယာလာမှာပဲ ပေါ့ကွယ်၊ အဘတို့ မြန်မာလူမျိုး တွေဟာ တခြားနိုင်ငံတွေထက် သာ လွန်တဲ့အရာဟာ ဒီမြင့်မြတ်တဲ့နှလုံး သားလေးတွေ ရှိထားနေကြလို့ပါပဲ၊ ဆင်းရဲရဲ၊ ချမ်းသာသာ မြန်မာမှန် ရင် ဗြဟ္မစိုရ်တရား လက်ကိုင်ထား ကြတဲ့သူတွေပါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီး ရယ်၊ အဘွားသာသိရင် ဆုတွေပေး ဦးမှာ သေချာပါတယ်၊ သူတို့မြေး အဘွားဘဝလေးဟာ သနားစရာ လည်းကောင်းပါတယ်၊ အရင်က အဘွားမှာ သားတစ်ယောက်ရှိခဲ့ တယ်လေ၊ သူဌေးအိမ်မှာ အလုပ် လုပ်ရင်းနဲ့ သူဌေးသမီးနဲ့ညားပြီး အလုပ်လည်းပြုတ်၊ ထောင်လည်း ကျသွားရတယ်၊ အပြစ်ကတော့ ခိုး မှုလေ၊ အဘွားရဲ့သားလေးဟာ ရိုး ရိုးသားသား၊ သဘောကောင်းလေး ပါကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးတို့မျက်စိရှေ့တင် ကြီးပြင်းလာခဲ့တာပါ၊ သူ့ရဲ့စာရိတ္တ ကို လူတိုင်းသိကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်ရွာဆိုသလို

သူဌေးအိမ်က တမင်တကာဖန်တီး ပြီး ပစ္စည်းပျောက်မှုနဲ့ ရဲတိုင်တယ် ပြီးတော့ အိမ်မှာလာရှာကြတယ်၊ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေ မှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ခိုးရာပဲ၊ ပစ္စည်းအဖြစ် မိသွားပြီး သက်သေ နဲ့ဆိုတော့ ရဲကဖမ်းသွားရတာပေါ့ လေ၊ အာမခံလိုက်ဖို့ကလည်း မတတ်နိုင်၊ သားကလည်းထောင် ထဲမှာရောက်နေချိန် အဘွားဆိုတာ သနားစရာပါကွယ်”

ကျွန်မတို့ကို ပြောပြနေသော အဒေါ်ကြီးသည် အဘွားဘဝလေး အား စာနာသူပီပီ မျက်ရည်လေး များပင် လည်လာရသည်။ ထိုမျက် ရည်စလေးကို အင်္ကျီမည်းညစ်ညစ် ၏လက်မှ အင်္ကျီအနားစလေးနှင့် သုတ်ကာ စကားကိုဆက်ပြောလာ ပြန်၏။

“မတရားမှန်းလည်း သိနေ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘွားမှာ တရားနဲ့ ပါတယ်ကွယ်၊ သားမှာ ဝဋ်ကြွေးနဲ့ လို့ ဒီဝဋ်ကြွေးကို ပေးဆပ်ချိန် က ရောက်ခဲ့လို့ပါတဲ့၊ သားကလည်း အချစ်သမားပီပီ သူ့သမီးကို ချစ်ခဲ့ မိသမျှ ပြစ်ဒဏ်ကို ပေးဆပ်ပါရစေ ဆိုပြီး သူ့ရဲ့မေတ္တာကြွေးကို ချစ်သူ ရဲ့မိဘတွေ ကျေနပ်အောင် သက် သေပြသွားခဲ့ရှာတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ တရားကို နတ်စောင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ သိပ်မှန်တယ် သူ့အဖေ မတရားပြုလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ဌေး ရဲ့လူယုံဟာ သနားပြီး အပြစ်မှန်ကို ရှင်းပြတောင်းပန်လာတဲ့အပြင် ခုံ တော်မှ မှန်ရဲ့ကို ထွက်ဆိုခဲ့တဲ့

အတွက် အမှုက ကွင်းလုံးကျွတ်
ချွတ်သွားခဲ့ရတယ်”

အဒေါ်ကြီးသည် စကားကိုစိတ်
ဝင်စားစွာ ပြောနေသောကြောင့်
အားလုံးမှာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နား
ထောင်နေကြသည်။ ဆက်ပြောလာ
သည့်စကားများအား ငုံ့လင့်နေကြ၏။

“ဖြစ်ချင်တော့ စိတ်ဖိစီးမှု
ဝေဒနာကြောင့် သားဖြစ်သူဟာ
ထောင်ကထွက်ပြီး မကြာခင်မှာ
သေဆုံးသွားခဲ့တယ်လေ။ လောက
လောက၊ တရားမမှုလိုက်ပုံများက
တော့ မပြောချင်တော့ပါဘူး သမီး
ရယ် သားလေးဆုံးပြီး တစ်လကျော်
လောက်အကြာမှာ မွေးကင်းစ
တလေးငယ်လေးနဲ့အတူ စာတစ်
စောင် ရောက်လာတယ်လေ၊ စာထဲ
မှာပါတာက အဘွားရဲ့သားနဲ့
အကြောင်းပါပြီး မွေးလာတဲ့ သူတို့
သွေးကို လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့။ သူတို့
မျိုးဆက် မဖြစ်စေရဘူးဆိုပြီး
အဘွားဆီ လာပေးတာပေါ့”

“ဟယ်.....လူမဆန်လိုက်ကြ
တာနော်”

အနားရှိ မခံနိုင်သူ အမျိုးသမီး
တစ်ဦးက ဝင်ပြောလိုက်၍ ကျန်သူ
များမှာလည်း အဘွားအတွက် မခံ
မရပ်နိုင်ဖြစ်နေကြရ၏။ သူတို့၏
မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသားပေါ်
ထွင်နေကြလေပြီ။

“အဘွားအတွက်တော့ ဝမ်း
သာစရာပါပဲ။ သေဆုံးသွားတဲ့သား
တိုယ်စား မြေးလေးရတာပဲဆိုပြီး
အသက်ကြီးမှ ကလေးငယ်လေးကို
မွေးခဲ့ရတာပေါ့ကွယ်။ ဒေါ်ကြီးတို့

လည်း ကလေးငယ်အတွက် ဝိုင်း
ဝန်းပံ့ပိုး ကူညီထိန်းပေးကြပါတယ်။
ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ကူညီ
ရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့တယ် သမီးရယ်။
ခုဆို ကလေးက ဒုတိယတန်း
တောင် တက်နေရပါပြီ။ အဖေလိုပဲ
မြေးလေးက လိမ္မာတယ်။ အဘွား
ကိုလည်း သိပ်ချစ်ရှာတယ်။ အခုပဲ
ကြည့်လေ။ အင်း.....လောကကြီး
မှာ ဒီအဘွားအိုသာမရှိရင် ဒီကလေး
တော့ ဒုက္ခပါပဲကွယ်”

ကလေးငယ်၏ အနာဂတ်
အတွက် ရတက်မအေးဖြစ်နေကြ
မည်ပင်။ ကျွန်မလည်း တွေးတော
မိပြီး သက်ပြင်းတစ်ခုချမိပါ၏။

“မမ ပြန်ကြစို့လေ၊ တော်ကြာ
မမတို့အပြန်မှာ ညဉ့်နက်သွားလိမ့်
မယ်။ ခုတောင် ၁၀ နာရီထိုးတော့
မယ်လေ”

သူနာပြုလေး သတိပေးမှ ပြန်
ရန်သတိရသွားမိသည်။ ကျွန်မက
အကြောင်းမဟုတ်။ ဦးလွမ်းသာက
ရှိသေးသည်။ ခုမှ ဦးလွမ်းသာအား
သတိရသွားမိပြီး ရှာဖွေလိုက်ရာ
သနားသွားရလေပြီ။ ဦးလွမ်းသာ
သည် တဲရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်တွင်
တိုင်တစ်တိုင်ကိုမီပြီး ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နေရှာ၏။ ကျွန်မတို့ပြောသည့်
စကားများကိုလည်း ကြားနေပါလိမ့်
မည်။

“ဟုတ်သားပဲ။ အဘတို့၊
အဒေါ်တို့ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုကြပါဦး
နော်။ ဆေးတွေကတော့ စောစော
က ပြောပြထားတဲ့အတိုင်း ဆေး
ပတ်လည်အောင် တိုက်ပေးကြပါ”

“စိတ်ချ ဆရာမလေး။ စိတ်
ချလက်ချပြန်ပါ။ အဘလည်း ဒီမှာ
ရှိနေမှာပါ။ အဘသားကို ပြောထား
ပြီးသားပါကွယ်”

နှုတ်ဆက်ထွက်လာချိန်တွင် ဦး
လွမ်းသာကို အားနာမိပါပြီ။ သို့ပေ
မယ့် သူ့မျက်ဝန်းများတွင် စာနာ
သနား ကြင်နာသည့် အကြည့်များ
ဖုံးလွှမ်းနေရာ ဦးလွမ်းသာလို လူ
ကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်သည်
ကျွန်မအတွက် သက်တော်စောင့်
တစ်ယောက်အလား ရှိနေခြင်းမှာ
တကယ်ဆို မဖြစ်သင့်ပေ။

ကားအထွက်တွင် လမ်းထိပ်
အထိ လိုက်ပို့ပေးကြရှာ၏။ ပြီးတော့
လည်း သူနာပြုဆရာမလေးအိမ်သို့
တချို့တစ်ဝက်က လိုက်ပါသွားကြ
သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အပြန်
လမ်းတွင် ဦးလွမ်းသာအား.....

“အားနာလိုက်တာ ဦးလွမ်း
သာရယ်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဦးလွမ်း
သာကို ကျွန်မ အိမ်ပြန်ခိုင်းပါတယ်”

ကားလေးမောင်းရင်းမှ ကျွန်မ
ထံ အကြည့်တစ်ချက်ပို့လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ့ကို ဒီအတိုင်းတစ်
ယောက်တည်း ထားရက်ခဲ့နိုင်မှာ
လား”

မျက်ဝန်းလေးများ ဝိုင်းစက်
သွားရလေပြီ။ ဦးလွမ်းသာ၏မျက်နှာ
အား မကြည့်ရဲလောက်အောင် ရင်
ခုန်လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ထိုမှ တိတ်
ဆိတ်သွားကြပြန်လေသည်။

“ကျွန်တော်လေ အမှန်စကား
ပြောရရင် ဘဝကို နက်နက်နဲနဲ
မတွေးကြည့်မိဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒါ

ဟာလည်း ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းလာရတဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံနဲ့ယှဉ်ပြီး ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ဒီကလေးလောက် ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝမျိုး မတွေ့ခဲ့မိပါဘူး။ ကလေးငယ်ရဲ့ဘဝလေးက သနားဖို့ကောင်းပါတယ်”

ဦးလွမ်းသာတို့လို ပြည့်စုံသူများတွင် ဆင်းရဲခြင်းဟူသည် ရယ်စရာပြက်လုံးတစ်ခုအလား သဘောထားမိကြမည်ဖြစ်သလို လေးနက်စွာ စိတ်ကူးကြည့်မိကြမည်မဟုတ်ပေ။ အိပ်မက်ပင် မက်ကြည့်မည့်အရာမျိုးမဟုတ်၍ ဦးလွမ်းသာ၏ နှုတ်မှ ဖွင့်ဟလာသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်မ မယုံနိုင်စရာမရှိပေ။

“မနက်ဖြန် ဒီကလေးရဲ့နောင်ရေးနဲ့ နေထိုင်ရေးအတွက် အိမ်

ကလေးကို ပြင်နိုင်အောင်၊ အဘွားနဲ့ ကလေးတို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ငွေငါးသိန်း လှူချင်တယ် ဒေါက်တာ”

အံ့ဩမှုကြောင့် ဦးလွမ်းသာကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျွန်မ၏ဝမ်းသာခြင်းထက် မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ဝမ်းသာခြင်းက ပိုပါလိမ့်မည်။

“အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာမိပါတယ် ဦးလွမ်းသာရယ်၊ သူတို့တွေသာသိရင် ဦးလွမ်းသာကို ကျေးဇူးတင်ကြမှာပါပဲ။ သူတို့ဘဝမှာ ငွေငါးသိန်းဆိုတာ အိပ်မက်တောင် မက်ဖူးကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မိုးနည်းရပ်ဝန်းဒေသမှာ မိုးရွာချလိုက်သလိုမျိုး သိပ်ကိုဝမ်းသာသွားကြမှာပါ ဦးလွမ်းသာ”

နောက်တစ်နေ့တွင် အဘွားအိုသည် ကျွန်မ၏ဆေးခန်းလေးသို့ ဆိုက်ကားစီးကာ ရောက်လာရှာပါသည်။ မနေ့ကအဒေါ်ကြီးက အဘွားအိုအား တွဲခေါ်လာ၏။ ဆေးခန်းတွင်ပင် ဒရစ်ချိတ်ပေးနေ၍ အပြန်တွင် ဆေးခန်းပိတ်ချိန်မှန်းပြီး ရောက်လာရှာသော ဦးလွမ်းသာ၏ ကားနှင့်ပင် အဘွား၏တဲကလေးသို့ လိုက်ပို့ပေးလေသည်။ ထို့ကြောင့် မနေ့က တိုင်ပင်ထားသော ကိစ္စလေးအား ဦးလွမ်းသာက လူကြီးများစုံရာတွင် စတင်ပြောလာ၏။

“အဘွားတို့ မြေးအဘွားအတွက် ငွေငါးသိန်းလှူတာပါ။

လက်ခံပါ အဘွား။ ကလေးရဲ့နောင်ရေးကို ရည်ရွယ်ပြီး လိုအပ်သလို သုံးပါ။ အဘွားရဲ့ကျန်းမာရေး၊ စားဝတ်နေရေးကိုလည်း စီစဉ်ပေးကြပါလို့ ရပ်မိရပ်ဖများကို ကျွန်တော် ပြောကြားလိုပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”
လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ဩဘာသံများသည် မိုးယံထက် သို့ ပျံလွင့်သွားသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ သူတို့တွေ၏ ဝမ်းသာပီတိအစုစုတို့ထက် မည်သည့်အရာကမှ သာလွန်မည်မဟုတ်ပေ။

“အဘတို့ ဝမ်းသာတာပေါ့ ငါတူရယ်၊ ကိုယ့်အိမ်နီးချင်းအတွက် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ကြရမိတယ်။ သူတို့ရဲ့ကုသိုလ်ကံပါပဲ။ အင်း.....သာဓု.....သာဓု...သာဓု”

အဘိုးအို၏ သာဓုခေါ်သံလေးသည် နှလုံးသားထဲ တစ်စိတ်စိတ်ဝင် ရောက်သွားခဲ့ပြီဟု ထင်ရပြန်သည်။ အဘိုးအိုကလည်း သူ့ဆန္ဒကို တိုင်ပင်ရှာ၏။

“ခိုင်ခံ့ တဲ့ အိမ်ကလေးကို ဆောက်ပေးကြမယ်။ ကျန်တာတော့ ကလေးရဲ့နောင်ရေးနဲ့ ရင်းနှီးနိုင်ဖို့ ငွေပေါ့။ ဘဏ်ထဲထည့်ထားမှ စိတ်ချရမှာ။ အားလုံးကို တို့တစ်တွေ ဝိုင်းပြီးစီစဉ်ပေးကြတာပေါ့ကွယ်”

“အားလုံးကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ကြပါခင်ဗျာ”

ဦးလွမ်းသာသည် လူငယ်များကြားတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေပြီး စကားများပြောနေလေသည်။ ဦးလွမ်းသာ၏ ကြင်နာမှု၊ စာနာမှုများကြောင့်

ဒီနေ့လူ့မိတ်
 အလှူက
 ကျွန်တော်တစ်သက်မှာ
 ဒီလိုပီတိမျိုး တစ်ခါမှ
 မခံစားရဖူးဘူး ဒေါက်တာ၊
 အရင်က အလှူအတန်းတွေ
 မြောက်မြားစွာ
 လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ တကယ်တမ်း
 ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေကို
 လှူလိုက်ရတဲ့အခါမှာ
 သူတို့ရဲ့ အပြုံးဟာ
 ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ
 ထိထိခိုက်ခိုက်လေးကို
 ခံစားလာရပါတယ် ...

သူတို့၏နှေးထွေးမှုသည် ဦးလွမ်း သာဓာဓာရင်တွင် ပီတိများစွာ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်ကိုတော့ ကျွန်မ မငြင်းနိုင်ပေ။ သူတို့၏အပျော်သည် ကျွန်မထံသို့ ပါ ကူးစက်လာရ၏။

“အခုလို အဘတို့အပေါ် စေတနာထားပြီး ဆေးခွဲငွေတွေလှူ ဒါနိုးပေးတဲ့အတွက် ဆရာလေးနဲ့ ဆရာမလေးတို့ ကျန်းမာပါစေ၊ လို ရာဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေ၊ စီးပွားရေးမှာ လည်း ဒီရေးအလား တိုးတက်လာ ကြပါစေဗျား”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါရစေ အဘ”

ကျွန်မလည်း တိုးတိတ်စွာ ဆု တောင်းမိပါ၏။ ထိုခံစားမှု ပီတိ အဟုန်သည် မည်သည့်အရာနှင့်မျှ မလဲနိုင်ပေ။ ကုသိုလ်ဟူသည် ယူ တတ်လျှင်ရ၏၊ လှူတတ်လျှင် မြတ် ၏ဟု ဆိုကြသည်။ ဦးလွမ်းသာကဲ့ သို့ မလှူနိုင်ပေမယ့် ဦးလွမ်းသာ နည်းတူ ကျွန်မလည်း ခံစားရပါ သည်။

ထိုည အပြန်လမ်းကလေး သည် သာယာကြည်နူးမှုကိုယ်စီဖြင့် အတွေးများက ခိုင်နေကြ၍ တိတ် ဆိတ်မှုဖြင့် လိုက်ပါလာကြ၏။ ဤ သည်ကို ဦးလွမ်းသာက စတင်လှုပ် ရှားလာလေပြီ။

“ဒေါက်တာ သာတွေ့တွေးနေ လဲဟင်၊ ကျွန်တော် မသိရဘူးလား”

ဦးလွမ်းသာသည် အပြုံးတစ်ခု ဖြင့် ကျွန်မထံ၌ကြည့်ကာ မေးလာ ရှာသည်။

“ဪ...သိရပါတယ် ဦး

လွမ်းသာ၊ ကျွန်မ တွေးမိတာက ခု ချိန်ဆိုရင် ဦးလွမ်းသာရဲ့အလှူ ကြောင့် မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာနေမလဲလို့၊ အဘွားရဲ့အပြုံးလေးကို ခုထိ ကျွန်မ မြင်ယောင်နေမိတယ်လေ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့လှူမိတဲ့ အလှူက ကျွန်တော်တစ်သက်မှာ ဒီ လိုပီတိမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားရဖူးဘူး ဒေါက်တာ၊ အရင်က အလှူအတန်း တွေ မြောက်မြားစွာ လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ တကယ်တမ်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေ ကို လှူလိုက်ရတဲ့အခါမှာ သူတို့ရဲ့ အပြုံးဟာ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ထိ ထိခိုက်ခိုက်လေးကို ခံစားလာရပါ တယ်၊ အဲဒါ ဒေါက်တာကြောင့် ဒီ လိုကုသိုလ်မျိုးကို ရခဲ့တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဦးလွမ်းသာရဲ့ စိတ် ဆန္ဒက အရေးကြီးပါတယ်နော်၊ ကုသိုလ်တစ်ခုဆိုတာ ပေးတဲ့လူနဲ့ ခံယူတဲ့လူရှိမှ ရတတ်တာမျိုးပါ၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တာလည်း ပါ နေပါတယ်ရှင်”

“ဘာပဲပြောပြော ဒေါက်တာ ကို ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်၊ ဒေါက် တာက ကျွန်တော်ရဲ့ လမ်းပြကြယ် လေးပါပဲ၊ ဒေါက်တာ့စိတ်နဲ့ ကျွန် တော်စိတ်က ထပ်တူထပ်မျှပါပဲဗျာ”

စိတ်ချင်း၊ သဘောထားချင်း တူညီခြင်းဟာ လူနှစ်ဦးရဲ့ဘဝ မေပါင်း ဆုံခြင်းအတွက် အဓိကအကြောင်း ခြင်းရာတူ ဆိုပါလျှင် ကျွန်မကို တ ဖက်လှည့်နှင့် ရှင်းစားစရာပြော နေခြင်းပဲလား ဦးလွမ်းသာရဲ့

ကျွန်မတို့နှစ်ဦးရဲ့ ဆုံစည်းခြင်းဟာ ဦးလွမ်းသာရဲ့ မပြည့်စုံတဲ့ နှလုံးသား ကွက်လပ်လေးကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ ရောက်လာခြင်းလားကွယ်။

“ဪ...ဒေါက်တာ့ကိုပြော ဖို့မေ့နေလိုက်တာ”

ထိုစကားလေးကြောင့် ဦးလွမ်း သာထံ အကြည့်တစ်ချက်ပို့မိ၏။ ဦး လွမ်းသာက အရေးကြီးသော ကိစ္စ တစ်ခုအား သတိရသွားဟန်ဖြင့် ကျွန်မကို ပြောပြလာလေသည်။

“ဒေါက်တာ ဘယ်နေ့အား မလဲဟင်”

ကျွန်မ၏ အားလပ်မည့်နေ့ အား စိတ်ထဲမှ ရေတွက်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဦးလွမ်းသာသိစေရန် ပြောမိ သော်လည်း ကျွန်မတွင် အားလပ် ရက် မရှိသလောက် အပြင်ထွက်နေ ရသည်ချည်းပင်။

“သန်ဘက်ခါလေ၊ ဘာလုပ် မလို့လဲ ဦးလွမ်းသာ”

“မေ့မေ့ကို ပြည်ဘုရားတွေပို့ ပေးဇဦးမယ်လေ၊ မနေ့ကတောင် မေမေက ပြောနေပြီ၊ ဒေါက်တာ Duty Off ဖြစ်မယ့်အချိန်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

ဟုတ်ပါရဲ့။ များပြားသော အလုပ်များကြားတွင် နစ်နေ၍ ကျွန်မ သတိမရခြင်းကို ဦးလွမ်းသာ က နားလည်နေပါလိမ့်မည်။

“ဒါဆို သန်ဘက်ခါ စီစဉ် လိုက်မယ် ဒေါက်တာ”

“ဦးလွမ်းသာ ကောင်းသလို သာ စီစဉ်ပါ၊ ပြည်ကို ကျွန်မလည်း သွားချင်နေတယ်”

ဦးလွမ်းသာ၏ ဝမ်းသာအပြုံး တစ်ခုကို လှစ်ခနဲ တွေ့မြင်ရမှု အခိုက်အတန့်၌ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ရင်မှာစူးနစ်စေခဲ့တာလဲကွယ်။ အိပ် ပျော်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားရင်ခွန် သံလေးကို နိုးထလာအောင် တံခါး လေးလာခေါက်နေတဲ့ ဦးလွမ်းသာ ကို ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားတံခါးလေး ဖွင့်ပေးရမှာလား။ အချိန်များစွာထိ အချစ်ကို မစဉ်းစားချင်တော့သည့် ကျွန်မ ဦးလွမ်းသာအပေါ် တိမ်း ညွတ်နေပြီလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်မိ၏။

“ဒေါက်တာ့ကို တစ်နေ့နေ့မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့စကားလက်ဆောင်လေး တစ်ခု ဖွင့်ပြောပြပါမယ်”

ဦးလွမ်းသာ၏စကားများသည် ကျွန်မအား ပဟောဠိဖြစ်စေခဲ့ရလေ ပြီ။ သူ့စကားသည် မည်သည့် စကားမျိုးမှန်း မသိပေမယ့် သိချင် စိတ်ကို မျှိုသိပ်လိုက်ရ၏။ ကျွန်မ အတွေးတွင် ထိုစကားလက်ဆောင် ဆိုသည်က ငြိတွယ်ခိုင်နေသည် ကိုတော့ မငြင်းနိုင်ပါ။

“ကြည့်ပါဦး၊ ပြည်ရွှေဆံတော် ဘုရားကြီးက ပြောင်းလဲနေလိုက် တာကွယ်၊ အမေ့အဖို့ အံ့ဩစရာပါ လား”

ဦးလွမ်းသာနှင့် ကျွန်မက အမေညွန့်ကို ခြံရံလျက် တွဲလျှောက် လာကြ၏။ ရွှေဆံတော်ဘုရားပေါ်မှ ပြည်မြို့ရှာင်းအလှကို ကြည့်ကြရင်း

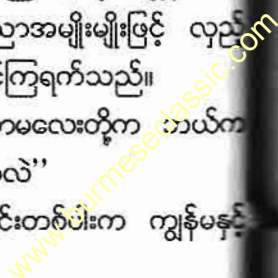
တစ်ချိန်က စိတ်မကောင်းစရာအဖြစ် အပျက်လေးတစ်ခုက ကျွန်မကို ခြောက်လှန့်သလိုရှိနေသည်။ မိဘ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် လောင်းရိပ် မိနေရှာသော ကောင်လေးတစ်ဦး အား ထိုလောင်းရိပ်အောက်မှ ဆွဲ ထုတ်ချင်သော မာနကြီးသည် ကောင်မလေးတို့ ထိုရွှေဆံတော် ဘုရားရှေ့တွင် တွေ့ကြစဉ် ဆရာမ ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရ၍ သွေး ပျက်လှမတတ် ထိတ်လန့်ခဲ့ဖူးပါ၏။

ယခုတော့လည်း နောင်ရိုးမခို တော့လေပြီ။ အချစ်အတွက် ဘဝ ကိုပေးဆပ်သွားခဲ့သည့် အချစ်ကြီး သူ နောင်ရိုး မည်သည့်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားပြီလဲကွယ်။ လူတစ် ယောက်၏ ဘဝတစ်ခုသည် အချိန် တိုအတွင်း မယုံနိုင်လောက်အောင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရ၏။

ရောဝတီမြစ်ရေသည် တစ်ချိန် က ကျွန်မ တွေ့ခဲ့သည့်အတိုင်း မရပ်မနား စီးဆင်းနေကြသော် လည်း လူ့ဘဝတစ်ခုသည် မြစ်တစ် စင်းထက် ပျောက်လွယ်၊ ပျက်လွယ် ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးမေမေ လည်း ပြည်မြို့တွင် ခေါင်းချခဲ့ရ၏။ နောက် ဦးဖေသော်၊ ခန့်မင်းသာ၊ အားလုံးသည် ကျွန်မအား သေကွဲ ခွဲသွားကြလေပြီ။ လူ့ဘဝ၏ ပဉ္စ လက်မှတ်ပညာကဲ့သို့ ကျွန်မအား အတတ်ပညာအမျိုးမျိုးဖြင့် လှည့် စားသွားနိုင်ကြရန်သည်။

“ဒကာမလေးတို့က ဘယ်က လာကြတာလဲ”

ဦးပွင်းတစ်ပါးက ကျွန်မနှင့်

သေရင်
ကိုယ့်နောက်ပါမယ်
အလုပ်က
ကုသိုလ်အလုပ်ပဲလေ၊
ဒါနုစွဲကို
မသေခင်ချသွားကြ၊
တရားအသိကို
စိတ်ထဲမှာ
အမြဲနလုံးသွင်းထားရင်
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ
တွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊
ဒါဆိုရင် သေခြင်းတရားကို
အပြုံးမပျက်ဘဲ
ရင်ဆိုင်သွားနိုင်မှာပါ

ဦးလွမ်းသာမိခင်အား မေးလာ၍
စိတ်များပျံ့လွင့်သွားရာမှ ပြန်လည်
စုစည်းသွားကြ၏။

“ရန်ကုန်ကပါ ဘုရား”

“ဟုတ်လား၊ ဒီလို တကူး
တက လာဖူးရတဲ့အတွက် ရွှေဆံ
တော်ဘုရားကြီးကို စုံအောင်ဖူးသွား
ကြ၊ အောင်မြေတွေကိုဝင်ပြီး
အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့ကြ၊ ပတ္တမြားမျက်ရှင်
ဘုရားလည်းရှိသေးတယ်၊ နားပြီးဖူး
သွားပါ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ဒကာမကြီးကအသက်ဘယ်
လောက်ရှိနေပြီလဲ”

“ခုနစ်ဆယ်ပြည့်ပါတော့မယ်
ဘုရား”

ရဟန်းကြီးသည် ခေါင်းလေး
ညိတ်ကာ အမေညွန့်ကို ခြုံငုံကြည့်
ရင်း လေးနက်သောစကားများကို
ပြောလာ၏။

“အသက်တွေ ကြီးကုန်ကြ
တော့ တရားဘာဝနာကို များများ
ပွားများပါ၊ ဦးဇင်းကတော့ တွေ့တဲ့
လူတိုင်းကို ဒီနည်းပဲပေးပါတယ်၊
သေရင် ကိုယ့်နောက်ပါမယ့်အလုပ်
က ကုသိုလ်အလုပ်ပဲလေ၊ ဒါနုမျိုး
စေ့ကို မသေခင်ချသွားကြ၊ တရား
အသိကို စိတ်ထဲမှာ အမြဲနလုံးသွင်း
ထားရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ
တွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒါဆိုရင်
သေခြင်းတရားကို အပြုံးမပျက်ဘဲ
ရင်ဆိုင်သွားနိုင်မှာပါ”

“မှန်ပါတယ် ဘုရား၊ လောကီ
လူ့ဘောင်ဟာ ရှုပ်ထွေးမှန်း သိကြ
ပေမယ့် ဖြတ်နိုင်ဖို့ခက်ခဲတဲ့အလုပ်ပါ
ဘုရား”

“အိမ်း.....ဒကာမကြီးက သံ
ယောဇဉ် အလွန်များသကိုး၊ ကြိုး
စားကျင့်ပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်သေရင် ဘယ်
သား၊ ဘယ်သမီးကမှ ကိုယ့်ကို
မကယ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုကယ်နိုင်တာ
က ဒါနု၊ သီလ၊ ဘာဝနာပဲ၊ မီးထဲ
မှာ သားသမီးသံယောဇဉ်အပူမီးဟာ
အဆိုးဆုံးပါပဲလေ”

“တပည့်တော်မှာ သားလေး
တစ်ယောက်သာ ရှိပါတယ်ဘုရား”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်အရွယ်
တုန်း ဒကာမကြီးနဲ့”

“လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ပါ”

ဘုရား တပည့်တော်က သူ့အတွက် ဝဲ ပုင်နေမိတာပါဘုရား”

“သူလည်း ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ကျုပ်က ငယ်သေး တယ်အောက်မေ့နေတာ၊ အခုပါ လာသလား”

“ဟော.....ဟိုမှာ ပုတီးစိပ်ပြီး ထလာတာ တပည့်တော်ရဲ့သားပါ ဘုရား”

ဦးလွမ်းသာမှာ စိပ်ပုတီးလေး ကို လက်မှာကိုင်ပြီး ကျွန်မတို့ရှိရာ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာလေ သည်။ ရဟန်းကြီးအား ဦးချပြီး နောက် ဝတ္ထုငွေကို ကိုယ်တိုင်ကပ် ၍ လှူဒါန်းနေသည်ကို မိခင်ကြီးမှာ ပျော်တပြုံးပြုံးဖြင့်.....

“မောင်လွမ်းသာက စေတနာ သဒ္ဒါတရား သိပ်ထက်သန်တာ သမီးရဲ့ ငယ်ငယ်ကဆို အဘိုးအို၊ အဘွားအိုတွေ၊ အလှူခံတွေ၊ ဘုန်း တော်ကြီးတွေတွေ့ရင် အတင်းသွား လှူတော့တာပဲ”

ကျွန်မက ဦးလွမ်းသာ၏ စေတနာသဒ္ဒါတရား ထက်သန်ပုံကို လက်တွေ့သိမြင်ပြီးသားဖြစ်နေ၍ ဦး လွမ်းသာမိခင်၏စကားကို မယုံနိုင် ဖွယ်ရာမရှိပါ။

“သားလေးဟာ သနားဖို့ လည်း ကောင်းပါတယ် သမီးရယ်၊ မိဘအပေါ် သိပ်ကိုသိတတ်ရှာတာ ပါ၊ အရွယ်ရောက်ပြန်တော့ အမေ ပေးစားတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ သူယူ ခဲ့ရှာတာ၊ မိန်းကလေးက အမေ့စိတ် ကြိုက် ရွေးချယ်ပေးထားတဲ့ မိန်း ကလေးပါပဲကွယ်၊ လိမ္မာရေးခြား

လည်းရှိတယ်၊ မယားဝတ္ထရား ကျေ ပွန်တဲ့သူလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကြာ ကြာ မပေါင်းလိုက်ရရှာဘူးကွယ်၊ သားအပေါ် သိပ်ချစ်ရှာတာပါ”

ထိုစကားကို မည်သည့်ရည် ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြောနေသည်မသိပါ။ ဦးလွမ်းသာ၏ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မကို ပြောပြလာ ၏။

“နာမည်လေးက နန်းမြင့်မူတဲ့၊ ရှမ်းဗမာမလေးပေါ့၊ သူ့ဇာတိက တောင်ကြီးကလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ် နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက ရန် ကုန်မှာ ကျောင်းအိပ်၊ ကျောင်းစား ပညာသင်ရင်း ရောက်လာရှာတာ၊ အခုတော့လည်း မြင့်မူလေးမိဘတွေ က နိုင်ငံခြားကို ရောက်ကုန်ကြပါ ပြီကွယ်၊ အမေနဲ့မတွေ့တာတောင် နှစ်တွေအတော်ကြာညောင်းခဲ့ပြီပဲ လေ”

အမေညွန့်သည် ချွေးမဖြစ်သူ နန်းမြင့်မူကို သတိရသွားပြီထင်။ မျက်တောင်လေးကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ကာ ဝဲလာသော မျက်ရည်စ ကို ထိန်းလိုက်ရှာ၏။ ပြီးမှ စကား ကိုပြန်ဆက်သည်။

“သားဟာ အမေ့စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ထားတဲ့ မြင့်မူလေးကို ယူ ခဲ့ရပေမယ့် သူမချစ်ဘဲ ယူခဲ့ရတယ် ဆိုတာ အမေသိသွားရတဲ့တစ်နေ့ ယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့မိတယ် သမီးရယ်၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက သားဟာ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူချင်ရင် တောင် သူ့စိတ်ကြိုက် မိန်းကလေး ကိုပဲယူဖို့ အမေ ခွင့်ပြုထားလိုက်ပါ

ပြီ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ အရေး အကြီးဆုံးဟာ အချစ်ရှိဖို့ပဲ သမီး၊ သနားပြီးချစ်တာထက် ချစ်ပြီးသနား တာက ပိုခိုင်မြဲတတ်ကြောင်းကို အမေ လက်ခံသွားပါပြီကွယ်”

ကျွန်မတို့ ကိုယ့်မွေးနံ့ဂြိုဟ် ထောင့်ရှေ့တွင် ပုတီးကိုယ်စီစိပ်မိ ကြ၏။ ကျွန်မ၏အာရုံထဲတွင် တစ် ခါတစ်ခါ ဦးလွမ်းသာမိခင်၏ စကား များက နားထဲဝင်ရောက်လာကြ၏။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာထားပြီး အာရုံ ကို မယုံလွင့်စေရန် သမာဓိဖြင့်ထိန်း နေရသည်။ စနေဂြိုဟ်သက်အလိုက် ပုတီးစိပ်ပြီးချိန်တွင် ကျွန်မနံ့ဘေးမှ သားအမိကို သတိထားမိ၏။ မိခင် သည် သမီးလေးအား ဘုရားစာကို ရွတ်ဆိုပေးပြီး ဦးချကန်တော့ခိုင်း သည့်အတွက် ချစ်စရာသမီးငယ် လေးသည် စကားမပီကလာ၊ ဝီ ကလာဖြင့် လိုက်ဆိုနေသံက ကျွန်မ အဖို့ ကြည်နူးစေရသည်။ ပြီးနောက် ကလေးငယ်၏ ဆုတောင်းနေသံ လေးကို ကြားရစဉ်၌ ဆို့နှင့်သွားမိ ရပြန်သည်။

“မေမေလည်း ကျန်းမာပါစေ၊ သမီးလည်း ကျန်းမာပါစေ၊ ဖေဖေ ကြီးလည်း မြန်မြန်ပြန်လာပါစေ၊ ဖေ ဖေကြီးနဲ့ယူသွားတဲ့ မိန်းမကြီးလည်း ကျန်းမာပါစေ၊ မေမေနဲ့ သမီးတို့ကို သနားရင် ဖေဖေကြီး သမီးတို့ဆီကို ပြန်လာဖို့ ပြောပေးပါဘုရား”

“အို.....သမီးလေးရယ်” မိခင်သည် ကလေးငယ်လေး အား ပွေဖက်ပြီး ရင်ခွင်တွင် ထွေး ပိုက်ကာ မျက်ရည်ဝဲခနဲဖြစ်သွားလေ

ဘုရားဝန်းကျင်တွင် လူရှင်းနေ
နေပြီဟုတိုင်ရှေ့တွင် ကျွန်မ
သုတို့သားအမိမှလွဲ၍ မည်သူ
မျှမရှိပေ။

“လာ...သမီး၊ မေမေတို့အိမ်
ပြန်ကြစို့နော်”

ကလေးကိုလက်ဆွဲပြီး လမ်း
ဆွဲကာရန်အထဲတွင် အမျိုးသမီး
ကျွန်မထံ ရှက်ရွံ့စွာလှမ်းကြည့်
ကျွန်မနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံကြ
သည့်အခါတွင် သူမ၏ အံ့ဩသွား
သန်နှင့် မျက်ဝန်းလေးမှာ နဂိုထက်
ပိုကျယ်သွား၏။

“ဟယ်..နွေအလွန်မဟုတ်လား
ဘဝ”

သူမက စတင်နှုတ်ဆက်လာ
တော့သည်။ မျက်မှန်ကိုဖယ်ကာ
ကျွန်မထံ ပြုံးပြလိုက်သည့် နှုတ်ခမ်း
သားများကြောင့် သူမကို မမှတ်မိ
တော့ မရှိတော့ပါ။ ကျွန်မ ဤသို့
တော့ရလိမ့်မည် မထင်မိခဲ့။

“လေးမူ.....ဝမ်းသာလိုက်တာ
ဘယ်”

မျက်မှန်လေးကို ပြန်တပ်ကာ
ကျွန်မကို တွေ့တွေ့လေးကြည့်နေ
သည့် လေးမူမှာလည်း ကျွန်မကို
သိသာအားရ ပြုံးပြရာပါသည်။

“မင်းနဲ့ အခုလို ပြန်တွေ့ရ
ထိန်းမယ်လို့ မထင်မိဘူး နွေအလွန်
ဆရာဝန်ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။
ပြည်မှာတာဝန်ကျတာလား။ အိမ်
အောင်ရာ ကျသွားပြီလားဟင်”

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ လေးမူရာ၊
ဘယ်ကစဖြေရမှန်းတောင်မသိ
တော့ဘူး။ သူလေးက လေးမူသမီး

ပေါ့နော်”

လေးမူသည် ကျွန်မအား
ခေါင်းလေးညိတ်ပြပြီး စိတ်မကောင်း
ဟန်ဖြင့် ခေါင်းလေးငုံ့သွားရှာသည့်
အတွက် စောစောက ကလေးငယ်
၏ ဆုတောင်းလေးအတိုင်း အား
ငယ်နေရှာမည့် လေးမူအား ကျွန်မ
က နှစ်သိမ့်ပေးမိသည်။

“မင်းရဲ့အမျိုးသားက နောက်
အိမ်ထောင် ထူသွားပြီပေါ့နော်၊ ဒါ
ဟာ စိတ်မကောင်းစရာမဟုတ်ပါဘူး
လေးမူရယ်၊ မင်းမှာ ဒီသမီးလေးရှိ
နေသေးတာပဲ”

“သမီးလေးအတွက် စိတ်
မကောင်းဖြစ်မိတာပါဟာ၊ သမီးမှာ
မိစုံဖစုံ ရှိလျက်နဲ့ အတူတူမနေရတဲ့
ဘဝ၊ အဖမဲ့သမီး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါ
တွေဟာ မာနချင်းပြိုင်ကြတဲ့အခါမှာ
မြေစာပင်ဖြစ်ခဲ့ရတာက ဒီသမီးလေး
ပါပဲ၊ စောစောက သူ့ဆုတောင်း
လေးကို မင်းကြားလိုက်ရတယ်
မဟုတ်လား၊ လူလူချင်း မေတ္တာ
ထားရမယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ကိုယ့်ဖခင်
ကို ယူသွားတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ်
ကျန်းမာပါစေဆိုပြီး မေတ္တာထား ဆု
တောင်းပေးတာ၊ တို့ဆီမှာတောင် ဒီ
လိုအတွေးမျိုး မရှိခဲ့တာ ဝန်ခံပါ
တယ်ကွာ”

မေတ္တာဟူသည် ရောင်ပြန်ဟပ်
တတ်သော်လည်း ကလေးငယ်၏
မေတ္တာသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ
ရောင်ပြန်ဟပ်လာစရာအကြောင်း
မရှိပေ။ ဤသည်ကို ကျွန်မလည်း
သိနေပါ၏။

“ယောက်ျားတွေဟာ ဆုံးဖြတ်

ချက်တစ်ခုကို ချမှီရင် ဘယ်အရာ
ကိုမှ မငဲ့ကွက်တတ်ကြပါလား။
မယားအစားရရင် သားသမီးကြ
မှာပဲပေါ့နော်၊ ခုခေတ်မှာ ဖောက်
ပြန်ခြင်းဆိုတာ ယောက်ျားတွေ
အတွက် ထမင်းစား၊ ရေသောက်
အလုပ်လို လွယ်လွယ်လေး လုပ်နိုင်
ကြလို့ လေးမူ အံ့ဩမိတယ်၊ နွေ
အလွန်ဦးလေး ဦးဖေသော်လို
ယောက်ျားမျိုးက ရှားသွားပြီကွာ၊
ဦးဖေသော်နဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် လေးမူ
ရဲ့ယောက်ျားဟာ အနိမ့်ဆုံးနေရာ
မှာ ရှိနေပါတယ်၊ တော်ပြီကွာ၊ ဝမ်း
သာရမယ့်အချိန်လေးမှာ စိတ်ညစ်
စရာတွေ မတွေးချင်ဘူး၊ မင်းရဲ့
အကြောင်းကို ပြောပြဦးလေ”

လေးမူသည် သူမ၏ စိတ်ပျက်
ဝမ်းနည်းစရာ အကြောင်းအရာများ
ကို မေ့ထားပြီး ကျွန်မအကြောင်းကို
စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ကျွန်မ၏
အကြောင်းက သူမ သိချင်လောက်
အောင် စိတ်ဝင်စားစရာမရှိပါ။

“ဒီအတိုင်းပါပဲ လေးမူရာ၊
ဘာမှမပြောင်းလဲသေးပါဘူး”

ထိုစကားအား ဘဝင်မကျ
သော်လည်း အားပေးရှာပါသည်။ ငြီး
တော့လည်း အတိတ်ကို သတိရ
နေပြန်၏။

“ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ သံ
ယောဇဉ်မရှိတော့ သောကမို့ အပူ
မရှိတာက စိတ်ချမ်းသာရာကောင်း
ပါလိမ့်မယ်၊ နေနိုင်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ
နေသွား နွေအလွန် တို့ကိုကြည့်၊
ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်စရာကောင်း
သလဲ၊ ပြန်ချီချင်လို့ မဟုတ်ဘူး”

သမီးငယ်လေးမှာ ကျွန်မအား မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် လိုက်ကြည့်နေရှာပါသည်။ အလှူခံ ပုံးလေးတွင် ငွေထည့်ချင်၍ မိခင် ၏အိတ်ကလေးထဲမှ ငွေစက္ကူတစ် ရွက်ကိုထုတ်ပြီး ငွေသွားလှူနေ သည့်အတွက် လေးမူသည် ကျွန်မ အား မေးဝေါ့ပြန်၏။

“တွေ့လား နွေအလွန်၊ လေး မူသမီးက ငွေလှူဖို့မပြောနဲ့၊ ဖအေ ကိုတောင် လှူလိုက်တာ။ စေတနာ က သိပ်ကောင်းတယ်လေ”

အရယ်အပြောလေးတစ်ခု ကြောင့် ကလေးငယ်လည်း မိခင် နားတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရှာ သည်။ ကလေးတစ်ယောက်နှင့်

လေးမူဘဝက သည်အတိုင်း တစ် သက်လုံးနေသွားနိုင်လျှင် ကောင်း ပါမည်။ သို့သော် သူမအား ကျွန်မ က အကြံပေးမိ၏။

“နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ် ကူးမရှိတော့ဘူးလား လေးမူ”

လေးမူ၏ခနဲပြုံးနှင့် အကြည့် တစ်ခုတွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာပါနေ ၏။ ကျွန်မထံ ခြောက်ကပ်ကပ် စကားမျိုး ပြောလာသည်။

“အိမ်ထောင်ထပ်ပြုမှာစိုးပြီး ကွာမပေးဘူးလေ၊ ယောက်ျားတွေ များ သိပ်ကိုရယ်စရာကောင်းတာ၊ သူများဆီကဟင်းလည်း ခိုးစားသေး တယ်၊ သူ့ဟင်းခွက်ထဲက သူများ ခိုးစားမှာ ကြောက်နေတယ်လေ၊ ဟင်း.....ဟင်း”

“ဒါဆို မင်းက နှစ်ယောက် ပေါင်းနေတာကို လက်ခံနေတယ် ပေါ့”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ တို့က ယောက်ျားလုပ်စာထိုင်စားပြီး ယောက်ျားက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆို ရှင် နေတတ်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမိန်းမကို ယူသွား ကတည်းက အိမ်ပေါ်တောင် အတက်မခံဘူး၊ သူကလည်း မလာ ရဲဘူးပေါ့၊ ဟဲ့.....ဒါနဲ့ နောင်ရိုး သတင်း ကြားပြီးပြီလား၊ နောင်ရိုး တို့မုံရွာကို ပြောင်းသွားကြတယ်တဲ့”

ဪ.....သူမှ နောင်ရိုး အကြောင်း မသိသေးရှာတာပဲလေ။ ကျွန်မ ပြောမည်ဟန်ပြင်ပြီးမှ နောင် ရိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး လေးမူ စိတ် မကောင်းမဖြစ်စေချင်တော့ပါ။

ခေါင်း ကိုသာ ဘယ်ညာယမ်းပြမိ၏

“ဆရာမက သူ့သားကို မနဲ့မပတ်သက်စေချင်လို့ မုံရွာကို ပြောင်းသွားတာနေမှာပါ။ ခုလောက် ဆို နောင်ရိုးလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်နေ မှာပဲ၊ အိမ်ထောင်တောင် ကျခင် ကျနေမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းကိုစော့ မျှော်နေမလားပဲနော်”

လေးမူထံ ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးပြုံး နှုတ်ဆက်စကားဆိုမိသည်။ လေး မူသည် ကျွန်မအား ခွဲခွာရတော့ မည်ဆိုသည်အသိဖြင့် ညှိုးချေ သွားရ၏။

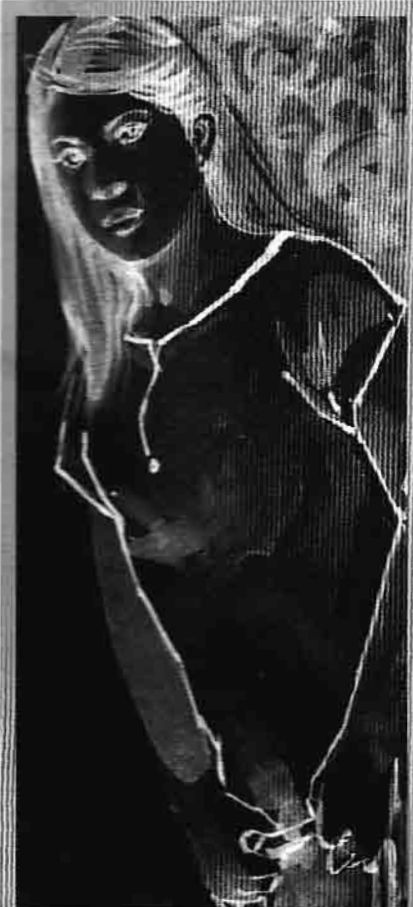
“အတိတ်ကို မတမ်းတချင် နဲ့တော့လို့ နောင်ရိုးကိုတွေ့ရင်သာ ပြောပြလိုက်ပါ လေးမူရယ်၊ ငါ သွားတော့မယ်နော်၊ တို့က ရန်က မှာ တာဝန်ကျနေတယ်၊ ပြည် သတိရမိလို့ အသိမိတ်ဆွေတွေ လိုက်လာတာပါ။ သူတို့စောင့်နေကြ လိမ့်မယ်၊ သွားမယ် လေးမူ”

စိတ်မကောင်းစွာ ထွက်လာ ရ၏။ တန်ဆောင်းတစ်နေရာရာတွင် ရှိမည့် ဦးလွမ်းသာတို့သားအမိ ရှာဖွေရာ ကျွန်မ မတွေ့မီ ဦးလွ မ်သာက ရောက်လာ၏။

“ဒေါက်တာ”

ကျွန်မ လှည့်ကြည့်မိရာ လွမ်းသာသည် ကျွန်မထံ တန်းထ မတ်မတ် ရောက်လာသည်။ ငါ့ ကျွန်မကို စောင့်နေရှာသည်ထက် ရဲ့လေ။

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စကားပြောနေလို့ ကျွန်တော်မ တာပါ၊ ဒေါက်တာအသိနဲ့ တွေ့

ထယ်ပေါ့လေ”

“ပြည်မှာအတူတူကျောင်းတက်
သုငယ်ချင်းပါ။ အမှတ်မထင်
ဆုံလာပြီး စကားကောင်းနေမိ
ဦးလွမ်းသာရဲ့၊ ဦးလွမ်းသာ
အေးရောဟင်”

“ဂေါပကရုံးမှာ ငွေလှူနေ
ထယ် ဒေါက်တာ၊ အဲဒီမှာ စောင့်
နေတယ်”

ဦးလွမ်းသာနှင့် မိခင်ကြီးတို့၏
အတနာကို ဖွင့်ပြောစရာလိုမည်
ထင်တော့ပါ။ သူတို့သည် ကျွန်မ
ကြည့်ညို့။ လေးစားရသော သား
အိမ်နစ်ဦး ဖြစ်လာစေရန် ဟန်
ဆောင်မှုမပါဘဲနှင့် လှိုက်လှဲသော
အတနာ၊ မွန်မြတ်သောသဒ္ဒါတရား
တို့က အမြဲတမ်းသန္ဓေတည်နေကြ
သူများပါ။ သည်အတွက် ကျွန်မ
အကုန်မှ မည်သည့်ယုံမှားသံသယမျိုး
မရှိခဲ့ပေ။

“ပြီးရင် နဝဒေးတံတားကြီးကို
ကူးပြီး ပြည်တစ်ဖက်ကမ်းက ဘုရား
ဆွဲ သွားဖူးကြမယ် ဒေါက်တာ”

“ကောင်းတာပေါ့ ဦးလွမ်းသာ
ဇနီး”

ပြည်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် တစ်
နံပါတ် ရော့ဝတီမြစ်ကို ဇော်ဖြင့်ကူး
၍ တကူးတက သွားရောက်ဖူးမြော်
သည့် အခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်
တာ အချိန်တိုအတွင်း လွယ်ကူလျင်
မြန်စွာ ကူးနိုင်ခြင်းမှာ နဝဒေးတံ
တားကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့သော
နိုင်ငံတော်၏ကျေးဇူးကြောင့်ဖြစ်
သည်။ ယခုဆိုလျှင် နေရာတိုင်းတွင်
ပြည်တားကြီးများ တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး

ဖြစ်သလို လမ်းများကိုလည်း ပြု
ပြင်၊ ပြင်ဆင်နေကြ၍ မြန်မာပြည်
ကြီး၏ တောင်ပေါ်၊ မြေပြန့်၊ နယ်
စပ်တစ်ခုလုံး တိုးတက်ပြောင်းလဲ
ခေတ်မီသော နိုင်ငံတော်ကြီးသို့ ဦး
တည်နေလေပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တိုး
တက်ခေတ်မီသော နိုင်ငံများနှင့်ရင်
ပေါင်တန်းနိုင်စေရန် နည်းပညာ
များ၊ လူ့စွမ်းအားအရင်းအမြစ်များ
ကို ဖော်ထုတ်နေလေပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်
တွင် မြန်မာပြည်ကြီးအား ရွှေရောင်
လွမ်းသော တိုင်းပြည်ကြီးအဖြစ် မြင်
တွေ့နေရပြီး ရွှေနိုင်ငံဟု တင်စား
ခေါ်ဝေါ်နေကြပေပြီ။

ဤသည်မှာ တိုင်းရင်းသား
စည်းလုံးညီညွတ်မှု၏ စွမ်းပကားဖြစ်
ကြောင်းကို အငြင်းပွားစရာလိုမည်
မထင်ပေ။

“ဟယ်...မူယာ၊ ဘာဖြစ်တာ
လဲဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ရင်ထိတ်
လိုက်တာကွယ်၊ တို့ကိုပြောပြပါဦး”
ဆရာဝန်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်
လိုက်သည်နှင့် ဒေါက်တာမူယာစိုး
၏ အူလိုက်သည်းလိုက် ငိုကြွေးနေ
ပုံကို တွေ့ရ၍ ကျွန်မပါ ထိတ်လန့်
သွားရလေသည်။ သူမသည် ကျွန်မ
ကိုမြင်သည်နှင့် မျက်ရည်များ ပိုးပိုး
ပေါက်ပေါက် ကျလာကြ၏။

“ခြိမ့်လေ.....ခြိမ့်.....အီး.....
ဟီး.....ဟီး”

စကားကို ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်
ရှာဘဲ ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုနေပြန်

ရာ ခြိမ့်များ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။
ကျွန်မပါ စိတ်ပူသွားမိသည်။

“ခြိမ့် ဘာဖြစ်လို့လဲ မူယာ”
သူမသည် ကျွန်မအား ခေါင်း
မော့ကြည့်လာသည့်တိုင် မျက်ရည်
များ တတွေတွေ စီးကျနေဆဲပင်။
အသံကိုထိန်းပြီးမှ.....

“ခြိမ့် မနေ့က ဆုံးသွားပြီ
ဒေါက်တာ”

“ဟင်.....ဟုတ်ရဲ့လား”
မယုံနိုင်စရာပင်။ လွန်ခဲ့သော
သုံးရက်ခန့်က ဝရန်တာတွင် ရပ်
စောင့်နေသည့်ခြိမ့်နှင့် ကျွန်မ ဆုံမိ
ကြသေးသည်။ ဘယ်လိုများဖြစ်ပါ
လိမ့်။ နေ့မြင်ညပျောက် သင်္ဘော
တရားကြီးကို ကြောက်လန့်သွားမိ
လေပြီ။

“စောစောကလေးတင် သူ့
အလောင်းကို ရေဝေးအေးအေးတိုက်
ဆီ လာသယ်သွားပြီ ဒေါက်တာ၊
မူယာတောင် ခဏလေးပဲ တွေ့လိုက်
ရတာပါ။ ခြိမ့် သနားပါတယ် ဒေါက်
တာရယ်၊ ဟင့်.....ဟင့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မူယာ၊ ဒီ
လောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဖြစ်
သွားတာ မယုံနိုင်စရာပဲကွယ်”

ဒေါက်တာမူယာစိုးသည် တစ်
ရှူးစက္ကူပါးလေးနှင့် မျက်ရည်များကို
တိုပြီးနောက် ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြ
လာပါသည်။ သူမနှင့်ကျွန်မကြား
တွင် ထိမ်ချန်စရာစကားများမရှိပေ။
လွတ်လပ်စွာ ရင်ဖွင့်တော့၏။

“မူယာကြောင့် ခြိမ့်သေသွား
တာပါ ဒေါက်တာ၊ အခြစ်ကလေး
မူယာကို နောက်ဆုံးလာလေသည်။

www.burmeseclassic.com

တဲ့နေ့လေးကို ဒေါက်တာ မှတ်မိမှာပေါ့။ အဲဒီနေ့က သူ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ မူယာ လိုက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ခြိမ်ဟာ မူယာ့ကို ခိုးပြေးမယ်ဆိုတဲ့ အကြံအစည်နဲ့ပေါ့လေ။ ဒါကို မူယာက မသိဘူး။ မူယာသိတဲ့အချိန်မှာ ခြိမ်ကို လက်ထပ်နိုင်ဘူးလို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်မိတယ်လေ။ သူ အံ့ဩသွားရာတယ်။ ပြီးတော့ မူယာ့ကို နာကြည်းမုန်းတီးတဲ့ အကြည့်နဲ့ သူ့စိမ်းပြင်ပြင် စူးစူးရှရှ နောက်ဆုံးတစ်ချက်ကြည့်ပြီး လှည့်ပြန်သွားရပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ကလူကို အနိုင်ယူသွားသလိုမျိုး ခြိမ်ဟာ ဘိန်းဖြူဝဲဂယက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားတော့တာပေါ့။ အဲဒီမှာ ဘိန်းဖြူကို အကြောထဲထိုးသွင်းရာက သေဆုံးသွားရတာပါ။ မူယာလေ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး ဒေါက်တာရယ်”

ဒေါက်တာမူယာစိုး၏ ရင်တွင်းမှ ဒေဒနာကို သိရပြီးနောက် ခြိမ်သည်လည်း ခန့်မင်းသာနည်းတူ အချစ်စိတ်ကြောင့် အသက်ပေးသွားသည့်အဖြစ်မျိုးဟု ကျွန်မ ထင်မိ၏။ ဘိန်းဖြူသမားများကို လူတွေက ‘ခွေးဦးကောက်ကျည်တောက်စွပ်’ဟု ဆိုကြသည်။ လူဟူသည် မကောင်းမှုက စိတ်ကို အစဉ်အမြဲ စိုးမိုးထားတတ်၏။ မကောင်းမှုကို မကောင်းမှန်း သိထားသော်လည်း ဖြတ်နိုင်ရန် ခက်ခဲကြလေသည်။

“မငိုပါနဲ့တော့ မူယာရယ်၊ မင်းလည်း ခြိမ်ကို လက်ထပ်နိုင်တာမှ

မဟုတ်တာ။ ကံတရားက စိမ့်သွားတာကို တို့တွေလိုက်နာကြရမှာပေါ့ကွာ။ ဘိန်းသမားဘဝဟာ ဒီအတိုင်းပဲ နိဂုံးချုပ်တတ်ကြတာ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ မူယာ နားလည်နေမှာပါ။ တို့ မိန်းကလေးတွေဟာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ ခိုင်မာတောင့်တင်းပြီး အားကိုးလောက်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုးရှိသူကိုသာ ရွေးချယ်ချင်ကြတာ မေ့တာပါ”

ကျွန်မက စကားကို ခဏနားပြီးနောက် မူယာစိုးအား ဆက်လက်နှစ်သိမ့်ပေးမိပြန်သည်။

“ခြိမ်ဟာ ဒီလိုအရည်အချင်းမျိုး မရှိတဲ့အပြင် လူတကာ ရွံရှာမုန်းတီးကြတဲ့ ဘိန်းဖြူသားကောင်ဖြစ်နေတာကိုက သူ့ဘဝကို သူ့ကိုယ်တိုင်သတ်သွားတာပါ။ ခြိမ်လို စိတ်အလိုကိုလိုက်တတ်တဲ့ ဘိန်းဖြူသုံးစွဲသူတွေ ရှိနေသရွေ့ တို့မြန်မာပြည်မှာ အရပ်ဆိုး၊ အကျည်းတန်စရာ ဖြစ်နေကြတာပေါ့လေ။ မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲသူတွေရှိနေလို့ မူးယစ်ဆေး ထုတ်လုပ်သူ၊ ရောင်းဝယ်၊ ဖြန့်ဖြူးသူတွေ ရှိနေကြတာပေါ့။ ဒါတွေကို ပပျောက်အောင် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနေတာကို မူယာအမြင်ပဲလေ။ ဒါကြောင့် တိုင်းပြည်ရန်စွယ် မျိုးဖျက်သူဖြစ်တဲ့ ခြိမ်လို မူးယစ်ဆေးသမားတစ်ဦး သေသွားတာ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ့်နိုင်ငံကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူ အဖျက်သမားတစ်ယောက် လျော့သွားတယ်လို့ပဲ စိတ်ကိုဖြေ

သိမ့်စေချင်တယ်”

ကျွန်မ၏စကားအဆုံးတွင် သူမ အငိုရပ်သွားလေပြီ။ ကိုယ်နှစ်ခင်မင်သော မိတ်ဆွေအတွက် စားဝမ်းနည်းနေရပေမယ့် မမြဲသည့် လောကကြီးတွင် တရားအသိရှိစေချင်၏။ ကျွန်မတို့သည် လူတစ်ဦးအား သေမင်းနှင့်အပြိုင် အသက်ကိုလှူပြီး ကယ်တင်ခဲ့ကြရသည်။ သေမင်းကို အနိုင်ယူနိုင်သည်လည်း ရှိ၏။ အရှုံးပေးရသည်လည်းရှိသည်ပင်။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ထုတစ်ယောက်၏အသက်ကို သေမင်းလက်သို့ အပ်လိုက်ရသည့်အဖြစ်မျိုးလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။ သေများ၊ ဝမ်းစများ၊ ပတ်တီးစများ၊ စိတ်ကိရိယာများကြားတွင် လူသားများ၏အသက်ကို ကယ်တင်ပေးရသည့်အတွက် ကုသိုလ်လည်း ဝမ်းလည်းဝသည့် ဘဝများပါ။ ဆေရုံပေါ်မှ ရောဂါကင်းစွာ ကျန်းမာပျော်ရွှင်ပြီး ဆင်းသွားကြသည့်လူများကိုတွေ့လျှင် ပီတိဖြစ်မိ၏။ ပီတိမျိုးသည် မည်သည့်အရာနှင့်လဲ၍မရပေ။ တချို့ဆိုလျှင် ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ တတ်နိုင်သမျှလေနှင့် လာရောက်ကန်တော့တတ်ကြသေးသည်။ အများသူငါ ပျော်ချီပါးချိန်၊ ကုသိုလ်ယူနေချိန်များ ကျွန်မတို့က ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ အသက်ကယ်နေရသည့်အခါလည်း ရှိပါသည်။ ဤသည်ကို စိတ်ပူပူဘဲ ကုသိုလ်ပြုနေသည်ဟု မြင်မိစိတ်ကိုဖြေသိမ့်ရပါ၏။

သိမ်မကြားပေ။ ဒေါက်တာ

ယာစိုးတစ်ယောက် မိဘသဘောတူ သူ ကိုမြတ်မင်းဆွေနှင့် လက်ထပ် သွားသည့် ဖိတ်စာလေးကို ကျွန်မ ဖတ်လိုက်ရလေပြီ။ သို့ပေမယ့် ခု ချိန်ထိ ခြိမ်းတစ်ယောက် သက်ရှိ ထင်ရှား ရှိနေဆဲဖြစ်ပါက ဤသို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်ထပ်နိုင်လိမ့် မည်မထင်ပါ။

ခုတော့လည်း တစ်ချိန်က ခြိမ်း ရပ်ခဲ့သော၊ ထိုင်ခဲ့သော၊ စောင့်ခဲ့ သော နေရာလေးတွင် ကိုမြတ်မင်း ဆွေက ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

“ဟေ့..ကိုဆွေရောက်နေပြီ”

ဟုဆိုလျှင် ဒေါက်တာ မူယာ စိုးမှာ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် စိတ်ကမဖြောင့်တော့ပေ။ သူမို့ ခွဲ စိတ်ခန်းထဲဝင်လျှင် ကိုမြတ်မင်းဆွေ မရောက်လာပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်း နေရမလိုပင်။ စိတ်ဇောကြောင့် တယောင်ချောက်ချား မဖြစ်စေလို ပေ။

“ကိုဆွေက မူယာ့ကို သိပ် ချစ်တယ် ဒေါက်တာ၊ မူယာရွေး ချယ်တာ မှန်သွားတယ်နော်”

ခြိမ်းအတွက်တော့ ကျွန်မ စိတ် မကောင်းဖြစ်မိတာ အမှန်ပါ။ ခြိမ်း ဆုံးစက ဝိုင်းနေသော မူယာစိုး၏မျက် ရည်များသည် ယခုတော့ဖြင့် ခန်း ခြောက်ကုန်ပြီလားမသိပါ။ နှလုံး သားမှ တကယ်ချစ်ရမည့်သူ ပေါ် လာသည့်အချိန်တွင် ဟန်ဆောင် ခြင်းမျက်နှာဖုံးမှာ အလိုလိုကွာကျ လာတတ်မှန်း ကျွန်မ နားလည်မိပါ ၏။ အားနာတတ်သူအတွက် အချစ် စစ်ကို တွေ့ရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

“ဟော.....ကိုဆွေလာကြိုနေ ပြီ ဒေါက်တာရေ၊ မူယာသွားတော့ မယ်နော်”

“အေး..အေး၊ တို့လည်း မျိုး ပပလာရင် သွားတော့မှာ”

သွက်လက်စွာ ထွက်သွားရှာ သည့် မူယာ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ ပြုံးကြည့်မိပါ၏။ ခုတော့ လည်း မူယာစိုးတစ်ယောက်မှာ အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်ကို ရှာဖွေတွေ့ သွားသူတစ်ဦးပမာ မြူးကြွနေပေပြီ။ ကျွန်မ စဉ်းစားမိသည်က ခြိမ်း၏ ဝိညာဉ်သည် မူယာစိုးရှိရာ ပတ်ဝန်း ကျင်တွင် ဝဲခိုနေမည်မှာ မလွဲပါ။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ခြိမ်း၏ပုံညွှန်ကို ရိပ်ခနဲ ကျွန်မတွေ့မိသည်က အမှန်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ အပုပ်နံ့မျိုး ကို ရတတ်၏။ သို့သော်လည်း ဆေး ရုံဟူသည် လူအမျိုးမျိုး၊ ရောဂါ အထွေထွေဖြင့် သေဆုံးသူ အများ အပြားရှိနေတတ်သည့် နေရာမျိုး ဖြစ်၍ မကောင်းဆိုးဝါးများခိုအောင်း နိုင်သည့် နေရာတစ်ခုပါ။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်မို့ ကြောက်စိတ်မရှိ သော်လည်း မိမိနှင့်ပတ်သက်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါက စိတ်မှာ အလိုလိုသိနေတတ်သည်။

ကျွန်မ ချင်းပြည်နယ်တွင် တာ ဝန်ကျစဉ်က သေဆုံးသွားသောခန့် သည် ကျွန်မထံရောက်လာသည်ကို ခုမှပင်တွေးမိပြီး ပြန်ပြောင်းအမှတ် ရသွား၏။ ထိုစဉ်က ဆေးရုံလေးထဲ တွင် ခန့်ကို ကျွန်မ တွေ့မိသလို ကျွန်မ၏အခန်းရှေ့တွင် ရပ်နေတတ် သည့် အဖြစ်လေးကိုလည်း ပြန်

လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဤ သည်ကို ကျွန်မက မသိခဲ့ပေ။ ခန့် ကိုစိတ်စွဲပြီး မြင်နေသည်ဟုပင်ထင် ခဲ့ပြီး မေ့ပျောက်သွားခဲ့၏။ ခန့်၏ ဝိညာဉ်သည် ကျွန်မ၏ထံပါးတွင် တရစ်ဝဲဝဲ ရှိနေပါလိမ့်မည်။

ဪ...ခုတော့လည်း ခန့် သည် မည်သည့်ဘဝသို့ ကူးပြောင်း သွားပြီမသိပါ။ ခန့်ကို ယနေ့ထက် တိုင် မတွေ့မိတော့ပေ။ ကောင်းရာ မှန်ရာသို့ ဘဝကူးသွားပါစေဟုသာ ဆုတောင်းပေးမိ၏။

“ဟော..ဒေါက်တာက မပြန်

သေးဘဲကိုး၊ မူယာတစ်ယောက် တော့ အောက်မှာတွေ့ခဲ့ပါရဲ့၊ ပြုံးလို့ ရွှင်လို့”

“တို့လည်း ပြန်တော့မှာပဲ၊ မျိုးကိုစောင့်နေတာလေ၊ Hall ခန်းထဲက လူနာကို ဒီညနေဆင်းဖို့ မှာထားခဲ့ချင်တယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ခွင့်ရက်များများလိုချင်လို့ ဆေးရုံကို လာတက်တာလို့ တို့မြင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမှာ ရောဂါမှ မရှိဘဲကွာ၊ ရောဂါတွေအကုန်လုံး ရှာဖွေစစ်ဆေးပြီးနေပြီ”

“အင်းနော်၊ ဒီလိုလူစားမျိုးလည်း ခိုပါသေးလား၊ ဒါဆိုရင် သူ့ကို ဗိုက်ခွဲရမယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်

ဒေါက်တာ၊ ဒါမှ သူ့ရဲ့လိမ်ညာတာတွေ ပေါ်သွားမှာ”

“အခုလည်း ဘယ်ကိုသွားနေလဲ မသိပါဘူး၊ နေ့လယ်ကတည်းက မတွေ့တာ၊ မနေ့ကလည်း ပျင်းလို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်သတဲ့လေ၊ ဝေးဝေးတော့သွားမယ်မထင်ပါဘူး၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲက ဗီဒီယိုရုံတွေမှာပဲရှိမှာပါ”

“ပြန်လာရင်တော့ မျိုးနဲ့ အတွေ့ပဲ”

ဒေါက်တာမျိုးပပ၏ ကြုံးဝါးသံပင်ဖြစ်သည်။ လူနာတချို့၏ အကျင့်ဆိုးများကြောင့် သက်ပြင်းချကာ ထွက်လာမိလေသည်။ မျိုးပပ

သည် အပြောဆိုသည်မှလွဲ၍ စေတနာထားတတ်သည်။ စိတ်ရှည်သည်၊ ကျွမ်းကျင်သည်။

သူမ ပြောသည့်အတိုင်းပင် နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုလူနာကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ပါ။ ဒေါက်တာမျိုးပပကို တောင်းပန်ပြီး ချက်ချင်း ဆင်းသွားသည်ဟု သိရပါ၏။ ဪ...သူလိုလူမျိုးလည်း ဆေးရုံပေါ်တွင် ရှိတတ်သေးသည်။

ရွှေလဆက်ဖတ်ပါရန်
လေးစားစွာဖြင့်
ထက်ထက်ဦးဝေ

ကျွန်မခင်ပွန်း အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာပါပြီ

★ (၁၅-၇-၂၀၁၄)ရက်နေ့မှာ ဆရာကြီးနဲ့ သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး အိမ်ထောင်ရေး ရှုပ်ထွေးစေတတ်ပြန် သွားရောက်ပေါင်းသင်းနေထိုင်တဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းကို အိမ်နီးမနဲ့ အမြန်ဆုံး မုန်းတီးပြတ်စဲပြီး ကျွန်မအိမ်ကို အမြန်ဆုံးပြန်ရောက်လာဖို့ အထူးထကြာအစီအစဉ် ထောင်းခဲဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ (၂၁-၉-၂၀၁၄)ရက်နေ့က ကျွန်မခင်ပွန်း အိမ်ထိုင်ပြန်ရောက်လာပါပြီ။ (မစိုး...ဂုဇွန်ထောင်ခြံရွယ်)။ ကျွန်မဆရာကြီးက ဆရာကြီးဦးအောင်မြို့ပြ(၃၀၁၅)၊ [လက္ခဏာအခေါင်းဝတ္ထုသုတေသီ]၊ အမှတ် (၈၄၃)၊ ဦးပိစာရထမ်း၊ (၃၄)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်။ ☎ ၀၉၃၀၁၇၀၈၅၊ ၀၉၇၃၀၀၅၉၂၄၊ ၀၉၅၀၆၂၀၄၃၊ ၀၁-၅၀၆၇၀၄၊ ၀၉၅၃၇၇၆၂၂။

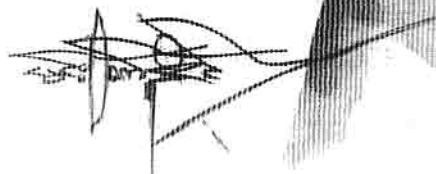
* ယုံကြည်အားရီးယုသာလားပါ *

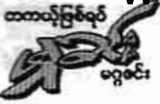

မောင်ထည့်တီ

(ပျော်ဘွယ်)

ဒုစရိုက်သမားတို့သွားရာလမ်း

စပယ်မြောင်မြို့မဈေးကြီးအနီးမှာတော့ ရွှေအုန်းပင်ဟူသော ဦးချစ်မောင်မိသားစုပိုင် ဆန်ပွဲရုံကြီးကို ထီးထီးမားမား တွေ့ရှိနေရ၏။ ဆိုင်ထဲမှာ ဆန်အိတ်တွေကို အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ပုံထား၏။ စားသုံးသူ ဖောက်သည်များကို လက်လီလက်ကား ရောင်းချပေး၏။ ပွဲရုံကို ဦးချစ်မောင်၏ဇနီး ဒေါ်စိန်ကြည်က ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ၏။ လူမှုဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်ပြေပြစ်သဖြင့် ဒေါ်စိန်ကြည်၏ပွဲရုံသည် အခြားအခြားသော ဆန်ဆိုင်များထက် ရောင်းအားပိုကောင်း၏။ ဆန်ခြင်တွယ်ရာ၌လည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝရရှိ၏။ တစ်ပြည်ချင်းလည်း ဝယ်လိုရ၏။ အိတ်လိုက်ဝယ်ယူသူများကိုလည်း ဆိုင်ကယ်ဖြင့် အိမ်အထိလိုက်ပို့ပေး၏။ လူကိုယ်တိုင်မလာဘဲ ဖုန်းဆက်မှာ ယူလျှင်လည်း အိမ်အရောက်လာပို့ပေးသည်။ သူ့ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်သော အလုပ်သမားများကိုလည်း လုပ်ငန်းခွင်၌ ပျော်ရွှင်အောင်ထား၏။ အကူအညီလိုအပ်လာလျှင် ငွေကြေး၊ ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ဖြည့်ဆည်းပေးလေ့ရှိ၏။

ညနေပိုင်း ၅ နာရီထိုးလျှင် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို ရပ်နားပြီး ဆိုင်ကိုပိတ်လိုက်သည်။ လုပ်ငန်းများ ရပ်နားသိမ်းဆည်းပြီးသော အခါမှာတော့ အလုပ်သမားသုံးယောက်လည်း လုပ်အားခများထုတ်ယူကြပြီး အိမ်ပြန်သွားကြလေ၏။ မောင်ကျော်နှင့် မောင်ဝင်းတို့ကတော့ တစ်နေ့လုံး ဆန်အိတ်ထမ်းရ ဆန်အိတ်တင်ပေးရ ဆိုင်ကယ်နှင့် ဆန်အိတ်များကို ပို့ဆောင်ပေးခြင်းများကို လုပ်ကိုင်ပေးရသောကြောင့် ပင်ပန်းမှုများ ပြေပျောက်စေဖို့ဟူသောအကြောင်းပြချက်ဖြင့် အဆင်းရနဲ့ သင်းပျံ့နေတဲ့ ဇလပ်ဝါစားသောက်ဆိုင်သို့ ဦးတည်ချီတက်သွားလေ၏။ ကိုမောင်မြတစ်ဦးသာ မိသားစုအတွက် ဟင်းချက်စရာများ ဝယ်ယူပြီး အိမ်သို့ပြန်သွားလေ၏။

ဇလပ်ဝါစားသောက်ဆိုင်သို့ မောင်ကျော်နှင့် မောင်ဝင်းတို့ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ဆိုင်အတွင်းစားပွဲတိုင်းမှာ စားသောက်သူများနှင့်ပြည့်နေ၏။ ထောင့်စွန်းတွင်ရှိသော စားပွဲတစ်လုံးသာ လွတ်နေ၏။ ထိုစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် စား

စပယ်မြောင်မြို့သည် ရန်ကုန် - ပြည် လမ်းမကြီးပေါ်၌ တည်ရှိနေ၏။ မိုးလေဝသကောင်းမွန်သော ဒေသဖြစ်၍ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများ ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်သဖြင့် အရောင်းအဝယ် ကုန်သွယ်စီးပွား ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးသော မြို့ဖြစ်၏။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကောင်းမွန်ချောမွေ့နေသည့်အတွက် ရန်ကုန်သို့လည်း အလွယ်တကူ သွားရောက်နိုင်သလို ပြည်မြို့သို့လည်း နေ့ချင်းပြန် သွားရောက်နိုင်၏။ ဒေသခံလူထုအတွက် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ပဋိရူပဒေသတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

မောင်ကျော်၏ လက်ထဲ၌ သိန်းကုဏန်းအထိတက်လာ၏
 ညီဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ မောင်ထွန်းအေးက
 အနိုင်နှင့်ပိုင်းဖို့အတွက် လူချင်းလဲကစားရန်
 မောင်ကျော်ကို သတိပေးပါသေးသည်။
 သို့သော်လည်း . . .

ခွဲထိုးကောင်လေးတစ်ယောက်
ချောက်လာပြီး.....

“အစ်ကိုတို့ ဘာသုံးဆောင်ကြ
လဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ညီလေး
ဒါ ဇေတစ်လုံးနဲ့ ကိုက်လန်ကြော်
တစ်ပွဲ၊ ကြက်ချဉ်စပ်တစ်ပွဲ”

ခဏကြာလျှင် စားပွဲပေါ်သို့ မှာ
သမျှ စားသောက်ဖွယ်ရာများ စုံလင်
စွာရောက်ရှိလာ၏။

“ကဲ...ကိုကျော် ပွဲစပေတော့၊
ကျွန်တော်က သိပ်မရဘူးဗျ။ အိမ်
ချောက်ရင် မိန်းမက ပြဿနာရှာ
တယ်ဗျ”

ဟု မောင်ဝင်းက
ပြောသည်။

“အေး....မင်းက
မိန်းမရတာ မကြာသေး
ဘဲ မိန်းမကိုကြောက်
နေရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊
သေးနေစ ကြောင်သေမ
သို့ ဆိုစကားရှိတယ်လေ၊
အဲဒီစကားပုံအတိုင်းကျင့်မှ
ပေါ့ကွ”

“ကြောက်တယ်လို့လည်း
မဟုတ်ပါဘူး၊ ရည်းစားဘဝ
တုန်းက အိမ်ထောင်ပြုရင် အရက်
သောက်ပါဘူးလို့ ကတိပေးထား
မိပါ”

“တော်စမ်းပါ မောင်ဝင်းရာ၊
မိန်းမကြောက်ရင် ကြောက်တယ်
ပြောစမ်းပါကွာ”

ထိုအချိန်တွင် လျှာထိုးဦးထုပ်
ဆောင်းထားသော လူတစ်ဦး
ချောက်လာပြီး.....

“လေးကျော်ကို ကျွန်တော်
လာခေါ်တာ၊ ရွာမှာ ဘကြီးဘိုးဆယ်
ဆုံးသွားပြီ၊ အခုပဲ ကျွန်တော်နဲ့တစ်
ပါတည်း ရွာကိုလိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ငါ
လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့၊ ကဲ.....မောင်ဝင်း
ရေ မင်း ငါ့အိမ်ကိုသွားပြီး ငါ့မိန်းမ
ကို ပြောပေးပါကွာ၊ ရွာမှာ ဘကြီး
ဆုံးသွားလို့ လိုက်သွားတယ်လို့”

ထို့နောက်မှာတော့ မောင်
ကျော်က ကျသင့်ငွေများကို ရှင်းပေး
ခဲ့ပြီး လာရောက်ခေါ်ယူသော လူ
ငယ်နှင့်အတူ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာ

ခဲ့ကြသည်။ မောင်ကျော်၏ဘကြီး
ဦးဘိုးဆယ်နေသော သပြေကုန်းရွာ
မှာ စပယ်မြောင်မြို့မှ ၁၀ မိုင်ခန့်
ကွာဝေး၏။ မောင်ကျော်တို့အစိုး
နှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ် ကယ်စီဖြင့်
ထွက်လာခဲ့ရာ ညနေ ၆ နာရီခွဲခန့်
တွင် သပြေကုန်းရွာသို့ ရောက်ရှိကြ
သည်။

“ဟယ်...မောင်ကျော်၊ မင်း
အခုမှရောက်လာတယ်”

“ကိုမောင်ကျော်ကြီးကလည်း
ဘကြီးဆုံးတာ ရက်လည်တော့မယ်၊
အခုမှရွာကိုပြန်လာတယ်”

“မင်းကို ဘကြီးဘိုးဆယ်က
မဆုံးခင်မှာ မောင်ကျော်နဲ့တွေ့ခွင့်
တယ်လို့ ပြောနေသေးတယ်၊ မင်း
ဘကြီးက မင်းကိုတော်တော်ချစ်
တယ်ကွ”

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ သူငယ်
ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ပြောဆိုနှုတ်ဆက်စကား ပြောနေကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။ အသုဘအိမ်ထုံးစံ
အတိုင်း ဖဲဝိုင်းကလည်း ကောင်း
သလားမမေးနဲ့၊ လောင်းကြေးက
သိန်းဂဏန်းအထိရှိ၏။ နာမည်ကြီး
ဖဲသမားများကို ဖိတ်ကြားပြီး စီစဉ်
ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်မို့ ဖဲဝိုင်း
မှာ လူတွေက တိုးမပေါက်
အောင် စည်ကားလှ၏။
ထိုညက အဆွယ်
ကောင်းသည့်အတွက်
မောင်ကျော်လည်း ဖဲ
ဝိုင်းမှာ ဝင်ကစားဖြစ်ခဲ့
သည်။ ဖဲဝိုင်းအစပိုင်းမှာကော့
မောင်ကျော် ကံကောင်းရွာပင်

ဖဲရိုက်ခြင်း၊ လောင်းကစားခြင်းစတဲ့

ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေဟာ လူရဲကိုယ်ကျင့်တရားကို ပျက်ပြားစေတယ်

စီးပွားဥစ္စာကိုလည်း ပျက်စီးစေတယ်။ မလုပ်ဘဲနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ

နိုင်ပွဲတွေ ဆက်ကာဆက်ကာ ရရှိခဲ့ပြီး မောင်ကျော်၏ လက်ထဲ၌ သိန်းဂဏန်းအထိ တက်လာ၏။ ညီဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ မောင်ထွန်းအေးက အနိုင်နှင့်ပိုင်းဖို့အတွက် လူချင်းလဲကစားရန် မောင်ကျော်ကို သတိပေးပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း ဖဲပင်အလှည့်ကောင်းနေသော မောင်ကျော်က ဖဲပိုင်းမှထချင်စိတ်လုံးဝမရှိ။ ဖဲပိုင်းထဲ၌ရှိသမျှ ပိုက်ဆံတွေ သူတစ်ဦးတည်း အကုန်လိုချင်သော လောဘစိတ်က ငယ်ထိပ်သို့ရောက်နေသည်။ မည်သူမျှ အမြဲတမ်းကံမကောင်းနိုင်ပါ။ ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်လာတော့ မောင်ကျော်၏ ဖဲလက်က ကျချိပ်ပြလာခဲ့ပြီ။ ညဉ့်ဦးပိုင်းက မောင်ကျော်အနိုင်ရထားသော ပိုက်ဆံများမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ရှုံးနိမ့်ကာ အဆိုးဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့ရလေ၏။

နံနက် ၄ နာရီ ထိုးသောအခါမှာတော့ မောင်ကျော်ရဲ့လက်ထဲ၌ ပိုက်ဆံက လက်ဖက်ရည်ဖိုးပင်မကျန်တော့။ ညီဖြစ်သူ မောင်ထွန်းအေးထံမှ ခေတ္တဆွဲယူထားသော ငွေကျပ်နှစ်သိန်းက အကြွေးစာရင်းပြနေလေ၏။

“အစ်ကို.....အစ်ကိုယူထားတဲ့ ငွေနှစ်သိန်းက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်ငွေမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမရဲ့ငွေတွေ၊ ဒီငွေတွေက တစ်ပတ်အတွင်း ပေါင်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ပြန်ရွေးဖို့ စုထားတာ၊ မရွေးနိုင်ရင် လက်ဝတ်ရတနာတွေ အဆုံးခံရတော့မှာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုယူထားတဲ့ ငွေတွေကို တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ပြန်ရမှဖြစ်မယ်။ ယောက္ခမ သိသွားရင် အစ်ကိုရော၊ ကျွန်တော်ပါ ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်”

ဟု မောင်ထွန်းအေးကပြောဆိုနေ၏။

“အေးပါကွာ၊ ဒီရက်အတွင်း အဆင်ပြေအောင် ငါစီစဉ်ပါ့မယ်”

ဟု မောင်ကျော်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောဆို၏။ ထိုသို့ ဟန်မပျက် ပြောဆိုနေရသော်လည်း မောင်ကျော်၏ခေါင်းထဲ၌ မီးတောက်တမျှ ပူလောင်ဆူဝေနေသည်။ လောလောဆယ်တွင် ကျပ်နှစ်သိန်းရဖို့ အခွင့်အလမ်းများကို မောင်ကျော် ရှာဖွေကြည့်မိ၏။ ပံ့ပိုးကူညီမှုများ ရလိုခြင်း မျှော်လင့်ကြည့်သော်လည်း မောင်ကျော်အဖို့ကား မိုးကောင်းကင်ကို လက်လှမ်းမမီ

သလို ဝေးကွာလွန်းလှ၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မိမိအလုပ်လုပ်သည့် ဆန်ပွဲရုံပိုင်ရှင်ထံ တင်ပြအကူအညီတောင်းခံရကောင်းမလားဟု တွေးမိ၏။ တောင်းခံလျှင်ကော ငါ့အား ယုံကြည်စွာထုတ်ပေးပါ့မလား၊ ပွဲရုံပိုင်ရှင်က ကူညီမှုမပေးခဲ့လျှင် ငါဘာလုပ်မလဲ။ စဉ်းစားမရဘဲ မောင်ကျော်၏ခေါင်းထဲမှာ ကမ္ဘာကြီးပတ်ချာလည်နေသည်။ မောင်ကျော် ခေတ္တမျှ မျက်လုံးမှိတ်ထားရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောကြံဆနေ၏။ မောင်ကျော်၏မျက်လုံးထဲ၌ ဆန်ပွဲရုံမှ ဆန်ရောင်းရငွေများကို မြင်ယောင်နေသည်။

“အင်း.....ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့အခက်အခဲ၏ထွက်ပေါက်ဟာ.....”

စပယ်မြောင်မြို့မှ ရွှေအုန်းပင်ဆန်ပွဲရုံပိုင်ရှင် ဦးချစ်မောင်သည် နံနက် ၅ နာရီတွင် အိပ်ရာမှထ၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် သူ၏ နေ့စဉ်ထာဝရအလုပ်က ဘုရားရှိခိုးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း သုံးဆယ့်တစ်ဘုံဘုရားအပေါင်းတို့အား အမျှမေတ္တာ ပေးဝေမြဲဖြစ်

သည်။ နံနက် ၆ နာရီမှာ ပွဲရုံတံခါး ညှိ ဖွင့်လှစ်၏။ ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာစာ နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် အမှိုက်သရိုက်များ သန့်ရှင်းရေးပြု ထုတ်၏။ ဆိုင်အတွင်း၌လည်း အမွှေး နံ့သာတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်၏။ မိမိထိုင်နေကျ စားပွဲဗိုရိုအား သန့် ရှင်းရေးပြုလုပ်ရန် ကြည့်လိုက်သော အခါ စားပွဲဗိုရို၏သော့မှာ ပျက်စီး နေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ဦးချစ်မောင်၏ရင်မှာလည်း "ဒိန်း"ခနဲ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ စားပွဲဗိုရိုအတွင်း စစ်ဆေးကြည့်ရှု သောအခါ ဆန်ရောင်းရငွေများမရှိ ဆော့။ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကိုတွေ့ ရလေ၏။ ဖောက်ထွင်းသူသည် စား ပွဲဗိုရိုသော့ကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီး၍ အတွင်းမှငွေများကို ယူဆောင်သွား ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆန်ရောင်းရငွေ တွင် (၁၀)သိန်းကျော် ပါသွားလေ၏။

ယင်းကိစ္စကို ဦးချစ်မောင်က သက်ဆိုင်ရာ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှုဆယ် အကြောင်းကြားခဲ့ရာ အုပ် ချုပ်ရေးမှူး ဦးထွန်းအောင်ကျော် ချက်ချင်းပင်ရောက်လာ၏။ ဖောက် ထွင်းခံရသော စားပွဲဗိုရိုအား သေ ချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည်လည်း ရဲစခန်း သို့ လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ် ဆတင်ပို့လိုက်သည်။ ထိုသို့ တိုင် ကြားချက်ရရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သည်း ရပ်ကွက်အပိုင်နယ်ထိန်း ဆင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် တင်မောင်စိုး နှင့်အဖွဲ့ဝင်များ ဦးချစ်မောင်၏ ရွှေ နန်းပင်ပွဲရုံသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

"ကဲ ဦးလေး၊ ဖြစ်စဉ်ကိုပြော ပြပါ။ ဘယ်လိုအဖောက်ခံရတာလဲ"

"ဖြစ်စဉ်က ဒီနေ့မနက် ၆ နာရီလောက်မှာ ဦးလေး ဆိုင်ဖွင့် တယ်။ ဆိုင်ရှေ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှိုက်လှည်းတယ်၊ ပြီးတော့ ဆိုင် အတွင်း အမွှေးတိုင်တွေထွန်းတယ်။ အဲဒီနောက် ဦးလေးထိုင်နေကျ စား ပွဲဗိုရိုကို ကြည့်လိုက်တော့ ဗိုရိုသော့ ပျက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အတွင်းကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက် တော့ မနေ့က ဆန်ရောင်းရငွေ (၁၀)သိန်းကျော် မရှိတော့ဘူး"

ဟု ဦးချစ်မောင်က ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြသည်။

နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်နှင့်အဖွဲ့ ဝင်များက ရပ်ကွက်လူကြီးများကို သက်သေထားကာ အခင်းဖြစ်ပွား သည့် ဆန်ပွဲရုံအတွင်း နေရာအနှံ့ လိုက်လံကြည့်ရှုစစ်ဆေးကြသည်။ ပျက်စီးနေသော ဗိုရိုသော့ကို ဓာတ် ပုံရိုက်ခြင်း၊ မှတ်တမ်းယူခြင်းများကို ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့်အညီ လုပ်ဆောင်နေကြ၏။ ဖောက်ထွင်း မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မည်သည့်သဲလွန်စ မျှ မတွေ့ရသော်လည်း စားပွဲဗိုရိုနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆန်အိတ်ပုံပေါ်တွင် လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးကို တွေ့ရ သည်။ ထိုနာရီအား ရှာဖွေပုံစံတွင် ရေးသွင်း၍ သိမ်းယူခဲ့သည်။

ဆန်ပွဲရုံအတွင်း စစ်ဆေးကြည့် ရှုခြင်းများ ပြီးစီးသွားသောအခါ နယ် ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် တင် မောင်စိုးက.....

"ရပ်ကွက်လူကြီးများ တွေ့ရ

တဲ့အတိုင်း မှုခင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သက်သေခံပစ္စည်း ထူးထူးခြားခြား တော့ မတွေ့ရသေးဘူး။ နာရီတစ် လုံးတော့ တွေ့ရတယ်။ ဒီပွဲရုံမှာ လူ ဝင်လူထွက် ဘယ်သူရှိနိုင်မလဲ"

ဦးချစ်မောင်၏ဇနီး ဒေါ်စိန် ကြည်က.....

"အဒေါ်တို့က ဆန်ဆိုင်ဆို တော့ ဆန်လာဝယ်တဲ့လူတွေတော့ ရှိတာပေါ့ကွယ်"

"အခုတလော သုံးလေးရက် အတွင်း ဆွေမျိုးထဲကဖြစ်စေ၊ ပြင်ပ ကဏ္ဍသည်ဖြစ်စေ လာတဲ့သူရှိ သလား"

"ခုရက်တွေအတွင်း ဘယ်သူ မှ မလာကြဘူးကွဲ့၊ ဆိုင်မှာအလုပ် လုပ်တဲ့ အလုပ်သမားသုံးယောက် တော့ရှိတယ်"

"ဒါဆိုရင် ဦးလေးနဲ့အဒေါ်တို့ ဒီမှာတွေ့ရှိထားတဲ့နာရီကို သေချာ စွာကြည့်စမ်းပါ။ ဘယ်သူပတ်တဲ့နာ ရီဖြစ်နိုင်မလဲ၊ အလုပ်သမားတွေထဲ က နာရီပတ်တဲ့လူရှိသလား"

ဒေါ်စိန်ကြည်က.....

"ဦးချစ်မောင်၊ ရှင်စဉ်းစား ကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မတော့ ဒီနာရီမျိုး မောင်ဝင်းပတ်တာ တွေ့မိသလိုပဲ" ဟုဆို၏။

"ကဲ...ဒါဆိုရင် အလုပ်သမား သုံးယောက်ကို ခေါ်မေးလိုက်ရင် အဖြေမှန်ပေါ်လာမှာပဲ၊ သူတို့ဘယ် မှာနေကြလဲ"

"သူတို့နေတာက တိုက်ကြီး ကုန်းမှာ နေကြတယ်"

"ဒါလောက်သိရင်....."

ပါပြီ ဦးလေးနဲ့အဒေါ်တို့က အခြေအနေ ထူးခြားမှုရှိရင် ချက်ချင်း စခန်းကို သတင်း ပို့ပါ။ အမှုမှန်ပေါ်အောင်လိုက် မှာပါ။ ဒုစရိုက်သမားရဲ့ပြေး လမ်းက တိုတိုလေးပဲ ရပ်ကွက် လူကြီးများကိုလည်း ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့် ပြုပါဦး”

နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်တင်မောင်စိုးနှင့် အဖွဲ့ ဝင်များလည်း ရပ်ကွက်လူ ကြီးများကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

အချိန်ကား နံနက်

၈ နာရီခွဲနေပြီ။

စံပယ်မြောင်မြို့

ရဲစခန်း.....။

နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲ အုပ် တင်မောင်စိုးသည် အမှုစစ်ရုံး ခန်းထဲ၌ တပ်ကြပ်ကြီး သာစိန် အောင်နှင့်အတူ အမှုကိစ္စနှင့် စပ် လျဉ်း၍ ဆွေးနွေးနေကြသည်။ ထို စဉ်အချိန်၌ ရဲတပ်သားတစ်ဦးဝင် လာပြီး သတင်းပို့၏။

“ဆရာ တိုက်ကြီးကုန်းက မောင်ဝင်းဆိုသူ လာပါပြီ”

“ရုံးခန်းထဲ ခေါ်ခဲ့ကွာ”

မောင်ဝင်း ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်လာ ပြီး စားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင် လိုက်၏။ နယ်ထိန်း ဒုရဲအုပ် တင် မောင်စိုးက မောင်ဝင်း၏ တစ်ကိုယ်

လုံးကို စူး စိုက်အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းနာမည် မောင်ဝင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျောင်းပညာ ဘယ် အထိ သင်ခဲ့လဲ”

“အဋ္ဌမတန်းအထိ သင်ခဲ့ပါ တယ်”

“အခု ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ရွှေအုန်းပင်ဆန်ပွဲရုံမှာလုပ်ပါ တယ်”

“မင်းနဲ့အတူတူ ဘယ်သူတွေ လုပ်သေးလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ မောင် ကျော်ရယ်၊ မောင်မြရယ် သုံး ယောက်လုပ်ပါတယ်”

“အေး.....ဟုတ်ပြီ၊ ငါတို့မေး တာကို မှန်မှန်ပြောပါ။ မှန်တာပြော ရင် မှန်တာဖြစ်မယ်၊ လိမ်ညာပြော ရင် ဒုက္ခတွေ့မယ်၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း။

ဒါ မင်းနာရီမဟုတ်လား”
မောင်ဝင်းက ခေါင်းခါပြီး ငြင်း ဆိုသည်။

“ဒီနာရီ ကျွန်တော့်နာရီ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ကျော်ရဲ့နာရီပေါ့”

“ဒါဆို မောင်ကျော် အခုဘယ် မှာလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က သူ့ဘကြီးဆံ့ သွားလို့ဆိုပြီး သပြေကုန်းရွာကိုပြန် သွားတယ်”

“မောင်ကျော် သပြေကုန်းရွာ ကိုပြန်သွားတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်”

“ဟေ့.....ရဲဘော်ကျော်မြင့် မောင်ဝင်းကို ခဏအနားယူပါစေ ပြန်ခေါ်သွားတော့”

မောင်ဝင်းလည်း တပ်သား ကျော်မြင့် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက် ပါသွားလေ၏။ နယ်ထိန်း ဒုရဲအုပ် တင်မောင်စိုးသည် သပြေကုန်းရွာ ရဲကင်းသို့ ဟန်းဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ် ၍ မှုခင်းအခြေအနေကို အသေး စိတ်ပြောပြသတင်းပို့လိုက်ပြီး မောင် ကျော်အား ဖမ်းဆီးပေးရန် အကူ အညီတောင်းခံလိုက်တော့သည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ် ၁ နာရီခန့် တွင် သပြေကုန်းရဲကင်းမှ ဆန်ပွဲရုံ ဖောက်ထွင်းမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အလို ရှိသော မောင်ကျော်အား မြို့နယ် ရဲစခန်းသို့ သပြေကုန်းရဲကင်းမှူး ကိုယ်တိုင် လာရောက်ပို့ဆောင်ပေး ခဲ့သည်။ စခန်းသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် နယ်ထိန်းခေါင်း ဆောင် ဒုရဲအုပ် တင်မောင်စိုးနှင့် အဖွဲ့က မောင်ကျော်အား စစ်ဆေး

အား ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“မင်းနာမည်က”

“မောင်ကျော်ပါ”

“မင်းဘယ်မှာနေတာလဲ”

“တိုက်ကြီးကုန်းမှာပါ”

“အခုမင်း ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျွန်တော် ရွှေအုန်းပင်ဆန် ပွဲရုံမှာ လုပ်ပါတယ်”

“အခုမေးမယ့်မေးခွန်းတွေက အရေးကြီးလာပြီ၊ မှန်မှန်ဖြေပါ၊ လိမ်ညာထွက်ဆိုရင် ဒုက္ခရောက်မှာသေချာတယ်၊ မင်းနဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်တဲ့ မောင်မြ၊ မောင်ဝင်းတို့ကို စစ်ဆေးပြီးပြီ၊ သူတို့က အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုချက်ပေးသွားကြပြီ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဒီနာရီဟာ မင်းနာရီမဟုတ်လား၊ မှန်မှန်ပြောနော်”

မောင်ကျော်ခမျာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အတွေ့အကြုံရှိသူမဟုတ်၍ အတော်ပင်တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်နေ၏။ မောင်ကျော်က အရက်သောက်ပြီးမှသာ အာသွက်လျှာသွက်၊ မသောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို ကူခြေအပြည့်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒီနာရီကို မောင်ကျော်ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ”

“ကျွန်တော် ဘယ်မှာထားမိခဲ့မှန်း မသိတော့ပါဘူး”

“မောင်ကျော် သပြေကုန်းရွာကို ဘာကြောင့်ပြန်သွားရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ဘကြီး ဆုံးသွားလို့ပါ”

“ဘကြီးရဲ့အသုဘမှာ မောင်ကျော် ဖဲကစားဖြစ်ခဲ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖဲကစားခဲ့ပါတယ်”

“မောင်ကျော် ဖဲပိုင်းမှာ နိုင်ခဲ့သလား၊ ရှုံးခဲ့သလား၊ အကြွေးဘယ်လောက်တင်ခဲ့သလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အကြွေးနှစ်သိန်းကျော် တင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဒီကြွေးနှစ်သိန်း ပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့ မောင်ကျော်ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ အမှန်ကို ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်၊ ဖဲပိုင်းမှာ တင်ခဲ့တဲ့ ကြွေးနှစ်သိန်းကလည်း အရေးတကြီး ပြန်ဆပ်ရမှာဖြစ်နေတယ်၊ အမျိုးမျိုး ရှာဖွေကြံဆပေမယ့် အဆင်မပြေခဲ့ပါဘူး၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ သေချာပေါက် ငွေရရှိနိုင်မယ့် ဆန်ပွဲရုံကို ဖောက်ထွင်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဖောက်ထွင်းဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“အဲဒီညက လမိုက်ညလည်း ဖြစ်တယ်၊ မိုးက တဖွဲဖွဲလေးရွာနေတယ်၊ အိမ်နောက်ဖေးထွက်တဲ့ တံခါးကို တွန်းကြည့်လိုက်တော့ တံခါးက ချက်ထိုးမထားတော့ ပွင့်လာတယ်၊ အဲဒီတံခါးပေါက်က ပွဲရုံထဲဝင်လိုက်ပြီး ငွေတွေသိမ်းထားတတ်တဲ့ ဗီရိုရဲ့သော့ကို သံတုတ်တစ်ခုနဲ့ ကလန့်လိုက်တော့ ဗီရိုတံခါးပွင့်လာတယ်၊ အထဲက ငွေ(၁၀)သိန်းကိုယူခဲ့ပြီး နောက်ဖေးကဝင်တဲ့အပေါက်ကပဲ ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်၊ တံခါးကို အသာပြန်ပိတ်ထားခဲ့တယ်၊ ညတွင်းချင်းပဲ သပြေကုန်းရွာကို ပြန်လာခဲ့တယ်၊ ဒီနေ့ (၁၂)နာရီခန့်မှာ အဖမ်းခံရတာပါပဲ ဆရာရယ်”

မောင်ကျော်သည် အမှန်ကို ဝန်ခံလိုက်ပြီး မထိခံချိန်ဘဲ ဖြစ်စဉ်များကို ပြောချလိုက်သဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားနေရသည်။ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် တင်မောင်စိုးက.....

“မောင်ကျော် မင်းအခုလို ဝန်ခံထွက်ဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဖဲရိုက်ခြင်း၊ လောင်းကစားခြင်းစတဲ့ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေဟာ လူရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို ပျက်ပြားစေတယ်၊ စီးပွားဥစ္စာကိုလည်း ပျက်စီးစေတယ်၊ မလုပ်ဘဲနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဦးချစ်မောင်ဟာ မင်းရဲ့အလုပ်ရှင်ပဲ၊ မင်းကို အလုပ်ပေးပြီး ထမင်းကျွေးထားတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တယ်၊ ရိုးသားစွာ အကူအညီတောင်းခံရင် ကူညီမှာပဲ၊ အခုတော့ မင်းက ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီလေ”

မောင်ကျော်လည်း သူ့အမှားကို သူပြန်စဉ်းစားပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုယို၍ ပြောဆိုနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးကန်းတဲ့သူဖြစ်နေပြီ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးကန်းသူရဲ့ဘဝက ဘယ်မှာလှပနိုင်မလဲ၊ ပြစ်မှုကြွေးကို ဆွေးနဲ့သာဆပ်ပေတော့”

ဒုစရိုက်သမားတို့ သွားရာလမ်းကား အဘယ်မှာဖြောင့်တန်းပါ့မည်နည်း။

မောင်လှိုင် (ပျော်ကွယ်)

ဒုတိယရဲမှူးကြီး ဝင်းဦး (ဇွဲး)
လက်မဆော့ရ

ပထမနှစ်နှင့် ဒုတိယနှစ်တက် ရောက်ပြီးပါက အခြေခံစစ်ပညာ သင်တန်း အောင်မြင်သည်ဟုသတ်မှတ်ပါသည်။ ပထမနှစ်မှ စတုတ္ထနှစ်အထိ လက်နက်မဲ့စစ်ရေးပြအပြင် လက်နက်ဖြင့် စစ်ရေးပြကိုလည်း သင်ကြားရပါသည်။

စာရေးသူတို့အား လေ့ကျင့်ရန် ပေးထားသည့် သေနတ်များမှာ ရိုင်ဖယ် (Rifle) သေနတ်များဖြစ်ပါသည်။ အချို့သေနတ်များမှာ ကျည်ဖြင့်ပစ်၍ရပြီး အချို့သေနတ်များက ပစ်မရပါ။ တစ်နှစ်တာပတ်လုံး ထို ရိုင်ဖယ်သေနတ်များဖြင့်ပင် စစ်ရေး လေ့ကျင့်ခဲ့ရပါသည်။

တစ်နှစ်ရာသီ ကုန်ဆုံးသည်နှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် စာရေးသူတို့ U.T.C တပ်ဖွဲ့ဝင်များက တစ်လတာ လက်တွေ့သင်ကြားကြရပါသည်။ စာရေးသူ မှတ်မိသည်မှာ ပထမနှစ်တွင် မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်) အခြားအဆင့်တပ်သားသစ်သင်တန်းကျောင်းတွင်လည်းကောင်း၊ ဒုတိယနှစ်တွင် မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)မြို့နယ်၊ သက္ကန်ချိုင့်ကျေးရွာ၌လည်းကောင်း၊ တတိယနှစ်တွင် ပုပ္ဖားတောင်အနီး ဆည်ပေါက်ကျေးရွာ၌လည်းကောင်း၊ Camp တဲများထိုးပြီး တစ်လတာ လက်တွေ့လေ့ကျင့်ကြရပါသည်။ စတုတ္ထနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်၌ အရေးအခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သဖြင့် ကျောင်းများအား ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ပိတ်ထားခဲ့သောကြောင့် ထိုနှစ်၌ စခန်းမထွက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထိုသို့လက်တွေ့သင်ကြားချိန်များတွင် လက်နက်ငယ်များ

လေ့ကျင့်ရေး
သေနတ်များဖြင့်
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
နောက်ပြောင်၍
ချိန်ရွယ်ခြင်း၊
ပစ်ခတ်ခြင်းများ
ပြုလုပ်သည့်အခါ
လေ့ကျင့်ရေးဆရာများ
တွေ့ရှိပါက
ပြင်းထန်စွာ
အပြစ်ပေးလေ့ရှိပါသည်။
တစ်နည်းဆိုသော်
လေ့ကျင့်ရေးသေနတ်ပင်
ဖြစ်လင့်ကစား

•••

“သေနတ်” စသော လက်နက်များကို စာရေးသူအနေဖြင့် မန္တလေး ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ဖူးပါသည်။ ၁၉၇၀/၇၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၄/၇၅ ခုနှစ်ထိ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်စဉ်ကာလအတွင်း အမှတ် ၂ တက္ကသိုလ်လေ့ကျင့်ရေးကုတ် (U.T.C-University Training Course) သို့ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်စတင်သည့်နှစ်မှ ပြီးဆုံးသည်အထိ ၄ နှစ်ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသူ၏ U.T.C နံပါတ်မှာ ၁၉၀၉ ဖြစ်ပါသည်။ အပတ်စဉ် တနင်္လာ၊ သောကြာ၊ စနေရက်များတွင် သင်တန်းတက်ရပါသည်။ သင်တန်းဆက်ရသည့်နေ့များ၌ နံနက်ပိုင်းစာသင်ချိန်များတွင် တပ်မတော်ဝတ်စုံ ဖိုဝတ်ပြီး စာသင်ကြားခွင့်ရရှိပါသည်။ တနင်္လာ၊ သောကြာရက်များတွင် ညနေပိုင်း၌လည်းကောင်း၊ စနေနေ့တွင် နေ့ ၁ နာရီမှစ၍ သည်းကောင်း စစ်ပညာများကို သင်ကြားရပါသည်။

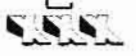
ဖြုတ်ခြင်း၊
 တပ်ခြင်းများ၊
 တစ်လတာ ပြီးဆုံး
 ခါနီးတွင် နှစ်အလိုက်
 ရိုင်ဖယ်၊ စတင်၊ စက်က
 လေး၊ ပစ္စတို စသည့် လက်
 နက်ငယ်များဖြင့် လက်တွေ့ပစ်
 ခတ်မှုများကို စက်ပစ်ကွင်းများ၌
 လေ့ကျင့်ကြရပါသည်။ ထို့ပြင် ခရီး
 တိုချီတက်ခြင်း၊ ခရီးရှည် ချီတက်
 ခြင်းများ ချီတက်ရာတွင် လမ်းတစ်
 လျှောက်၌ တပ်စိတ်တိုက်ပွဲ၊ တပ်စု
 တိုက်ပွဲ၊ ချီတိုက်ပွဲများကို နည်းပြ
 များက လေ့ကျင့်ပေးကြပါသည်။
 စာရေးသူတင်ပြနေခြင်းမှာ စာရေး
 သူအနေဖြင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား
 ဘဝ၌ပင် လက်နက်ဖြင့် အကျွမ်းတ
 ဝင်ရှိခဲ့မှုကို အကျဉ်းချုံး၍ တင်ပြ
 နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူတို့အား ပေးထား
 သော လေ့ကျင့်ရေးသေနတ်များဖြင့်
 တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နောက်ပြောင်၍
 ချိန်ခွယ်ခြင်း၊ ပစ်ခတ်ခြင်းများပြုလုပ်
 သည့်အခါ လေ့ကျင့်ရေးဆရာများ
 တွေ့ရှိပါက ပြင်းထန်စွာ အပြစ်ပေး
 လေ့ရှိပါသည်။ တစ်နည်းဆိုသော်
 လေ့ကျင့်ရေးသေနတ်ပင်ဖြစ်လင့်
 ကစား သေနတ်ဖြင့် လက်
 မဆော့ရန် ရည်ရွယ်
 ၍ ပြောဆိုခြင်း
 ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုသို့
 သင်တန်း
 တက်ရောက်
 ခဲ့စဉ်က
 သေနတ်
 ပစ်ခတ်မှုနှင့်
 ပတ်သက်ပြီးအမှတ်
 တရအဖြစ်အပျက်များ
 လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

စာရေးသူတို့ ပထမနှစ်သင်တန်း
 သားဘဝတုန်းကဖြစ်ပါသည်။ ခရီး
 ရှည်ချီတက်မှုတစ်ခုတွင် နှစ်ကြီး
 သမားများနှင့်အတူ စုဖွဲ့ပြီး တပ်စိတ်၊
 တပ်စုဖြင့် ချီတက်ရပါသည်။ ညအိပ်
 ရပ်နားမည့်နေရာများတွင် တောင
 ကုန်းတစ်ခု၌ မိမိပစ်ကျင်းကို ကိုယ်
 တိုင်တူးပြီး ပတ်လည်ခံစစ်ဖြင့် နေရာ
 ယူကြရပါသည်။ နှစ်ကြီးသမားဖြစ်
 သည့် တပ်စိတ်မှူး၊ တပ်စုမှူးတို့၏
 ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာရပါ
 သည်။ ညရောက်သည်နှင့် မိမိအား
 ပေးထားသော လေ့ကျင့်ရေးရိုင်ဖယ်
 သေနတ်ကိုပိုက်ပြီး အလှည့်ကျကင်း

စောင့်ကြရပါသည်။ တစ်နေ့
 လမ်းလျှောက်လာကြရသဖြင့် က
 သမားမှလွဲ၍ အိပ်ကြပါသည်။
 သို့အိပ်ပျော်နေစဉ် စိန်ရောင်ခြည်
 (လေ့ကျင့်ရေးပုံး)အား နည်းပြ
 က ပတ်လည်ခံစစ်ယူထားသော
 ရေးသူတို့အဖွဲ့အနီးတွင် ပစ်ဖောက်
 ကြပါသည်။ “ဂုန်း” ဟု အသံစကြာ
 ရပြီး ကောင်းကင်သို့ မီးကျည်အ
 တစ်လုံး ပစ်ဖောက်လိုက်ပါသည်။
 ထိုအချိန်သည် တိုက်ပွဲစပြုဟု နှ
 ယူရမည်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူတို့အား နည်းပြ
 က လေ့ကျင့်ရေးဗလာကျည် (Bl
 Cartridge) ၂၀ တောင့်ကို ပေးထ
 ပါသည်။ ထိပ်ဖူး (Bullet) မပါသော
 ကျည်များဖြစ်ပါသည်။ ရိုင်ဖယ်သ
 နတ်ဖြင့် ထည့်ပစ်ပါက ညအခါမှာ
 တွင် မြောက်အိုးဖောက်သံကဲ့
 အသံမြည်ပါသည်။ အထက်တွင်
 ရေးသူ တင်ပြသကဲ့သို့ လေ့ကျ
 ရေးသေနတ်များမှာ အချို့ ကျည်
 ရိုက်မြီးကောင်းသဖြင့် ပစ်၍ရ
 သည်။ အချို့မှာ ကျည်ရိုက်မြီးက
 နေသဖြင့် ပစ်မရပါ။ ထိုပစ်မရသော
 သေနတ်များ လက်ဝယ်ရှိသူများ
 ပါးစပ်မှ “ဒိုင်း..ဒိုင်း” ဟု အော်ဟ
 အသံပြုရပါသည်။ ကျည်ထည့်၍မ
 ရသော သေနတ်များက ထိပ်ဖူးမ
 ကျည်ထည့်ပြီး ပြန်လည်ပစ်ခတ်
 ပါသည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာ
 တွင် မိုးပေါ်သို့ မီးကျည်အစိမ်း
 တစ်လုံး ပစ်ဖောက်လိုက်သည့်အ
 တွင် တိုက်ပွဲပြီးဆုံးကြောင်း သ
 မှတ်ပါသည်။

ဤသို့ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ခန့် တိုက်ပွဲပြုလုပ်ပြီးနောက် စာရေးသူ ဘင်းအလှည့်ပြီးဆုံး၍ အိပ်နေပါသည်။ ထိုသို့အိပ်ပျော်စဉ်ပင် ထပ်မံ၍ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး အိပ်ရာမှထ၍ ပါးစပ်မှ “ဒိုင်း.....ဒိုင်း” ဟု ထပ်မံအော်ဟစ်ရပါသည်။ ဆရာများက ထည်း ကျင်းများတူးပြီး စက်ကလေး သေနတ်များဖြင့်ပစ်၍ တိုက်ပွဲပုံစံ နှစ်တိုးရပါသည်။ မကြာမီ မီးကျည် အစိမ်း ပစ်ဖောက်ပြီး တိုက်ပွဲပြီးဆုံး သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နည်းပြ ဆရာတစ်ဦးက

“ကဲ.....တပ်ဖွဲ့ဝင်များ မိမိနေရာတွင်မိမိ စောင့်နေကြပါ။ ဆရာများ လိုက်စစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု အော်ပြောသံကြားရပါသည်။

စာရေးသူတို့အနီး တစ်ဖက်တွင် ပတ်လည်ခံစစ်ယူထားသော ဆခြားတပ်စိတ်အနီးသို့ ရောက်သည်အခါ.....

“ဒီမှာတွေ့ပြီ ဆရာရေ၊ ရိုင်ဇယ်ကျည်အစစ်တွေ၊ ဒါကြောင့် ဒီတောင်တွေ ရန်သူမလုပ်ရဲတာဖြစ်မယ်”

နောက်ပိုင်းသိရသည်မှာ နှစ်ကြီးသမား ကျောင်းသားအချို့သည် စက်ပစ်ကွင်းဝင်ရောက်စဉ်က ရိုင်ဇယ် .၃၀၃ ကျည်အစစ်များ ခိုးယူထားကြပြီး ၎င်းကျည်အစစ်များနှင့် ပြန်ပစ်သဖြင့် ရန်သူအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သော လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းမှ သန္ဓေတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ရန်သူမလုပ်ရဲတော့ကြောင်း သတင်းပို့သဖြင့် ရှာဖွေစစ်ဆေးရာမှ .၃၀၃ ကျည်အစစ်များကို နှစ်ကြီးကျောင်းသားတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးထံမှ တွေ့ရှိသွားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်အခါက ကျောင်းသားအရွယ်ဖြစ်နေသဖြင့် အန္တရာယ်ကြီးမားကြောင်းကို မတွေးတောမိခဲ့ပါ။ အကယ်၍သာ ကျည်ဆန်အစစ်များနှင့်ပစ်ခတ်၍ ရန်သူအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသော သန္ဓေတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဦး ထိမှန်ဒဏ်ရာရ သေဆုံးခဲ့ပါက တက္ကသိုလ်လေ့ကျင့်ရေးတပ် (U.T.C) သမိုင်းတွင် အုပ်ချုပ်မှုဖြစ်စဉ် လျော့နည်းသော အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်မှုက သမိုင်းတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျည်ဆန်အစစ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ခဲ့သော

နှစ်ကြီးသမား ကျောင်းသားအား သင်တန်းဆက်တက်ခွင့် မပြုဘဲ နောက်နေ့တွင် အိမ်သို့ (Return to Home) ပြန်လည်စေလွှတ်လိုက်သည်ဟု သိရပါသည်။ ထိုအချိန်အခါက လက်နက်နှင့်ပတ်သက်၍ အလေးမထားဘဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် တွေးတောမိခဲ့ပါသည်။

ယခု စာရေးသူကိုယ်တိုင် ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်သည့်အခါ လက်နက်များကို ဝင်ဆောင်ရာတွင် အထူးအလေးထား ဂရုပြုရမည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာပါသည်။ စာရေးသူမှာ အလုပ်သင်ကာလတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်အား အလွန်ကိုင်ချင်ပါသည်။ Cow Boy ရုပ်ရှင်ကားများကဲ့သို့ အတုခိုးပြီး သေနတ်ပတ်၍ မြောက်ကြွကြွ သွားလာချင်နေပါသည်။ သို့သော် အလုပ်သင်ကာလဖြစ်သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ စခန်းမှူးများက ခြောက်လုံးပြူးပေးကိုင်ခွင့်

မိမိသေနတ်အား မပျောက်မပျက် ခိုးယူခြင်း၊ ပျောက်ဆုံးခြင်းမခံရလေအောင် အထူးဂရုပြု အိပ်စက်ရသည်ကိုလည်း အမှတ်ရစေခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် လက်နက်ခဲယမ်းအား အထူးအဆန်းအနေဖြင့် ကိုင်တွယ်ပစ်ခတ်ချင်သည့်သူများအနီးတွင် မိမိလက်နက်အား မချထားမိစေရန်ကိုလည်း ဖြစ်စဉ်တစ်ခုက အမှတ်ရစေခဲ့ပါသည်။ ...

မပြုပါ။ စာရေးသူကတော့ သေနတ် ခါးပတ်ပြီး ခပ်ကြားကြားဖြင့် မြို့ထဲ သို့ လမ်းလျှောက်ချင်သည့်ဆန္ဒက သာ ပြင်းပြနေပါသည်။ အထူး သဖြင့် မိမိဇာတိမြို့ရွာများသို့ ပြန် သည့်အခါ ခြောက်လုံးပြူးခါးချိတ် ပြီး သူငယ်ချင်းများရှေ့တွင် ကြား ဝါချင်သည့်ဆန္ဒကလည်း ပြင်းပြနေ ခဲ့ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ စာရေးသူ သေနတ်ကိုင် ချင်စိတ် ပြင်းပြနေချိန်တွင် ပဲခူးမြို့ အမှတ်(၁)ရဲစခန်းအပိုင်၌ ဖြစ်ပွား ခဲ့သော ဖြစ်စဉ်က စာရေးသူအား သေနတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပိုမိုဂရုပြုရ မည့်အချက်ကို ခိုင်မာစေခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က စာရေးသူတို့နှင့် တစ်မြို့ တည်းသား ဒုရဲအုပ်တစ်ဦးက အမှတ်(၁) ရဲစခန်းတွင် နယ်ထိန်း တာဝန်ဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ ချိန်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုဒုရဲအုပ်က တောရွာမှ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ၎င်းအား အထက်လူကြီးမှခေါ်နေ ကြောင်း သိရသဖြင့် အိမ်သို့မပြန် သေးဘဲ တပည့်ဖြစ်သူအား ၎င်း ကိုင်သည့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ကို ၎င်းအိမ်သို့ ပြန်ပို့ခိုင်းပါသည်။ တပည့်ဖြစ်သူက အိမ်သို့ပြန်မပို့ဘဲ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ မကောင်း သောအမျိုးသမီးအိမ်သို့ သွားပါ သည်။ ၎င်းအိမ်တွင် အရက်သောက် စားကြပြီး ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် အားထုတ်၍ အထဲတွင်ရှိသော ကျည်ဆန်များအားထုတ်ပြီး ထိုမိန်း ကလေးငယ်အား နောက်ပြောင်ချိန်

ရွယ် ပစ်ခတ်ခဲ့ရာ ခြောက်ချက် အရောက်တွင် သေနတ်မှ ကျည် ဆန်ထွက်လျက် မိန်းကလေးအား ထိမှန်သေဆုံးခဲ့ပါသည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့ ဝင်မှာ အရက်သောက်စားထားပြီး ကျည်ဆန် ၆ တောင့်အား ထုတ်ယူ ရာတွင် ဆုံလည်ထဲ၌ ကျည်ဆန် တစ်တောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ခလုတ် ၆ ချက်ဆွဲရာမှ ထိုကျန်ရှိသော ကျည်ဆန်က မိန်းကလေးအား ထိ မှန်ပြီး သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လက်နက် ကို ပေါ့လျော့စွာ ထိန်းသိမ်းမှုအား နည်းခဲ့သဖြင့် ဒုရဲအုပ်အား တပ် ကြပ်ကြီးအဆင့်သို့ ရာထူးလျှော့ချ ခံခဲ့ရကြောင်း သိရှိခဲ့ရပါသည်။ အရက်သောက်စားမှုမူးယစ်ပြီး လက် နက်ခဲယမ်းအား လက်ဆော့ပြုမှုခဲ့ ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် ညောင်လေးပင်ရဲ စခန်းတွင် စာရေးသူအနေဖြင့် အလုပ်သင်တာဝန်ပြီးဆုံးသည့်အခါ အမှုစစ်တာဝန်ဖြင့်ပင် ရဲစခန်း၌ တာ ဝန်ကျပါသည်။ ထိုအခါကျမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်အား ထုတ် ယူကိုင်ဆောင်ခွင့်ရပါသည်။ သေ နတ် လက်ဝယ်ရောက်ရှိသည့်နေ့မှ စ၍ ညအိပ်သည့်အခါတွင်လည်း ကောင်း၊ တောရွာများသို့သွား၍ အမှုစစ်ဆေး ညအိပ်သည့်အခါတွင် လည်းကောင်း မိမိသေနတ်အား မပျောက်မပျက် ခိုးယူခြင်း၊ ပျောက် ဆုံးခြင်းမခံရလေအောင် အထူးဂရု ပြု အိပ်စက်ရသည်ကိုလည်း အမှတ် ရစေခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် လက်နက်

ခဲယမ်းအား အထူးအဆန်းအနေဖြင့် ကိုင်တွယ်ပစ်ခတ်ချင်သည့်သူများ အနီးတွင် မိမိလက်နက်အား မေ ထားမိစေရန်ကိုလည်း ဖြစ်စဉ်တစ် နှစ်က အမှတ်ရစေခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူ အိမ်ထောင်မကျ သေးသောအချိန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ ခြားလုံးချင်းအိမ်မရရှိဘဲ လေးခပ် တွဲ တန်းလျားတစ်ခုတွင် အခြား အဆင့်များနှင့်အတူ အခန်းယူ၍ နေ ထိုင်ရပါသည်။ စာရေးသူနှင့်အတူ တွဲနေထိုင်ခဲ့သူမှာ တပ်ကြပ်ကြီး မောင်သောင်း(ကွယ်လွန်)နှင့် ၎င်း ၏ဇနီး ဒေါ်တင်နု (ကျားတက်ကျေး ရွာ)တို့မိသားစုဖြစ်ပါသည်။ လိုင် ခန်းတစ်ခုတည်းတွင် ပေါင်းစည်း နေထိုင်ကြခြင်းကြောင့် မိဘများ သဖွယ် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရပါသည်။

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူက လက်ဝှေ့ပွဲလုံခြုံရေးဆောင်ရွက်ရန် အတွက် ခြောက်လုံးပြူးတွင်ကျည် အပြည့်ထည့်ပြီး ခါးတွင်ပတ်ထား လျက် အိမ်လိုင်းခန်းအောက်ဘက် ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်နေပါသည်။ စာ ရေးသူပတ်ထားသော ခါးပတ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့မှ ထုတ်ပေးထား သော ပတ္တမြားခါးပတ်ဖြစ်ပါသည်။ ထို အချိန် ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော အုပ် (စခန်းမှူး) ဦးအောင်ဘား(ကွယ် လွန်)လည်း လက်ဝှေ့ပွဲလုံခြုံရေး အတွက်သွားရန် ရောက်ရှိလာသည့် ဆရာဦးအောင်ဘား ပတ်ထားသော

ခါးပတ်မှာ အနက်ရောင်သားရေခါးပတ်ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးယခင်က ရဲများပတ်ခဲ့သော ခါးပတ်ဟု သိရပါသည်။ စာရေးသူက လူငယ်ဖြစ်၍ ခါးပတ်ကိုကြိုက်သဖြင့် လဲပတ်ရန် ပြောသည့်အခါ ဆရာဦးအောင်ဘကလည်း သဘောတူသဖြင့် ခါးပတ်ကိုချွတ်ပါသည်။ စာရေးသူလည်း ခါးပတ်တွင်ပတ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးအိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်ပြီး ကွပ်ပျစ်ဘေးတွင်ချထားလျက် ဦးအောင်ဘ၏ခါးပတ်ကိုယူကာ ခါးပတ်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေပါသည်။ ထိုအချိန် တပ်ကြပ်ကြီးမောင်သောင်း၏ဇနီး ဒေါ်တင်နုက စာရေးသူ၏ခြောက်လုံးပြူးအား ရုတ်တရက်ကောက်ကိုင်၍ ကြည့်နေ

“မလုပ်ပါနဲ့ .. အစ်မရယ်၊ မတော် ကျည်ထွက်သွားမှ သေနေပါဦးမယ်”

ပြောသံကြားပြီး ဒေါ်တင်နုက ၎င်း၏မောင်ဖြစ်သူ ဦးစံခိုင်အား မချိန်တော့ဘဲ ပန်းကန်စင်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ချိန်ရွယ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်.....

“ဒိုင်း.....”
ထိုသို့ သေနတ်သံထွက်လာတော့မှ စာရေးသူလည်း ကြောက်

ပါသည်။ စာရေးသူအနေနှင့်လည်း ဘာမှမဖြစ်တန်ကောင်းဟုထင်၍ မကိုင်ရန်မတားမြစ်မိခဲ့ပါ။ ထိုအချိန် ဒေါ်တင်နုက အလည်ရောက်နေသော မောင်တော်သူ ဦးစံခိုင်ဆိုသူအား ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ချိန်ပြီးပြောလိုက်ပါသည်။

လန့်တကြားဖြင့် ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါကျမှ ဒေါ်တင်နုက...

“မောင်ဝင်းဦး မင်းသေနတ်ထဲ ကျည်ဆန်ထည့်ထားတာလား” ဟုမေးလိုက်ရာ စာရေးသူက...
“သေနတ်ပဲ ဒေါ်လေးရာ၊ မထည့်ဘဲနေပါမလား”

“မောင်စံခိုင် နင့်ကိုငါ ပစ်ထည့်လိုက်မယ်နော်”
နောက်ပြောင်၍ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကံသိ၍သာ ခြောက်လုံးပြူး ကြည့်ကာ ဦးစံခိုင်အားမထိဘဲ ပန်းကန်စင်အားထိသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍သာ ၎င်း၏မောင်ဖြစ်သူ

လူကြီးကို
မချိန်ကောင်းဘူးဟု
ပြောကြားချက်ကြောင့်သာ
ချိန်ရွယ်ထားချက်အား
ပြောင်းလဲ၍
ချိန်ရွယ်
ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်
မထိခြင်းဖြစ်ပါသည်။
အကယ်၍သာ
ထိုသို့
မပြောဆိုမိပါက
မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့သမိုင်းတွင်
အရပ်ဆိုး
အကျည်းတန်မည့်
မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတစ်ဦး
သေနတ်ထိမှန်
သေဆုံးခြင်းဟူသော

...

ဦးစံခိုင်အား ချိန်ရွယ်ပြီး နောက် ပြောင်ပစ်ခတ်ခဲ့ပါက ဦးစံခိုင်လည်း သေဆုံးပြီး ဒေါ်လေးဒေါ်တင်နု လည်း အရေးယူခံရမည့်အပြင် သေနတ်ထုတ်ထားသူ စာရေးသူကိုယ် တိုင်လည်း ပေါ့လျော့မှုဖြင့် ဌာန ဆိုင်ရာ အရေးယူခြင်းခံရမည်ဖြစ် ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဖြစ်စဉ် အပေါ်မူတည်ပြီး လက်နက်ခဲယမ်း များကို ကိုင်တွယ်ချင်စိတ်ရှိသူများ ၏အနီးအနားတွင် ပေါ့လျော့စွာ မထားမိစေရန် သင်ခန်းစာကောင်း ကောင်းရရှိခဲ့ပါသည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် ဒေါ်လေးဒေါ်တင်နုသည် သေနတ်ကို လက်ဆော့ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် တပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲမေတစ် ဦး၏ လက်ဆော့မှုကြောင့် စာရေး သူမှာ သေကံမရောက် သက် မပျောက်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်စဉ်တစ် ခုလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်ခန့်ကဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က စာရေးသူမှာ ရှမ်းပြည် နယ် (တောင်ပိုင်း) မိုင်းရှူးမြို့နယ်ရဲ တပ်ဖွဲ့မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် စဉ်ကာလဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူရောက်ရှိမှ မြို့နယ်ရဲ တပ်ဖွဲ့မှူးရုံးအား ကိုယ့်အားကိုယ် ကိုးဖြင့် ကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီအလှူ ရှင်များအကူအညီဖြင့် အမှတ်တရ ဆောက်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့ သောအချိန် နံနက် ၉ နာရီအချိန်

ခန့်ဟု ထင်ပါသည်။

ထိုအချိန်က စာရေးသူမှာ မိမိ ရုံး၏အဝင်ပေါက်တွင် မတ်တတ်ရပ် ပြီး တပ်ဖွဲ့ဝင်မိသားစုများ ရိုင်ဖယ် သေနတ်ဖြင့် စစ်ရေးပြလေ့ကျင့်နေ သည်ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေ ပါသည်။ ထိုအချိန်က ရဲစခန်းမှူး မှာ ရဲအုပ် အောင်တင့် (ရဲမှူး၊ ငြိမ်း) ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့လေ့ကျင့်သင် ကြားနေသည့်နေရာမှာ စာရေးသူ၏ ရုံးရှေ့ကွက်လပ်တွင်ဖြစ်ပါသည်။ စာ ရေးသူနှင့် ၂၅ ကိုက်ခန့်သာ ဝေး မည်ထင်ပါသည်။ ထိုသို့လေ့ကျင့် ပြီးနောက် ခေတ္တနားရန် တန်းဖြုတ် ပါသည်။

ထိုအချိန် လေ့ကျင့်သူ အမျိုး သမီးတစ်ဦးက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် စာရေးသူအား ချိန်ရွယ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ စာရေးသူက လည်း အတန်ငယ်ဝေးနေသဖြင့် မိမိကို မချိန်ရွယ်နှင့်ဟုလည်း အော် မပြောမိပါ။

စာရေးသူစိတ်ထဲ၌လည်း လေ့ ကျင့်နေကြခြင်းဖြစ်သဖြင့် စခန်းရှိ သေနတ်များအား ကျည်ဆန်ရှိ/မရှိ စစ်ဆေးပြီးပြီဟု ယုံကြည်နေမိပါ သည်။ ထိုအမျိုးသမီးက စာရေးသူ အားချိန်ရွယ်ပြီး မောင်းတင်လိုက် သည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ထို အချိန် ကျန်သည့်အမျိုးသမီးတစ်ဦး က.....

“ဟဲ့.....လူကြီးကို သေနတ် နဲ့မချိန်ကောင်းဘူးလေ၊ မချိန်နဲ့” ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်၍ သေနတ်ချိန်ရွယ်ထားသော အမျိုး

သမီးက စာရေးသူအား မချိန်ရွယ် တော့ဘဲ သေနတ်ပြောင်းအား ဘေး သို့အနည်းငယ်လွှဲ၍ ချိန်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်.....

“ဒိုင်း..”ဟု ရိုင်ဖယ်သေနတ် ၏ ကျယ်လောင်သောအသံကို ကြား လိုက်ရပြီး ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးမှာ ရုံး ရှေ့တွင်စိုက်ထားသော သံပိုက်လုံး အလံတိုင်အလယ်မှ ဖောက်ထွက် လာကာ စာရေးသူ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်၍ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ထိမှန်ကာ စာရေးသူရုံးထိုင်ရာ အခန်းပေါက် အပေါ်တွင်တပ်ထားသော တိုင်ကပ် နာရီအား ထိမှန်ပြီးမှ ရပ်တန့်သွား ပါတော့သည်။

ထိုအခါမှ စာရေးသူလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိပါတော့သည်။ အကယ်၍သာ ထိုအမျိုးသမီး ချိန် ရွယ်ထားသည့် သေနတ်ပြောင်း အား ဘေးသို့မဖယ်မိဘဲ စာရေးသူ ကို ချိန်ရွယ်သည့်အတိုင်း ခလုတ် ဆွဲပစ်လိုက်ပါက စာရေးသူအနေ ဖြင့် ယနေ့အချိန်ထိ စာရေးသားနိုင် ခြင်း ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။ သေ နတ်ထိမှန်သေဆုံးပြီး ဘုံတစ်ခုခုသို့ ရောက်ရှိနေတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျည်ဆန်ထွက်ရသည့် အကြောင်း ရင်းအား စိစစ်ရာတွင် ယခုတပ်ဖွဲ့ ဝင်မိသားစုများ လေ့ကျင့်နေသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်များမှာ မိုင်းရှူးရဲ စခန်းမှ သေနတ်များဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သောညက တပ်ဖွဲ့ဝင်များ မြို့ ပေါ်လှည့်ကင်းထွက်စဉ်က အသုံးပြု ခဲ့သော သေနတ်ဖြစ်ပါသည်။ ကင်းလှည့်ပြီး သေနတ်များ

မြန်အပ်ချိန်တွင် သေချာစွာစိစစ်
လက်ခံခြင်းမရှိဘဲ အပ်သည့်အတိုင်း
သာ လက်ခံထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။
လေ့ကျင့်သည့်နေ့၌လည်း သေနတ်
ထုတ်ပေးသူ တပ်ကြပ်ကြီးစာရေး
ကလည်း သေနတ်များတွင် ကျည်
ခွံ/မရှိ စစ်ဆေးခြင်းမရှိဘဲ ပေါ့လျော့
စွာ ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မည်သည့်အချိန်က ကျည်ဆန်
တစ်တောင့်သည် ပြောင်းရင်းထဲ
ရောက်နေသည်ကိုလည်း မစစ်ဆေး
ထားကြ၍ မသိရှိကြပါ။

ထိုနည်းတူ သင်တန်းနည်းပြ
ဖြစ်သူ ဆရာကလည်း လေ့ကျင့်
မည့်သေနတ်များအား စစ်ဆေးခြင်း

**မြန်မာနိုင်ငံ
ရဲတပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်မှ
ထုတ်ပြန်သော လစဉ်
အုပ်ချုပ်လျော့နည်းမှု
ဖြစ်စဉ်များ၌လည်း
လက်နက်ခဲယမ်းများကို
စနစ်တကျ
ကိုင်တွယ်မှု
မရှိခြင်းများကြောင့်
မလိုလားအပ်သော
ဖြစ်စဉ်များ**

...

လုံးဝမပြုလုပ်ခဲ့ပါ။ သေနတ်ပစ်ခတ်
သူ တပ်ဖွဲ့ဝင်ဇနီး အမျိုးသမီးတွင်
အပြစ်မရှိပါ။

ယခုမှ သေနတ်ကိုင်တွယ်ခြင်း
ကို သင်ကြားရခြင်းဖြစ်သဖြင့် မည်
သို့မည်ပုံ ကျည်ရှင်းလင်းရမည်ကို
လည်း မသိရှိနိုင်ပါ။ သေနတ်ကို
ကိုင်တွယ်မိသည့်အခါမှ ချိန်ရွယ်ပြီး
ပစ်ခတ်ချင်စိတ်ပေါ်ပေါက်လာ၍
ကျည်မရှိဟုထင်ပြီး ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်
လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘေးမှအမျိုးသမီးတစ်ဦးက
လူကြီးကိုမချိန်ကောင်းဘူးဟု ပြော

ကြားချက်ကြောင့်သာ ချိန်ရွယ်ထား
ချက်အား ပြောင်းလဲ၍ ချိန်ရွယ်
ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မထိခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍သာ ထိုသို့
မပြောဆိုမိပါက မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့
သမိုင်းတွင် အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်
မည့် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတစ်ဦး သေ
နတ်ထိမှန်သေဆုံးခြင်းဟူသော ဝမ်း
နည်းဖွယ်ဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ်
မှတ်တမ်းဝင်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ၏ အတိတ်ကုသိုလ်
များ ကောင်းခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ သေ
ကံမရောက်၊ အသက်မပျောက်ခဲ့ရ
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစတင်
၍ စာရေးသူ၏ လုပ်သက်ဘဝတစ်
လျှောက် လက်နက်ခဲယမ်း ကိုင်
တွယ်မှုများအား သတိပြုကြပ်မတ်
ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်မှ
ထုတ်ပြန်သော လစဉ် အုပ်ချုပ်
လျော့နည်းမှုဖြစ်စဉ်များ၌လည်း
လက်နက်ခဲယမ်းများကို စနစ်တကျ
ကိုင်တွယ်မှုမရှိခြင်းများကြောင့် မလို
လားအပ်သော ဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ပွား
ခဲ့သည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်ပါ
သည်။

သို့ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့
ဝင်များအနေဖြင့် လက်နက်ခဲယမ်း
ကိုင်တွယ်ခြင်း ထိန်းသိမ်းခြင်း
ထုတ်ပေးခြင်း စိစစ်ကြပ်မတ်ခြင်း
များအား တာဝန်ရှိသူအဆင့်ဆင့်တို့
မှ သေချာစွာ ဂရုပြုဆောင်ရွက်သင့်
ကြပါကြောင်း ဖြစ်ရပ်မှန်များအား
အခြေပြု၍ အကြံပြုလိုက်ရပါမည်။
ဒုတိယယူနိုက်တက်ပြည်ထောင်စု

ထာဝစဉ်လန်း
ပီတိပန်း

ထစာလုံးကို ဘယ်မှာအောက်
ဖျက် ညာထက်ဖွင့်တော့ လခေါ်
သဗျ အဒေါ်ရ.....အရေးအဖတ်
အတွက်ပညာ အမြဲပဲတို့လေ့လာ...

ထစာလုံးရေး ဘယ်မှာဘေး
ဖွင့် ညာထက်ဖျက်ကို သခေါ်သတဲ့
ဦးကြီးရဲ့.....အရေးအဖတ် အတွက်
ပညာ အမြဲပဲတို့လေ့လာ.....

ဦးဦးဒေါ်ဒေါ် အခေါ်အဝေါ်
မလွဲချော်အောင်သာ

(အော်ဟစ်ကာသာဆိုကြပါဗျ)၊
(ဝထကလသ)?"

ကျောက်မဲမြို့၊ အထက(၁)ရဲ့
(--)-ခန်းမ၌ ကျင်းပနေသော အခြေ
ခံစာတတ်မြောက်ရေး သင်တန်း
ဖွင့်ပွဲတွင် “စာသင်ချိန်” ဟူသော
သီချင်းလေး၏အဆုံး ဝထကလသ
ဆိုသည့် သံပြိုင်ဟစ်သံက ဟိန်း၍
ထွက်လာသည်။ လက် ခုပ်သံ
တဖြောင်းဖြောင်းကြားသောအခါ
ဘေး၌အတူထိုင်နေသည့် တစ်ရွာ
တည်းအတူ လုပ်အားပေးတာဝန်
ကျနေသည့် ညီမလေးက.....

“အားရကျေနပ်စရာကောင်း
လိုက်တာ မကြာဖြူရယ်၊ ကြက်သီး
တွေတောင် ထလာသလားမှတ်ရ
အောင် ကြည်နူးမိတာလေ”

တော်ပါသေးရဲ့။ ရှမ်းမလေး
ပေမို့ ဒီလောက်လေးပဲပြောတတ်
တာ။ ဗမာရည်လည်သူတစ်ယောက်
ဆိုလျှင် နောက်ထပ် ဘယ်လိုထပ်
ဖွဲ့ပြဦးမလဲမသိချေ။

“ဒီကို နောက်တစ်ခေါက်
ရောက်ဖြစ်ကြသေးတယ်နော်၊ ယု
နွယ်က လေးဆယ့်ငါးရက်ပြည့်ခါမှ
ရွာကခွာခွာခွာရမယ်ထင်တာ သိလား”

ယုနွယ်ဆွေဆိုသည့် မိန်းက
လေးက ကျွန်မတို့သုံးယောက် အုပ်စု
တွင် အငယ်ဆုံးမဟုတ်ပေမယ့် အိမ်
မှာအလိုလိုက်ခံထားရသူပီပီ ကလေး
ဆန်သည်။ မသိနားမလည်မှုက
များသည်။ သူတင်မဟုတ်။ နန်း
စံဖုန်းမည်သော ရှမ်းမလေးက
အငယ်ဆုံးနှင့် ကလေးဆန်သူ။ ဒီ
ထဲတွင် မဟာဝိဇ္ဇာတန်းတက်နေ
သော ကျွန်မကသာ သုံးယောက်

“(ညမှာထိန်လင်းလပြည့်ဝန်း
လို့)၊ ရေးမယ်ဆိုကြ ဝ ခေါ်သဗျ
အဒေါ်ရ.....အရေးအဖတ်အတွက်
ညာ အမြဲပဲတို့လေ့လာ.....

(ညမှာထိန်လင်းလပြည့်ဝန်း
လို့)၊ ရေးမယ်ဆိုကြ ဝ ခေါ်သဗျ
ဦးကြီးရ.....အရေးအဖတ်အတွက်
ညာ အမြဲပဲတို့လေ့လာ.....

ဝကိုနှစ်လုံးပူးလျက်သုံးတော့
သခေါ်သဗျ အဒေါ်ရ.....အရေး
အဖတ်အတွက်ပညာ အမြဲပဲတို့လေ့
လာ.....

ထကိုအောက်ဖျက်အသံထွက်
တော့ ကခေါ်သတဲ့ ဦးကြီးရဲ့.....
အရေးအဖတ်အတွက်ပညာ အမြဲပဲ
တို့လေ့လာ.....

အားလုံးသည် အိမ်နှင့်မတူ ကွဲပြားသော
တစ်ရပ်တစ်ကျေး၌ အပြောင်းအလဲအသစ်တစ်ခုတွင်
ပျော်မွေ့ကြသည်။ ပျော်ကြပါစေ၊
သူတို့တွေ လွတ်လပ်စွာ ပျော်ကြပါစေတော့။ ကျွန်မကတော့
စာသင်ပိုင်းမရခင်ကာလက သူတို့ မသိအောင်
ဖုံးကွယ်ထားသော ကျွန်မရဲ့သောကများကိုမူ ဘယ်တော့မှ
လှစ်ဟပြုလိမ့်မည်မဟုတ်...။

ကြား ဦးဆောင်သူအလိုလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။

စစ်ပိုင်းနေ့ရက်များတွင် ထိုမသိနားမလည်မှုများကြောင့် စိတ်ရှုပ်ခဲ့ရဖူးပေမယ့် သုံးယောက်ကြားဘာအဖုအထစ်မှ မရှိခဲ့ဘဲ တကယ့်ညီအစ်မရင်းတွေပမာ ရင်းနှီးခင်မင်လာခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ သုံးယောက်အဖွဲ့ဆိုရာတွင် ကျွန်မတို့သည် လားရှိုးကတည်းက ရင်းနှီးလာသူများတော့မဟုတ်။ ကျောက်မဲမြို့ရောက်တော့ ကြီးကြပ်ဆရာ၊ ဆရာမငါးဦးက ကျောင်းသူကျောင်းသား အယောက်(၅၀)ကို (၁၀)ယောက် တစ်အုပ်စုခွဲ၊ ထို(၁၀)ယောက်အုပ်စုတွေကနေ နှစ်ယောက်တစ်ဖွဲ့တစ်ရွာ၊ သုံးယောက်တစ်ဖွဲ့တစ်ရွာ တာဝန်ချပေးသည်။

ကျွန်မတို့ လုပ်အားပေးတာဝန်ကျသည့်ရွာလေးက 'နားအိုက်ခန့်'ဆိုသည့် ရှမ်းရွာလေး။ ရွာလေးသည် ကျောက်မဲမြို့နှင့် ဆယ်နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော ကျောက်မဲ-မန္တလေး ကားလမ်းမနံဘေး၌ တည်ရှိသည့် ရွာလေးဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေတစ်ရာကျော်၊ လူဦးရေ သုံးထောင်နီးပါးရှိသည်။

အချို့အုပ်စုများသည် ကျောက်မဲမြို့နယ်၏ အစွန်အဖျားဖြစ်သော မိုင်းတင်း၊ မိုင်းလုံ၊ မိုင်းငေါ့ထိ တာဝန်ကျသောသူများလည်းရှိသည်။

ကားလမ်းနံဘေးတွင်ရှိသော ရွာလေးပေမယ့် ခေတ်မီသောရွာလေးတော့မဟုတ်သေးချေ။ စိုက်ပျိုးရေးထွန်းကားသည်။

စိုက်သလောက် အကျိုးအမြတ် များပြားစွာ ရရှိနေသော်လည်း အစားအသောက်ဘက်၌မူ ချွေတာသည်။ ကျွန်မတို့သုံးယောက်အတွက် သီးသန့်အိမ် စီစဉ်ပေးသော အခါ ချက်ရေးပြုတ်ရေးအတွက် ကျွန်မတို့ တတ်သလောက်၊ မှတ်သလောက်နှင့် လက်စွမ်းပြရတော့မည်။ နွေရာသီခေါင်နိုက်နိုက်မို့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆိုတာ ရှာမှရှား။ သူတို့ကိုယ်တိုင်တောင် ကျောက်မဲကလာရောင်းသော ဈေးသည်ထဲတွင် ဝယ်စားနေကြခြင်းမို့ ကျွန်မတို့ကလည်း ဝယ်စားရသည်။ ရွာ၌ နေအခါ ကလေးငယ်လေးတွေကို စာသင်ပေး၊ ညအခါတွင် သက်ကြီး

ရွယ်အို အဘိုးအဘွားတွေကို စာသင်ပေး၊ စားရေးသောက်ရေးကို ဖြစ်သလိုဖြေရှင်းနေချိန် ကျောက်မဲကနေ ဖုန်းဝင်လာသည်။

မနက်ဖြန် အခြေခံစာတတ်မြောက်ရေးဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားအထက(၁)၊ (--)ခန်းမတွင်ရှိသည်ဆိုသောအခါ ကျွန်မတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်သွားရပြီး မြို့ရောက်လျှင် အသီးအရွက်တွေဝယ်မည်၊ ပေါင်မုန့်၊ ကော်ဖီတွေဝယ်မည် စသဖြင့် အစီအစဉ်ဆွဲကြလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးသည် အိမ်နှင့်မတူ ကွဲပြားသော တစ်ရပ်တစ်ကျေး၌ အပြောင်းအလဲအသစ်တစ်ခုတွင် ပျော်မွေ့ကြသည်။ ပျော်ကြပါစေ၊ သူတို့တွေ လွတ်လပ်စွာ ပျော်ကြပါစေတော့၊ ကျွန်မကတော့ စာသင်ပိုင်းမရခင်ကာလက သူတို့မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားသော ကျွန်မရဲ့သောကများကိုမူ ဘယ်တော့မှ လှစ်ဟပြုလိမ့်မည်မဟုတ်။

“ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့အပူက ဆရာမရင်ထဲက အပူတွေလောက် မပူပါဘူးကွယ်”

ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် ထိုင်လိုက်လာတဲ့ ကျွန်မ ဆရာမကြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်မေရဲ့ အစပျိုးစကားကြောင့် အသာလေးငြိမ်နေလိုက်သည်။ ညီမလေးနှစ်ယောက်ကတော့ မနက်စောစောက သန်းခေါင်စာရင်းကောက်မည့် ဆရာမများ

နောက်သို့ အကြံလိုက်သွားသည်။ ကျောက်မဲမှာ ရွာသို့ကားများ ခက်ခဲလှသည်။ ကြုံသည်ဆိုင်ကယ်၊ တားရဖို့ဆိုတာ ရှားလှသည်။ (ကျောက်မဲဈေးအပြင်ဘက်၌ ရွာဘက်သို့ သွားသော ထော်လာဂျီ စိတ်ရှိကြောင်း အတော်ကြာမှသိရသည်။)

ဆရာမကြီးရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ စကားကို စောင့်မျှော်ရင်း ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကို မပြတ်လေ့လာနေမိသည်။ ဧပြီလမို့ နွေရဲ့ အပူက အထွတ်အထိပ်။ စိုက်ပျိုးတောင်သူများက မြေကြီးများကို မြက်ရှင်းထွန်းယက်ပြီး စိုက်ပျိုးရန် အသင့်။ သင်္ကြန်မိုးကျလျှင် တောက်လျှောက်စိုက်၍ရသည့်အနေအထား။

အနီရောင်သန်းသော မြေကြီးများ၊ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများပေါ် ထွန်းယက်ထားသော မြေကြီးများဆီက အပူငွေ့များ တငြိုးငြိုးထွက်ပေါ်နေသည်။ သစ်ပင်တောတောင်များက လမ်းဘေးဝဲယာ၌ မရှိသလောက် နည်းပါးသည်။ နွေရာသီအစတွင်တောင် အသားတွေ မီးထတောက်မတတ် ပူနေလျှင် နွေရာသီတစ်တွင်းလုံး သူတို့တွေ မည်ကဲ့သို့ ဖြတ်သန်းကြမည်နည်း။

“အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက စာတတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ကို လက်မခံနိုင်ဘူး။ စာသင်မယ့်ရွာသားတွေ စုမပေးနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေ ဖြစ်နေလို့ လုံခြုံရေးအတွက်လည်း တာဝန်ယူနိုင်ဘူးတဲ့လေ”

ဆရာမကြီးရဲ့ စကားကြောင့်

ကျွန်မရင်ထဲ အောင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ရွာသူရွာသားတွေ စာတတ်ဖို့ စေတနာနှင့် လုပ်အားပေးလာခဲ့ခြင်းကို ဝမ်းပန်းတသာနှင့် မကြိုဘဲ အစစအရာရာ ဘူးတစ်လုံးဆောင်နေသော မမြင်ရသေးသည့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆိုသူကို စိတ်တိုသွားရသည်။ လက်ခံသူမရှိ ကြိုဆိုသူကင်းမဲ့သော အခြေအနေတစ်ခုကို မြင်ယောင်မိတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားသည်။ အခြေခံစာတတ်မြောက်ရေးရဲ့ ခရီးစဉ်အစက ဤကဲ့သို့သော အခက်အခဲနှင့် စတင်ရမည်လား။

“အဲဒီအတွက်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျတာ၊ စိတ်အားငယ်တာတွေ မဖြစ်ပါနဲ့။ ရွာလူကြီးကတော့ သဘောကောင်းပါတယ်။ ဆရာမကတော့ လက်မခံဘူးဆိုတာနဲ့ လက်လျှော့မသွားစေချင်ဘူး။ သမီးတို့ကို သင်တန်းပေးတော့ ဒီထက်မကတဲ့ အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်လို့ တောင် ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီအခက်အခဲတွေနဲ့စာရင် ဒါက အသေးအမွှားပါ။ ဆရာမကလည်း အဝေးတစ်နေရာကနေ စေတနာအရင်းခံရောက်လာကြတဲ့ သမီးတို့တွေကို အကျိုးမဲ့အချည်းနှီး ပြန်မသွားစေချင်ဘူး”

ဆရာမကြီးရဲ့ အားပေးစကားများ၊ စေတနာစကားများအတွက် အမှန်တကယ် ကျေးဇူးတင်ရသည်။ ကျဆင်းလှလှစိတ်ဓာတ်များ မြင့်တက်လာပြန်သည်။ ကျွန်မက အကြီးဖြစ်လို့ ငါစိတ်ဓာတ်ကျလို့

မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးရှိပေမယ့် ငယ်သူတွေကျတော့ အကြောင်းစုံသိ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ပြန်ပြေးချင်စိတ် ပျောက်သွားခဲ့ရင် စာသင်ဖို့ ရွာသူရွာသားတွေကို မစည်းရုံးရသေးတာကတစ်မျိုး။ သူတို့ကိုထိန်းရတာတစ်မျိုးနှင့် အားလုံး စိတ်ညစ်စရာတွေအတိုင်း ထို့ကြောင့် ရွာကို ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်မ သူတို့ကို ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။ သူတို့ကတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ကြည့်ပြီး.....

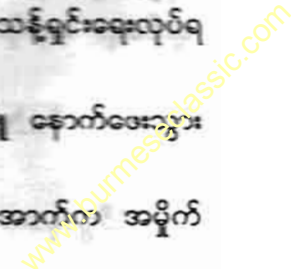
“မကြာဖြူ ဆရာမကြီးက ဘာပြောလဲဟင်”

“ဘာမှမပြောပါဘူးဟယ်၊ နာရီဝက်လောက် ဆိုင်ကယ်စီးခဲ့ရတာ အရမ်းပင်ပန်းတယ်ဟ၊ နေကြာစေ့က ကျွေးတာလား၊ စားပြီနော်”

ဆရာမကြီးကတော့ ကျွန်မတို့ကို နေရမည့်အိမ်လေးတွင်ထားခဲ့ပြီး ရွာထဲသို့သွားလေသည်။ အိမ်လေးက ထရံကာသွပ်မိုး ဗြန်းကြမ်းခင်းထားတာမို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် နေချင်စဖွယ်။ ကျောင်းဖွင့်လျှင် ဆရာမတွေနေသည့် အိမ်လေးမို့ အိမ်ခွက်ပန်းကန်များက အဆင်သင့်၊ တစ်လလောက် လူမနေတာမို့ နှစ်ရှည်လများ ပစ်ထားသည့်ပမာ ဇုန်တွေက တလိမ့်လိမ့်၊ သုံးယောက်သား အိမ်ထဲအထုပ်အဖိုးတွေမထည့်ခင် တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရသေးသည်။

“မကြာဖြူ နောက်ဖေးကွားချင်လား”

ကွပ်ပစ်အောက်က အမှိုက်

များဆွဲထုတ်ပြီး တံမြက်စည်းနှင့် လှည်းထုတ်နေစဉ် စံဖုန်းရဲ့အမေး စကားကြောင့် ခေါင်းယမ်းပြီး.....

“မသွားချင်ဘူး၊ စံဖုန်းသွား ချင်သွားလေ”

“သွားချင်တာက ရောက် ကတည်းက ဒါပေမဲ့ ဒီမှာသွားလို့ မရဘူး။ အိမ်သာကပြည့်နေတယ်၊ ဆရာမက အပေါ့အပါးသွားချင်ရင် ကျောင်းအိမ်သာမှာ သွားလို့ရတယ် တဲ့။ ဒီမှာ သော့ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒါ မကြာဖြူ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေး၊ မယု နွယ်ကော လိုက်မလား”

စံဖုန်းရဲ့စကားကြောင့် ဟိုက် ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျောင်းနှင့်အိမ် က ဆယ်မိနစ်ခန့် လမ်းလျှောက်မှ ရောက်သည်။

အရေးပေါ် ကြာရှည်လွယ် ထား၍ဖြစ်သော ဤအန္တရာယ်ကို နေ့စဉ် ဤကဲ့သို့ပဲ ဖြေရှင်းရမည် လား။

“အင်းပေါ့လေ၊ ဘယ်တတ် နိုင်မလဲ၊ ဒါဆို တံခါးပိတ်လေ၊ သွား စို့”

တံခါးပိတ်ပြီး ကျောင်းဆီသို့ လျှောက်လာချိန် လမ်းခုလတ်၌ စိမ့် ရေချောင်းတွင် လူများရေချိုးနေကြ သည်။ ယုနွယ်ဆွေက.....

“အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးရင် ယုနွယ်တို့ ရေခပ်ရအောင်၊ ထမင်း ချက်စရာ ရေမရှိဘူး”

“ဒီရွာမှာက ထုံးစံတစ်ခုရှိ

တယ်၊ ဆရာမတွေအတွက် ဟင်း တစ်ခွက်၊ ထမင်းတစ်ခွက်ကို ဆရာမတွေစားဖို့ဆိုပြီး အလိုက် တသိနဲ့ လာမပေးတတ်ဘူး။ သူတို့ အိမ်သွားပြီး ဘာလေးလိုလို့ သွား တောင်း၊ မငြင်းဘူး ပေးတယ်”

လို့ ရွာခံဆရာမက ရှင်းပြ တော့ တောင်းစားမှ စားရမယ့်ဘဝ ဖြစ်သွားပလားဟု ကျွန်မတို့တွေ စိတ်လက်ညစ်စွာ ညည်းညူမိခဲ့ကြ သေးသည်။ သို့သော် ဒါသည် ယေဘုယျဆန်စွာ ကောက်ချက်ချ ခြင်းသက်သက်သာဖြစ်သည်။

“ဆရာမ ခရမ်းချဉ်သီး ဝယ် မစားနဲ့နော်၊ အိမ်က၊ကလေးနဲ့ ပို့ ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ တွေ အိမ်မှာလာယူလှည့် ဆရာမ”

ဟူ၍ ပြောတတ်သူများလည်း ရှိသေးရာ သူတို့ရဲ့ ထုံးစံမလေ့ဆို တာကို ကျွန်မတို့ လက်မခံပေ။

အချို့သည် ဆရာမတည်းဟူ သော အမည်နာမကို အင်မတန် ရိုသေလေးစားကြသည်။ ရွာထဲသို့ သွားသည့်အခါ လမ်းမှာတွေ့သည့် လူများက သိသိ၊ မသိသိ မနေ့တစ် နေ့ကမှ ရောက်လာသော ကျွန်မတို့ ကျောင်းသားအဖွဲ့ကို ‘ဆရာမ’ဟု တလေးတစား ခေါ်တတ်ကြသည်။ အိမ်ဘေးမှ ဖြတ်သွားသောကလေး များကလည်း ဆရာမ မင်္ဂလာပါဆို သည့်စကားကို အသွားကောအပြန် ပါ မမောနိုင်စွာ နှုတ်ဆက်တတ်ကြ ပါသည်။

ဒီဆရာမ ရွှေ၊ ငွေ ဝတ်မထား

ပါလားဆိုသည့် အမြင်မျိုးမရှိ။ ဂုဏ် ပကာသနကင်းသော ရွာလေးကို အမှန်တကယ်ခင်တွယ်မိသည်။ လားရှိုးကထွက်လာချိန် အသိမိတ် ဆွေများက

“ကျောက်မဲဘက်မှာ အခြေ အနေ သိပ်မကောင်းဘူးတဲ့၊ အန္တရာယ်များတယ်၊ လိုက်မသွား နဲ့”

စေတနာစကားမို့ ကျေးဇူးတင် သော်လည်း ‘ဘယ်သူပြိုင်လို့ လှုပ် တော့နိုင်’စာတတ်မြောက်ရေးဇာတ် ကားကိုကြည့်ပြီး အမှန်တကယ် စာ မတတ်မြောက်သူတွေကို သင်ကြား ရတဲ့ပီတိမျိုး လိုချင်ခဲ့သဖြင့် သူတို့ ရဲ့တားဆီးသံတွေက ကျွန်မတို့ရဲ့ စိတ်ထဲ တိုးမပေါက်ခဲ့ချေ။

ကျွန်မတို့နေသည့်အိမ်လေးက ကားလမ်းနံဘေး အောက်ချိုင့်ထဲမှာ မို့ တစ်ခါတလေ စစ်ကားတွေ တစ် စီးပြီးတစ်စီး ဖြတ်သွားတာမြင်ရပြီး စစ်သားတွေပါတဲ့အခေါက်ရှိသကဲ့သို့ ကားအလွတ်ချည်းသက်သက်မောင်း သွားသည့်အခါမျိုးလည်းရှိသည်။

“အစ်မရေ.....စစ်ကားတွေ တော့ ဖြတ်သွားပြန်ပြီ၊ အဲဒါဘယ် ဘက်သွားတာပါလိမ့်”

“စစ်ကားတွေမြင်တိုင်း ထိတ် လန့်ရမယ်ဆိုရင် နေစရာကိုမရှိ တော့ဘူး ကြာဖြူ”

တောရွာပေမယ့်လည်း စားပင် သီးပင် စိုက်တယ်ဆိုတာက အရှား သား။ ပြောင်း၊ မြေပဲ၊ ဂျုံကိုသာ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ပုံကံပြီး အိမ် စားဖို့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်တယ်

များ လှိုင်
လှိုင်ကြီးခူးတော့
သည်။

ကျောင်းဝန်းထဲ
တွင် အလေ့ကျ အိုလိုက်
ပေါက်နေသော မြူရွက်
များကလည်း ကျွန်မတို့ခူး
လွန်းသဖြင့် ကြာလျှင် ငို
တော့မည်။

“အဘိုးအဘွားတွေ
ကို စာသင်သည့်အခါ
သူတို့အားမည့်အချိန်
ရွေးသင်ပေးရသည်။

ည ၇ နာရီခွဲကနေ ၉ နာရီခွဲထိ။
တစ်ခါတလေ ၁၀ နာရီအထိ ဖြစ်
သွားတတ်သည်။ ဒါတောင် အချို့
က.....

“ဆရာမ သင်ဦးလေ၊ နည်း
နည်းပဲသင်ရသေးတယ်”

“အလို....ကိုးနာရီတောင်ခွဲပြီ
လား၊ ဆရာမ ဆက်သင်ပေးဦး
နော်”

ဆိုတာက အနည်းငယ်။ အခုလို
နေ့ ရာသီအခါတွင် သူတို့တောင်
ငယ် စားနေရတယ်ဆိုတော့
ကျွန်မတို့က တော့ ပြောစရာမရှိ။
ညနေ နေနည်း နည်းကျပြီး
အပူ သက် သာ ပြီ ဆို လျှင်
ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် စား၍ရသည့်
ဖင်းသီးဟင်းရွက် လိုက်ရှာရတာ
အလည်း ပျော်စရာကောင်းလှသည်။
စံဖုန်းကတော့ ချောင်းရိုးဘက်
ချောက်လျှင် ရေကန်စွန်းရွက်ညွန့်

ထိုကဲ့သို့ စာကို စိတ်ဝင်တစား
သင်တာမြင်ရလျှင် စိတ်ချမ်းသာရ
သည်။

စစချင်း စည်းရုံးရေးဆင်းရ
သည့်နေ့တွေကဆိုလျှင် အတော်
ကြီးကို ပြောပြ ရှင်းပြခဲ့ရသည်။ စဉ်း

ပါခမ်းလူ
ဆိုသည့် အဘွားက
အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီ။
မျက်စိအနည်းငယ်မူန်ပြီး
ငွေကတော့
ဘာကောင်းသလဲမမေးနှင့်။
ပါရွှေဥ ပြီးရင်
သူစာတတ်အမြန်ဆုံး။
မျက်စိမူန်တော့
ဖန်ချောင်းမီးနှင့်သင်မရ။
စာအုပ်ပေါ်
ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးပြမှုမြင်သည်။
အမြဲတမ်း
အဲဒီအဘွား
ညည်းညူတတ်တာက

“ ”

စားဦးမည်ဆို၍ စဉ်းစားခိုင်းရသေးသည်။ သူတို့ရဲ့ အဓိကအကြောင်းပြချက်က ကိုယ့်ထက် အသက်အရွယ်များစွာငယ်ရွယ်သူနှင့် သင်ရမှာကို ရှက်သည်တဲ့လေ။

တချို့ကျတော့လည်း သားရေးသမီးရေးနှင့် အကြောင်းပြကြသည်။ ရွာလူကြီး ဦးစံလုကတော့ တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောတတ်သူပီပီ.....

“ခင်ဗျားတို့ အချိန်ဆွဲလိုက်၊ အကြောင်းပြလိုက်နဲ့၊ ကိုယ့်ရွာကို စေတနာနဲ့ရောက်လာတဲ့ ဆရာမတွေကို အားမနာဘူးလား”

နောက် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက ရှမ်းဝမ်းဆက်အကောင်းစား ဆုချမည်၊ စခန်းသကာ သားဖွားဆရာမ ဒေါ်ကြေးမုံက အားဆေးတွေတိုက်မည် အစရှိသဖြင့် သူတို့ကို အမျိုးမျိုးစည်းရုံးသောအခါ စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ တကယ်တမ်း စာသင်ကြား ရင်းနှီးသွားကြချိန် ရှမ်းဝမ်းဆက်ဆိုတာ၊ အားဆေးဆိုတာ သူတို့အတွေးထဲမှာ မရှိတော့ဘဲ စာသင်ရက်တစ်ရက်နောက်ကျသွားမှာကိုတောင် အင်မတန်စိုးရိမ်သည်။

သင်္ကြန်တွင်း အဒေါ်တို့ စာသင်ဝိုင်းပိတ်မလားဆိုတော့ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း မပိတ်ဘူးဆိုလေတော့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်ကလွဲရင် ပိတ်ရက်မရှိ သင်ကြားခဲ့ရသည်။

“အေးထွန်း ငါ့ကိုကျော်သွားပြီ၊ နောက်ရက်တွေ ဘယ်တော့မှ မပျက်တော့ဘူး” ဆိုသည့် ‘ပါခင်ငွေ’ရဲ့ စာလိုချင်သော လောဘစိတ်

လေးက ချစ်စရာ။ နောက် သူ့ရဲ့ လိုက်နိုင်မှုနှင့်အတူ သင်ခန်းစာရှေ့တက်ပေးခြင်းမို့ နောက်ကျကျန်ခဲ့သူများက ရှေ့ရောက်သူများရဲ့စာကို ကြည့်ပြီး.....

“အဲဒီအခန်းရောက်အောင် ငါတို့လည်း မြန်မြန်ရေးမယ်”

‘ပါရွှေညို’ဆိုသည့် ဆယ်အိမ်မျိုးကတော်ကလည်း အတော့်ကိုညဏ်ကောင်းသည်။ မနေ့ကသင်ပြီးသည့်စာများကို သူ့ဘာသာ ဘယ်သူမှ မမေးဘဲ တစ်ယောက်တည်းဖတ်ကြည့်နေတတ်သည်။ ကျွန်မတို့က တခြားအဒေါ်တွေကို သင်ပေးပြီး သူ့ဘက်ကိုကြည့်ကာ.....

“ပါပါ အနီကပင် အီရန်ခ” (အဒေါ် ဒါဘာလဲရှင့်)

‘ကွယ်’ဆိုသည့် စာလုံးကို ထောက်ပြပြီး မေးလိုက်သောအခါ သူက ‘ကိုယ်’ဟုအသံထွက်ပြသဖြင့် ကျွန်မ ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး.....

“မကြိုက်ခ” (မဟုတ်ဘူးရှင့်) သူက စဉ်းစား၍ လက်ဝါးကာပြပြီး...

“ကပ်မလိုင်” သဘောကတော့ မပြောပြနှင့်၊ သူ့စဉ်းစားဦးမည်ဆိုသည့် ဟန်။ အတော်ကြာမှ

“ကဝဆွဲယက်သတ်ကွယ် ကြိုက်ခ ဆရာမ”

“အိုး...ကြိုက်ခ ကြိုက်ခပါ” သူ့ကို လက်မထောင်ပြလိုက်တော့ အတော်ကိုသဘောကျသွားသည်။ ဝိုင်းထဲမှာရှိသမျှ အဒေါ်တွေက တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ချီးကျူး

ပြလိုက်ရင် သူတို့ပါ လိုက်ကြီးစာကြတော့သည်။ တစ်ခါတလေ ‘ဝပေါက်’ကို မဖတ်တတ်သဖြင့် ‘ဆရာမပေါက်’ဟုဖတ်သောကြောင့် ရသေးရသေးသည်။

‘ပါခမ်းလူ’ဆိုသည့်အတွေးအသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီ။ မူကစီအနည်းငယ်မှုန်ပြီး ဇွဲကတော့ အကောင်းသလဲမမေးနှင့်။ ‘ပါရွှေညို’ရင် သူ့စာတတ်အမြန်ဆုံး။ မျက်မှန်တော့ ဖန်ချောင်းမီးနှင့်သင်မစာအုပ်ပေါ် ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးပြမှပြန်သည်။ အမြဲတမ်း အဲဒီအတွေးသည် ညူတတ်တာက.....

“ဆရာမ မမော်ရိုး”တဲ့။ ခင်တယ်လို့သာဆိုသည်။ ပြီးရင် ဘယ်စာလုံးထောက်ပြပြ သူမဖတ်တတ်

အာမရုံ၊ အဲဒီအဘွားက အပျင်းပြေအောင် ရယ်စရာလေးတွေလည်း ဆည့်ပြောတတ်သေးသည်။

“ငါက ရှမ်းဝတ်စုံလှလှလေး ဝတ်ချင်လို့ လာသင်တာ၊ မဟုတ် ခင် လာမသင်ဘူး”

လို့ဆိုရင် အကြောင်းသိသူတွေက ဝါးခနဲရယ်ကြသည်။

“စာမတတ်ရင် တောင်ယာပဲ ညှပ်ရတယ်နော့ ဆရာမ၊ တောင် ယာလုပ်ရတာ အရမ်းပင်ပန်းတယ်၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် မိဘတွေ စာသင်ခိုင်း ညှန်းက ပုန်းမနေပါဘူး၊ အခုကျ ဆော့ အသက်ကြီးပြီ စာသင်လည်း ဘာမှမထူးတော့ပါဘူး”

သူတို့အတွေးထဲ၌ အသက်ကြီး မှ စာတတ်လည်း ဘာမှမထူးတော့ ဘူးဟု တရားသေ မှတ်ယူထားကြ သည်။

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ပါ၊ ဤ စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်၊ ဂဏန်း တွက်တတ်တော့ ပါပဲတို့ကို ဘယ် သူမှ လိမ်လို့မရဘူးလေ၊ ဥပမာ ဝမ်း ကို ပွဲရုံမှာသွားရောင်းမယ်ဆိုရင် စာ မဖတ်တတ်ရင် သူတို့ဘာရေးလို့ ရေးထားမှန်းမသိ၊ အခုခေတ်က အလိမ်အညာတွေလည်းပေါ်တယ်”

အဲဒီလိုပြောတော့ ဘာမှပြန် မပြောဘဲ နားထောင်နေကြရှာ၏။

“မြန်မာစာဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံ ခဲ့ ရုံးသုံးစကားလေ ပါရဲ့၊ ဥပမာ ဒီသတ်ပြုပါ၊ ရှေ့မှာကျောင်းရှိသည်၊ ခြည်းဖြည်းမောင်း စတဲ့ လမ်းညွှန် သတ်ပေးဆိုင်ဘုတ်တွေက မြန်မာ လုံးပေးထားတာ၊ မြန်မာစာမဖတ်

တတ်တော့ မြို့ထဲရောက်ရင် ဆိုင်း ဘုတ်တွေတော့ တွေ့ပါရဲ့၊ ဘာရေး ထားလို့ ရေးထားမှန်းမသိ၊ ဘာကို ညွှန်ပြထားသလဲမသိဖြစ်မှာ”

ယုနွယ်ဆွေနှင့် စံဖုန်းက သူတို့ နားလည်လွယ်အောင် ရှမ်းလိုပြန် ရှင်းပြတော့ အဘွားတွေက ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နှင့် ရှိလေသည်။ တစ် ခါတလေ ကျွန်မတို့အဖွဲ့အတွက် ကြီးကြပ်တာဝန်ကျသည့် ဆရာမ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်စိုးက ကျွန်မတို့စာသင် ဝိုင်းဘက်လာကြည့်ပြီး ရှမ်းလိုပြော သင်တဲ့ စံဖုန်းကို.....

“တတ်နိုင်သမျှ ရှမ်းစကား မသုံးဘဲ သင်၊ ဒါမှ သူတို့ ဗမာစကား လည်းတတ်မှာ”

“ဆရာမ သမီးဝိုင်းမှာရှိတဲ့ ပါ ပါတွေက မကြာဖြူတို့ဝိုင်းက ပါပါ တွေလောက် ဗမာစကားမပြော တတ်ကြဘူး၊ ရှမ်းလိုမပြောဘဲ ဗမာ စကားနဲ့သင်တော့ သူတို့ နားမလည် ဘူး၊ နောက်လာမသင်တော့ဘူးတဲ့”

ယုနွယ်ဆွေသင်ရသည့် ‘ပါ အေးညွန့်’ ဆိုသည့် အစ်မတစ် ယောက်ကလည်း ဗမာစကား သိပ် နားမလည်။ တစ်ခါတွင် ယုနွယ်က ပီညွန့်ကိုသင်ပုံက ဒီလို.....

“အနီကပင် အီရန်ခ ဝီ”
“အ.....ခ”
“အနီကပင် အီရန်ခ ဝီ”
“အရေးချ အာ”
“အနီကပင် အီရန်ခ ဝီ”
‘အား’ကိုညွှန်ပြသောအခါ ပီ ညွန့်တစ်ယောက် အသံထွက်တော့ နေချ။ နောက်ဆုံးကျတော့.....

“အား.....အနီကပင်မော်ရိုး ဆရာမ”

“အိုး.....ကြိုက်ခ ဝီ အနီက ‘အား’ခ”

ယုနွယ်ဆွေ လည်လိုက်ပုံများ ဟိုက အားအသံထွက်တတ်သဖြင့် အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ အား ခက် လိုက်တာဟုဆိုခြင်းကိုနင်းပြီး “အား”ဟုတ်တယ်ဟု ဆိုလိုက်လေ သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာသင်နေရ သခိုက် အရာအားလုံးကို မေ့လျော့ ကာ အိမ်ကိုသတိရတယ်ဆိုတာ လည်းမရှိ၊ စိတ်ညစ်ရတယ်ဆိုတာ လည်းမရှိ၊ သူတို့ကိုသင်လိုက်၊ ရယ် လိုက်နှင့် အတော်ပျော်စရာကောင်း သည်။ စံဖုန်းကဆိုလျှင်.....

“အိမ် မှာ နေချိန်ပဲ ပိုပျော်တယ်၊ တတ်နိုင်ရင် တစ်နေ့ကုန်တောင် သင်ပစ်ချင် တာ”

အိမ်ဆိုတာ နားအိုက်ခန့်ရွာက အိမ်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှင့်အတူနေသောညီ နယ် ခံဆရာမ၏ဇာတိက မုံရွာ၊ ကျွန်မ တို့ရဲ့ အခြေခံစာတတ်မြောက်ရေး အတွက် ရောက်လာသောအခါ သူ အိမ်ပြန်ရတော့ချေ။ ကျွန်မတို့နှင့် အတူ အစောင့်အရှောက်သဘော ဖြင့်နေသည်။

အဲဒီဆရာမက ကျွန်မတို့ အပေါ် အစစ ပြောစရာမရှိအောင်

ကောင်းပါသည်။ တစ်ခုပဲ။ တစ်ခါ တလေ သူ့အိမ်ကို သတိရ၍ဟုဆိုကာ ကျွန်မတို့သုံးယောက်ကို နှစ်ရက်သုံးရက် စကားမပြောဘဲနေသည်။ ထမင်းစားခေါ်လျှင်လည်း စားချင်မှစားသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးတွေတွင် ကျွန်မတို့ အတော်နေရလှိုင်ရကျပ်သည်။

ထို့ကြောင့် မနက်စာသင်ချိန် ပြီး၍ ထမင်းစားပြီးလျှင် ထီး၊ ရေဘူး၊ စာအုပ်တွေယူပြီး ကျောင်းထဲသွားနေတတ်သည်။ ကျောင်းနောက်ဘက်၌ မဲလီပင်တန်းရှည်ကြီးရှိသည်။ ပူပြင်းလှသော ရာသီဥတုတွင် ထိုသစ်ပင်အောက်၌နေလိုက်ရလျှင် လေတဖြူဖြူ၊ လယ်ကွင်းပြင်များ၊ ညောင်ပင်အိုများနှင့် သာသာယာယာရှိသည်။

ကျောင်းနောက်ဘက်၌ ရထားလမ်းရှိသည်။ ရထားလမ်းအနီးသို့ ရောက်၍ ရထားဖြတ်သွားသည်နှင့် ကြုံလျှင် ရထားပေါ်က ခရီးသည်များက ကျွန်မတို့တစ်တွေကို လက်ပြနုတ်ဆက်သွားသဖြင့် ကျွန်မတို့လည်း ယောင်တောင်ပေါင်တောင်ဖြင့် လက်ပြမိခဲ့သေးသည်။

မဲလီပင်တန်းအောက်မှာထိုင်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာ အဝေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တောင်စောင်းအစပ်တွင် တည်ရှိသော 'ပန်ဟိုက်'ရွာဆီကိုသွားသော မြေနှီလမ်းလေးက ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်၊ ဂျုံခင်း၊ စပါးခင်းတွေနံဘေးကဖြတ်သွားရင် လမ်းအဆုံး၌ ရှိသည့် ရွာလေးက ပန်ဟိုက်။

ကျွန်မတို့ စာတတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့၏ အောင်မြင်မှုသည် ရိုးရိုး အောင်မြင်မှုတော့မဟုတ်။ သားရွှေအိုးထမ်းလာသည်ကိန်းပင် ဖြစ်သည်။ ပညာပါရမီကိုလည်း ဖြည့်ပေးနိုင်သည်။ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုနှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိအောင်လည်း နေတတ်ခဲ့သည်။ . . .

ကျွန်မတို့ကို မနက်ပိုင်းအချိန်ပိုနေမည့်အတူတူဟုဆိုကာ ဆရာမကြီးက ရွာမှာရှိတဲ့ကလေးတွေကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းသည်။ မနက်စောစောဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ်စာသင်ဖို့ မြေနှီလမ်းထက်မှာ လူစုစုနှင့်ရောက်လာတတ်တဲ့ကလေးတွေ။ အလှမ်းဝေးသည့် နေရာဆီက လမ်းလျှောက်လာကြတာက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း။ သူတို့မှာ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေမရှိ၊ ရွှေငွေဆိုတာ နှုတ်။

သူတို့ပုံမှန်စားကြရတဲ့ ဟင်းတစ်ခွက်က တရုတ်စံကားပွင့်သုပ်။ ရွာဆီသို့ဝင်လိုက်လျှင် အပေါများဆုံးအပင်က တရုတ်စံကားပင်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တရုတ်စံကားပင်တန်းတွေ။ မြေပြင်ထက်၌ ကြေကျနေသည့် တရုတ်စံကားပွင့်များက ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ တစ်နေ့ထိုရွာဘက်ဆီသို့ သုံးယောက်သားလမ်းလျှောက်ထွက်သွားတော့ကလေးတွေက တရုတ်စံကားပွင့်များ လိုက်ကောက်နေတာကိုတွေ့ရသဖြင့်.....

“အဲဒီပန်းတွေ ဘာလုပ်မလဲလဲ သမီး”

“ဒီပန်းတွေကို နေပူလှန်းခြောက်ရင်ပြုတ်ပြီး မြေပဲဆန်နဲ့သုတ်စားတာ၊ သမီးတို့ ညနေတိုင်း လာကောက်တယ် ဆရာမ”

လေးဆယ့်ငါးရက်တာကာလအတွင်း ကျွန်မတို့ ရွာသူ၊ ရွာသားများ၊ ကလေးများနှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်အောင်နေခဲ့သည်။ ရွာမှာ အလှူမို့ ကူစရာရှိလျှင် ကူသည်။ ပွဲလမ်းသဘင်ရှိလို့ ဆရာမ လိုက်မယ်နော်ဆိုလျှင် လိုက်သွားသည်။ သံယောဇဉ်တွေလည်း အတော်ရှိလာခဲ့သည်။

အဘွားတွေက.....
“လားရှိုးရောက်ရင် လာလည်မယ်နော် ဆရာမ”
“လာလည်ပါ ဝါ”
“အိမ်ပေါ်တက်လာမှ မမြင်ဘူး၊ ဘယ်ကလဲလို့ မမေးနဲ့နော်”
“မမေးဘူး စိတ်ချ၊ လားနို့”

ရောက်ရင် ရောက်အောင်သာလာ
ခဲ့”

ပါခင်ငွေကတော့.....

“နောက်နှစ်လည်း လာသင်
ပေးဦးလေ ဆရာမ”

“ဆရာမတို့ မရှိရင်တော့ စာ
တွေမဖတ်တတ်တော့ဘဲ မေ့သွား
တော့မှာပဲ”

ပါရွှေညွှန်စကားကြောင့် ငိုချင်
သလိုလိုတောင် ဖြစ်သွားရသည်။
လေးဆယ့်ငါးရက်အတွင်း ငြိတွယ်
ခဲ့သည့် သံယောဇဉ်က ခိုင်မြဲနေ
သည်။

“သမီးတို့မရှိတော့ပေမယ့် အခု
ပျိုတို့က စာမြင်ရင် စာလုံးပေါင်းစရာ
မလိုဘဲတောင် ဖတ်တတ်ပြီပဲ၊ မဖတ်
ဘဲပစ်ထားရင် မေ့သွားမှာပေါ့၊
မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာတွေ၊ အလှူ
ဖိတ်စာတွေ၊ ဘုရားစာတွေ အခု
ဖတ်တတ်နေပြီပဲဥစ္စာ၊ မမေ့အောင်
ဖတ်လေ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မနေ့က
မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာတစ်စောင်
ကျွန်မ ဖတ်သေးတယ် ဆရာမရဲ့”

စာကို ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင်
ဖတ်တတ်သူများ ထွက်ပေါ်လာ
သဖြင့် ဝမ်းသာပီတိကိုခံစားရသည်။
ထိုပီတိမျိုးသည် နောက်ထပ် ဘယ်
တော့မှထပ်မရနိုင်တော့မည့် ပီတိ
မျိုးဖြစ်သည်။ နောက်နှစ် စာတတ်
မြောက်ရေးလှုပ်ရှားမှုများရှိခဲ့ဦးမည်
ဆိုလျှင် ဒုတိယအကြိမ် ပါဝင်ခွင့်ရ
ချင်ပါသေးသည်။

ဘဝတွင် တာသသပီတိဖြစ်ကာ
ပြန်ပြော၍မရှိနိုင်လောက်အောင်
အရသာရှိသော လုပ်ဆောင်မှုလေး
တစ်ခု။ ထိုကာလအတွင်း အဘိုး
အဘွားတွေ စာတတ်ရမယ်ဆိုတဲ့
ပရဟိတစိတ်နှင့်အတူ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟများ ငြိမ်းအေးခဲ့ရ
သည်။ အတူတူတာဝန်ကျသည့်
ညီမလေးများနှင့် သဘောထားကွဲ
လွဲမှုများလည်းရှိခဲ့သည်။ ပြန်လည်
ညီယူရသည်လည်းရှိသည်။ လက်
ချောင်းတောင် အတုအရှည်မညီ
တာ၊ စိတ်ဓာတ်ချင်းမညီတာက
တော့ အဆန်းမဟုတ်ချေ။

ကျွန်မတို့ စာတတ်မြောက်ရေး

အဖွဲ့၏ အောင်မြင်မှုသည် မိုးမိုး
အောင်မြင်မှုတော့မဟုတ်။ “သား
ရွှေအိုးထမ်းလာသည်ကိန်း” ပင်ဖြစ်
သည်။ ပညာပါရမီကိုလည်း ငြည်
ပေးနိုင်သည်။ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု
နှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိအောင်
လည်း နေတတ်ခဲ့သည်။ မည်သို့
စည်းလုံးညီညွတ်စွာ နေရမလဲဆို
သည့် သင်ခန်းစာကိုလည်းရခဲ့၏။
မိဘတွေအိမ်မှာနေရသည်နှင့်မတူ၊
ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်း၊ ဒါမှမဟုတ်
ပြဿနာတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်ပါဝင်
ဖြေရှင်းခဲ့ခြင်းမို့ ‘ရင့်ကျက်မှု’တွေ
လည်း ရခဲ့သည်။

*သံယောဇဉ်...ရန်ပုံငွေတတ်ပုံ

နှောင်ကြီးတစ်စ။

မွေးပေတိုင်း၊ မွေးပေတိုင်းမှာ

ရင်ထဲထိ...။

*၅၂၈ ဒဿနာ၊ ၁၅၀၀ ဆိုတာ

အပေါင်း။

အပူအေး၊ ဒီနှစ်သွယ်ကြားက

အပူအေး၊ မေတ္တာတရား

သတိရမိတို၊ တမ်းတမိတိုကြား

ဝမ်းနှည်းမှု၊ ပျိုတယ် တအား။

*ပျားစေ ကိုယ်ကစေ

ဆိုးပုတ်မိတ်ကို နှောင်နှား

ဒေးပျူပျူ မောင်ဆူဆူခေါ်

အေးပူပူတဲ့ ခြောက်စိတ်ကစေ ။

(၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ တော့က်မဲခေ့ဒိုင်
အခြေခံစာတတ်မြောက်ရေးလှုပ်ရှား
မှု၌ ပါဝင်ခဲ့သော ဆရာ၊ ဆရာမ
များ သူငယ်ချင်းများအားလုံးကို
အပင့်သတိရလျက်။)

ရှင်ကုန်းယံ

လှိုင်း ပညာရေး

ကိုလိုနီခေတ် မြန်မာနိုင်ငံကိုကိုင်လှုပ်ခဲ့သော လူသတ်မှုကြီး

BURMESE CLASSIC

၁၉၈၀ ပြည့်၊ နွေဦးရာသီ.....

သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်ရပ်မှန်မူခင်းဝတ္ထုရေးစာရေး ဆရာ အိုင်ရင်းမောရှက်သည် မျက်စိညောင်းစပြုလာသဖြင့် ရေးလက်စ စာမူစာအုပ်ကို ခေတ္တပိတ်လိုက်ပြီး အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အဝေးတွင် မိုင်းပျ မှန်ရီဝေနေသော ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းပြာကြီးများကို မြင်နေရပေသည်။ သူခေတ္တတည်းခိုနေသော ယာတောအိမ်ကလေးအောက် တောင်ခြေပတ် လည်၌ ပြင်ဦးလွင်-မန္တလေး မော်တော်ကားလမ်းသည် ကောက်ကွေ့သော၊ ဝါညိုနေသော တောအုပ်အကြား၌ အစပျောက်သွားသည်။

ဆီ ဂျာမနီနိုင်ငံ၊ ဗက်ဆစ်ဒီတလီနိုင်ငံတို့နှင့်

ဟောမိတ်ဖွဲ့ထားသည့် ဗက်ဆစ်ဂျာမနီနိုင်ငံသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ပါဝင်ခြင်းမရှိဘဲ

တစ်ကိုယ်တော်ဝါဒကျင့်သုံးနေသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏

ရေတပ်စခန်းဖြစ်သော ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဂျာမနီတို့ဘက်မှ စစ်ကြေညာခြင်းမရှိဘဲ

အလစ်တွင် လက်ဦးအောင် စတင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သတင်းများအရ...

သူရောက်နေသောနေရာမှာ သူဖွားမြင်ခဲ့သည့် မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)မန္တလေး မော်တော်ကားလမ်းဘေးရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာအနီးရှိ ခြံတစ်ခြံဖြစ်၏။ စာရေးဆရာ မောဇွန်၏ဖခင်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ပွားမီ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်က မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)တွင် တပ်ဖွဲ့ထားသော ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီမောရှက်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကာလက ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး မောရှက်မှာ ဗြိတိသျှဘုရင်တပ်မတော်ကြီးတွင် ပညာတတ် လူတော်တစ်ဦးအဖြစ် လူသိများသူဖြစ်၏။ ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှတို့၏ နေမဝင်အင်ပါယာကြီး၏ မြေတိုင်းဌာန၊ မြန်မာနိုင်ငံ၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ်လည်း အမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)တွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူသိများသူဖြစ်၏။ အပေါင်းအသင်းဆုံသူတစ်ဦးအဖြစ်လည်း အများက ပူဆွဲခဲ့ကြသည်။

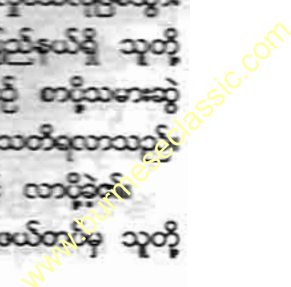
ယခု စာရေးဆရာ အိုင်ရင်းမောရှက် တည်းခိုနေသောခြံမှာ သူ့ဖခင်၏ တပည့်ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သော ဒေါ်ရခါးလူမျိုး အငြိမ်းစားစစ်မှုထမ်းတစ်ဦး၏ခြံဖြစ်သည်။ အိုင်ရင်းမောရှက်တို့ မောင်နှမများအား ငယ်စဉ်က ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

နွေဦးရာသီသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သော်လည်း နှင်းကြွင်းနှင့်ကျန်တို့က ဖျန်းပက်ဆဲဖြစ်သည်။ အေးစက်သောလေသည် ဝက်သစ်ချပင်များ၊ ထင်းရှူးပင်များ၊ သူကလစ်ပင်များကြားမှ တိုးဝှေ့လျက်ရှိလေသည်။ ခပ်ဘုန်းလှမ်း တောအုပ်မှ အော်မြည်လိုက်သော ဥဩပျိုဥဩကလေး၏ လွှမ်းတေးအော်မြည်သံသည် မြိုင်ရိပ်စစ်ခွင်လုံး ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိလေသည်။

အိုင်ရင်းမောရှက်သည် ခြံဝင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ခဲ့ပြီး လူသွားလမ်းလေးတစ်လျှောက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ ကလေးဘဝက နေထိုင်ခဲ့ရသော မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)မြို့မှ ကစားဖော်များ၊ သူတို့မိသားစု နေထိုင်ခဲ့သော တပ်တွင်းအရာရှိကြီး၏နေအိမ်၊ ပြင်ဦးလွင်ဆင်ခြေပုံးရှိ သူတို့မိသားစု သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့သည့် ကျေးရွာများ၊ ယာတောများ၊ ခြံများ၊ ရေတံခွန်များ၊ မန္တလေးမြို့မှ တန်ခိုးကြီးဘုရားများ၊ မြန်မာဘုရင်တို့၏ ရွှေနန်းတော်ကြီးနှင့် မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီး၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးစသော ပုံရိပ်များ ပေါ်လာခဲ့သည်။

သူ့ဖခင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီမောရှက်နှင့် အတူ တောပစ်ထွက်ခဲ့သည့် မန္တလေးမြို့အနီးရှိ ကြွက်နဖားတောင်၊ ရွှေတောင် စသည်တို့၏ပုံရိပ်များ၊ သူ့ဖခင်နှင့်အတူ မြင်းစီးလေ့ကျင့်ခဲ့ပုံများကို တရားရေး မြင်ယောင်လာသည်။ သူတို့မောင်နှမများနှင့် မိခင်တို့ ရန်ကုန်မှ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးကိုစီး၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ခေတ္တအလည်ပြန်ခဲ့ပုံများသည် ခေတ်ဟောင်းက ရုပ်ရှင်ကားကို ပြန်ကြည့်နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

သူ့ခေတ္တတည်းခိုနေသော ခြံနံဘေးရှိ ကုန်းပြင်ပေါ်တွင် ထုံးဖွေးဖွေးဖြူနေသော စေတီငယ်တစ်ဆူမှ ဆည်းလည်းသံကလေးများသည် သူ့ကိုတိုင်လှည့်သလိုဖြစ်သွားသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ အက်ဆက်ပြည်နယ်ရှိ သူတို့အဘွားတိုက်တွင် ခေတ္တတည်းခိုနေစဉ် စာပို့သမားဆွဲလိုက်သည့် ခေါင်းလောင်းသံကို သွားသတိရလာသည့် စာပို့သမားသည် ကြေးနန်းတစ်စောင် လာပို့ခဲ့၏။ မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)ရှိ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မှ သူတို့

မိသားစုအား အလျင်အမြန်ပြန်လာရန် ပို့လိုက်သော ကြေးနန်းစာဖြစ်နေသည်။ ထိုကြေးနန်းစာတွင် သူ့ဖခင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီမောရှက် အသတ်ခံရကြောင်း သူတို့မိသားစုအား အကြောင်းကြားသည့် ကြေးနန်းစာ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့မိသားစု မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)သို့ ပြန် ရောက်လာသည့်အခါ သူ့ဖခင်၏စာပုဒ်မှာ ပြီးဆုံးပြီဖြစ် နေသည်။ သူ့ဖခင်အား သတ်ခဲ့သူ တရားခံကို ဗြိတိသျှ မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့တို့ က ခြေရာခံမရတော့။ မဖြေရှင်းနိုင်သော မှုခင်းကြီးတစ် မှုအဖြစ် တာဝန်ရှိသူများက သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။

ဤမှုခင်းကြီး၏အကြောင်းကို ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံ မှထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများတွင် ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီမောရှက် ရုတ်တရက် အသတ်ခံရခြင်းသည် နိုင်ငံရေးလုပ်ကြံမှုလောက ဖြစ်သည်ဟု ဗြိတိသျှဆန့် ကျင်ရေးဂယက်မှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပြန့်ပွားလျက်ရှိနေ လေသည်။ သို့သော် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီမော ရှက်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိမဟုတ်။ မြေတိုင်းမင်းကြီး တာဝန်သာ ယူထားသူဖြစ်ရကား သူ့အား ဗြိတိသျှ ဆန့်ကျင်ရေးသမားများက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းပြုမည် မဟုတ်ပေ။ ဟင်နရီမောရှက်မှာ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများ တွင် တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသူဖြစ် သည်သာမက မြန်မာအမျိုးသားများ၊ ဒေသခံ ဂေါ်ရခါး လူမျိုးများနှင့် လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်သူဖြစ်ရာ မေ မြို့(ပြင်ဦးလွင်)တွင်နေထိုင်သော ဗြိတိသျှလူမျိုးအများစု က သူ့အား မြန်မာအလိုတော်ရိတစ်ယောက်ဟု မှတ် ယူထားကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့ များ ယှက်သန်းလာခဲ့သည်။ ရက်၊ လ၊ နှစ် ကူးလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီမောရှက် အသတ်ခံရမှုကို ဗြိတိသျှမြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့ နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့တို့က ရှင်းလင်းနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင်မူ ဥရောပတိုက်တွင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာခဲ့ရာ သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ် များ၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် စစ်ကြီး၏သတင်းများက နေရာ

ယူခဲ့ပြီး မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)မှ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟင် နရီမောရှက် အသတ်ခံရမှုအား လူထုက မေ့လျော့သွား ခဲ့သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် နာ ဂျာမနီနိုင်ငံ၊ ဖက်ဆစ်အီတလီနိုင်ငံတို့နှင့် မဟာမိတ် ဖွဲ့ ထားသည့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်နိုင်ငံသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကြီးအတွင်း ပါဝင်ခြင်းမရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တော်ဝါဒကျင့် သုံးနေသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ရေတပ်စခန်း ဖြစ်သော ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဂျပန်တို့ဘက်မှ စစ်ကြေ ညာခြင်းမရှိဘဲ အလစ်တွင် လက်ဦးအောင် စတင်တိုက် ခိုက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သတင်းများအရ ယင်းအလစ် ဖုံးကြံတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဘက် မှ တပ်သား (၂၃၃၀)ဦးကျဆုံးပြီး (၁၃၄၇)ဦး ဒဏ်ရာ ခံခဲ့သည်။ တိုက်သင်္ဘောကြီးရှစ်စင်း နစ်မြုပ်ခဲ့ရပြီး ဖျက် သင်္ဘောဆယ်စင်း ဖျက်ဆီးခံရ၍ လေယာဉ်အစင်းပေါင်း ၁၈၈ စင်း ဖျက်ဆီးခံရသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ကြောင့် အမေ ရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် မဟာမိတ်တို့ဘက်မှဝင်ရောက် ၍ ဝင်ရိုးတန်းမဟာမိတ်အဖွဲ့အား စစ်ကြေညာခဲ့ရသည်။ ဤတွင် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီး၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် ရက်ပိုင်းအတွင်း အကြိမ် အကျယ် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ အင်္ဂလိပ် ဘာသာ၊ မြန်မာဘာသာနှင့်ထုတ်ဝေသော သတင်းစာ များတွင် ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များက မြန်မာနိုင်ငံက ကွယ်ရေးကို အပြင်းအထန် ဆောင်ရွက်နေသည့်သတင်း များ၊ အရှေ့တောင်အာရှတွင် စတင်ဖြစ်ပွားလာသည့် ဂျပန်နှင့် မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့များ၏ တိုက်ပွဲသတင်းများ နေရာယူထားခဲ့သည်။ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီမော ရှက် အသတ်ခံရမှုဖြစ်စဉ်မှာ သူ့မိသားစုများလောက သာ သတိရခဲ့ကြတော့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့၍ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ် လပ်ရေးရသည်အထိ အထက်ဖော်ပြပါ လူသတ်မှုကြီး ၏တရားခံကို သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများက ထုတ် ဖော်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ထိုအမှုကြီးအား မဖြေရှင်းနိုင်ခြင်း ဖြစ် သောအမှု “Unsolved Crime”ဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။ ဤဆောင်းပါးအစတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး
ဟင်နရီမောရှက်မှာ
နယ်နယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမဟုတ်ပါ။
ဗြိတိသျှဘုရင့်တပ်မတော်တွင်
နေလိုလလို ထင်ရှားခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။
စစ်မှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း
စာပေလိုက်စားသူ၊ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ
စုဆောင်းသူ၊ ခရီးသွားရန်
ဝါသနာပါသူတစ်ဦးဖြစ်သည်

...

အတိုင်း ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင်မူ အသတ်ခံရသူ မြေတိုင်း
မင်းကြီးနှင့် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီမောရှက်၏သား
ဖြစ်သူ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်ရပ်မှန်မှခင်းစာရေးဆရာ
အိုင်ရင်းမောရှက်ကိုယ်တိုင် ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့လာရောက်
ခဲ့ပြီး စုံစမ်းလေ့လာမှုများပြုခဲ့သည်။ သူလာရောက်သည့်
အချိန်တွင် သူ့ဖခင် အသတ်ခံရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း
၅၀ ကျော်၊ ၆၀ နီးပါးရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် အမှု၏သဲလွန်စများ
ပျောက်ဆုံး၍ ကွင်းဆက်များပြတ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ကိုလိုနီခေတ် ဗြိတိသျှမြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြပုလိပ်(ရ)
အဖွဲ့နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီး၏ အားနည်းချက်ကို ထုတ်
ဖော်လိုသူ အိုင်ရင်းမောရှက်သည် မှုခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည့်
နေရာ၊ သူ့ဖခင်၏တပည့်များ၏ ယူဆချက်၊ ထိုစဉ်က
မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)တွင်နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး သက်ရှိထင်ရှား
ရှိနေကြသေးသည့် သူ့ဖခင်၏ ခင်မင်သောမိတ်ဆွေများ၊
ထိုကာလက ထိုအမှုကြီးကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့ကြရ
သော အငြိမ်းစားပုလိပ်(ရ)အရာရှိများ၊ စာရေးဆရာ
အိုင်ရင်းမောရှက်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းများ၏ ထင်မြင်
ယူဆချက်များနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှုကို စနစ်တကျ
လေ့လာသည့် သူ့ဖခင်၏ အမှုတွဲဟောင်းများကိုလည်း
စူးစမ်းလေ့လာပြီး သူ့ဖခင်အား သတ်သူတရားခံမှာ
မည်သူဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဖော်ထုတ်ရေးသားထားသော
“Life and Murder Of Henry Morshead” [ဟင်နရီမော
ရှက်၏ဘဝနှင့် အသတ်ခံရမှု] ဖြစ်ရပ်မှန်အတ္ထုပ္ပတ္တိကို
ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ စာရေးဆရာ အိုင်ရင်းမော
ရှက်မှာ စာရေးကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ရာ ယင်းစာအုပ်ကို
ကင်းဘရစ်(ချ်)တက္ကသိုလ်၊ စာပေထုတ်ဝေရေးဌာနမှ တာ
ဝန်ယူ ထုတ်ဝေခဲ့ရာ စာပေအကဲဖြတ်သူများ မှုခင်း
သုတေသီအများက ချီးကျူးခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်မှခင်းစာ
အုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီမောရှက်မှာ နယ်နယ်
ရရ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ ဗြိတိသျှဘုရင့်တပ်မတော်
တွင် နေလိုလလို ထင်ရှားခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ စစ်မှု
ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း စာပေလိုက်စားသူ၊ မှတ်
တမ်းမှတ်ရာများ စုဆောင်းသူ၊ ခရီးသွားရန် ဝါသနာပါ
သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဟိမဝန္တာတောင်တန်း

ဒေသနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတောင်တန်းဒေသများရှိ လူအများ သွားရောက်ရန်ခက်ခဲသောနေရာများသို့ ကြိုးစား၍သွား ရောက်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်ဖျား ဒေသနှင့် ဧရာဝတီမြစ်ဖျားဒေသများသို့ သွားရောက်၍ စူးစမ်းမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုဒေသများရှိ သစ်ပင် ပန်းပင်များ၊ ဒေသခံလူမျိုးနွယ်များအကြောင်းကို အသေးစိတ်လေ့လာပြီး မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ လူ သူသွားလာရန် ခက်ခဲသော ယင်းဒေသများအကြောင်း သူရေးသားခဲ့သည့် စာတမ်းမှာ ဗြိတိသျှဘုရင့်အစိုးရ၊ အိန္ဒိယရုံးတော် Indian Office အဖို့ အထူးအဖိုးတန်သော စာတမ်းတစ်စောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ထက်မြက်သော အရည်အချင်းကို ဗြိတိသျှဘုရင့်အစိုးရမှ တာဝန်ရှိသူ များက အကဲခတ်မိကြ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဟင်နရီမော ရှက်ကို ဗြိတိသျှဘုရင့်အစိုးရသည် ဘားမားရိုင်ဖယ် တပ်မတော်ကြီးတွင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးအဖြစ် ခန့်ထား ခဲ့ပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ မြန်မာပြည်နယ် (ထိုစဉ်က မြန်မာ နိုင်ငံကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ ပြည်နယ်တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့၏)အထူးမြေတိုင်းမင်းကြီးတာဝန်ကိုပါ ပူးတွဲ တာဝန်ယူစေသည်။

ဟင်နရီမောရှက်သည် ပြင်ဦးလွင်တွင် တပ်စခန်း ချထားသော ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်နယ်မြေတွင် နေထိုင် ခဲ့ပြီး အပေါင်းအသင်းများသူ၊ သဘောကောင်းသူ၊ လူ ချစ်လူခင်များသူ၊ ဒေသခံလူအများနှင့် လက်ပွန်းတတ် နေသူဟု ထင်ရှား၍ လူသိများခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကာလက မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)သည် ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးတွင် ထင် ရှားသောမြို့ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ဆင်းမလားမြို့ကဲ့ သို့ နွေရာသီတွင် ဗြိတိသျှဘုရင်ခံတို့၏ ခေတ္တရုံးစိုက်ရာ မြို့ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဆင်းမလားမြို့ ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြလေ့ရှိ၏။

ဥရောပတိုက်သားများ၊ အိန္ဒိယအမျိုးသားများ နေ ထိုင်ကြပြီး ဥရောပယဉ်ကျေးမှု အလွှမ်းမိုးဆုံးသော မြို့ တစ်မြို့ဖြစ်လေသည်။ ဥရောပတိုက်သားအများစုမှာ သစ်တောဌာနမှ အရာရှိများ၊ ဗြိတိသျှလူမျိုးပိုင် သစ် တောကုမ္ပဏီများမှ အရာရှိများ၊ မြေစာရင်းဌာနမှအရာ ရှိကြီးများ၊ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မတော်မှ အရာရှိများ အခြားဗြိတိသျှအမျိုးသားပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများမှ အရာရှိများနှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသား သူဌေးလူကြွယ်၊ စီး ပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်ကာလက ဥရောပတိုက်သားများနှင့် အိန္ဒိယ
တိုင်းရင်းသားများပါဝင်သော ဖရီးမေဆင် (Free Ma-
-) အသင်း၊ အရပ်အခေါ် ပသျူးခေါင်းဖြတ်အသင်း
နာမည်ကျော်ကြား လူသိများခဲ့သည်။ ထိုအသင်း
ဝင်များမှာ ဥရောပတိုက်သားများနှင့် အိန္ဒိယတိုင်းရင်း
သား လူကုံထံများသာဖြစ်ကြ၍ အမှုဆောင်လူကြီးများ
မှာ ဥရောပတိုက်သားများနှင့် အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားများ
သာဖြစ်ကြသည်။

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီမောရက်မှာ ထိုအသင်း
သို့လည်း အသင်းသားအဖြစ် ဝင်ရောက်ခြင်းမရှိဘဲ ထို
အသင်းဝင်များနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေထိုင်ခဲ့၏။ ဟင်နရီ
မောရက်မှာ တောလိုက်ဝါသနာပါသူ၊ မြင်းစီးဝါသနာပါ
သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အလုပ်အားလပ်ချိန်များတွင် မေ
မြို့ (ပြင်ဦးလွင်)ဆင်ခြေဖုံးသို့လည်းကောင်း၊ မန္တလေး
အနီးရှိ တောတောင်များသို့လည်းကောင်း သွားရောက်
၍ တောလိုက်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍
ပြင်ဦးလွင်မြို့ရှိ ဥရောပတိုက်သားများနှင့်လည်းကောင်း၊
လူမှုရေးအသင်းများနှင့်လည်းကောင်း ခပ်ကင်းကင်းခပ်
ကွာကွာ ဖြစ်လာခဲ့၏။

ဆိုက်အလီသည်
အမျိုးသမီးများနှင့်
ရုပ်ရုပ်ထွေးထွေး နေသူဖြစ်သည်။
ဟင်နရီမောရက်၏
ဆွေမျိုးသားချင်းတော်စပ်သူ
အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ချစ်မှုချစ်ရေး
ရုပ်ထွေးခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ သို့ဖြစ်၍
ဟင်နရီမောရက်နှင့် ဆိုက်အလီတို့သည်
ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍
ကိုယ်ထိလက်ရောက် အချေအတင်
ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးသည်ဟုဆိုသည်။
သို့ဖြစ်၍ ဆိုက်အလီသည်
ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ဦးအား
ငှားရမ်း၍ ...

၁၉၃၁ ခု၊ မေလတွင် ဟင်နရီမောရက်၏ ဇနီးနှင့်
သားသမီးများသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ မိဘဆွေမျိုးများထံ
ခေတ္တသွားရောက်ခဲ့ကြသဖြင့် မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)တွင်
ဟင်နရီမောရက်နှင့် အိမ်စေ့များ၊ သူ့အိမ်တော်ပါ
အိန္ဒိယအမျိုးသား ဘာဘူလား(လ်)တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့
သည်။

၁၉၃၁ ခု၊ မေလ ၁၇ ရက်နေ့သည် ထူးထူးခြား
ခြား ရာသီဥတုသာယာသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ သို့
ဖြစ်၍ ဟင်နရီမောရက်သည် နံနက်စောစောကပင် ကြို
တင်အစီအစဉ်မရှိဘဲ တောပစ်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့၏။
ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားလေ့ရှိသည်။ တော
ခြောက်မည့် ဒေသခံအရပ်သားလူငယ် နှစ်ဦးသုံးဦးခေါ်
လေ့ရှိသည်။ သို့သော် ထိုနေ့တွင်မူ ဟင်နရီမောရက်
သည် မည်သူ့ကိုမျှ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းမရှိ။ သူ့အချစ်တော်
ခွေးကလေးကိုပင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ခေါ်ယူခြင်းမပြု။ သူ့
မြင်းကို ပြင်ဆင်ခိုင်းပြီး တစ်ဦးတည်း တောပစ်ထွက်
ရန် စီစဉ်သဖြင့် သူ့အိမ်စေ့များ၊ တပည့်များမှာ တအံ့
တဩ ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။

သူ၏ရင်းနှီးသော တောလိုက်တပည့် ဘာဘူ
လား(လ်)၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ဟင်နရီမောရက်
၏မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားနေပြီး တစ်
စုံတစ်ရာအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်
ဟု နောင်အခါ ပုလိပ်(ရဲ)နှင့် စုံထောက်များအား တင်
ဖော်ပြောပြခဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့ အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း မြင်းနှင့် ထွက်သွားခဲ့ပြီး နာရီအနည်းငယ်အကြာတွင် ဟင်နရီ မောရှက်၏ အချစ်တော်မြင်းကြီးသည် သူ့သခင် မပါ တော့ဘဲ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ မြင်းကုန်းနီးတွင် လည်း သွေးအလိမ်းလိမ်း ပေကျံလျက်ရှိပြီး မြင်းကြီး ၏ ဟန်အမူအရာမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေဟန်ရှိသည်ဟု ဟင်နရီမောရှက်၏ အိမ်စေ များက ပုလိပ်(ရဲ)တို့အား ပြောပြခဲ့ကြ၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မှ တပ်သား များ၊ တာဝန်ရှိသူများ၊ ဟင်နရီမောရှက်၏ မိတ်ဆွေ များ၊ တပည့်များသည် မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)ဆင်ခြေဖုံးနှင့် ဟင်နရီမောရှက် တောပစ်ထွက်လေ့ရှိသော တောအုပ် များ၊ လျှိုမြောင်များအား တောနင်း၍ ခြေရာချင်းထပ် မှု ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ မေလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ဟင်နရီ မောရှက်အား ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်းမရှိသော်လည်း မေလ ၁၈ ရက်နေ့ နံနက်တွင်မူ အင်းယားလေးရွာအနီး တော အုပ်အတွင်းမှ ဟင်နရီမောရှက်၏အလောင်းအား ရှာ ဖွေတွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။ အလောင်းတွင် သေနတ်ဒဏ် ရာ နှစ်နေရာ တွေ့ရ၏။

ဗြိတိသျှပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့ မှုခင်းဆေးပါရဂူများ၏ ယူဆချက်အရဆိုလျှင် ဟင်နရီမောရှက်၏ ရှေ့ရင်ဘတ် မှဒဏ်ရာသည် အနီးကပ်ပစ်ခတ်သည့် သေနတ်ဒဏ် ရာဖြစ်သဖြင့် သေနတ်သမားသည် ဟင်နရီမောရှက် အား သေစေလိုသောသဘောဖြင့် အနီးကပ်ပစ်ခတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားသေနတ်ဒဏ်ရာမှာမူ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှ ပစ်ခတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။

လူချစ်လူခင်ပေါများ၍ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံမှထုတ်ဝေသောသတင်း စာကြီးများသည် ဟင်နရီမောရှက် အသတ်ခံရမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြ ၏။ မြန်မာနိုင်ငံမြို့ပြပုလိပ်အဖွဲ့မှ တာဝန်ရှိသူများနှင့် စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်များသည် စနစ်တကျ စုံစမ်းစစ်ဆေး မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်က ကောလာဟလသတင်း အမျိုးမျိုး၊ ပါးစပ်ဂေဇက်သတင်းအမျိုးမျိုး ပျံ့နှံ့လာခဲ့ သည်။ တာဝန်ရှိသူအချို့ကမူ မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)ဥရောပ တိုက်သားအသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း ချစ်မှုချစ်ရေးအရှုပ် အထွေးမှုကြောင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ ပုလိပ်(ရဲ)တို့ကမူ တောပစ်သမားတစ်ဦး

ဆိုက်အလီမှာ မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)ဖရီးမေဆင်အသင်းကြီး၏ အမှုဆောင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်၊
ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသူလည်းဖြစ်ရာ ဤလူသတ်မှုကြီးနှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စများကို
ဩဇာသုံး၍ ဖျောက်ဖျက်ခဲ့သည်။ စုံထောက်နှင့် ပုလိပ်(ရဲ)တို့အားလည်း
တံစိုးလက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ထူးခြားနေသည်မှာ ထိုအမှုအခင်းကြီး ဖြစ်ပွားနေသည့်အချိန်တွင်
ဆိုက်အလီသည် မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)မှ ခြေရာဖျောက်၍ ...

ခါးသေနှုတ်မှ မတော်တဆထိမှန်ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု
ယူဆပြီး အချင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့က ယင်းအင်းယား
ဇွာမအနီး တောပစ်လာသူ ဂေါ်ရခါးအမျိုးသားတစ်ဦး
အား ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့ကြသော်လည်း သတင်းမရခဲ့။

ဟင်နရီမောရှက်မိသားစုနှင့်ခင်မင်သူအများကမူ
ဟင်နရီမောရှက်အား ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်
ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဟင်နရီမော
ရှက်မိသားစုကမူ ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များအပေါ် ကျေ
နပ်မှုမရှိခဲ့။ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးအား သက်စွန့်ကြိုး
ပမ်း တာဝန်ဝတ္တရားများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သူတစ်ဦးအား
ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားခဲ့သည်ဟု ယူဆခဲ့ကြ၏။
ဟင်နရီမောရှက်မှာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းခံရသည်ဟု
တထစ်ချ မှတ်ယူခဲ့ကြသည်။

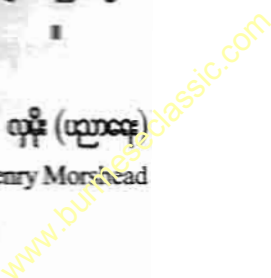
ဤသို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်း ရာစုနှစ်ဝက်ကျော်မှ ဒုတိယ
ဒီလ်မှုကြီး ဟင်နရီမောရှက်၏သားဖြစ်သူ အိုင်ရင်းမော
ရှက်သည် ဤဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း
ပြင်ဦးလွင်သို့လာရောက်၍ အသေးစိတ်စုံစမ်းလေ့လာမှု
များ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးသော ဟင်
နရီမောရှက်၏ အစေအပါးများ၊ တပည့်များ၊ ထိုစဉ်က
ဗြိတိသျှတို့၏ မြို့ပြပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့တွင် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့သူများအား တွေ့ဆုံ၍ လက်တစ်ဆုံးနှိုက် စုံ
စမ်းစစ်ဆေးမှုများ၊ ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှုများကို ပြု
လုပ်ခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ အိုင်ရင်းမောရှက်၏ စုံစမ်းလေ့လာ
ချက်များအရဆိုလျှင် ထိုစဉ်က မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)တွင်

နာမည်ကျော် အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား သူဌေး ဆိုက်အလီ
ဆိုသူက လူသတ်သမားငှားရမ်း၍ သတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်
သည်ဟု သိရ၏။ ဆိုက်အလီသည် အမျိုးသမီးများနှင့်
ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး နေသူဖြစ်သည်။ ဟင်နရီမောရှက်၏
ဆွေမျိုးသားချင်းတော်စပ်သူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ချစ်
မှုချစ်ရေး ရှုပ်ထွေးခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဟင်
နရီမောရှက်နှင့် ဆိုက်အလီတို့သည် ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်
သက်၍ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အချေအတင်ဖြစ်ခဲ့ကြဖူး
သည်ဟုဆိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆိုက်အလီသည် ကြေးစား
လူသတ်သမားတစ်ဦးအား ငှားရမ်း၍ ဒုတိယဗိုလ်မှူး
ကြီး ဟင်နရီမောရှက်အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခိုင်းခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ဆိုက်အလီမှာ မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)ဖရီးမေ
ဆင်အသင်းကြီး၏ အမှုဆောင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်၊ ငွေ
ကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသူလည်းဖြစ်ရာ ဤလူသတ်မှုကြီး
နှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စများကို ဩဇာသုံး၍ ဖျောက်
ဖျက်ခဲ့သည်။ စုံထောက်နှင့် ပုလိပ်(ရဲ)တို့အားလည်း တံ
စိုးလက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ထူးခြားနေသည်
မှာ ထိုအမှုအခင်းကြီးဖြစ်ပွားနေသည့်အချိန်တွင် ဆိုက်
အလီသည် မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)မှ ခြေရာဖျောက်၍ ထွက်
ခွာသွားခဲ့သည်ဟု သိရှိရပါကြောင်း။

လှိုင်း (ညောင်)

မောင်ယာမန်

(ဖိုးကုန်း)

သုန္ဒရီ

သူမ၏မျက်နှာလေးပေါ်၌ ထင်ဟပ်
မည့်အနေအထား မရောက်စေရန်
စွမ်းသမျှ ထိန်းလိုက်ပြီးနောက် ဝန်
ထမ်းလူငယ်အား

“ဪ...သူ့ကို မမဆီ
လွှတ်လိုက်ပါကွယ်”

အတိတ်ကာလ၏ ထာဝရ
အမှတ်တရများစွာဖြင့် သူမ၏နှလုံး
သား၌ ထင်ကျန်နေခဲ့သော သူ။ သူ
သို့မဟုတ် ဝဏ္ဏအောင်သည် သူမ
၏သူငယ်ချင်း ယမင်းခင်နှင့် လက်
ထပ်သွားသည်ဟူသောသတင်း
ကြားခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းကာလများ
တွင် သူ၏သတင်း သိုးသိုးသန်သန်
ပင် မကြားရတော့။ သူတို့အိမ်
ထောင်ရေး အဆင်ပြေကြရဲ့လား။
သူရော နေကောင်းရဲ့လားဟူသော
စိုးရိမ်မှုများစွာဖြင့် သူ့ကို လွမ်း
တသသဖြင့် သတိတရ တမ်းတခဲ့
ရ၏။

ယခုတော့ သူမထံ သူသည်
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့
ပြီဖြစ်၏။ ဒေါ်စုနုနုအတွက် တစ်
သက်တာ မေ့မရနိုင်သော သူသည်
မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သူမထံ
ရောက်လာခဲ့ပါသနည်း။ လုပ်ငန်း
ကိစ္စများလား။ သို့မဟုတ် ငွေကြေး
အကူအညီ လိုအပ်လို့လား။ သူမ
အတွက် စဉ်းစားစရာဖြစ်ရပါလေ၏။
မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူသည် အခက်
အခဲတစ်ခုကြောင့် သူမထံလာ
ရောက်ခြင်းဟု သူမ ယူဆ၏။ သူ
တွင် မည်သည့်အခက်အခဲမျိုး
ထိုအခက်အခဲအတွက် ကူညီပေး
သူမ စဉ်းစားထားပါ၏။

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရုံ သီးသန့်ရုံး
ခန်းတစ်ခုတွင် ကုမ္ပဏီသူဌေး ဒေါ်
စုနုနုသည် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ငွေစာ
ခင်းများကို ကွန်ပျူတာတစ်လုံးဖြင့်
စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေ၏။ သူမ၏လက်
အောက် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများမှာ
ဆိုင်ရာဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများဖြင့်
အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ ကုမ္ပဏီသူဌေး
ထည်းဖြစ်။ ဥက္ကဋ္ဌလည်းဖြစ်သော
သူမသည် လုပ်ငန်းမှန်သမျှ စွန့်ခွဲ
ထွင်ပစ်ပြီးဖြင့် ကျော်ကြားသော
လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်ပါ၏။ သူမသည် စာ
ခင်းအယားဖိုင်များအား ကွန်ပျူတာ
တစ်လုံးဖြင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးနေ
ခိုက် သူမ၏အခန်းထဲသို့ ဝန်ထမ်း
လူငယ်တစ်ဦးဝင်ရောက်လာပြီး ရို
သေစွာဖြင့် သတင်းပို့လာ၏။

“မမ.....အပြင်မှာ လူတစ်
ယောက် ရောက်နေပါတယ်။ မမ
ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့။ သူ့ရဲ့နာမည်က
ဝဏ္ဏအောင်လို့ပြောပါတယ်”

ဝဏ္ဏအောင်ဟူသော နာမည်
ကြောင့် ဒေါ်စုနုနု မှင်တက်တွေဝေ
သွားရ၏။ ဝဏ္ဏအောင်ဟူသော
အမည်နာမကို မသိ၍မဟုတ်ပါ။ သိ
ခဲ့သည်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ
ဘဝကပင် သိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရင်နှင့်
အမျှ သိခဲ့ခြင်းဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့
သော် ထိုအမည်သည် သူမ၏နှလုံး
သားပတ်ဝန်းကျင်၌ တိမ်မြုပ်ပျောက်
ကွယ်လုနီးပါးအခြေအနေမှ ပြန်
လည်ရှင်သန်လာသည်မို့ တွေဝေ
သွားရခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။ နှလုံးသား
မှ နာကျင်သောဝေဒနာတို့သည်

“စုနန္ဒာ”

မကြားရ၊ မမြင်ရတာ ကြာပြီ ဖြစ်သော နှလုံးသားတစ်နေရာတွင် ရှိနေသောသူတစ်ဦး သူမရှေ့တွင် ရောက်နေပါ၏။ ချစ်ရသောသူ၏ ကြည့်လင်ပြတ်သားသောအသံ ကြောင့် သူမ၏ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်း ဆန်သွားခဲ့ရ၏။ အမှတ်မထင် သူ့ ကိုကြည့်မိပြန်တော့ ထူထဲသော မျက်နှာများအောက်မှ ရိဝေဝေမျက် လုံးတစ်စုံ။ သူသည် ယခင်အတိုင်း ဖင် မည်သို့မျှမပြောင်းလဲ။ သို့သော် သူ၏အသားသည် ညိုလျက်ရှိ၏။ အရပ်အမောင်းမြင့်မား၍ ခုံညားလာ ၏။ သူသည် သူမနှင့်မတွေ့ရသည့် နှစ်ကာလများစွာတွင် မည်သို့သော လောကဓံနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရပါ သနည်း။ သူသည် စပိုရစ်ပျော့တော့ တော့အညိုရောင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ ခပ်နွမ်းနွမ်းကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ချစ် ရသောသူသည် ယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်။ ပုံစံခြားနားလျက်ရှိ၏။ သည်အတွက် သူမ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ၏။

“စုနန္ဒာ ကိုယ့်ကိုမမှတ်မိတော့ ဘူးလားကွာ၊ ကိုယ့်ဝတ္ထုအောင်ပါ”

သူ၏ကြည့်လင်သောအသံ ကြောင့် သူမ၏ရင်တစ်ခုလုံး ချစ် ခြင်းဝေဒနာ၏ ပြင်းထန်သော စွမ်း အားများသည် အပြင်သို့တိုင် ပေါက် ထွက်လေသလားဟု ထင်မှတ် လောက်အောင် ခံစားလိုက်ရ၏။ ထို့ ကြောင့်ပင် သူမ၏ မျက်ဝန်းညိုညို လက်ခနဲ ရွှန်းစိုသွားရ၏။ သို့သော် သူမသည် ဣန္ဒြေပျက်လောက်

အောင်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါပေ။

“စုနန္ဒာရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာရှိ နေတဲ့သူမှန်သမျှကို မမှတ်မိဘူးဆို ရင် စုနန္ဒာရဲ့သမိုင်း ကောင်းနိုင်ပါ တော့မလား ကိုအောင်ရယ်”

သူသည် သူမ၏ပြောစကား ကြောင့် ဖြူဖွေးသောသွားများပေါ် အောင် ပြုံးသွားရ၏။ သူပြုံးတော့ သူမမှာ မြီးကောင်ပေါက် ဆယ် ကျော်သက်ကလေးသဖွယ် ရှက်ရွံ့ သွားရ၏။ သူသည် သူ၏ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူမထံ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူမ ယူဆလိုက်၏။ သူက သူမကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်လျက်.....

“စုနန္ဒာ မင်းလေ ကျောင်း တုန်းကအတိုင်းပဲ၊ ဘာမှမပြောင်း လဲဘူး၊ နောက်ပြီး ကျက်သရေရှိပြီး ပိုပြီးချောလာတယ်”

သူ၏အကြည့်၊ သူ၏အပြော၊ သူ၏အပြုံးတို့သည် နက်ရှိုင်းလှ သည်ဟု သူမထင်၏။ ထို့ကြောင့် သူမသည် မိန်းမသားဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူပစ်လိုက်သော မြားချက်အား ရှောင်လွှဲလျက်.....

“ကိုအောင်ကို နန္ဒာမတွေ့တာ နှစ်တော်တော်ကြာခဲ့ပြီနော်၊ နန္ဒာတို့ ဘွဲ့ယူပြီးတော့ နန္ဒာ စီးပွားရေးနယ် မြေထဲ ခြေချခဲ့တယ်၊ ကိုအောင်နဲ့ ယမင်းခင်တို့ သတင်းကြားပြီး ကို အောင်ကို ဘယ်မှမတွေ့ရတော့ ဘူး”

ဒေါ်စုနန္ဒာ၏ အမျှင်မပြတ် သော စကားသုံးသပ်ချက်များ ကြောင့် သူသည် မည်သို့ဖြေဆိုရ

အထီးကျန် ဆန်နေသောသူ့အား ချစ်ခြင်းမေတ္တာအဟုန်ဖြင့် ဖေးမလို၏။ သူနှင့် သက်ဆုံးတိုင် လက်တွဲလို၏။ အချစ်များသောသူ့အား အပြစ်ရှိသည်ဟု သူမ မပြောရက်။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ သူမသည် သူ့အား စတင်ချစ်မိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏

...ကို စဉ်းစားရ၏။ သူ၏မျက်နှာ
 ...ညှိုးငယ်သယောင်ဖြစ်သွားရ
 ...ယင်းနောက် သူ၏လေးတွဲ
 ...စကားတို့သည် သူမ၏နှလုံး
 ...တစ်ခုလုံး လှုပ်ခါစေတော့၏။
 ...အတွက် ရင်နာရပါ၏။ သို့သော်
 ...အတွက်မူ မေတ္တာပန်းများ ပြန်
 ...လန်းဆန်းစေမည့် အကြောင်း
 ...များ ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ သူက...
 “ကိုယ်တို့တွေ ဘွဲ့ယူပြီးတဲ့နေ့
 ...တစ်နေ့မှာပဲ ကိုယ်နဲ့ယမင်း
 ...ဆုံစည်းခဲ့ကြတယ်၊ ယမင်းခင်
 ...သူ့ကိုမိဘတွေက ဆရာဝန်တစ်

ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ့်အခြေအနေရောက်နေတာကြောင့် ကိုယ့်
 နောက်ကိုအပြီးလိုက်မယ်လို့ပြောတယ်။ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း ကိုယ်က
 တောနယ်ဘက်ကလေ၊ တောမှာ ကိုယ်တို့စားသလို သူ့စားနိုင်လို့လား။
 နောက်ပြီး ကိုယ့်မှာက မိဘ တွေ မရှိကြတော့ဘူး။ အစ်မကြီးက ကျောင်းထား
 ပေးတာ၊ ဘွဲ့ရတာပဲ ရှိတာ၊ သူ့ရောကိုယ်ရော ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူး။ သူ့
 ကိုဖျောင်းဖျနေတာ မရပါဘူး။ ကိုယ်အလုပ်ရတဲ့အထိ သူ့ရဲ့မိဘတွေကို
 လိမ္မာပါးနပ်စွာ အချိန်ခွဲထားဖို့ပြောတာလည်း မရဘူး။ ကဲ...ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်
 ဆိုပြီး သူ့ကိုခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက ကိုယ့်နဲ့သူ့ကို ပေါင်း
 သင်းဖို့အတွက် ခွင့်မပေးခဲ့ပါဘူး။ အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးဂိတ်မှာ ကား
 ပေါ်ကို မရောက်လိုက်ရပါဘူး။ သူ့မိဘတွေက သူ့ကိုခွတ်ခေါ်သွားကြတယ်။
 နောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုလည်း သူတို့သမီးနဲ့ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဖို့ ခပ်တင်း
 တင်းပဲ ပြောသွားကြတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ်ရွာကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း
 ပြန်သွားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ အခုတော့လည်း ယမင်းခင်က လူမှန်၊ နေရာ

မှန် ရောက်နေပါပြီ။ အဲဒီဆရာဝန်နဲ့ပဲ အိမ်ထောင်ကျ
 ပြီး သားသမီးတွေရနေပြီလေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို
 ယမင်းခင်နဲ့တွဲပြီး မပြောပါနဲ့တော့။ ကိုယ်နဲ့ယမင်းခင်
 က မဆုံနိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိနေလို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
 ငြင်းခဲ့တာပဲလေ”

သူ၏ညာတာထောက်ထားမှု၊ သူ၏ရိုးဖြောင့်မှု၊
 သူ၏တည်ကြည်မှုများကို အထင်ကြီးသွားရ၏။ သို့
 သာမက သူ့ကိုချစ်သောစိတ်၊ သူ့ကိုအထင်ကြီးသော
 စိတ်တို့သည် သူမ၏ နှလုံးသားလွင်ပြင်ဝယ် ပျံ့နှံ့လျက်
 ရှိပေတော့၏။ သူမက သူ့အား ကြင်နာစွာဖြင့် ..

“အခုရော ကိုအောင် ဘာတွေလုပ်နေသလဲဟင်”

“နယ်ဘက်မှာက အလုပ်ရှားတယ်။ သူငယ်ချင်း
 တစ်ယောက်ရဲ့ ပွဲရုံမှာ စာရင်းကိုင်ဝင်လုပ်နေတာ။ ဒီမှာ
 ရှိနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အခြေအနေ စုံစမ်း
 ကြည့်တော့ မင်းရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေကောင်းတဲ့
 အကြောင်း၊ ကိုယ်ပိုင်အထည်ချုပ် စက်ရုံတွေ၊ ပြည်ပ
 က ကုန်ပစ္စည်းတွေ သိုလှောင်ရောင်းဝယ်ပြီး အလုပ်ဖြစ်
 နေတာတွေကြားရတော့ ကိုယ်အလုပ်ရဖို့ ကူညီနိုင်
 လိမ့်မယ်ထင်ပြီး နန္ဒာဆီကို ရောက်အောင်လာခဲ့တာပဲ”

သူ့ဘဝအခြေအနေကို သိလိုက်ရတော့ သူမ
 မနေနိုင်။ သူမ၏လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် အလုပ်ပေးနိုင်ရန်
 ချက်ချင်းစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရ၏။ မေတ္တာစစ် မေတ္တာ

မှန်ဟူသည် ချစ်တတ်သူများအတွက် သာဖြစ်သည်ဟု သူမ ဆင်ခြင်မိ၏။ ချစ်တတ်သူများအတွက် မည်သည့် အခက်အခဲရှိပါစေ တစ်ချိန်ချိန်တွင် မေတ္တာစစ်၏ အနှစ်အရသာကို တွေ့ကြုံရမည်မှာ မလွဲကေန်ပင် ဖြစ်သည်ဟု သူမ သုံးသပ်မိပြန်၏။ သူ၏ဘဝကို ကယ်တင်ရန်အတွက် သူမ တစ်ခဏချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အမှန်အားဖြင့် သူဆိုသော ဝဏ္ဏအောင်အား သူမသည် တက္ကသိုလ်နှစ်စကပင် တိတ်တခိုး ချစ်မိနေခဲ့၏။ အလှပန်းလေးများ ဖူးပွင့်ဝေဆာနေသည့် စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်တွင် သူသည် သူမကို မမြင်တွေ့ခဲ့။ သူတွေ့သည်ကား သူမ၏နံဘေးထိုင်ခုံမှ ယမင်းခင်ကို တွေ့ခဲ့၏။ သူမသည် ကြေကွဲသော နှလုံးသားအား ရင်မှာပိုက်လျက် လွမ်းခြင်းများစွာဖြင့် နောက်ဆုတ်၍နေခဲ့ ရ၏။ ယခုတော့ သူမသည် ကြွယ်ဝသောဥစ္စာခေများ ပိုင်ဆိုင်သည့်နည်းတူ မိမိချစ်ရသူသည် လည်း မိမိအနားတွင် ရှိနေချေပြီဟု သူမတွေးလျက် ပီတိဖြစ်လျက်ရှိချေ၏။

သူ့အကြောင်းကြားရခြင်းကြောင့် သူ့အတွက် သူမ ရင်နာရ၏။ ကြေကွဲခံစားရ၏။ အထီးကျန်ဆန်နေသောသူ့အား ချစ်ခြင်းမေတ္တာအဟုန်ဖြင့် ဖေးမလို၏။ သူနှင့် သက်ဆုံးတိုင် လက်တွဲလို၏။

အချစ်မှားသောသူ့အား အပြစ်ရှိသည်ဟု သူမ မပြောရက်။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ သူမသည် သူ့အား စတင်ချစ်မိသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ယခုတော့ သူသည် သူမနှင့် အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ အလုပ်လုပ်ရပြီဖြစ်၏။ သူမပိုင်ဆိုင်သော တိုက်ခန်းတစ်ခုတွင် လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်စေ၏။ သူ၏နက်ရှိုင်းသော အကြည့်များကြောင့် သူမ ပီတိဖြစ်ရ၏။ ထိုအကြည့်များသည် သူမအတွက် အချစ်၌ ယစ်ဖူးရမည့် ခံစားချက်အကြည့်များဖြစ်သည်ဟု သူမ ထင်မြင်ရပေ၏။

သို့ဖြင့် သူနှင့်သူမတို့ ဆုံစည်းရာ အမိတက္ကသိုလ်ကိုလည်း အတိတ်ခြေရာများနှင့်အတူ အောက်မေ့သတိတရရှိလှ၏။ ထိုစဉ်အခါက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ပထမနှစ်မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲနှင့် သူ့ကို တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေ့၌ပင် သူ၏နာမည် ဝဏ္ဏအောင်ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရပြီး စာရင်းကိုင်မေဂျာ၊ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်၏ ကင်းအဖြစ် ရွေးချယ်သတ်မှတ်ခံရသည်ကြောင့် သူမအဖို့ သူ့ကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ခဲ့၏။ သူသည် ချောမောခံညားသူဖြစ်၏။ အရပ်ထောင်မောင်း၍ ဝင့်ထည်သော ကိုယ်ကာယကြောင့် သူမအပါအဝင် ကျောင်းသူများ စိတ်ကူးယဉ်၍ ရင်ဖိုခဲ့ရ၏။ သူမ၏နှလုံးသားထဲဝယ် သူဆိုသည့်ဝဏ္ဏအောင်ကို ကမ္ဘာဦးစာတင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါ၏။ ပထမနှစ်တစ်

နှစ်လုံး တစ်ခန်းတည်း ကျောင်းအတူနေခဲ့ရ၏။ သူ၏ရွှင်ကြည်သော အကြည့်များကြောင့် သူမ ရင်ခုန်သည်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမက။ သူနှင့်သူမတို့နှစ်ဦး မေးထူးခေါ်ပြောလေးများဖြင့် ကြည်နူးခဲ့ရ၏။ စာသင်နှစ်တစ်နှစ်လုံး သူ၏မျက်လုံးများသည် သူမထံရောက်နေပြီး သူ၏သူငယ်ချင်းများကပင်.....

“ဟေ့.....နန္ဒာ၊ တို့ကျောင်းကြီးရဲ့ကင်းက မင်းကို ဣန္ဒြေမကြည့်လှချည်လားကွ၊ မင်းတော့ ကောင်းပြီးနဲ့တူတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေပြောမှပင် သူ့ကို လှည့်ကြည့်မိ၏။ သူက ပြုံးရ၏။ သူမ၏ရင်ထဲသို့ ရေခဲမြစ်လေတစ်စင်း ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွား၏။

“သူ.....သိပ်ဆိုးပါလား”ဟု ပီတိဖြစ်စွာ ညည်းတွားမိ၏။ ဒုတိယနှစ်တွင်လည်း သူ၏အကြည့်စူးစူးလေးများသည် သူမ၏ရင်ကို ငြိမ်ချမ်းစေ၏။ သူ၏အကြည့်ကို နာမလည်သော်လည်း သူမ ကျေနပ်မိ၏။

သူမတစ်ယောက် ပို၍ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရသည်က သူမတို့နေထိုင်ရာ အဆောင်သို့ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် သူနှင့် သူ၏အပေါင်းအသင်းများလာရောက်၍ အဆောင်ရှေ့မြက်ခင်းပေါ်၌ ဂီတာတီး၍ သီချင်းဖျော်ဖြေပွဲလုပ်ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ သူမသည် သူ၏သီချင်းသံကြောင့် ဝရန်တာသို့ထွက်၍ နာထောင်ဖြစ်၏။ သူသည် ဂီတာတီး၍ သီချင်းဆို၏။ သူသည် သီချင်း

များကို ကောင်းမွန်စွာ သိဆိုနိုင်သူ ဖြစ်၏။ သူဆိုသောသီချင်းများမှာ အလွမ်းဓာတ်ခံလေးများပါလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သူမသည် သူ့အတွက် နှလုံးထိခိုက်ရ၏။ ဝမ်းနည်းရ၏။ နှင်းမှုန်ဖွေးဖွေး ဆောင်းရာသီ၏ ဆူညံဦးယံကာလများတွင် သူ၏သီချင်းသံသည် သူမအား ဖမ်းစားသည့်ပမာ ရင်ခုန်လှိုက်မောခဲ့ရ၏။ ထိုနှစ်မကုန်မီ သူသည် သူမထံ ဆောက်လာ၏။ သူက မရွံ့မရဲလေသလေးဖြင့်.....

“နန္ဒာ.....ကိုယ့်ကိုကူညီပါ။ နန္ဒာကူညီမယ်လို့လည်း ကိုယ်ယုံကြည်ပါတယ်”

“ကိုအောင်ကို နန္ဒာ ဘယ်လိုကူညီရမလဲ”

သူမသည် ကိုအောင်ပြောလာသည့်စကားကို ရင်ခုန်လှိုက်မောစွာ

နားထောင်နေမိ၏။ မြားနတ်မောင်ကလေး၏ အချစ်မြားသည် သူမ၏ နှလုံးသားတည့်တည့်ကို ပစ်ခတ်တော့မည်ဟု ထင်မြင်နေခိုက် သူ၏ မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် သူမ၏အသည်းပန်းလေး နွမ်းကြေခဲ့ရ၏။

“နန္ဒာ့ရဲ့သူငယ်ချင်း ယမင်းခင်ကို စာလေးတစ်စောင်ပေးချင်လို့၊ ကူညီပါ နန္ဒာရယ်”

သူ၏စကားများသည် သူမ၏ နှလုံးသားအား တစ်စစီ ချေဖျက်နေသည် နှယ်ပင်။ သူမအသည်း တဆတ်ဆတ်တုန်သွားရ၏။ “ရက်စက်လှချည်လားရှင်” ဟုသာ စိတ်

ထဲ၌ ညည်းတွားရင်း ရင်ထဲ၌ ပင့်သက်ရှိက်ခဲ့ရ၏။ သို့ဖြင့် သူနှင့် ယမင်းခင်တို့ ချစ်သူများဖြစ်သွားကြသော်လည်း သူမဘဝကား အထီးကျန်ဆန်ခဲ့ရ၏။ သို့ဖြင့် ချစ်ခြင်းကို နားမလည်သောသူနှင့် ချစ်တတ်လေသော သူမတို့ ဘွဲ့ယူပြီးနောက် တွေ့ဆုံခြင်းမရှိခဲ့တော့ပေ။ သူမသာလျှင် ချစ်တတ်၍ သူမသာလျှင် အသည်းကွဲခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

နောက်ပိုင်းကာလများတွင် သူမသည် မိဘများ၏ ပံ့ပိုးထောက်ပံ့မှုတို့ဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ချစ်ရလေသော သူ့အား နှလုံးသားတစ်နေရာတွင် သိမ်းဆည်းလျက် စီးပွားရေးအား စူးစိုက်စွာလုပ်ကိုင်ခြင်းကြောင့် အောင်မြင်မှုများစွာရရှိခဲ့၏။ သို့ဖြင့် ဘဝ၏တိုးတက်မှုလမ်းပေါ်တွင် သူမလျှောက်လှမ်းနေခိုက် ရင်ထဲမှအချစ်တစ်ခုသည် ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာရ၏။

သူမသည် ကိုယ်ပိုင်အထည်ချုပ်စက်ရုံ ထူထောင်ထားသည်သာမက အများပိုင်ကုမ္ပဏီများတွင်လည်း ဝယ်ယူထားပေးပါ၏။ သူမ၏ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင်လည်း လယ်ယာခြံမြေများ ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ထားသည်အပြင် အဝေးပြေးကုန်တင်ကားသုံးစီးကိုလည်း ထူထောင်ထား၏။ နယ်စပ်ကုန်ပစ္စည်းများအား သယ်ဆောင်၍ သိုလှောင်ခြင်း၊ ရောင်းချခြင်းများလည်း ဆောင်ရွက်

www.burmeseclassic.com

လျက်ရှိ၏။ တုန်ကားကြီးများနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်သူ ဦးဘကောင်းအား ဦးစီးစေ၏။

သူမသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အငြိမ်မနေရပေ။ လုပ်ငန်းများပြား သည့်အလျောက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဦးဆောင်ရသည်လည်းရှိ၏။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်နေ့တွင် သူမအား တင်ပြရန် ဦးဘကောင်း သူမ၏ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်လာ၏။ ရုံးခန်းထဲတွင် တကုပ်ကုပ်ဖြင့် အလုပ်လုပ်နေသော သူ့အားတွေ့ရှိပြီး တစ်နေရာတွင် မြင်ဘူးသလိုရှိသည်ဟု စဉ်းစားမိပြီး သူ့အားငေးကြည့်နေမိ၏။ သို့သော် မမှတ်မိချေ။ ဦးဘကောင်းမှ သူ့အားစူးစိုက်ကြည့်နေသည့် အဖြစ်ကို သူမက.....

“ဦးလေး သူ့ကိုမသိလောက်ပါဘူး။ သူ့နာမည်က ဝဏ္ဏအောင် လို့ခေါ်တယ်။ နန္ဒာရဲ့ကျောင်းနေဖက်။ သူနေတဲ့ဇာတိမှာ စီးပွားရေးအဆင်မပြေလို့ နန္ဒာ့ဆီရောက်လာတာ။ သူ့ကို နန္ဒာက လောလောဆယ် စာရင်းကိုင်အဖြစ်ခန့်ထားတာ။ နောက်ဆိုရင်တော့ နန္ဒာ့ရဲ့ပီ အေပေါ့”

ဦးဘကောင်းသည် သူမရှေ့ သူ့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည့်တိုင် သံသယမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်လျက် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားနေခဲ့၏။ သို့သော် အဖြေမထွက်။ သူသည်လည်း ဦးဘကောင်း၏ မျက်လုံးအကြည့်ကို မကြိုက်၍ သတိထားဆက်ဆံခဲ့၏။ ယင်းနောက် သူ

သည် ဆက်လက်၍ စာရင်းဇယားများအား တွက်ချက်၍နေလိုက်၏။

ဦးဘကောင်းက လုပ်ငန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ သူမအား အသေးစိတ် တင်ပြနေခဲ့၏။ သူမကမူ.....

“နန္ဒာ့ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ဦးလေး ဆက်လုပ်ပါ။ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ အဖုအထစ်ရှိရင် နန္ဒာ့ကို ဘယ်နေရာရောက်ရောက်အကြောင်း ကြားပါ။ နန္ဒာ့လိုက်ဖြေရှင်းပါ့မယ်”

“နန္ဒာ့ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဦးလေးတို့လည်း ဆက်လုပ်မှာပါ။ ခက်တာက လမ်းကြောင်းတွေက အရင်ကနဲ့မတူဘူး။ အထူးသဖြင့် ဦးလေးတို့ကားတွေကို တခြားကားတွေထက်ပိုပြီး အသေးစိတ်ရှာကြတယ်။ ဒါကြောင့် ခွင့်ပြုတဲ့ပစ္စည်းပဲ တင်လာခဲ့ရတာများနေတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့အိုင်မှာ ဦးလေးတို့ လျှပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားရမှာပဲ”

ဦးဘကောင်းသည် သူမနှင့် အတန်ကြာစကားပြောနေပြီးနောက် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့၏။ ဦးဘကောင်းမရှိသည့်အခါတွင် ဝဏ္ဏအောင်က သူမအနားကပ်၍.....

“နန္ဒာ မင်းရဲ့လုပ်ငန်းတွေက တော့ အံ့ဩဘာနန်း တိုးတက်တာ မြန်တာပဲ။ ရှေးရှေးကပြုခဲ့တဲ့ကံတွေ အခုအကျိုးပေးပြီနဲ့တူတယ်။ လုပ်ငန်းတွေအတွက် ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ငွေတွေကလည်း နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ။ မိဘတွေဆီက ရရှိတဲ့ အမွေအနှစ်တွေနဲ့ ရင်းခွဲတာလား”

သူမသည် အသံလွင်လွင်လေးဖြင့် ရယ်လိုက်ပြီးနောက်.....

“ကိုအောင် ဘယ်လိုထင်လို့လဲရှင့်၊ ကိုအောင်ထင်တဲ့အတိုင်း မိဘတွေဆီကရတဲ့ အမွေအနှစ်လည်း ပါတာပေါ့။ လုပ်ငန်းတွေက ရတဲ့အမြတ်ရယ်၊ ပုဂ္ဂလိကဘဏ်တွေဆီက အတိုးနည်းနဲ့ရတဲ့ငွေကြေးရယ် စုပေါင်းပြီး ထပ်ထည့်ရင်း ထပ်ထည့်ရင်း အမြတ်တွေ ထွက်လာတာပဲ။ နိုင်ငံတော်ကိုလည်း လုပ်ငန်းအလိုက် အမြတ်ခွန်တွေကိုလည်း သွင်းခဲ့တယ်လေ။ အခုလေ နန္ဒာ့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာ ကိုအောင်တစ်ယောက် ထပ်တိုးလာတော့ ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်တစ်ယောက် ရတာပဲလို့လည်း နန္ဒာ့သဘောပိုက်မိတယ်။ ကိုအောင် သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေဖို့ ကားတစ်စီးစီစဉ်ထားတယ်။ အဲဒီကားက ကိုအောင်ကို နန္ဒာ့လက်ဆောင်ပေးတာပေါ့”

“ဟာ....မဟုတ်တာဘဲ နန္ဒာ့ရယ်၊ ကိုအောင်အတွက် မလိုပါဘူး။ ဘယ်မှသွားဖို့လည်း မရှိဘူး လေမပေးပါနဲ့”

“မရပါဘူး။ နန္ဒာ့က ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကို ပေးရကျေနပ်တယ် ကိုအောင်”

သူမကပင် ဆက်လက်၍.....

“နန္ဒာ့ စီးပွားရေး အလုပ်အမြန် တက်လာတာက အရာမှန်ကို သမားရိုးကျ မသွားခဲ့လို့ဆိုရင်လည်း မှန်တယ်လို့ ဆိုရမှာ။ တချို့ခွင့်ပြုတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး

အခွန်ဆောင်ပြီး နယ်စပ်ကတင်
 သွင်းခွင့်ရပေမယ့် တချို့က ခွင့်မပြု။
 တရားမဝင်တဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေရှိ
 တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ခွင့်ပြုတဲ့
 ကုန်ပစ္စည်းတွေနဲ့ရောပြီး တင်သွင်း
 ရတယ်။ ဒါကြောင့် နန္ဒာ စီးပွား
 ဆက်မြန်ခဲ့တာပေါ့။ နိုင်ငံတော်ကို
 ဝေမခန့်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ
 ပေမဲ့ စားသုံးတဲ့လူတွေကလည်း ဒါ
 တွေပဲတောင်းဆိုတော့ ကြားညှပ်ရ
 တာပေါ့ ကိုအောင်၊ ဒီလိုစီးပွားတိုး
 ဆက်လိုတာကလည်း တစ်ချိန်ချိန်
 မှာ နန္ဒာချစ်ရတဲ့သူ နန္ဒာဆီ ပြန်
 ရောက်လာခဲ့ရင် နန္ဒာတို့ဘဝအဆင်
 သင့်ဖြစ်အောင်လို့ပါ။ နောက်ပြီး
 နန္ဒာလေ တစ်ယောက်တည်းအထီး
 ကျန်မဆန်ချင်တော့လို့ပါ ကိုအောင်
 ရယ်”

“နန္ဒာပြောတာ ကိုယ်နား
 မလည်ဘူး။ နန္ဒာ ဘာပြောချင်တာ
 လဲ”

သူမသည် မဝံ့မရဲ ခပ်ရှက်
 ချက်ဖြင့် ရိုးသားပွင့်လင်းရတော့၏။

“ကိုအောင်ရယ် မြင်းကမလှုပ်
 ခဲ့ကလှုပ်၊ ယုန်ကမတိုး ပိုက်ကတိုး
 ဆိုတဲ့ စကားအလင်္ကာတွေကို မသိ
 လို့လားရှင်ရယ်”

သူမ၏အပြောကြောင့် သူ
 သည် ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြစ်သွားရ၏။ သူနှင့်
 သူမအကြား၌ တစ်ကမ္ဘာခန့်ကြာ
 သည်ဟု ထင်ရ၏။ ယင်းနောက် သူ
 ၏နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသော
 စကားကြောင့် သူမ ရှက်ပြုံး ပြုံး
 သွားရ၏။

“ကိုယ် သိပါတယ် နန္ဒာ၊

အချိန်ဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုက ကိုယ်နဲ့
 မင်းကို ပြည့်စုံတဲ့အဖြေတစ်ခုပေး
 နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်”

သည်ကနေ သူမတစ်ယောက်
 တည်း ရုံးခန်းထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေ
 ၏။ သူမ၏ကုမ္ပဏီရုံးရှိရာသို့ ကား
 များဖြင့် ရဲအရာရှိများ၊ အစားအစာ
 နှင့် ဆေးဝါးကွပ်ကဲရေးအရာရှိများ၊
 မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် အဖွဲ့ဝင်
 များ ရောက်ရှိလာ၏။ ဝရမ်းအရ
 ဥပဒေမဲ့ ကုန်ပစ္စည်းများအား ဝင်
 ရောက်ရှာဖွေ သိမ်းဆည်းခဲ့ကြ၏။
 သူမမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ ခြေ
 မကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သော်
 လည်း ဣန္ဒြေမပျက်ခဲ့ပါပေ။ ထိုစဉ်
 အတွင်း ဦးဘကောင်းနှင့်အဖွဲ့ နေ
 ထိုင်သည့် သူမပိုင်တိုက်ခန်းမှ စိတ်
 ကြွေးသွပ်ဆေးပြား တစ်သိန်းခန့်
 တွေ့ရှိခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူမ
 ပိုင်တိုက်ခန်း၌ တွေ့ရှိရခြင်းကြောင့်
 သူမအနေဖြင့် မသိရှိရသော်လည်း
 အထူးတုန်လှုပ်သွားရ၏။ သူမ၏
 ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးဘကောင်းနှင့်
 အပေါင်းပါတို့၏လုပ်ရပ်သည် သူမ
 အား နောက်ကျောမှ ဓားဖြင့်ထိုး
 ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ဦးလေးဖြစ်သူ
 အား မကျေမနပ်ဖြစ်ရ၏။

လူသားမျိုးနွယ်တစ်ခုလုံး မျိုး
 တုံးစေမည့် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်ပတ်
 သက်၍ သူမကဲ့သို့သော လုပ်ငန်း
 ရှင်ကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် လုံးဝ

သူမ အံ့ဩရ၏။
 အထိတ်တလန့်၊
 ဖြစ်ရ၏။
 မည်သို့မျှ
 မျှော်လင့်မှုထား၊
 အိပ်မက်များလား
 ထင်မှတ်ရ၏။
 သူသည်
 ရဲယူနီဖောင်းဖြင့်
 ကြည့်၍
 ကောင်းလှပါ၏။
 သူကား ...

ရှောင်ရှားခဲ့ပါ၏။ ဥပဒေနှင့်မလွတ်ကင်းသော ထိုစိတ်ကြွဆေးများ သယ်ယူရောင်းချခြင်းများအား လုံးဝမလုပ်ခဲ့။ ယခုကဲ့သို့ မိမိ၏လုပ်ငန်းနယ်ပယ်၌ စိတ်ကြွဆေးများ တွေ့ရှိခြင်းသည် မြေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်ပါ၏။ တစ်ခုသာ ပြောစရာရှိ၏။ အစားအစာနှင့် ဆေးဝါးကွပ်ကဲမှု၏ပြင်ပမှ တရားဝင်ခွင့်ပြုချက်မရှိသော စားကုန်သောက်ကုန်နှင့် ယမကာတချို့အား သယ်ဆောင်ဖြန့်ဖြူးသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးမဟုတ်သော တခြားကုန်ပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍ သူမ ဖြေရှင်းရပါလိမ့်မည်။ စိတ်ကြွဆေးများနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးဘကောင်းနှင့် ပါဝင်ပတ်သက်သူများအား ဖမ်းဆီးထားပြီးဖြစ်၏။ ဦးဘကောင်းမှလည်း စိတ်ကြွဆေးရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုအား သူမလုံးဝမသိပါကြောင်းနှင့် ပါဝင်ပတ်သက်မှုမရှိကြောင်း ဖြောင့်ချက်ပေးပြီးဖြစ်၏။ ရဲအရာရှိကြီးများက သူမစိတ်ချမ်းသာစေရန် ပြောကြားခြင်းကြောင့် သူမ စိတ်အေးရသည်မှန်သော်လည်း သူမဘေးတွင် အရေးကြုံလျှင် ရှိရမည့်သူတစ်ယောက်ရှိမနေခြင်းကြောင့် သူမ ဘဝင်မကျဖြစ်ရ၏။ ရဲအရာရှိကြီးတစ်ဦးက သူမအား.....

“ဒေါ်စုနန္ဒာ၊ ဟောဟိုမှာလာနေတဲ့ ရဲအရာရှိကို ကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်သူများလဲဆိုတာ”

သူမသည် ရဲအရာရှိကြီး လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူမ အံ့သြရ၏။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရ၏။ မည်သို့မျှ မျှော်လင့်မထားအိပ်မက်များလား ထင်မှတ်ရ၏။ သူသည် ရဲယူနီဖောင်းဖြင့် ကြည့်၍ ကောင်းလှပါ၏။ သူကား ရဲအရာရှိဒုရဲမှူး ဝဏ္ဏအောင်။

“ရှင်....ကို....ကိုအောင်”

သူမအနားသို့ သူရောက်လာ၏။ သူ၏မျက်နှာသည် တည်ကြည်နေ၏။

“ကိုယ့်ကို ရဲအရာရှိမှန်းသိလို့ စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်သွားပြီလားနန္ဒာ၊ နန္ဒာ့ကို လုပ်ငန်းသဘောအရ မုသာဝါဒ သုံးလိုက်ရတာကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ။ နန္ဒာ့ဆီကို ကိုယ်အသွင်ပြောင်းပြီး ရောက်လာတာဟာ နန္ဒာ့ရဲ့စီးပွားရေးကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နန္ဒာ့ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ကွက်ထဲမှာ မူးယစ်ဆေးဝါး စိတ်ကြွဆေး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု ပါဝင်နေတယ်လို့ ကောလာဟလ ထွက်နေတာကို အမှန်တရားပေါ်ပေါက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရတာပါ။ စိတ်ကြွဆေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နန္ဒာ့ကို ကိုယ်တောင် သံသယဖြစ်မိပါသေးတယ်။ အခုတော့ အကုန်ရှင်းသွားပါပြီ။ မူးယစ်ဆေး၊ စိတ်ကြွဆေး ရောင်းဝယ်သူကိုလည်း လက်ရဖမ်းဆီးမိနေပါပြီ။

သူမသည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့်...

“စိတ်ကြွဆေး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသူဟာ နန္ဒာ့ရဲ့ဦးလေးဆိုတာ ဟောဒီအရာရှိကြီးတွေပြောလို့ သိရပြီးပါပြီ”

“ဦးလေး ဦးဘကောင်းဆိုတာ

ထစ်ချိန်တုန်းက ဘိန်းမှုနဲ့ ရှောင်
 ခြင်းနေတဲ့ တရားခံတစ်ဦးပါ။ ပြစ်
 ချက်ဟောင်းရှိပါတယ်။ နန္ဒာရဲ့နယ်
 စပ်ကုန်ပစ္စည်းတွေ သယ်ဆောင်ပေး
 ခင်း နန္ဒာရဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ
 ကို အကာအကွယ်ယူပြီး နယ်စပ်က
 နေ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ စိတ်ကြွဆေး
 တွေကို တရားမဝင်သယ်ဆောင်ပြီး
 ဖြန့်ဖြူးနေတာ။ ဒီပြဿနာနဲ့ပတ်
 သက်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းနိုင်ဖို့
 နန္ဒာ့ဆီကို ဝင်လာခဲ့ရတာ။ ဒီ
 အတွက် ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ။
 ကိုယ်က မူးယစ်အထူးတာဝန်နဲ့ နန္ဒာ
 ဆီရောက်လာတာ အထူးတောင်း
 နေပါတယ်။ စိတ်ကြွဆေးနဲ့ပတ်

သက်ပြီး နန္ဒာဘာမှမသိရှိကြောင်း
 ဦးဘကောင်းက ဝန်ခံထွက်ဆိုပြီးပါ
 ပြီ။ ဒါပေမဲ့ နယ်စပ်ကနေတစ်ဆင့်
 ပြည်ပက အခွန်မဲ့သယ်ဆောင်လာ
 တဲ့ ကုန်ပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး
 အနည်းအကျဉ်း နန္ဒာဖြေရှင်းရလိမ့်
 မယ်”

သူ၏ပြောစကားကြောင့် သူမ
 ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ရ၏။ ဝမ်းနည်း
 ရခြင်းမှာ မိမိမလုပ်ခဲ့သော မူးယစ်
 ဆေးဝါးရောင်းဝယ်မှု ကောလာ
 ဗာလကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်း
 ခဲ့ရသည့်အတွက်ဖြစ်ပြီး ဝမ်းသာရ
 ခြင်းမှာ မိမိချစ်မြတ်နိုးသောသူသည်
 ဥပဒေဘက်တော်သား ရဲအရာရှိဖြစ်

နေခြင်းကြောင့်ပင်။ မည်သို့ဖြစ်စေ
 သူမသည် သူ့အတွက် ဝမ်းသာရ
 ခြင်းမှာ အဓိကဖြစ်ပါ၏။ သူ၏
 စကားကြောင့် စွမ်းအားသစ်များနှင့်
 အတူ ပို၍ပို၍ ကြည်နူးဝမ်းသာရ
 ခြင်းကား အမှန်ပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

“နန္ဒာရယ် အခုထိ ကိုယ်တစ်
 ယောက်တည်းပါကွာ၊ နန္ဒာရဲ့ကိစ္စ
 အဝဝ ဖြေရှင်းပြီးတာနဲ့ ကိုယ်လေ
 နန္ဒာ့ဆီကို ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်။
 အဲဒီအခါကျ နန္ဒာ ကိုယ့်ကို လက်
 ခံလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မျှော်လင့်နေပါ
 တယ်”

မောင်သာမန်(ဇီးကန်း)

★ သားသမီးကိစ္စမှန်သမျှ စိတ်ချမ်းသာစေရမည် ★

- ◆ သားသမီးတို့ မိဘ/အုပ်ထိန်းသူ/ဆရာသမားတို့ရဲ့ ပြောစကားနားထောင်ပြီး လိမ္မာကျိုးနွံ ယဉ်ကျေးသူ အမြန်ဆုံးဖြစ်လာစေ
 လိုသလား။
- ◆ အပေါင်းအသင်းများ/အပျော်အပါးမတ်၊ အသောက်အစား စွဲလမ်းနေတဲ့ သားသမီးတို့ အဲဒါတွေနဲ့ အမြန်ဆုံး ထင်းဆေးငြိတ်
 ထောက်သွားစေလိုပါသလား။
- ◆ မိဘသဘောမတူနိုင်သူတို့မှ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေတဲ့ သားသမီးတို့ စွဲလမ်းခြင်းတွေ ငြိတ်/အသက်အတွယ်ငြိတ်သွားအောင်
 လုပ်ချင်သလား။

ဆရာဦးခိုင်အောင် (ပိဋကတ်) (ပုဂံ၊ ဟောပြောပေးခန်း)
 တိုက်(၄၈)B-1 (ပြည်ထောင်)၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာထပ်၊ (၄၁)ရပ်ကွက်၊ ဦးပိစာရမ်း၊ ခြောက်လှည့်နယ်
 ☎ - ၀၉-၇၃၁၄၇၀၂၄၊ ၀၉-၅၀၉၃၅၉၁။

ပေါင်ပေါင်ပွင့်

(ညောင်လေးပင်)

မေတ္တာနောင်ကြိုးတစ်မျှင်

www.burmeseclassic.com

စခန်းရှိလူတချို့ ဆူဆူညံညံ ပြောသံများကြောင့် ကျွန်တော်အိပ် ရာမှန်းကာ ထထိုင်လိုက်သည်။ ငှက် ဖျားရောဂါသက်သာသွားသော်လည်း လူမှာ အားနည်းပြီး ခေါင်းမှာမရှင်း မလင်းဖြစ်နေ၏။

“ကိုမောင် နိုးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလှိုင်”

ကိုတင်လှိုင်က ဘကြီးဦးဝင်း၊ ဦးတင်တို့နှင့် ရေခွေးကြမ်းသောက် ရာမှမေးသဖြင့် ကျွန်တော်က ဖြေ လိုက်သည်။

“မောင်ရင့်အခြေအနေ ဘယ် လိုနေသေးလဲ”

“အဖျားမရှိပေမယ့် ခေါင်းမူး နေသေးတယ် ကိုလှိုင်”

“အေး.....အေး၊ ငှက်ဖျားက ဒီလိုပါပဲကွာ၊ အဖျားပြတ်လို့ အအိပ် အစားမှန်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ဇော်ထွန်းပစ်လာတဲ့ ရစ်သားနဲ့ ဆန် ပြုတ်ပြုတ်ပေးထားတယ်၊ ငရုတ် ကောင်းမှုန့်ခတ်ထားတဲ့အတွက် သောက်ရင် ခံတွင်းတွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ဇော်ထွန်းရေ.....မင်းဆရာကြီးကို ဆန်ပြုတ်လေး ထည့်ပေးလိုက်ပါ ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလှိုင်”

ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်ပြီး ရဲ ဘော်ဇော်ထွန်းထည့်ပေးသော ရစ် သားဆန်ပြုတ်ပူပူလေးကို သောက် နေစဉ် သဲဖြူချောင်းတစ်ဖက် တော တန်းဆီမှ သားကောင်ထမ်းလျက် ပြန်လာသည့် မုဆိုးကျော်သန်းအား မောင်ကြီးက သွားကြိုသည်။

မကြာမီ မုဆိုးကျော်သန်းနှင့်

မောင်ကြီးတို့ တဲသို့ပြန်ရောက်လာ ၏။ ကိုကျော်သန်းက ကျည်ရှင်း ထားသော သေနတ်အား ကျွန်တော့် ကိုလှမ်းပေးသဖြင့်ယူလိုက်၏။ မုဆိုး ကျော်သန်း တဲထဲဝင်ထိုင်စဉ် မောင် ကြီးက ပခုံးပေါ်မှ ဝက်ဝံပေါက်လေး ကို တဲရှေ့မြေပေါ်သို့ချသည်။ ဝံ ပေါက်လေးမှာ အမွှေးကနက်နက်၊ လည်ပင်းအောက်နားတွင် အဖြူ ရောင်လခြမ်းလေးပါ၏။ သေနတ် ဒဏ်ရာကြောင့် မျက်စိပွင့်၊ သွားဖြဲ ကာ မချိမဆုံသေနေသည်။

“ကျော်သန်း”

“ဘာလဲကွ ကရင်ကြီး”

ကရင်ကြီး ဖထီးစောသိန်းမြင့် ခေါ်၍ ကိုကျော်သန်းက ရေခွေး ကြမ်းခွက်ကိုချကာ ပြန်မေးသည်။

“ဝက်ဝံရအောင်ပစ်လာတာ မင်းလက်တယ်ဆိုးလို့တုန်းက ကျော် သန်းရ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်နေရာက ပစ်လာ တယ်ဆိုတာ ငါတို့သိအောင် ပြော စမ်းပါဦး ယောက်ဖရာ”

“ဒီလိုကွ ကရင်ကြီး၊ ငါ့ကို

ဆရာကြီးက သေနတ်ပေးတာနဲ့ ငါ လည်း စောစောထပြီး မိုးမခတောင် ဘက်ကို တန်းလျှောက်ထွက်ခဲ့တာ၊ တောပစ်ချင်တဲ့စိတ် စောနေလို့လား မသိပါဘူးကွာ၊ အင်ကြင်းကုန်း ရောက်မှ မိုးလင်းတော့တယ်၊ အဲဒီ အချိန် တောရိပ်တောင်ရိပ်တွေနဲ့ မြူ တွေဆိုင်းပြီး မှိုင်းနေတယ်လေ၊ မြင် ကွင်း သိပ်မရှင်းသေးဘူး၊ တောင် ကြောပေါ်ကအဆင်း လျှိုတစ်ဖက် တောင်စောင်းမှာရှိတဲ့ တောငှက်ပျော အုပ်ထဲက အသံတွေကြားပါရော

“ကျောက်နဂါး” စခန်းသို့ ကျွန် တော်ရောက်ခိုက် တောပစ်ရင်းရခဲ ညည့် ငှက်ဖျားရောဂါအခံက အဖျား ပြန်တက်၍ ကလိုရိုကွီးဆေးသောက် ပြီး နားနေရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အတူပါလာသော ကိုတင်လှိုင်၊ ရဲ ဘော်ဇော်ထွန်းနှင့် စခန်းဝေတို့မှာ မုဆိုးဝါသနာပါသော်လည်း စခန်း ညီညီ ကြက်ငှက်ပစ်ရုံ အပျော်တမ်း မုဆိုးများဖြစ်သဖြင့် စခန်းတဲမှ ဒေသ မိလမ်းပြ မုဆိုးကျော်သန်းအား ဆောလည်ရန် ကျွန်တော်၏ ဒေသမ ဝတ္ထု မဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ်ကိုပေးလိုက်၏။

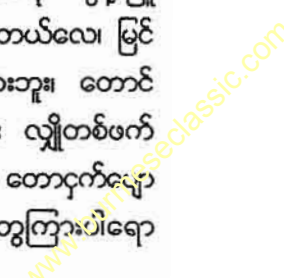
နံနက်ပိုင်း ၉ နာရီအချိန်.....

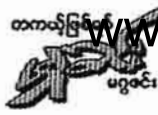
“ကျော်သန်းပြန်လာပြီ”

“သားကောင်ရလာတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ မောင်ကြီး

သွားကြိုလိုက်ဦးကွာ”

လား။ ဝက်ဝံသားပေါက်မြင်တာနဲ့ အမေကြီးကို လှည့်ပတ်ချောင်းနေ တုန်း လျှိုထဲ ဝက်ဝံမကြီး ခုန်ဆင်း သွားတာ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ သားပေါက်ကို အလွတ်မခံဘဲ ငါပစ်ခဲ့တာ သူငယ်ချင်း”

မုဆိုးကျော်သန်းက ဝက်ဝံပေါက်လေး ပစ်လာသည့်အကြောင်းကို ဖထီးစောသိန်းမြင့်အား ပြန်ပြောသည်တွင် စခန်းရှိတဲ့များမှလူများပါ ဝိုင်း၍နားထောင်နေကြသည်။

ကိုကျော်သန်းစကားကိုအခြားသူများက စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်က ဝင်မပြောဘဲ မသိသလိုနေသည်။ မုဆိုးစည်းအရ ကျွန်တော်ဆိုလျှင် ဘေးတိုက်သားပေါက်အရွယ် ဝံပေါက်ငယ်ကို ပစ်မည်မဟုတ်။ ကိုကျော်သန်းပစ်ပြီးမှ ကျွန်တော်ပြောလည်း အကြောင်းမထူး၍ မပြောခြင်းဖြစ်သည်။

စခန်းမှလူများ အသားငတ်သည်မှာကြာပြီ။ ဝံသေကောင်ကို အရေဆုပ်သူဆုပ်လျက် ခုတ်ထစ်ချက်ပြုတ်၏။ အသားဟင်းကျက်လျှင် အရက်နှင့်အမြည်းလုပ်ကာ အားရပါးရ စားသောက်ကြတော့သည်။

ရိုးမတောမှာ ညမောင်လာသည်နှင့် အေးစိန်လျက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လရောင်မရှိ၊ မှုန်ဖျူဖျူ ကြယ်ရောင်ဖြင့် သဲဖြူချောင်း၏ သဲသောင်လွလွကို မအိပ်မိ တဲပေါ်က

ကျွန်တော် ခပ်ရေးရေး လှမ်းမြင်ရ၏။

နွေညဉ့် လေသင့်တိုင်း တဲခေါင်းရင်း ညောင်ပင်ကြီးဆီမှ ရွက်ဟောင်းညှာကြွေကျသံ တဖျောဖျောကို အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်ဖြင့် ကျွန်တော်ကြားရသည်။ စခန်းတဲမှ လူများမှာ အလုပ်ပန်း၍ အိပ်မောကျဆဲ။ အိပ်ကောင်းဆဲပင်။

ညဉ့်နက်လျှင်

“ဝု.....အု.....အု”

“ဝု.....ဝု.....ဝု”

“အူ.....ဂူး”

သဲဖြူချောင်းတစ်ဖက် တောနက်ဆီမှ အမဲလိုက်ရင်း အော်လိုက်သော တောခွေးများ၏အသံများ ပေါ်လာသည်။ လိုက်ခွေး၊ ပန်းခွေးများဖြင့် အုပ်ဖွဲ့ကာ တောလည်တတ်သဖြင့် တောခွေးများက သားကောင်ကြီးများကိုပင် အလွတ်မပေး။ ကိုက်ဖြတ်စားသောက်တတ်၍ ကျားနှင့် ကျားသစ်ကဲ့သို့ ကြောက်စရာ သတ္တဝါမျိုးဖြစ်သည်။

စခန်းတစ်ဝိုက်၌ လင်ကောင်ပိုး ခေါ် ငှက်တစ်ကောင်က အသံဆိုးဆိုးနှင့် လှည့်ပတ်ထိုးလျက်ရှိသည်။ ဤငှက်ထိုးသော် မကောင်းသောအတိတ်ကောက်ကာ တောကလူများ ကြောက်လန့်ကြသည်။ (အထက်အညာဒေသ၌ ဤငှက်ကို တချို့က ငှက်သူတော်ဟုခေါ်ကြသည်။)

ထိုအချိန်

“ရရား.....”

“ဂူး.....ဂူး.....ဂူး”

ရိုင်ဖယ်သေနတ်မှာ အမှောင်ထဲတွင် မှန်းဆပစ်ဖို့မလွယ်။ ထိဖို့ခက်ခဲ၏။ နှစ်လုံးပြူးဆိုလျှင် ခဲလုံးများများဖြင့် ပစ်ရသောသေနတ်မို့ အကွာအဝေးလိုက်ကာ စကောဝိုင်းနယ် သွားသော ကျည်ဆန်များထဲမှ တစ်လုံးမစွဲ တစ်လုံးစွဲနိုင်၏။ သားကောင်အား လျှပ်တစ်ပြက် တန်းထိုးပစ်၍ရသည်

...

“ဂရား.....”

သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ဝမ်းခေါင်းသံဖြင့် အော်လိုက်သည့် အသံကြီးမှာ ညဉ့်ယံကိုဖောက်လျက် ပေါ်လာသည်။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအသံ ကြီးကြောင့် ကျွန်တော်လန့်နိုးသွား သည်။ မုဆိုးအလေ့အကျင့်အတိုင်း အိပ်ရာဘေးက မဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ်ကို ရုတ်တရက်ဆွဲယူပြီး အသာငြိမ်၍ နားထောင်သည်။

“ဆရာကြီး”

“ဗျာ.....ကိုကျော်သန်း၊ ကျွန် တော် နိုးနေတယ်”

“အသံနက်ကြီး ကြားလား ဆရာကြီး”

“ကြားတယ် ကိုကျော်သန်း၊ ဒါ သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ရန်လိုတဲ့အော်သံဗျ။ အကြောင်း တော့ရှိမယ်”

ကိုကျော်သန်းမေးသည်ကို ကျွန်တော်က တိုးတိုးပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ချောင်း ဟိုဘက် တောတန်းလောက်ကဖြစ် နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ကိုကျော်သန်း စခန်းကလူ တွေကို လိုက်နိုးဗျာ၊ အရေးကြီး တယ်၊ သားကောင်ထိုးတဲ့ ဂိုက်တွေ၊ စူးတွေလည်း ပါပစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

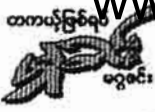
ကျွန်တော်က အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြီးနောက် စခန်းမှလူများကို နှိုးရန် ကိုကျော်သန်းအားပြောကာ သေနတ်ကိုဆွဲ၍ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့၏။ လူမှာ အားနည်းနေသဖြင့် ခေါင်းက

မူးဝေနေသော်လည်း အန္တရာယ်ရှိ သဖြင့် ချောင်းအထက် မြင်ကွင်း အကောင်းဆုံး ကုန်းကမူနေရာတွင် နေရာယူထိုင်သည်။ သေနတ် မောင်းတင်လိုက်၏။ ကောင်းကင်၌ မိုးသားကင်းနေသည်။ ကြယ်ရောင် စုံမြင်ရခိုက် လေအေးများ တိုက် ခတ်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မုဆိုး အဖွဲ့ တောပစ်သွားတိုင်း သား ကောင်မျိုးစုံရရန် လူစေ့တက်စေ့ သေနတ်စုံပါတတ်သည်။ တောထဲ ရောက်သော် တချို့က စည်းမထား ဘဲ တွေကရာပစ်ကြသည်။ ကို ကျော်သန်းက တောပစ်ရန် လာခေါ် ခြင်းကြောင့် အားချင်းစီစဉ်၍ လိုက် ခဲ့ရသည်။ မီးကမပါ၊ လူကမစုံ။ လက်နက်မှာ ကျွန်တော်ကိုင်သည့် မဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ်နှင့် ကြက်ငှက်ပစ်ရန် လိုလိုမည်မည် ပွိုင့်တူးတူး ရိုင်ဖယ် တစ်လက်ကို ယူခဲ့သည်။

ညအချိန် ဆိုဒ်ဖြင့်ချိန်တွယ် ပစ်ရသည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်မှာ အမှောင်ထဲတွင် မှန်းဆပစ်ဖို့မလွယ်။ ထိဖို့ခက်ခဲ၏။ နှစ်လုံးပြုဆိုလျှင် ခဲ လုံးများများဖြင့် ပစ်ရသောသေနတ် မို့ အကွာအဝေးလိုက်ကာ စကော ပိုင်းနယ်သွားသော ကျည်ဆန်များ ထဲမှ တစ်လုံးမရွဲ တစ်လုံးခွဲနိုင်၏။ သားကောင်အား လျှပ်တစ်ပြက် တန်းထိုးပစ်၍ရသည်။ ပစ်ခတ်ရာ တွင် အားသာချက်ရှိသော လက် နက်က ပါမလာ။

ကျွန်တော်မျက်နှာမူရာ ချောင်း တစ်ဖက်ကမ်း သဲလောင်စပ်သို့

အမှောင်တွင်းမှ သတိထားပြီးကြည့်စဉ် မုဆိုးကျော်သန်းနှင့် စခန်းရှိတဲ့ ကလူများ သားကောင်ထိုးသည်ကို ကိုက်၊ တစ်လုံးထိုးစူးများကို ပြီးကျွန်တော့်နားကို ရောက်လာသည်။ ကိုကျော်သန်းအား လှူဖြန့်ကာ နေရာယူဖို့ တီးတိုးပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အသင့်စောင့်စားနေခိုက်.....

“ဂါး.....ဂရား”

“ဂူး.....ဂူး.....ဂူး”

“အူး.....ဂူး.....ဂရား”

သားကောင်ကြီး၏ အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်သံက နောက်တစ်ကြိမ်ပေါ်လာသည်။ အသံက ချောင်းအလယ် သောင်ထဲမှဖြစ်သည်။

“အသံနီးလာပြီ သတိထားကြဟေ့”

ကိုကျော်သန်းက သူ့လူများကို လှမ်းပြောသည်။

“တောထဲမှာနေလာတာကြာပြီ၊ တစ်ခါမှ ဒီလိုအသံမျိုး မကြားမိဘူး၊ ကြောက်စရာအသံကြီးပဲဗျ”

ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်ဘေးမှ ကိုမာက ကြောက်စိတ်ကြောင့် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပြောသည်။

“ကိုမာ မကြောက်နဲ့၊ သားကောင်မတွေ့ရင်တောင် တွေ့အောင်ရှာပစ်တဲ့ မုဆိုးတွေပဲဗျာ၊ လာပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လက်နက်တွေရှိတယ်၊ လာတာနဲ့ ကျွန်တော်ပစ်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကိုတွေ့သာ အသင့်ရှိပါစေ”

ကျွန်တော်က ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်တင်းပြီး အားပေးစကားပြောသော်

လည်း ကိုယ်တိုင်မှာ ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် မချီသွားဖြင့် အားအင်ချည့်နဲ့နေသည်။ သားကောင်က ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ သူတင်ကိုယ်တင်တွေ့လျှင်မလွယ်။ အန္တရာယ်ကြီး၏။ အထိုင်မှစောင့်ပစ်ရမည်မို့ တော်သေးသည်။ သို့သော် မပိုင်။

ညပစ်မုဆိုးဖြစ်သဖြင့် အမှောင်ထဲ၌ ကျင့်သားရသည်နှင့် မြင်ကွင်းအား ဝိုးတဝါးတွေ့ရသည်။ ချောင်းတစ်ဖက် သဲသောင်ပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ မည်းမည်းသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် လာနေသည်ကို ကြယ်ရောင်တွင် မသဲမကွဲမြင်ရ၏။

“ဆရာကြီး”

“ပြောလေ ဇော်ထွန်း”

ကျွန်တော့်ဘေးမှ ပွိုင့်တူးတူး ရှိုင်ဖယ်ကိုင်ထားသော ရဲဘော်ဇော်ထွန်းကခေါ်၍ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟိုမှာလာနေတာ သားကောင်ကြီးပဲ၊ မြင်လား ဆရာကြီး”

“မြင်တယ် ဇော်ထွန်း၊ အားလုံးသတိထားကြ၊ လာနေပြီ”

ကျွန်တော်ကစပြီး တစ်ဦးကို တစ်ဦး လက်တို့ကာ သတိပေးပြီး နောက် သေနတ်မောင်း၏ လုံခြုံမှုခလုတ်အား တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

သတ္တဝါကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည်။

“ကိုက် ၁၀၀ မှ ကိုက် ၅၀ အကွာ”

“၂၅ ကိုက်သို့အဝင်”

သတ်ကွင်းအတွင်းစည်းထဲသို့ သားကောင်ကြီးရောက်သည်နှင့် သေနတ်ကို ချိန်မနေတော့ဘဲ

အမှောင်တွင်း၌ လျှပ်တစ်ပြက် ထိုးပစ် ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်း.....”

“ရွှီး.....”

“ဂရား.....”

မဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ်ကျည်ပေါက်ကွဲသံ၊ ကျည်ထောက်မြည်သံနှင့်အတူ သားကောင်ကြီးမှာ ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည့် သေနတ်သံကြောင့် ထရပ်လျက် ဆိုးဝါးသော အသံကြီးဖြင့်အော်သည်။

“ဖြောင်း.....ဖြောင်း”

“အူး.....ဂူး.....ဂရား”

“ဘုတ်.....ဘုတ်.....ဘုတ်”

ကျွန်တော်က လိုအပ်လျှင် ထပ်ဆင့်ပစ်နိုင်ရန်အတွက် ကျည်ထုတ်ကျည်ထိုးကို အမြန်လုပ်ခိုက်တွင် သတ္တဝါကြီးမှာ သေနတ်သံကြောင့် ချောက်ချက်ချားချားအော်၍ နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ပြေးသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိုးရိမ်ထားသမျှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ မုဆိုးကျော်သန်းတဲသို့ပြန်ခဲ့သည်။

“ကဲ.....အိပ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇော်ထွန်း ရေခွေးကြမ်းတည်ကွာ၊ မောင်ကြီးနဲ့မောင်ငယ်က ဆတ်သားခြောက်ကို အမြည်းလုပ်ဖို့ ကင်ပါဦး”

ကိုတင်လှိုင်က ရဲဘော်ဇော်ထွန်း၊ မောင်ကြီးနှင့်မောင်ငယ်တို့ကို ခိုင်းလိုက်၏။ ရေခွေးကြမ်းတည်သူတည်း၊ ဝါးညှပ်နှင့် ဆတ်သားခြောက်ကို ကင်သူကင်လုပ်နေသည့်အချိန်

ကျွန်တော်တို့က အပြည်နှင့် ရေခွေး
ပြေးအကျကိုစောင့်ရင်း စကားပိုင်း
ပြောကြသည်။

“ကိုမောင်”

“ဗျာ.....ကိုလှိုင်”

“မင်း အချိန်ရရဲ့သားနဲ့ ဘာ
ဖြစ်လို့ ထပ်ပစ်တာလဲ”

ကိုတင်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို
မေးသည်။

“ဒီလိုပါ ကိုလှိုင်၊ မှောင် ထဲမှာ
အိမ်နဲ့ပစ်ရတဲ့ ရိုင်ဖယ်လို
ဆန်က ထိဖို့မလွယ်ဘူး၊
ကျည်မဖြုန်းချင်တာရယ်၊
အစ်ချက်တည်း နဲ့
ထုံလောက်မယ်ထင်
တာရယ်ကြောင့် ကျွန်
တော် မပစ်တာပါ၊
သတ္တဝါကြီးလည်း
စာရဲမယ်မထင်တော့
ပါဘူး”

အမဲကြီးပစ် မဂ္ဂ
နစ်ရိုင်ဖယ်ကျည်မှာ
ဓား၏။ ရှာဖို့မလွယ်
ဘု၍ တစ်ကြောင်း၊
ညည်သည်တောရိုင်း
တိရစ္ဆာန်မဆို သေနတ်
သံကို ကြောက်ကြသည်က
အစ်ကြောင်းမို့ ထပ်ဆင့်ပစ်ရန်မလို၍
မပစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်က ရှင်းပြ
လိုက်သည်။

“ကျုပ် အထင် ပြောရရင်
မဟုတ်မှလွဲရော ကျော်သန်းပစ်လာ
တဲ့ ဝံပေါက်လေးရဲ့ အမေကြီးဖြစ်
မယ်”

ဦးတင်ကပြောသည်။

“ဟ.....တင်ရာ မင်းစကား
က ထင်တာကော မဟုတ်မှလွဲရော
ဖြစ်မယ်လည်းပါသေးရဲ့၊ ငါတို့က
ဘယ်စကားကို ယုံရမလဲ၊ ပြောစမ်း
ပါဦးကွာ”

ဘကြီးဦးဝင်းက အရွန်းဖောက်
ကာပြောသဖြင့် အားလုံးရယ်ကြ
သည်။ သားကောင်ကြီးကြောင့်
ကြောက်လန့်အားငယ်နေကြသော
စခန်းကလူများမှာ ယခုမှရယ်မော
နိုင်ကြ၏။

“ဦးတင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ
တယ်၊ သားကောင်တွေက အနံ့ခံ
ကောင်းတော့ ကေန္တ ဝက်ဝံကြီး
အနံ့ရပြီး လိုက်လာတာလို့ထင်ပါ
တယ်”

ကျွန်တော်က မုဆိုးအတွေ့
အကြုံအရ ပြောပြသည်။ မကြာမီ
ရဲဘော်ဇော်ထွန်းနှင့် မောင်ကြီးတို့
လာချပေးသည့် ဆတ်သားကင်နှင့်
ရေခွေးကြမ်းကိုသောက်ရင်း ရောက်
တတ်ရာရာစကားကို ပြောကြရာမှ
မနက်ခင်း ရောင်နီပေါ်လျှင် လူစုခွဲ
ကာ တဲအသီးသီးသို့ ပြန်တော့၏။

တစ်နေ့၌...

ဝက်လူးအိုင်အနီး
တွင် ကိုဖိုးမျှင်ဆိုသူ
အား ကနစိုးသီးခူးခိုက်
ဝက်ဝံမကြီးတစ်ကောင်
ရောက်လာပြီး ရန်ပြု
တိုက်ခိုက်၍ ဒဏ်ရာ
ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ရသွားကြောင်းနှင့်
ဝက်လူးအိုင်နှင့် မနီး
မဝေး ‘မယ်လှ’စခန်း
မှ မိန်းမတစ်သိုက်
တောထဲသို့ ဟင်းရွက်
ရွာအသွား ဝက်ဝံ
လိုက်ရာ လွတ်သွားသူရှိ
သော်လည်း တစ်ဦးမှာ
ဝံကိုက်သဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်း
ပျက် သေသွားသည့်သတင်းကို
ကျွန်တော်တို့စခန်းမှ ကြားရသည်။

ဤဖြစ်စဉ်များမှာ ကျွန်တော် တို့စခန်းနှင့် မနီးမဝေးနေရာများမှ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သားပေါက်မိခင် ဝက်ဝံမကြီးဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆမိ သည်။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး သတင်းကို ထောက်ပြီး တောနေလူများအတွက် အန္တရာယ်များ ဆင့်ကာဆင့်ကာဖြစ် နိုင်သည်ကို တွေးမိ၏။ ကျွန်တော် က ဝက်ဝံမကြီးနောက်သို့ သတင်း အရ အပူတပြင်းလိုက်သော်လည်း တောကြီးထဲတွင် သတင်းမှာ ၎င်း ချည်ပေါ်ချည်ဖြင့် လိုက်မမိဖြစ်နေ ၏။

တစ်မနက်ခင်း တောလည်ရာ မှအပြန် ကိုကျော်သန်းတဲကို လူသုံး ဦးရောက်နေသည်။ ထိုအထဲမှ လူ တစ်ယောက်က မျက်နှာပျက်ပျက် နှင့် ထိုင်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး အကြောင်းထူးရှိဟန်တူသည်။ ကျွန် တော် စခန်းတဲထဲ ဝင်ထိုင်လိုက် သည်တွင်.....

“မောင်မောင်ရေ မင်းနဲ့ကျော် သန်းကိုစောင့်နေကြတာ၊ အရေး ကြီးလို့ကွာ”

“ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ ဘကြီး ဝင်း”

ကျွန်တော်က လူသုံးယောက် ၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ဘကြီးဦး ဝင်းအား ပြန်မေးလိုက်၏။ အနီး အနားတဲများက လူများပါရောက် လာ၍ တဲထဲဝင်သူဝင်၊ အချို့ တဲ အပြင် မြေပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း နား ထောင်လျက်ရှိသည်။

“ဒါ မျောက်တိုစခန်းက ကိုတိုး နဲ့ သူ့လူတွေပဲ မောင်မောင်၊ မနေ့

ညက ကိုတိုးကလေးပျောက်သွား တာ၊ မုဆိုးတွေရောက်တယ်ကြား လို့ အကူအညီတောင်းကြတာတဲ့ လေ၊ ကဲ.....ကို တိုး၊ မင်း အကျိုး အကြောင်း ရှင်းပြဦးကွာ”

ဘကြီးဦးဝင်းက စကားဖြတ် ကာ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ယူ သောက်သည်။ ကျွန်တော်က ကို တိုး၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာကြီးရာ၊ မနေ့ ညက ကျွန်တော်နဲ့မဝေတို့အိပ်နေ တုန်း ရင်ခွင်ထဲက ကလေးပျောက် သွားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားရှာခဲ့ပေမယ့် အစအနတောင် မတွေ့ရတော့ စဉ်း စားလို့လည်းမရ၊ အမေဖြစ်တဲ့မဝေ မှာလည်း အရှူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေပြီ၊ ကူညီပါဦးဗျာ”

ကိုတိုးက မျက်နှာကြီးနီလျက် ဝမ်းနည်းသံဖြင့်ရှင်းပြသည်။

“ကလေးက ဘယ်အရွယ် လောက်ရှိပြီလဲ ကိုတိုး”

ကိုတိုးပြောသည့်စကားကြောင့် ကျွန်တော်က စိုးရိမ်ပြီး ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

“လေးဘက်သွားတဲ့အရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဖြစ်သွားတဲ့ညက ကျွန်တော်က ကြိမ်မှန်ခုတ်၊ မဝေ က စလူဆွဲရတော့ ပင်ပန်းပြီး အိပ် ပျော်သွားလို့ ကလေးဘယ်အချိန် ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာတောင် မသိလိုက်ဘူး၊ သန်းခေါင်အချိန် လောက် မဝေနီးမှ ကလေးမရှိမှန်း သိရတာပါ ဆရာကြီး”

ကိုတိုးက မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“အေးဗျာ၊ ရင်ခွင်ပိုက်အရွယ် ပျောက်သွားတာ စဉ်းစားရခက်ခက် ပဲ၊ စခန်းကလူတွေထဲမှာ ကိုတိုးတို့ နဲ့ အဆင်မပြေတဲ့သူ၊ ဒိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်ဘူးတဲ့လူတွေများ ရှိသလားဗျာ”

ကျွန်တော်က အကျိုး အကြောင်းသိလို၍ အရေးအကြီးဆုံး မေးခွန်းကိုမေးပြီး အကျရည်တစ် ခွက်ငဲ့ကာသောက်ရင်း ကိုတိုးပြော မည့်စကားအား နားစွင့်နေခိုက်.....

“ဟာ.....မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန် တော်တို့စခန်းကလူတွေက တစ်ရွာ တည်းသား သွေးသားမကင်းကြဘူး ဒါအတွက် စိတ်ချပါ ဆရာကြီး”

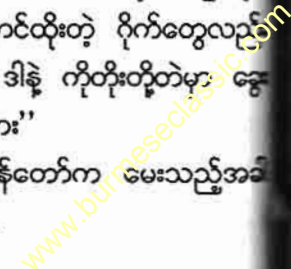
ကိုတိုးနှင့်လိုက်ပါလာသည့် ကို မြင့်ဝင်းဆိုသူကဖြေသည်။ ဤရိုးမ တော၌ ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံ တစ်ကောင်ကောင်က အစာအမှတ် ဖြင့် ဆွဲသွားနိုင်သည်ကို ကျွန်တော် အတွေး၌ ဝင်လာသော်လည်း ပြော မထွက်။

“ကဲ.....ကိုလှိုင်”

“ပြောလေ ကိုမောင်၊ ဘာ လုပ်ကြမလဲ”

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စခန်း ပြောင်းမယ်၊ ကြိုးစားပြီးရှာကြတာ ပေါ့၊ ကိုကျော်သန်းတို့လည်း လူငါး ယောက်လောက် လိုက်ခဲ့ဦးဗျာ၊ သားကောင်ထိုးတဲ့ ဝိုက်တွေလည်း ပါပစေ၊ ဒါနဲ့ ကိုတိုးတို့တဲမှ နှေး တွေရှိလား”

ကျွန်တော်က မေးသည့်အခါ တွင်.....

“ကျွန်တော့်တဲမှာမရှိပေမယ့်
အခြားတဲတွေမှာ ရှိပါတယ်”

“အေး...ကောင်းတယ်ဗျာ၊
အေးပါမှ အလုပ်ဖြစ်မှာ၊ ကဲ...ကို
ကျွန်တော်ရေ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့
ကျွန်တော်တို့ စခန်းကထွက်မယ်၊
အော်ထွန်း ထမင်းပြင်ကွာ၊ စန်းဝေ
က ဆတ်သားခြောက်နဲ့ ရိက္ခာပါ လို
တာတွေသယ်ဖို့လုပ်ဟေ့”

ကျွန်တော်က တစ်ဆက်တည်း
ပြောရင်း မနက်စာကို ကိုတိုးတို့နှင့်
အတူ တက်သုတ်ရိုက်စားလိုက်ကြ
သည်။ စခန်းစောင့်လူမှအပ စော
သိန်းမြင့်၊ ကိုမာ၊ ကိုတင်လှ၊ မောင်
ကြီး၊ မောင်ငယ်တို့ လိုက်ပါမည်ဖြစ်
၍ လူအင်အားတောင့်သည်။ အိပ်
ရာနှင့် ရိက္ခာကို ခွဲဝေယူကြပြီး နေ့
လယ်ခင်း နေပူကျဲကျဲ ‘မျောက်ငို’
စခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ခရီး
ပြင်းနှင့်ခဲ့ကြသည်။

လျှိုကိုဖြတ်၊ တောကိုတိုး၊
တောင်ကိုကျော်လျက် သွားရသည်။
သစ်ကြီးဝါးကြီးများအောက်သွား
မိုက် အအေးဓာတ်ရှိသော်လည်း
တောင်ကတုံးပေါ်ဖြတ်သည့်အခါ နေ
ပူကျဲကျဲတွင် ချွေးရွဲရွဲနှင့်။

ကျွန်တော်တို့စခန်းချသည့်
ကျောက်နဂါးစခန်းနှင့် မျောက်ငို
စခန်းအကြား အေလာ၊ ကြို့ပင်၊
ဆတ်သမီးရေကျ၊ ဆိတ်ဖလူးတောင်
တို့ကို ကျော်ရသည်။ ခရီးသွားစဉ်
ပင်ပန်းမှုကိုဖျောက်လျက် လမ်း
ဆွေကရင်း အတွေးဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော် သုံးနှစ်သားအရွယ်
အရွယ် စစ်တောင်းမြစ်ရေအတက်၌

ကျွန်တော့်အထက် မမ အိမ်နောက်
ဖေးတံခါးက ရေထဲကျသေသွား
သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီး
ငယ်အတွက် မေမေသောကမီး
တောက်မီးလျှံများ နှစ်အတန်ကြာ
သည်အထိ လောင်ကျွမ်းခဲ့၏။

ဘုရားပွဲ၊ အလှူပွဲ ရောက်ရာ
အရပ်မှာ ကသည့်ဇာတ် စိတ်ဖြေ
ဖျောက်ရန် အဖေက လှည်းဖြင့်
ကျွန်တော်တို့သားအမိကို လိုက်ပို့
၏။ ဇာတ်ပွဲကို ကျွန်တော်က ကြည့်
ပြီးပျော်သည်။ အမေက လှည်းပေါ်
ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ အပျိုတော်ယိမ်း
ထွက်လည်း အမေမသိ၊ ယိမ်းသမ
များ ယိမ်းကသည်ကိုလည်းမကြည့်၊
ပြန်ချင်လျှင် သန်းခေါင်သန်းလွဲထ
ပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဒုက္ခရောက်
ကြရ၏။

ကျွန်တော်နေသည့်ရွာနှင့် မြို့
မှာ တစ်မိုင်သာသာ။ ဆိုက်ကားခ
လူတစ်ယောက်ကို နှစ်ဆယ့်ငါးပြား
ပေးရသောခေတ်။ အမေက ကျွန်
တော်ကိုခေါ်ပြီး နေ့တိုင်း မြို့ထဲသို့
ဆိုက်ကားဖြင့်သွားကာ ‘ဘိုင်စကုပ်’
ကြည့်သည်။ ရွှေဘ၊ တင်ညွန့်၊
ဇေယျ၊ ကျော်ဆွေ၊ ဖိုးပါကြီး၊ ဦး
ကျောက်လုံး၊ ဦးသိန်းမောင်မကျန်။
ကြည်ကြည်ဌေး၊ မြင့်မြင့်ဌေး၊ မေ
သစ်၊ မြင့်မြင့်ခင်စသည့် မင်းသား၊
မင်းသမီး၊ လူကြမ်းမှန်သမျှ ကျွန်
တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေ
ကြောင့် သိခဲ့ရ၏။

အမေက ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်ထိုင်
သော်လည်း သမီးစိတ်ကြောင့် ငူငူ
ငိုငိုနှင့် ရုပ်ရှင်မကြည့်။ ဇာတ်

လမ်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်အရောက်
ရွှေဘနှင့်တင်ညွန့် ငိုနိုးမောင်သံပေး
လျက် ဘတစ်ပြန်၊ ကျားတစ်ပြန်
ချကောင်းချိန်၊ ဇာတ်ခိုက်တက်တာမှ
အမေက ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲ၍
ရုပ်ရှင်ရုံထဲကထွက်သည်။ ကျွန်
တော်က ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့်
ကြည့်နေသူမို့ ခြေကန်ရုန်းကြည့်
သည်။ မရ။ အမေဒုက္ခ ကြီးလှ
သည်။ သားပျောက်မိခင် မဝေတစ်
ယောက် အမေနည်းတူ သောကမီး
တောက်နေမှာ သေချာသည်။

“ဆရာကြီး ဟိုမှာတွေ့ရတာ
ကျွန်တော်တို့စခန်းပဲ၊ ရောက်တော့
မှာပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

တောင်ကြောပေါ်မှ လှမ်းမြင်
ရသည့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတောအုပ်ဆီ
သို့ ကျွန်တော်ရှေ့မှ ကိုမြင့်ဝင်းပြရွံ
မျောက်ငိုစခန်းမှန်း သိရသည်။
တောင်ပေါ်ကကြည့်လျှင် ခရီးမှာ
မဝေးလှ။ တောင်အောက်ဆင်း
လျှောက်မှ ခရီးမနီးသည်ကို တော
လမ်းခရီးသွားနေကျ ကျွန်တော်အဖို့
ခန့်မှန်းပြီးသိနေသဖြင့် အနည်းဆုံး
တစ်မိုင်လျှောက်ရဦးမည်။

“မျောက်ငို” စခန်းသို့ရောက်
သည်တွင် တောတောင်ရိပ်ထိုး၍ နေ
လုံးပျောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့
ကိုတိုးတဲနှင့် မနီးမဝေးရှိ ကြီးမား
သော ညောင်ကြပ်ပင်ကြီးအောက်၌
စခန်းချကြသည်။ ညောင်ကြပ်ပင်
ကြီးမှာ အကိုင်းအခက်များ ဝေဝေ
ဆာဆာဖြင့် နွေအချိန်၌ပင် အဖွတ်
များ စိမ်းစိမ်းစိုစိုကြောင့် အပိုင်

www.burmeseclassic.com

ကောင်းသည်။ ထမင်းချက်သူချက်၊ နေရာပြင်သူပြင်၊ ဝိုင်းလုပ်ကြံခိုက် ကျွန်တော်၊ ကိုတင်လှိုင်၊ ကိုကျော် သန်း၊ စောသိန်းမြင့်တို့က ကိုတိုး တဲနှင့် အနီးတစ်ဝိုက် အခြေအနေ သိရန် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

ကလေးပျောက်သည်ကိုသိသည် နှင့် နီးရာတဲများမှ လူများခေါ်ကာ မီးတုတ်လုပ်၍ အနီးအပါးတစ်ဝိုက် ရှာထားခြင်းကြောင့် လူခြေရာထပ် နေသဖြင့် သားကောင်ခြေရာကို ကောက်ရန်မလွယ်တော့ပေ။

ကိုတိုး၏မယား မဝေမှာ တဲ ခေါင်းရင်း မြရာပင်အောက်၌ တရှုပ် ရှုပ်ငိုနေသည်။ သားပျောက်မိခင် တစ်ယောက်၏ ရင်ထဲကမီးကို ကျွန် တော်မြင်ပါသည်။ သို့သော်.....

ကျွန်တော်တို့စခန်းအနီး စမ်း ချောင်းမှာ ရေချိုးပြီး ညစာထမင်း ဟင်းကို ဝိုင်းစားကြ၏။ ညရောက် လျှင် ကိုတိုးတို့စခန်းအနီးအပါးတဲ များမှလူများ ရောက်လာသည်။ အင် အား ရှစ်ယောက်မို့ ကျွန်တော်တို့ အင်အားနှင့်ပေါင်းသော် မနည်းလှ။ ညောင်ပင်ကြီးအောက် ရေခွေးကြမ်း သောက်ရင်း ကလေးပျောက်ရှာရန် အသေးစိတ် ဆွေးနွေးသည်။ အဖွဲ့ ခွဲကြ၏။ အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို အတွေ့အကြုံရှိသည့် ကိုတင်လှိုင်၊ ကိုကျော်သန်း၊ စောသိန်းမြင့်တို့ အား ခေါင်းဆောင်တင်ပြီး လမ်းပြ ကို ဒေသခံ ကိုတိုးတို့အဖွဲ့ကို တာ ဝန်ပေးသည်။ မနက်ပိုင်းမှာ အဆာ ခံစား၍ ပထမရက်မှာ အရှေ့နှင့် အနောက် နှစ်ဖွဲ့ခွဲကာ လျှိုမြောင်

များကို အဓိကထားရှာမည်။ ခွေးပါ ဖို့လိုသည်။ သားကောင်ထိုးမည့် 'ဝိုက်'နှင့် 'စူး'များယူရန် မှာလိုက် ၏။ ကိုယ်ထင်ရာမြင်ရာ တစ် ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေစဉ် ကျွန်တော်က အမဲကြီးပစ် မဂ္ဂနမ် ရိုင်ဖယ်ကို ပြောင်းတိုက်ကြိုး၊ သေ နတ်ခါ၊ ဖလန်နယ်စထုတ်၍ စိတ် ကြိုက် သေနတ်တိုက်သည်။ မနက်ပိုင်းယူမည့် ပြောက်ကျား ဂျာ ကင်အင်္ကျီ၊ တောဆောင်းဦးထုပ်၊ အမဲလိုက်ဓား၊ ၁၅ တောင်ရှိကြိုး၊ ရေဘူးနှင့် ရိက္ခာခြောက်ဖြစ်သည့် ဘီစကွတ်ကို ခရီးဆောင် ပြောက် ကျားလွယ်အိတ်တွင် အသင့်ထည့် သည်။ ည ၁၁ နာရီ လူစုခွဲလိုက် ကြ၏။

နွေညမှာ အေးချမ်းသော် လည်း ပျောက်သွားသော ကလေး အကြောင်း တွေးမိသဖြင့် ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ရောက်သည့်တိုင် အိပ် မရ၊ ကိုတိုးတဲက မီးရောင်ကိုလှမ်း မြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်နည်းတူ ကလေး၏မိခင် မဝေမှာလည်း အိပ် မရသဖြင့် တဲပေါ်တွင် တဂျောက် ဂျောက်တဂျက်ဂျက်နှင့် ဘာတွေ များလုပ်နေပါလိမ့်။

မနက်မိုးလင်းပိုင်းအချိန်ကျမှ အိပ်ပျော်သွား၍ ရဲဘော်ဇော်ထွန်း နှီးမှန်းသွား၏။ ငှက်ဖျားကြောင့် လူ နှမ်းနေသည့်ကြားက လမ်းလျှောက် ခဲ့သော ခရီးဒဏ်ကြောင့် ပင်ပန်းပြီး ကျွန်တော် အိပ်မောကျသွားခြင်းဖြစ် သည်။

ကိုမာနှင့် ကိုတင်လှချက်သည်

အဆာခံထမင်းကို ဆတ်သား ခြောက်နှင့် ဖြစ်သလိုစားလိုက်၏။ ထမင်းကြီးအတွက် တောင်စွန်ဖက် ကိုခတ်ကာ ထမင်းထုပ်သည်။ ထို စဉ် ကိုတိုးကလေးရှာမည့် စခန်းထဲ မှလူများ ဆူဆူညံညံ စကားပြော လျက် ရောက်လာကြသည်။ လူစု လျှင်.....

“ကဲ.....ကျွန်တော် ညကပြော ထားတဲ့အတိုင်း ပျဉ်းမတော့ရဲ့အရှေ့ အနောက် လူစုခွဲရှာမယ်၊ ခွေးပါတဲ သူတွေက တစ်ဖွဲ့မှာ တစ်ယောက် ပါပစေပေါ့ဗျာ၊ ရှာတဲ့အခါမှာ လျှို မြောင်တွေ၊ ဝါး၊ နွယ်တော၊ စိန် စမ်းတွေကို ပိုက်စိတ်တိုက်ရှာဖို့လို တယ်၊ ညနေပိုင်း ၄ နာရီရောက် ရင်တော့ စုရပ်မလုပ်တော့ဘဲ ကို တိုးတဲကိုသာ ပြန်ခဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”
ကျွန်တော်ရှင်းပြသည်ကို တဲမှ မှလူများ ဝိုင်း၍နားထောင်သည်။ ခွေးနှစ်အုပ်က ခုနစ်ကောင်၊ တော လိုက်နေကျဖြစ်သည်။ လူတွေကြား ရင်းရင်းနှီးနှီးထိုင်ကာ ပါးစပ်တဖြဲဖြဲ နှင့် လျှာကိုအထုတ်အသွင်းလုပ်ပြီး အမောဖြေကြ၏။

“ကိုမောင်”
“ဗျာ.....ကိုလှိုင်၊ ပြောလေ”
“မင်းက တို့အဖွဲ့နဲ့ မလိုက် ဘူးလား”

ကျွန်တော် အင်္ကျီစိမ်းပေါ်မှ ပြောက်ကျားဂျာကင်ဝတ်လျက် တောဆောင်းဦးထုပ် (Jungle Hat) ဆောင်းနေခိုက် ကိုတင်လှိုင်ကမေး သည်။ ကျည်ဖြည့်ထားသည့် ကျည်

သေနတ်တွင် အံကျအောင်
ပြီးမှ.....

“မလိုက်ဘူး ကိုလှိုင်၊ ကျွန်
မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဂမိုး
တောင်တစ်ဝိုက်ကို ဦးတည်ပြီးရှာ
ဖို့ ခိုကွာခြောက်ထည့်ထားတဲ့
တကယ်လို့ ပြန်မရောက်
ဘူး စိတ်မပူပါနဲ့ ကဲ...အားလုံး
ဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ထွက်ကြတော့
နေပူရင် ပင်ပန်းနေမယ်”
ကျွန်တော် မြောက်ဘက်ဂမိုး
တောင်ဆီသို့ သေနတ်ထမ်းအထွက်
လမ်းလှည့်လည်တို့အဖွဲ့မှာ အရှေ့
ဘက်ခွဲလျက် ထွက်သွားကြ
၏။ တဲ၌ မဝေနှင့် အနီးအပါး
မစိမ်းနှင့် မအေးအေး နှစ်ဦး
ပါခဲ့သည်။

တောလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်
လှည့်ကွဲခဲ့၏။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်
အနိမ့်အမြင့်မညီသည့် သစ်
ကြီးကြီးများဖြင့် တောမှာ နွေ
တောင်ရောက်သော်လည်း စိုသည့်
သစ်စိမ်းစိမ်းသည်နေရာစိမ်း၊ ညို
ညိုနေရာညို၊ ဝါရောင်သန်းသည့်
တောဝါနှင့် ဆေးမှင်ရောင်စုံဖြန်း
ညိုနယ် ရှုခင်းမှာ ကြည့်၍မဝ
သည်။

တောင်ပေါ်ရောက် လျှင်
တောင်အောက်ရှိတောကား အုပ်
ဆိုင်ဆိုင်ဆိုင်ဖြင့် ထီးရှည်ကြီးမိုး
သကဲ့သို့ မြင်ရသည်။ တောင်
အောက်ရောက်၍ တောင်ပေါ်သို့
ကြည့်က အပေါ်မှာ အရွက်မိုး
အောက်ပိုင်းက ထီးကိုင်းများ
တစ်ပင်ကို တစ်ပင်ယှက်နေ

သော ပင်စည်များမှာ သဘာဝ
အတိုင်း ရှုမဝ။ လှပသောမြင်ကွင်း
မို့ ကြည့်နူးဖွယ်။

စခန်းနှင့် တစ်ခေါ်သာသာနေ
ရာ ‘ဂမိုးချောင်း’နေရာသို့အရောက်
အရိပ်ကောင်းလှသော တည်ပင်ကြီး
အောက်၌ ကျွန်တော် ခြေပစ်လက်
ပစ် ထိုင်လိုက်၏။ ခေါင်းပေါ်တွင်
အမြီးရှည်ရှည်နှင့် ဖြူဖြူဖွေးသည့်
ငှက်မင်းသားလေးက လွမ်းလွမ်း
ဆွေးဆွေး တေးသီနေသည်ကို ကျွန်
တော်ကြည့်မိသော်လည်း တေးသီ
ငှက်၏ သီချင်းသံကို ကျွန်တော်မခံ
စားနိုင်။ ကျွန်တော့်အတွေးဝယ်
ကလေးပျောက်ရှာရန် ဘယ်ကစရ
မှန်းမသိဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့မုဆိုးမှာ ရေမြေ
တောတောင်သဘာဝ လေ့လာပြီး
သည်နှင့် အချိန်အခါ၊ ဥတုရာသီ၊
သားကောင်စရိုက်ကို သိထား၍ ခြေ
ရာကောက်လိုက်လျှင် တစ်ရက်နှစ်
ရက်အတွင်း သားကောင်ကိုပစ်ရ
တော့၏။ သားကောင်ကိုပစ်ပြီး
နောက် တစ်နေရာတည်း မလဲခဲ့
သော် သားကောင်၏ မူမမှန်တော့
သည့်ခြေရာ၊ သွေးစက်(အမှတ်)များ၊
သင်္ဠာရည်လမ်းကြောင်းရှာကာ
မတွေ့တွေ့အောင် ရှာခဲ့သည်။ မုဆိုး
ပညာဖြစ်၏။

ယခုကလေးမှာ ရင်ခွင်ပိုက်
အရွယ်။ လူမခိုးခြင်းကြောင့် သားရဲ
တစ်ကောင်ကောင် အစာအမှတ်ဖြင့်
ချီသွားသည်မှာ သေချာသလောက်
ရှိသည်။ လူမမည်ကလေးကိုစား
လည်း တစ်ပိုင်းတစ်စ ကျန်ဖို့

မလွယ်။ စခန်းရှိလူများ၏ ခြေရာ
ထပ်နေ၍ ကိုတိုးတဲတစ်ဝိုက် ရှာရန်
မှာ မဖြစ်နိုင်။ နွေအချိန်ခြစ်သဖြင့်
မြေကမာသည်။ သားကောင်၏ခြေ
ရာကား စပါးကျီထဲ အပ်ကျသွား
သကဲ့သို့ တွေ့ဖို့ခက်ခဲ၏။

ကျွန်တော် ဂမိုးချောင်းထဲသို့
ဆင်းခဲ့သည်။ ချောင်းက တောင်ကျ
ချောင်းမို့ ကျဉ်းသည့်နေရာကကျဉ်း
ကျယ်သောနေရာက ကျယ်၏။
တချို့နေရာ၌ ရေညှိတက် ကျောက်
တုံးကြီးများရှိသည်။ ကျောက်တုံး
ကျောက်ခဲမျိုးစုံတွေ့ရသည်။ ချောင်း
တစ်လျှောက် သဲသောင်ခုံများမြင်ရ
၏။ ချောင်းရိုးအတိုင်း အထက်ဆီ
သို့ မုဆိုးခြေလှမ်းဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း
သတိထားကာ တက်သွားသည်။
ကျည်ထိုးထားသော သေနတ်အား
ညှာလက်က ကိုင်၍ထားသည်။

ချောင်းအထက်ကို ခရီးတစ်
ခေါ်ခန့် လျှောက်မိသည်တွင်
အထက်ချောင်းစောင်းမှ ဆင်းလာ
သည့် သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်
၏ခြေရာကို အမှတ်မထင်တွေ့
သည်။ လူခြေရာနှင့် ညွှန်တူ
သော်လည်း ဖနောင့်တိုတို၊ ခြေခွင်
ခွက်လျက် ပြန့်ကားသော ခြေဖဝါး
ကြောင့် ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်၏
ခြေရာမှန်း ‘ကောက်’၍ရသည်။
ကျွန်တော် သေနတ်ကို မြေမှာ
ထောက်လျက် မုဆိုးဒူးထောက်
အနေအထားဖြင့် အဆင်းအတက်
ခြေရာကို တစ်ခုချင်း သေသေချာ
ချာကြည့်သည်။

ဝက်ဝံကြီး၏ခြေရာမှာ မြောက်

ဘက်တောင်ကြောတန်းရှိ ဂဝံ
တောင်ကြီးဘက်ကို ဦးတည်ကာ
ချောင်းပေါ်သို့ တက်သွားသော ခြေ
ရာဖြစ်သည်။ ထူးခြားချက်က ဝက်
ဝံသတ္တဝါက ခြေနှင့်လက်ကို လေး
ဘက်ချသွားတတ်ပြီး အခြားသား
ကောင်အား ရန်ပြုရန်လိုက်လျှင်
လည်း လေးဘက်ပြေးလိုက်တတ်
၏။ ကိုက်သည့်အခါနှင့် ကုတ်ရာ
၌ မတ်တတ်ရပ်ကုတ်တတ်သော
သဘာဝကို ဝက်ဝံပစ်ဖူးသည့် ကျွန်
တော်အတွေးအကြံအရ သိထား
သည်။

ကျွန်တော်မြင်တွေ့ရသည်မှာ
ခြေရာနှစ်ဖက်နှင့် လက်တစ်နေရာ၊
အခြားလက်တစ်ဖက်ပျောက်နေခြင်း
ကား ကျွန်တော်အဖို့ စဉ်းစားစရာ။
တောတောင်ထဲ မုဆိုးကြောင့် လက်
ကိုကိုင်မိ၍ ပြတ်သွားသော လက်
ပြတ်ခြေပြတ်သားကောင်များ ကျွန်
တော်ရခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသားကောင်
များ၏ ခြေရာ၌ ပြတ်ပြီးကျန်ခဲ့သော
ခြေလက်နေရာတွင် အမှတ်အသား
များ ကျန်တတ်သည်။ ဝက်ဝံကဲ့သို့
ခြေလက်အသုံးပြုတတ်သည့် သား
ကောင်ကို ကိုင်းဖြင့်ထောင်ဖို့လည်း
မလွယ်။

“ကျုပ် အထင် ပြောရရင်
မဟုတ်မှလွဲရော ကျော်သန်းပစ်လာ
တဲ့ ဝံပေါက်ကလေးရဲ့ အမေကြီး
ဖြစ်မယ်”

ဦးတင်စကားက ကျွန်တော်
အတွေးထဲ ဝင်လာသည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်သည့်
စကားက တွေးစရာအမှန်ဖြစ်လာ

တတ်၏။ ဧကန္တ...ဟုတ်ပြီ.....။

ကျွန်တော်ခြေလှမ်းများကို
မြောက်ဘက်ဂဝံတောင်ကြီးဆီသို့
ဦးတည်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်
အတွေးမှန်ခဲ့သော် ကျွန်တော်သိလို
သောအဖြေ ရကောင်းရနိုင်သည်။
ကျွန်တော်စိတ် ပေါ့ပါးလန်းဆန်း
လျက် ခြေကသွက်နေသည်။ ကျွန်
တော်သွားရသည့်နေရာက သား
ကောင်က လမ်းသိသော်လည်း
ကျွန်တော်အဖို့ ချုံကိုတိုး၊ ပိန်းရိုင်း
နှင့် တောင်စွန်ဖက်တောကိုဖြတ်၊
ကြိမ်မှန်လက်မဲဆူးကို နင်းသွားရ
သည်။ သားကောင်ကို အနီးကပ်ပစ်
နိုင်ရန် ဖိနပ်မပါသော ကျွန်တော်
ခြေမှာ သွေးခြင်းခြင်းရဲလျက်ရှိ
သည်။ မုဆိုးဝါသနာပါသူမို့ ‘မုဆိုး
ဆူးတောတိုး’ရသည်မှာ သဘာဝ။

ညနေ နေဝင်ရိုးရီအချိန်တွင်
ဂဝံကျောက်တောင်ကြီးအနီးသို့
ကျွန်တော်ရောက်သည်။ မိုးချုပ်လျှင်
ကျွန်တော်မှာ မီးမပါသဖြင့် သွား
လာရေးခက်ခဲ၏။ ဤရိုးမတစ်ခွင်
သည် သစ်၊ ဆင်၊ ကျား၊ ဝက်ဝံ
ပေါ်ခြင်းကြောင့် ကိုင်းရှင်းသည့်
ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ ဖက်
တွယ်ကာ တက်ခဲ့သည်။ သေနတ်
ကို ကြိုးဖြင့်ဆွဲမယူတော့ဘဲ ကျော
မှာသိုင်းလွယ်ထားသည်။ (၁၄)
တောင်ခန့်အမြင့်သို့ ရောက်သော
အခါ ကိုင်းသုံးခွဆုံသည့်နေရာ၌
လိမ့်မကျစေရန် အိတ်ထဲမှကြိုးကို
ထုတ်ပြီး ကျောမိကိုင်းနှင့် ကျွန်တော်
ရင်ခေါင်းပိုင်းကို မလျော့မတင်းတုပ်
သည်။ မုဆိုးအဖို့ တစ်နေကုန်တစ်

နေခန်း လျှောက်ခဲ့သော ခရီးပန်
ကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်မှာအိပ်လျှင်
ကြိုးမတုပ်ပါက ပြုတ်ကျသော
သေချာ၏။ ကိုယ်ကို နေသား
အောင်ပြင်ပြီးမှ အဆာပြေ
စကွတ်စား၍ ရေအနည်းငယ်
သောက်သည်။

ညိုညိုခိုင်းခိုင်းနှင့် အုပ်အုပ်
ဆိုင်းဆိုင်းရှိသည့် ရိုးမတောကြီး
နေခင်းအချိန် ငိုက်မျဉ်းဟန်ရှိသော
လည်း နေဝင်မိုးချုပ်သည်နှင့် ကျွန်
ဟောက်သံ၊ ဆတ်တစ်သံ၊ ကျွန်
ဟိန်းသံတို့ဖြင့် အိပ်ရာမှနိုးသွား
နယ် တစ်တောထဲ
ဆူညံလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မနီးမဝေးလျှင်
က ရေကြက်မတစ်ကောင်၏အသံ
သံက ကလေးငယ်ငိုသကဲ့သို့ ဖြစ်
ရ၏။ လေတိုက်တိုင်း သစ်ကို
သစ်ခက်တို့၏ ပွတ်တိုက်သံ ထွက်
မြည်နေသည်။ လူသူကင်းသော
တောကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်
တည်းနေသူအဖို့ အတွေ့အကြုံ
လျှင် တော်ရုံသတ္တိဖြင့် နေနှစ်
သစ်ပင်အောက်မှ ကြွက်ဖလေ
နှင့် တောက်တွဲလမ်းလျှောက်သံ
ပင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြင့်
ရ၍ တောခြောက်သည့်အလား ဖြစ်
ရ၏။

ကျွန်တော်အဖို့ ရောက်
ဒေသ တောကြီးများတွင် ညအ
စားပင်နှင့် ဆားငံတွင်း(ကျွန်း) အ
ကောင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာနေ
လင့်ထိုးပြီး သားကောင်မျိုးစုံကို
ခတ်ခဲ့သဖြင့် တောတော

ဘာဝကို သိနေခြင်းကြောင့်
အောက်စိတ် မရှိသော်လည်း
ကလေးပျောက်အကြောင်းတွေးရင်း
အိမ်၌မရဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်
မလှမ်းမကမ်း အရှေ့ဘက် ဂဝံ
ဘောင်ကြီးကို ကြယ်ရောင်ဖြင့် ထီး
အိမ်မားမြင်ရ၏။

ညဉ့်နက်သည့်တိုင် ရောက်
တတ်ရာရာတွေးရာမှ ငှက်ဖျားဖြစ်
လူမှာအားနည်းလျက်ရှိသည်။
အိမ်နားသည့်ဒဏ်ကြောင့် မှေးခနဲ
အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

“အူ.....ဝဲ”

“အူ.....ဝဲ”

ကျွန်တော့်နားထဲ ကလေးငိုသံ
ကြားလိုက်၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်
မကျရာက ရုတ်တရက်နိုးသွား
သည်။ ကလေးငိုသံမှ ဟုတ်ရဲ့လား။
ကျွန်တော် အသေအချာနားထောင်
သည်။

“အူ.....ဝဲ”

“အူ.....ဝဲ”

တောကြီးမျက်မည်းထဲ ဘယ်
ကလေး ရောက်နေပါလိမ့်။ အနီး
နားမှာ တဲများရှိနေသလား။ မဖြစ်
နိုင်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အင်ဂျင်
နီယာ ကိုဇော်ဝင်းသိန်း(ဆည်
ကြောင်း)ပြောပြသည့် သူကြုံတွေ့ခဲ့
သော မြန်မာပြည်နှင့် တရုတ်နယ်
စပ်က မှင်စားနှင့် ကျတ်တစ္ဆေများ
အကြောင်း စဉ်းစားမိကာ ကြောက်
စိတ်မရှိသော်လည်း အားငယ်စိတ်
ငယ်လာသဖြင့် အသိစိတ်ဖြင့်ထိန်း
မိတ်.....

“အူ.....ဝဲ”

“အူ.....ဝဲ”
“ဟာ...ဟုတ်တယ်၊ သေချာ
ပြီ”

ကျွန်တော့်မှာ သားကောင်ပစ်
ရန် လင့်စောင့်နေခြင်းမဟုတ်။
ကလေးပျောက်ရာခြင်းဖြစ်သည်ကို
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိသွား
သည်။ ကျွန်တော်ရှာသည့်ကလေး
ဖြစ်လေမလားအတွေးဖြင့် အိပ်မရ
၍ အိတ်ထဲမှ ဘီစကွတ်ယူကာဝါး
သည်။

တောကြီးထဲ၌ တစ်ယောက်
တည်းထိုင်ပြီး အချိန်ကိုစောင့်ရသည်
မှာ ကုန်ခဲ၏။ ကိုယ်လက်နာကျင်
ကိုက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ငှက်ဖျားရော
ဂါ မပေါ်လာသဖြင့် တော်သေး
သည်။

အရှေ့ဘက်တွင် ရောင်နီပေါ်
ခဲ့ပြီ။ ငှက်ပေါင်းစုံ၏ တေးဆိုသံကို
ကြားရ၏။ မနီးမဝေး သစ်ပင်တစ်
ပင်ပေါ်မှ ဒေါင်းဖိုတစ်ကောင်က
တွန်သံပေးနေသည်။ ကျွန်တော့်
ကိုယ်မှကြိုးကိုဖြုတ်သည်။ သေနတ်
ပြောင်းကိုချည်ကာ သစ်ပင်ပေါ်မှ
မြေပြင်ပေါ်သို့ချ၏။ သစ်ပင်ပေါ်က
ကျွန်တော်ဆင်းသည်။ အသင့်ဖြစ်
လျှင် ကျွန်တော်ကိုင်နေကျ အမဲကြီး
ပစ်ရိုင်းဖယ်ကိုမောင်းတင်လျက် ဂဝံ
တောင်ကြီးဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။

မြေနီရောင်ကျောက်တောင်ကြီး
မှာ ပေ(၅၀၀)ခန့်မြင့်သည်။ ကျွန်
တော် မျက်နှာမူရာဘက်၌ ရေတိုက်
စားမှုကြောင့် မျက်နှာပြင်ကို လှီး
ဖြတ်ထားသလို မြင်ရ၏။ အရောင်
ရင့်ခြင်းကြောင့် သက်ရင့်ဂဝံကျောက်

တောင်မှန်း သိသာသည်။ ကျောက်
တောင်ပေါ်တွင် ချုံနွယ်တောများရှိ
သည်။ ဂဝံတောင်ကြီးအနီးသို့ရောက်
မှ အောက်ပိုင်းမှာ ထမင်းပင်နှင့်
ချုံနွယ်တောကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် လှည့်ပတ်ရှာရာမှ
တစ်နေရာတွင် ဂူပေါက်ညွှန်ကို
ကိုင်းပင်ဖရိုဖရဲကြားက လှမ်းမြင်၏။
သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် တိုးသွား
သကဲ့သို့ လမ်းဖြစ်နေ၍ သေနတ်ကို
ပခုံးထမ်းထားရာမှ ဆွဲယူလျက် လုံ
ခြုံမှုခလုတ်အား ဖွင့်လိုက်သည်။
ဘယ်ညာလက်က သေနတ်ကို
အသင့်ကိုင်ကာ ဂူဝသို့ မှဆိုးနည်း
ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း တစ်လှမ်းချင်း
သတိထားပြီး ကိုင်းလက်များဖယ်၍
တိုးဝင်သွား၏။

“ရဲ့.....ရဲ့”

“ရဲ့.....ရဲ့”

ဂူထဲသို့အရောက်.....

“ဂရား.....”

ချောက်ချားဖွယ် ဟိန်းသံကြီး
နှင့်အတူ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဂူထဲမှ
မည်းမည်းသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်
တိုက်ခိုက်ရန် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်
လာသည်။ ကျွန်တော်က ချိန်တွယ်
မနေတော့ဘဲ ပြောင်းတန်းထိုးပစ်
ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်း.....”

“ဖြောင်း.....ပျောင်း”

“ဘုံး.....အုံး”

သားကောင်ကြီးအား လိုအပ်
လျှင် အမြန်ဆုံးပွဲသိမ်းပစ်ခတ်နိုင်ရန်
အတွက် သေနတ်ပစ်ပြီးသည်နှင့်
ကျည်ထုတ်ကျည်ထိုးကို အပြန်လှည့်

၍ ချိန်ထားသော်လည်း ကျွန်တော့် ရှေ့မှ သတ္တဝါကြီးမှာ အမဲကြီးပစ် ရိုင်ဖယ်၏ခဲကို သံမဏိပါးပါးဖြင့် Coated လုပ်ထားသောကျည်က ဘယ်ဘက်ရင်အုံအား ထိုးဖောက် မှန်သည်တွင် ကျည်အဟုန်ကြောင့် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။

ကျွန်တော်က သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်လျက် သတ္တဝါကြီးအနီး သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။ ပါးစပ်ဟလျက် မျက်စိပွင့်သေနေသည့် သားကောင် ကြီးမှာ ဝက်ဝံမကြီးတစ်ကောင်ဖြစ် သည်။

“အူ.....ဝဲ”

“အူ.....ဝဲ”

ကျွန်တော်ရှာနေသော ကိုတိုး၊ မဝေတို့၏ကလေးက မလှမ်းမကမ်း ကျောက်ဖျာပေါ်၌ ပက်လက်အနေ အထားဖြင့် ခြေနှင့်လက်ကို ယက် ကန်ယက်ကန်ပြုလုပ်ကာ ဝက်ဝံ ကြီးဟိန်းသံနှင့် သေနတ်သံကြောင့် ကြောက်လန့်၍ငိုနေသည်။

“ဟဲ့.....ဟဲ့”

“ကျွတ်....ကျွတ်...ကျွတ်”

“အေ့.....အေး.....”

ကျွန်တော်က သေနတ်မောင်း လျှော့ကာ လွယ်လိုက်ပြီးမှ ကလေး ကို ပွေ့ယူချော့သည်။ လူမမည် ကလေးမှာ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထံ ရောက်သည့်အခါ အငိုတိတ်သွား သည်။ ညာဘက်လက်ညှိုးလေးအား ပါးစပ်နှင့်စုပ်နေ၏။ ချစ်စရာအရွယ် ‘မောင်ကံကောင်း’လေးဖြစ်သည်။

ကလေးအငိုတိတ်မှ ကလေး ထားသည့်နေရာကို ကြည့်မိသည်။

နူးညံ့သည့်မြက်များကို ကလေးမနာ မကျင်စေရန် အိပ်ရာမှာခင်းထား၏။ ကလေးကိုချီကာ ဝက်ဝံမကြီးအနား သို့သွားသည်။

ဝက်ဝံမကြီး၏ ရင်ဘတ်နှစ် ဖက်ရှိ နို့အုံတွင် နို့ရည်များ စီးကျ လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ တွေ့ချင်း ကလေးအရှိန်ကြောင့် ဒေါသစိတ်ဝင်၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးလာစဉ် ဝက်ဝံမ ကြီး၏မျက်လုံးမှာ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသည်။ ယခုသေချိန် ဝက်ဝံမကြီး၏ ပွင့်သောမျက်စိမှာ သံယောဇဉ်ဖြင့် နောင်ဖွဲ့နေသည့် အကြင်နာမျက်စိနှင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သံ ယောဇဉ်ကြိုးတစ်မျှင်၏ ရစ်ပတ် နောင်ဖွဲ့မှုကြောင့် အသက်ပေးသွား သော ဝက်ဝံမကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ် မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ကျွန်တော် ကလေးကိုချီ၍ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလျက် ဂူပြင်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ အလာတုန်းက ခြေ လှမ်းသွက်ခဲ့သလောက် အပြန်လမ်း မှာ ကျွန်တော့်ခြေများ လေးလံနှေး ကွေးလျက်ရှိသည်။ ဝက်ဝံမကြီးမှာ ကလေးပျောက်ခဲ့၏။ သားပျောက် ရှာရင်း တိုက်ဆိုင်စွာ ကိုတိုးနှင့်မဝေ တို့၏ကလေးကို တွေ့ပြီးခိုးရာမှ ရင် ခွင်အပ်ထားခိုက် ကလေးနို့သွေသဖြင့် သံယောဇဉ်တွယ်သွားခြင်းဖြစ်နိုင် သည်။

ဂူထဲ၌ ကလေးကိုထားပုံမှာ လည်း လူသားမိခင်နှင့်မခြား။ ဝက် ဝံမကြီး၏ သားအပေါ်ထားသော

မေတ္တာတရား၏ အတိမ်အနက် နှိုင်းဆ၍ရသည်။ “မိဘကျေးဇူး မြင်းမိုရ်ဦး အထူးသိလျက် အဆ ခက်”ဟူသည်ကား အမှန်စကား ကိုတိုးနှင့် မဝေတို့နှစ်ယောက် သားပျောက်ရှာကာ ပြန်လာမည့် ကျွန်တော့်အား အပြန်လမ်းကို ချေ လင့်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်နေမှာ ချာသည်။ ကျွန်တော်ပြန်လာ၍ မ ခွင်ထဲမှကလေးကိုမြင်လျှင်.....

“သားတို့ရုပ်ရည် သီတာမည် သား၊ ရေကြည်ချမ်းမြ တစ်ပေါင် ကျက၊ မိဘတို့ဝမ်း ငြိမ်းစတမ်း” ခ စကားအရ မည်မျှဝမ်းသာကြမည် ကို ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်။ သို့သော်.....

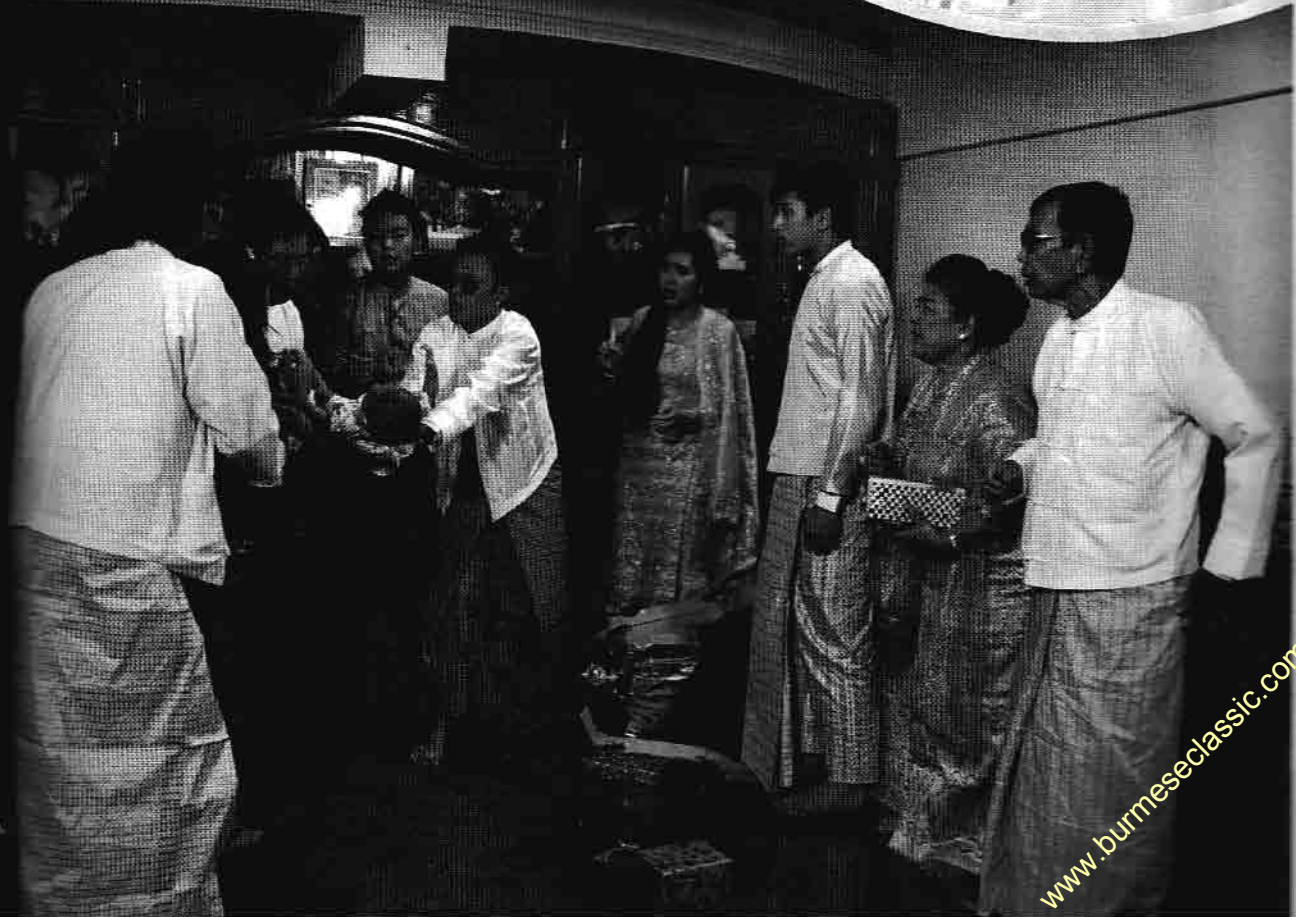
“မေတ္တာနှောင်ကြိုးတစ်မျှင် ၏ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့မှုကြောင့် ကိုတိုး နှင့်မဝေ၊ ဝက်ဝံမကြီးတို့၏ သောက မီးတောက်ကို တောကြီးအတွင်း လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော့် အတွေးဝယ် မြင်မိချေတော့သည် မောင်မောင်လွင် (ညောင်လေးဖွဲ့)

ဒီလတော့ ပရိသတ်ကြီးနဲ့လည်းဆွေးနွေးရင်း သက်ဆိုင်သူများထံသို့လည်း မသိမသာ တို့တို့တိတိလေးတင်ပြရင်း ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါက အကယ်ဒမီဆုရွေးချယ်တဲ့ နေရာမှာ အဓိကကျတဲ့ စံအဖြစ်ထားတာက ရုပ်ရှင်ကားကြီးဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့မူပါပဲ။ ဖြစ်လည်းဖြစ်သင့်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ကားကြီးလို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကြီးဖြစ်ထိုက်တဲ့ ရိုက်ကူးမှု၊ တင်ဆက်မှု၊ ဖန်တီးမှုအသိပညာပေးမှု စတာတွေဟာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အရည်အသွေးပြည့်မီနေဖို့လိုပါတယ်။ အဲဒီအထဲကမှ အသွေး အပြည့်မီဆုံးအန်ဘီတင် ရွေးချယ်ကြတာမဟုတ်ပါလား။

ဟိုဒင်းဟိုဟာ

ဦးဝင်းမြိုင် (သရုပ်ဆောင်)

ခက်နေတာက Video ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတာပါပဲ။ ရုပ်ရှင်ရဲ့အစကလည်း မှတ်တမ်းရိုက်ကူးခြင်းက စတာပါပဲ။ Video ရဲ့အစကလည်း မှတ်တမ်းရိုက်ကူးခြင်းက စတာပါပဲ။ Film နဲ့ Tape ကွဲပြားတာကလွဲရင် အားလုံးဟာ Movies တွေပါပဲ။ ဒီလိုပြောလိုက်တော့ Video ဇာတ်ကားတွေကိုလည်း အကယ်ဒမီဆုအတွက် ရွေးချယ်သင့်တယ်လို့တင်ပြရာ ရောက်သွားမှာလည်းစိုးတယ်။ နည်းပညာတိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ Tape နေရာမှာ HD Card က အစားထိုးဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်ပါတယ်။ အစဦးပိုင်းက ရုပ်ရှင်ဆိုရင် Film နဲ့ရိုက်ရမယ်၊ Film နဲ့ကူးရမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ခုနောက်ပိုင်းမှာ ဘာနဲ့ရိုက်ရိုက် Film ပေါ်ကိုတော့ တက်ပေးရမယ်၊ Film နဲ့ပြမှ ရုပ်ရှင်ကားကြီးလို့ သတ်မှတ်ပြန်တယ်။ ခက်တာက Tape to Film, Card to Film ဟာ နိုင်ငံခြားမှာ သွားလုပ်ရတယ်။ သူ့ရဲ့ကုန်ကျစရိတ်ကလည်း သိန်း ၅၀၀ နဲ့ ၁၀၀၀ ကြားမှာရှိတယ်။

တင်ပြချင်တာက ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ဘယ်လောက်ကောင်းနေကောင်းနေ ရုပ်ရှင်အနေနဲ့ ရိုက်ပြီးတော့မှ မကောင်းတော့တဲ့ သာကောတွေ၊ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ညွှန်းကို On Scene ရေးရိုက် ရိုက်သွားပြီး ဝက်ဝက်ကွဲပေါက်သွားတဲ့ သာကောတွေအများကြီးရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့

ဇာတ်ကားတစ်ကားရိုက်ပြီးဆိုရင် Film, Video မခွဲခြားတော့ဘဲနဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ Editing လုပ်ပြီးသွားတဲ့အခါ ရုပ်ရှင်ကားကြီး အရည်အသွေးမီတယ်ဆိုရင် ဖြန့်ချိနေမလုပ်ခင်မှာ ရုပ်ရှင်ကားကြီးအဖြစ် ပြသလိုကြောင်း သက်ဆိုင်ရာကို တင်ပြလျှောက်ထား၊ သက်ဆိုင်ရာစိစစ်ရေးအဖွဲ့က စိစစ်ပြီး ရုပ်ရှင်ကားကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်တယ်ဆိုတာနဲ့ အနုပညာရှင်တွေနဲ့ အနုပညာကြေးညှိနိုင်၊ သက်ဆိုင်ရာ ပေးဆောင်သင့်တာတွေ ပေးဆောင်ပြီးကြောင်း တင်ပြနိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကြီးအဖြစ် ပြသခွင့်ပြု။ ကဲ...ဒါဆိုရင် (Tape or Card) To Film အတွက် ကုန်ကျမယ့် ကုန်ကျစရိတ်ဟာ နောက်ထပ်ရုပ်ရှင်တစ်ကား ထပ်ရိုက်ချင်ရိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ရိုက်ထားတဲ့ကားကို အရည်အသွေးမြှင့်တဲ့နေရာ၊ ဖန်တီးမှုပြုလုပ်တဲ့နေရာတွေမှာ သုံးလာနိုင်တဲ့အပြင် နိုင်ငံခြားထွက်ငွေကို ရာခိုင်နှုန်းတော်တော်များများထိန်းသွားနိုင်မှာမဟုတ်ပါလား။

အခု ကျွန်တော်တင်ပြတဲ့စနစ်ဟာ တိုးတက်တဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေမှာ ကျင့်သုံးနေကြတဲ့ DCP လို့ခေါ်တဲ့ Digital Cinema Package System ပါပဲ။ အမေရိကားမှာ Video ခွေငှားဆိုင်တွေ မရှိတော့တာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံဟာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု နှေးကွေး

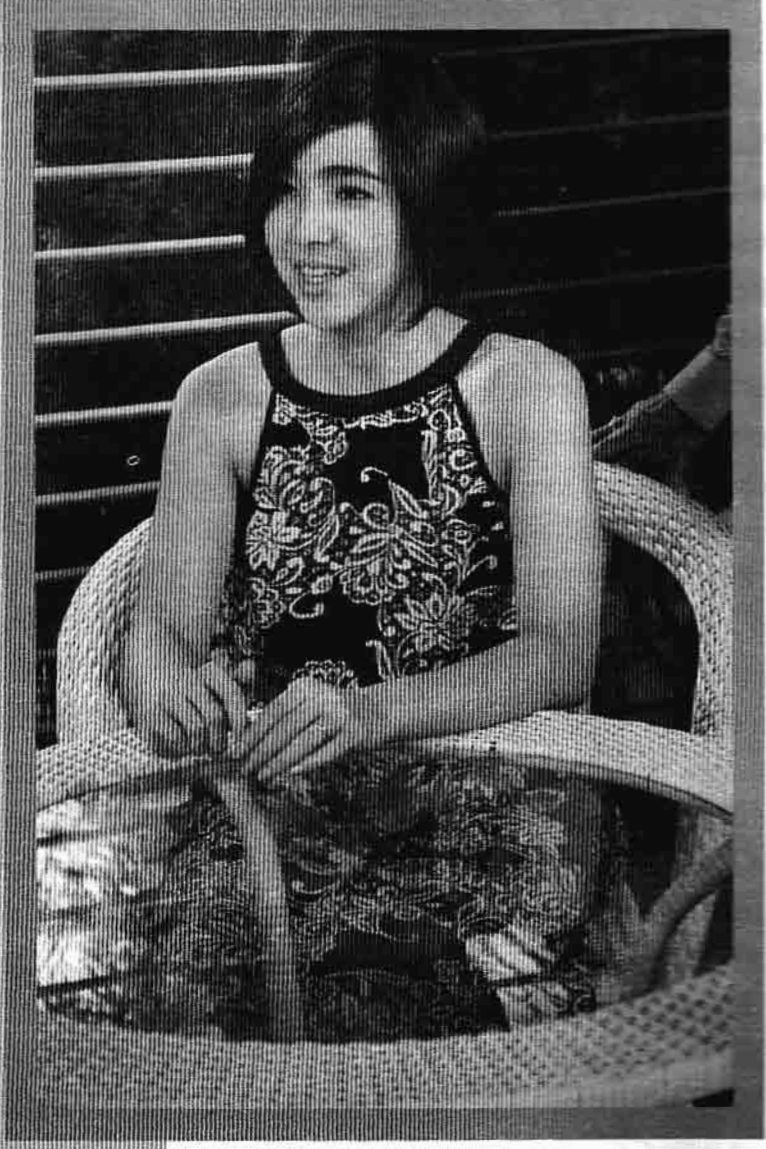

မည် ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတဲ့
 ဆုတ်ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ယူသုံးစွဲတဲ့
 အတွက် ခေတ်နောက်ကျန်တယ်လို့
 ခြောက်လှံမရအောင် ခေတ်မီနေပါတယ်။
 အဲဒီတော့ မကြာမီကာလအတွင်းမှာပဲ
 Video ဆိုတဲ့လုပ်ငန်းဟာ မှေးမှိန်ပြီး
 DCP စနစ်က နေရာယူလာတော့မယ်
 ဆို မရဲတရဲ သုံးသပ်မိပါတယ်။ ကုန်ကျ
 ဧရိယာတွေသက်သာပြီး ဖန်တီးတီထွင်
 ဆုတ်လုပ်လာနိုင်တဲ့အတွက် အကျိုး
 အမြတ်တွေရလာကြလို့ ခေတ်မီ
 Cinema Hall တွေ၊ Theatre တွေ မှီလို
 ပေါက်လာကြတော့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံ
 တော်အနေနဲ့လည်း ပံ့ပိုးမှုတွေ အများ
 ကြီးပေးဖို့ လိုပါသေးတယ်။

“ဟိုဒင်းဟိုဟာ” ဆိုတာက ပရိ
 သတ်ကြီးကို ဒီလမိတ်ဆက်ပေးမယ့်
 Video ဇာတ်လမ်းလေးပါ။ ပရိသတ်
 ကြီး ကြားဘူးကြမှာပါ။ ဟိုအရင် ရုပ်ရှင်
 ခေတ်တုန်းက နာမည်ကြီး ဟာသ
 ဒါရိုက်တာ “ဘိတ်ကလာတဲ့ ငံပြာ
 ရည်” ဆိုတာ။ အဲ.....အခု “ဟိုဒင်း
 ဟိုဟာ” ဇာတ်ကားလေးရဲ့ ဒါရိုက်တာ
 က ဘိတ်ကလာတဲ့ငံပြာရည်ရဲ့ မျိုး
 ဆက်သစ် “ပြည်သိန်းသီဟ” တဲ့။

ကာတွန်း “ဝိဇ္ဇာ” ရဲ့ “ရာဇဝင်တစ်ခုရဲ့ ပါဏမဋ်”
 ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပါ။ ပြည်သိန်းသီဟက ဒါရိုက်
 ထာလည်းလုပ်၊ ဇာတ်ညွှန်းလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး
 နိုက်ထားတာ။ သရုပ်ဆောင်တွေက နာမည်ကြီးတွေ။
 အောင်ရဲလင်းတို့၊ ချစ်သုဝေတို့၊ ဝါဝါအောင်တို့၊ ဦး
 ခင်းမြိုင်တို့ဘာတို့ပေါ့။ ဟဲ.. ဟဲ။

ဇာတ်လမ်းက စပါပြီဆိုကတည်းက ယဉ်သကိုဆို
 ဆလို ဖြစ်နေတယ်။ Opening Scene မင်္ဂလာဆောင်မှာ
 ပြဿနာက စတော့တာ။ မင်္ဂလာဆောင်လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း
 တွေ တော်တော်လာတယ်ပေါ့။ မင်္ဂလာဆောင်အခမ်း

အနားပြီးလို့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်ကြပြီ။
 မကြာခင်မှာပဲ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းပုံထဲက ကလေးငိုသံကြား
 ရတော့တာပဲ။ ဟဲ့.....ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး။ ကလေးငိုသံ
 ကြားတယ်။ ရှာကြပါဦးဆိုတဲ့အသံတွေနဲ့ ရှာကြတော့
 လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းပုံးကြီးတစ်လုံးထဲက ကလေးငိုသံထွက်နေ
 တာ ကြားရတယ်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပါ။ အနီး
 နဲ့ထုပ်ထားတဲ့ ကလေးလေး ပြီးတော့ စာတစ်စောင်။
 စာထဲမှာ ကလေးရဲ့ဖခင်ဟာ သတို့သား “ပွကြီး” ဖြစ်
 တဲ့အကြောင်း ပေးပို့သူ P2 K လို့ ရေးထားတယ်။
 ပြဿနာက သေးသေးလေးမဟုတ်ဘူး။ အကြီး

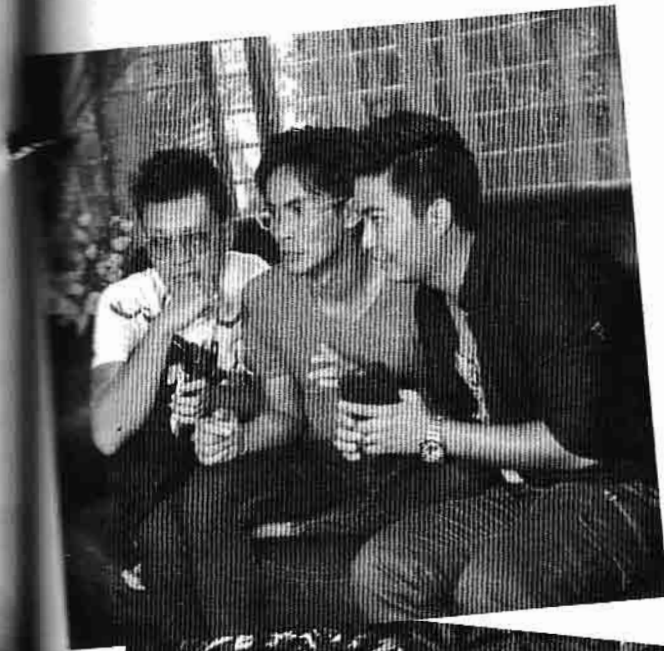
ကြီး။ ကြီးတာမှ တော်တော်ကိုကြီးတာ။ တော်သေးတာပေါ့။ မင်္ဂလာခန်းမမှာ ကလေးက ထမင်းလို့။ မင်္ဂလာခန်းမမှာသာ ကလေးထိုင်လို့ကတော့ သတို့သားဘက်ရော၊ သတို့သမီးဘက်ပါ အရှက်ဟက်တက်ကွဲပြီ။ ကလေးက အလိုက်သိတယ်။ သတို့သားအိမ်ရောက်မှ ထိုင်လို့။ ဖုံးဖုံးဖိဖိ ရှင်းလို့ရနိုင်တာပေါ့။ သတို့သမီးမိဘတွေဖြစ်တဲ့ ဦးလူသာနဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်ကြည်တို့ကတော့ ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဦးလူသာက အမှန်တကယ် ပွဲကြီးကလေးဆိုလို့ကတော့ တွေ့ရာသချိုင်းစားမဆိုင်းဘူးတဲ့။ ပွဲကြီးရဲ့မိဘ ဦးဘသော်၊ ဒေါ်လှလှတို့ကတော့ သားကို ဆူလည်းဆူ၊ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းကြမလဲ စဉ်းစားလည်းစဉ်းစား၊ နောက်ဆုံး

မင်္ဂလာပွဲကို သက်သက်ဖျက်ချင်လို့လား၊ တကယ်ပဲလား။ ပွဲကြီးက ရည်းစားများတော့ ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ဝန်းကျင်က ပွဲကြီးတွဲခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲက P2K နဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ အမည်ကိုရွေးပြီး ဖော်ထုတ်လိုက်ရင် ရနိုင်တယ်ပေါ့။ သူတို့ စစ်ဆင်ရေးစပါပြီ။ ပထမဆုံး ဖြူဖြူခိုင်၊ ခက်တာက ဖြူဖြူခိုင်နေတဲ့ မြို့နယ်နဲ့ ရပ်ကွက်ပဲသိတယ်။ အိမ်နံပါတ်မသိ၊ ဖုန်းနံပါတ်မသိ၊ စုံစမ်းပြီး ရမ်းသမ်းဝင်သွားလိုက်တာ ဒေါ်ဖြူခိုင်အိမ်ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဖြူဖြူခိုင်တစ်ယောက်ကျတော့ အိမ်ထောင်သည်၊ ကလေးအမေ ဖြစ်နေပြန်ရော။ ဒါနဲ့ ဖြူဖြူခိုင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို လက်လျှော့လိုက်ပြီး ပန်းခက်ဆိုတဲ့

တော့ ပွဲကြီးကလေးသာ တကယ်မှန်ရင် ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားပဲဆိုတော့ သားရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း မထိခိုက်စေချင်တာမို့ သူတို့ပဲ ခေါ်မွေးထားမယ်ပေါ့။ ဒီကြားထဲမှာ သတို့သမီး လူလူခင်ကတစ်မှောင့်။ ကလေးကို သူချစ်တယ်တဲ့၊ ကလေးကို ပွဲကြီးမိဘတွေနဲ့ မထားနိုင်ဘူးတဲ့၊ ကလေးပြဿနာ မရှင်းခင်အချိန်အထိ ကလေးကို သူပဲမွေးထားမယ်တဲ့။ ကဲ...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ပွဲကြီးသူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းစဉ်းစားကြတယ်။

မိန်းကလေးနောက်ကို လိုက်ကြပြန်ရော။ ပြဿနာအမျိုးမျိုးနဲ့သာကြုံတယ်၊ ကလေးရဲ့မိခင် မဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူး။ နောက်ဆုံး ဆန်ခါတင်အနေနဲ့ P2K စာရင်းဝင်တဲ့ ပိုပိုကိုနဲ့ ပိုင်ဖြိုးကေတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ။ ဒါနဲ့ ပိုပိုကိုဆီ သွားတွေ့ပြီးမေးတော့ ရုပ်ရှင်တောင် မကြည့်ခဲ့ဖူးပါဘူးတဲ့။ ပိုင်ဖြိုးကေဆီ သွားတွေ့တော့ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဘယ်သူနဲ့ရတာလဲမေးယော့ လူမြင်ဆုံမှတ်မိတယ်တဲ့၊ ကောင်းရော။ သွားမေးတဲ့သူတွေကို

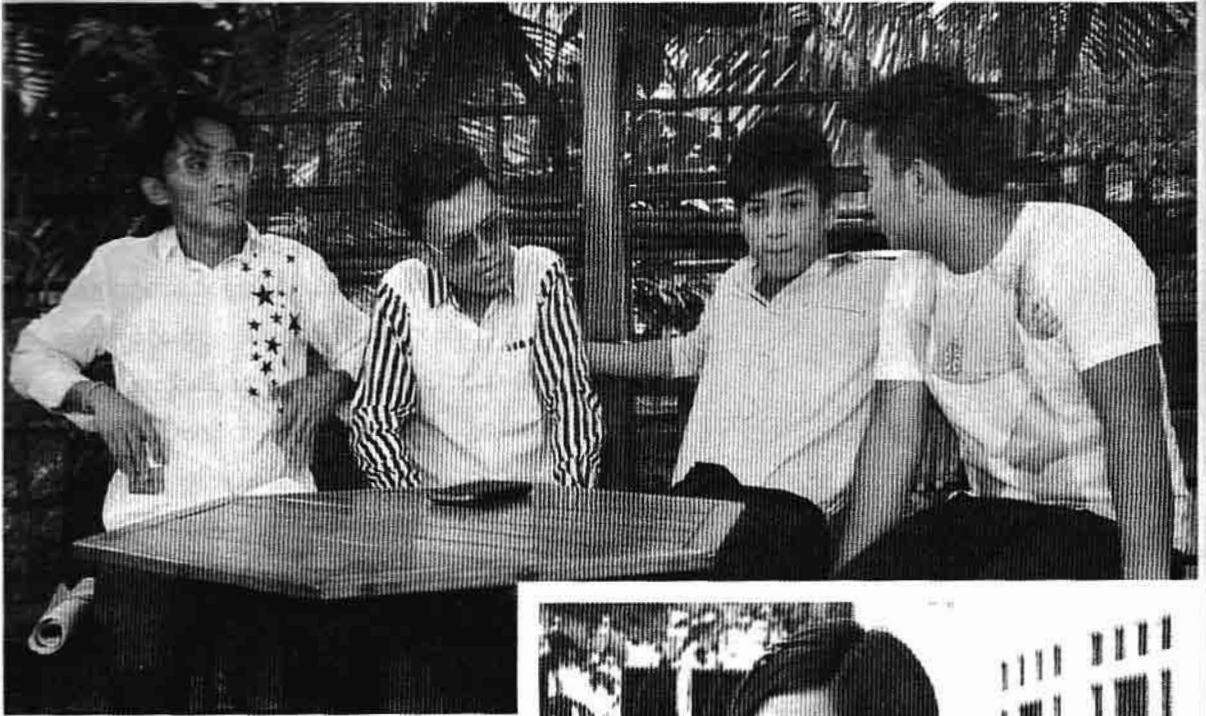
ပြီတီတီနဲ့ အထာတွေပေးနေလို့ မနည်းထွက်ပြေးခဲ့ကြရတယ်။

P2K နဲ့တော်တော်စိတ်ညစ်သွားကြပြီ။ ဒီတော့ P2K နဲ့ မပတ်သက်တဲ့ ဒေစီနဲ့ သွားတွေ့ကြတယ်။ လူလူခင်က စားပွဲအောက်မှာ ပုန်းပြီးနားထောင်တယ်။ ဒေစီနဲ့ကလည်း သူငယ်ချင်းအဆင့်လောက်ပဲရှိတာ၊ မဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူး။ လူလူခင်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ကလေးကိစ္စမေးတော့ ဘာမှမထူးသေးဘူးပေါ့။ တကယ်လို့ ကလေးအမေတွေရင် ဘာလုပ်မလဲဆိုတော့ လူလူခင်က ဒါ သူ့ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ပွဲကြီးဆုံးဖြတ်ရမှာတဲ့။

ဦးလူသာတို့ကတော့ ဒေါကန်ပြီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ကြမလဲမေးတော့ ဦးဘသော်ကလည်း စိတ်ထိန်းကြဖို့ အမှားအမှန်က ဘာမှန်းမသိ၊ ကလေးအမေဘယ်သူဆိုတာလည်း အတိအကျမသိ၊ တစ်ဖက်သတ်မစွပ်စွဲဖို့ ပြောတာပေါ့။ ဦးလူသာက မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ လောလောဆယ်မှာ သမီးရှင်တွေအနေနဲ့ အရှုံးကြီးရှုံးနေရတယ်ပေါ့။ ဦးဘသော်တို့နဲ့ ခင်မင်မှုကို ထောက်ထားနေလို့သာ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေရတာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း မကျေမနပ် ပြောတော့တာပေါ့။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပွဲကြီးနဲ့ ကလေးကို DNA စစ်ဖို့ ဦးလူသာ တောင်းဆိုတယ်။ DNA တူတယ်ဆိုရင်တော့ သူ့အဆိုးမဆိုဖို့၊ လူသာဘာကောင်လဲဆိုတာ

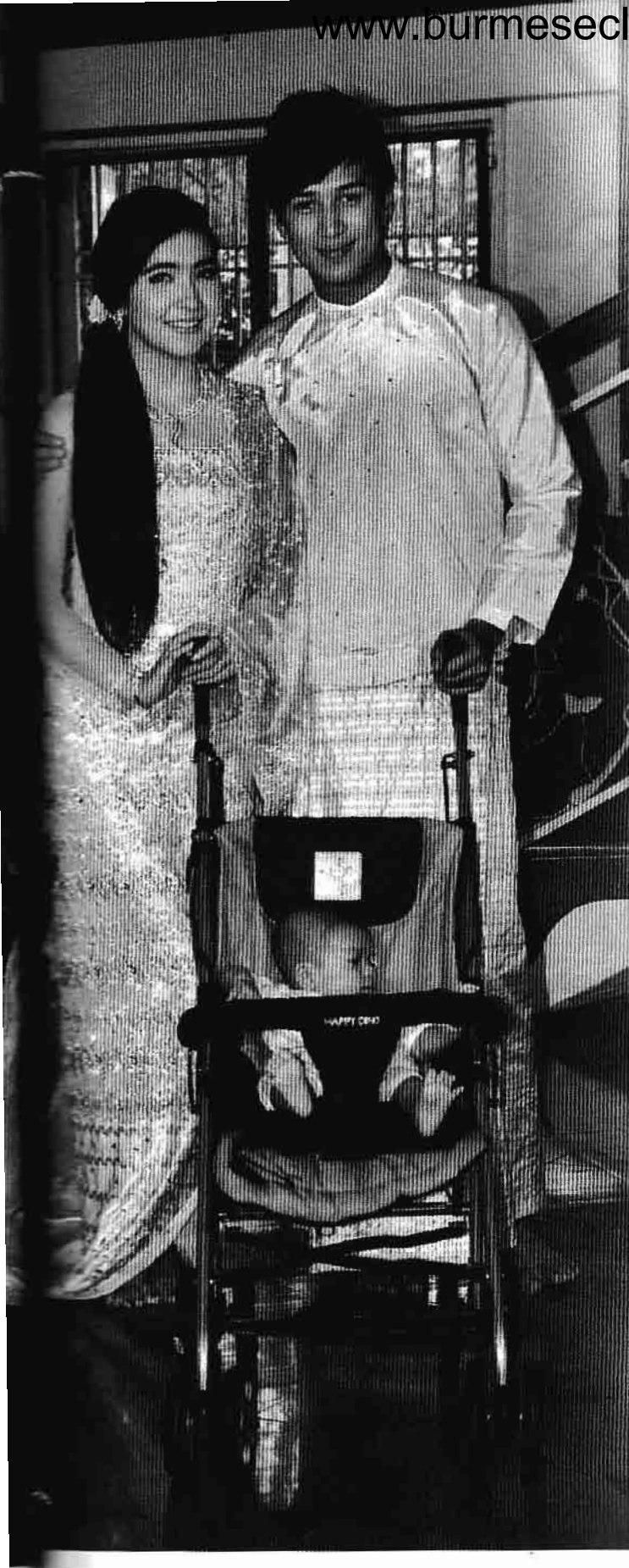

သိရမှာပေါ့တဲ့။ နောက်အပတ်မှာ DNA နမူနာ တွေယူပြီး Singapore ကိုပို့ပြီးစစ်မယ်လို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

ပွဲကြီးကတော့ DNA စစ်မယ်ဆိုလို့ စိတ် ညစ်နေတာပေါ့။ လူလူခင်က ပွဲကြီးကို နှစ် သိမ့်တယ်။ ပွဲကြီးကို မိဘတွေပေးစားလို့ ယူခဲ့ရ တယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်ချစ်ခဲ့မိကြောင်း၊ အရင် က ပွဲကြီးဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ခုချိန်မှာ အေးအေး ဆေးဆေးနေတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ကြောင်း၊ သူ့ မိဘတွေက DNA လိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြဿနာမရှိကြောင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မချ ရင် DNA အစားထိုးပေးလိုက်ဖို့ပြောတယ်။ ပွဲကြီး က သူ့အပေါ် နားလည်မှုအပြည့်ပေးနိုင်တဲ့ လူလူခင်ကို အရမ်းသနားပြီး အရမ်းချစ်သွား ပါတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ တစ်မျိုးစဉ်းစားပြီး မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းပြီး ကလေး ဟာ ပွဲကြီးနဲ့ဘာမျှမဆိုင်ကြောင်း၊ သူမရဲ့ ကလေးဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ ကလေးကိုပြန် ပေးဖို့ အကြောင်း လူလူခင်ဆီကိုသွားပြောဖို့လွှတ် လိုက်တယ်။

ဘယ်ရမလဲ။ လူလူခင်ကို ဒီလိုလာလုပ်လို့၊
အဲဒီ မိန်းကလေးကို လူလူခင်က ချက်ကူးလက်ကူ
စစ်မေးလိုက်တော့ အဖြေတွေက ဆီလျော်မှမရှိ
တော့ဘူး။ မိန်းကလေးကို ဘယ်သူခိုင်းလို့လုပ်တာ
လဲလို့မေးတော့ မဖြေဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူလူခင်
ယီလိုက်တယ်။ ပွကြီးခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပွကြီးရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက် အမောတကောနဲ့ ရောက်လာပြီး ပွကြီးတို့
မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ဟိုတယ်က တာဝန်ရှိတဲ့သူကို
အကူအညီတောင်းထားတာ၊ ဟိုတယ်ရဲ့ CCTV
မှာ အဲဒီနေ့က ကလေးပါတဲ့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း လာ
ထားတဲ့သူကိုတွေ့ရပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်းပြောတယ်။

ကဲ...ပရိသတ်ကြီးရေ Singapore ပို့ထားတဲ့
ပွကြီးနဲ့ ကလေးတို့ရဲ့ DNA အဖြေက ရှေ့အပတ်
ထိမှာ ရောက်မယ်။ အခု ဟိုတယ် CCTV မှာ
ကလေးပါတဲ့ လက်ဖွဲ့သေတ္တာလာထားတဲ့သူဟာ
ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ပတ်သက်တာလဲဆိုတာ
လည်းသိမယ်။ ဟား...စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ဒီ
ကလေးလေးဟာ ဘယ်သူ့ကလေးလေးလဲ၊
ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ။ စိတ်လှုပ်
ရှားစရာကောင်းမနေဘူးလား။ တကယ်တော့
အဖြေက ရှင်းပါတယ်။ ဒီကလေးလေးရဲ့အဖေက
ဘယ်သူလဲဆိုတော့ အင်း...။ ဒီကလေးရဲ့အမေ
က ဘယ်သူလဲဆို တော့ အင်း.....။

ပရိသတ်ကြီးကို စဉ်းစားစရာ Hint တစ်ခု
တော့ ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ အဲဒီကလေးလေးကို
စုလူခင် နို့တိုက်နေတာကို တွေ့တဲ့လူက တွေ့
တယ်တဲ့။ ကဲ...ဘယ်လို တွေးကြမှာလဲ။

အောင်သီရိဗိဒီယိုထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေးက
ဒါရိုက်တာ၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ညွှန်း ပြည်သိန်း
သီဟ၊ အောင် ရဲလင်း၊ ချစ်သုဝေ၊ ဝါဝါအောင်၊
ဦးဝင်းနိုင် (အနုပညာ)၊ ဝွမ်းပုံကြီး၊ ဦးဝင်းမြတ်၊
စိန်သီး၊ ဇီးသီး၊ Kညို၊ ကျော်စိုး၊ ဟိန်စိုး၊
အေထီဇော်၊ အိတုန်နဲ့ အနုပညာရှင်များမှာ
အားဖြည့်ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြောင်း။

နေ့အလွန်

ရင်ထဲကမျက်ရည်

ပန်းချီ မင်းထက်နိုင်

ငယ်နေပါမယ်ရှင်၊ ပြီးတော့ ပထွေးဆိုတာမျိုးက ကောင်းသူခပ်စားများရယ်”

“အဲဒါက ညည်းအခရာပဲ ခင်ဖြူကိုယ်ကြီးကိုင်နိုင်ရင် ယောက်ျားက သမီးအရင်းလို သဘောထားနိုင်မှာပါ”

“ခင်ဖြူဘဝမှာ သမီးလေးမဖွန်ရှိနေမှ ဘယ်သူမှမလိုအပ်တော့ပါဘူးရှင်၊ အစ်မကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စာနာစိတ်ရှိသူများက အိမ်ထောင်ပြုရန် တိုက်တွန်းကြသည်။ သို့ပေမယ့် မခင်ဖြူကိုယ်တိုင်က လက်မခံချင်ပေ။ ငြင်းဆန်ခဲ့၏။ တချို့ယောက်ျားများက မခင်ဖြူကို သဘောကျပြီး နီးစပ်ဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျော်နိုင်က အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။

“နင့်ကို တကယ်ချစ်တာပါ ခင်ဖြူ၊ နင်သိပါတယ်၊ ငါက နင့်ယောက်ျားနဲ့ အပြိုင်ပိုးခဲ့တာနော်”

“ခင်ဖြူ အခု မုဆိုးမဖြစ်နေပါပြီ ကိုကျော်နိုင်”

“ငါလည်း အိမ်ထောင်ကွဲတစ် ခုလပ်တစ်ယောက်ပါပဲ ခင်ဖြူရာ၊ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်းမီးမူတ်တာ ဘာဆန်း လဲ”

ကျော်နိုင်သည် မခင်ဖြူကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရေးအတွက် အိမ်သို့ ရောက်လာတတ်ရာ ယောက်ျားမကြီးက နားလည်ပေး၏။ သို့သော် မခင်ဖြူက ကျော်နိုင်ကိုမချစ်ပေ။ လူရွယ်လည်ပြီး ပွဲစားယောင်ယောင်၊ ဘာယောင်ယောင်နှင့် ရပ်ကွက်ထဲတွင်

“ဪ...ငါ့သမီးလေး နေမှကောင်းပါရဲ့လား၊ အမေပင်ပန်းမှာကို မကြည့်ရက်တဲ့သမီး၊ နေရေး၊ နားရေးရော အဆင်ပြေပါ့မလား”

ဒေါ်ခင်ဖြူသည် အဝေးရောက်သမီးဖြစ်သူ ဖွန်ပွင့်ဖြူအား သတိတရရှိနေ၏။ သမီးလေးကို တမ်းတစိတ်က မျက်ရည်လည်လာသည်အထိပင်။ ကံတရားသည် သားအမိနှစ်ဦးအား ရက်ရက်စက်စက် ခွဲပစ်ရက်သည်။ အစက မထည့်မိလျှင် ကောင်းသားဟု သူ့ကိုယ်သူ နောင်တရမဆုံးတော့ပါ။ သမီးကို တမ်းတစိတ်ဖြင့် အိပ်မရခဲ့ပေ။

“အမေ့ရင်ခွင်ထဲက ငါ့သမီးထွက်သွားတာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်ကွယ်၊ အရင်လို စာမလာ၊ သတင်းမကြားနဲ့၊ ဘာများဖြစ်နေပြီလဲ၊ မနက်ကျရင် ဇော်ရဲအိမ်ကို သွားမေးဦးမှပဲ”

ထိုအတွေးဖြင့် ဒေါ်ခင်ဖြူက အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်၏။ မအိပ်ခင်အချိန်တွင် အတိတ်အကြောင်းအား ပြန်တွေးမိသည်။ ဖွန်ပွင့်ဖြူ သုံးနှစ်သမီးအရွယ်တွင် ဒေါ်ခင်ဖြူယောက်ျား သေဆုံးသွားခဲ့၏။ သည်တော့ ယောက်ျားမကြီးအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း ဒေါ်ခင်ဖြူက ရပ်ကွက်ထဲတွင် အဝတ်လျှော်၊ ထမင်းဟင်းချက်ဘဝဖြင့် ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။ မိမိက ရိုးသားသူဖြစ်သည့်အတွက် ခိုင်းစေသူများ၏၊ မခင်ဖြူမှာ စေတနာရောင်ပြန်ဟပ်သည့်သဘောပါ။

“ခင်ဖြူ ညည်းဘဝက မုဆိုးမဆိုပေမယ့် အသက်ကငယ်ပါသေးတယ်အေ၊ ခုချိန်မှာ သားမှတ်မှတ်၊ မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းသူရှိရင် အိမ်ထောင်သစ်ထူလိုက်ပါလား”

“ခင်ဖြူသမီးလေး မျက်နှာ

ကြည့်မရသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။
ကျော်နိုင်လို အော့ကြောလန်သူမျိုး
ကို ယူမိလျှင် မခင်ဖြူတို့သားအမိ
ကိုပါ မုန်းသွားကြပါလိမ့်မည်။

“ခင်ဖြူကို မမျှော်လင့်ပါနဲ့
တော့ ကိုကျော်နိုင်၊ ခင်ဖြူက ကို
ကျော်နိုင်မှမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကို
မှ မယူတော့တာပါ။ ဒီတစ်သက်
အိမ်ထောင်ထပ်မပြုတော့ဘူးလို့ ဆုံး
ဖြတ်ထားလို့ပါရှင်”

မခင်ဖြူ၏ အဆုံးစွန်ပြော
လိုက်သောစကားကိုကြားရမှ ကျော်
နိုင်လည်း လက်လျှော့သွားတော့၏။
သိပ်မကြာပေ။ ကျော်နိုင်တစ်
ယောက် မိန်းမယူသွားသည်။ ဟန်း
ဖုန်းခါးချိတ်ပြီး လင်မယားနှစ်
ယောက် ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲဖြင့်
မခင်ဖြူရှေ့တွင် ဟန်တပြပြ လုပ်
နေကြ၏။ မခင်ဖြူက လူချမ်းသာ
ဖို့ထက် စိတ်ချမ်းသာဖို့သာ အဓိက
ပါ။ သည်တော့ သားအမိနှစ်ဦးမှာ
အကြော်ရောင်းရင်း ဘဝကို ရုန်း
ကန်နေကြသည်။

မခင်ဖြူအပေါ် နားလည်သော
သမီးလေးက မနက်ပိုင်းတွင်
အကြော်ဆိုင်လေး၌ ကူရောင်းပေး
ပြီးမှ ကျောင်းသို့သွား၏။ ဇွန်ပွင့်ဖြူ
၏ထမင်းချိုင့်တွင် ဟင်းအစား
အကြော်နှင့် ထမင်းသာပါတတ်
သည်။ အပျိုအရွယ်လေးဖြစ်လာ
သော်လည်း မရှက်မကြောက်ဘဲ
မိခင်နှင့် ဝိုင်းကူလုပ်ကိုင်ပေး၏။ ၁၀
နှစ်နီးပါး အကြော်သည်ဘဝဖြင့်
ရုန်းကန်ရင်း ကြာလာသည်အခါ
မခင်ဖြူတွင် အစာအိမ်ရောဂါ စွဲကုပ်

လာတော့သည်။

ပြီးတော့လည်း မခင်ဖြူ၏
အကြော်တဲလေးမှာ သက်ဆိုင်ရာက
ခွင့်မပြုသဖြင့် ဖျက်ခွဲရပြန်သည်။
ယောက္ခမကြီး ဆုံးသည်နောက်
မခင်ဖြူလည်း အိမ်တွင်မုန့်ဆိုင်
လေးဖွင့်ခဲ့၏။ သားအမိနှစ်ယောက်
က ထိုမုန့်ဆိုင်မှ ဝင်ငွေလေးနှင့်
လောက်ငအောင် စားသုံးကြရ၏။
တစ်နေ့တွင် တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ
ဇော်ရဲရောက်လာ၏။

“အကြော်မရောင်းရတော့
အိမ်ဆိုင်ဝင်ငွေလေးနဲ့ ဘယ်လောက်
ပျဲမလဲဗျာ၊ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့အလုပ်
မျိုး လုပ်ပါလား ဒေါ်ဖြူ”

“ဘာအလုပ်လဲကွဲ့”
“ဒေါ်ဖြူသမီးကို ထမင်းဆိုင်

ဖြစ်ဖြစ်၊ မိတ်ကပ်ဆံပင် အလှပြင်
ဆိုင်မှာဖြစ်ဖြစ် အလုပ်လုပ်ခိုင်းပါ
လား၊ ဒါဆို ဝင်ငွေကောင်းတယ်”

“အသိမှမရှိဘဲကွယ်၊ မဇွန်က
နံတာနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော့်မှာ အသိရှိတယ်
ဒေါ်ဖြူ၊ လုပ်မယ်ဆို ခေါ်သွားပေး
မယ်လေ”

ဒေါ်ခင်ဖြူက ဇွန်ပွင့်ဖြူကို
မလုပ်စေလိုပေ။ မိဘမျက်စိအောင်
တွင်ထားပြီး အလုပ်လုပ်လျှင် ခွင့်
ပြုနိုင်သေး၏။ ယခုတော့ မိခင်နှုတ်
ခွဲပြီး တစ်နေရာတွင်ထားရမှာ စိတ်
မချပေ။

“အဖေ မဇွန်သွားလုပ်ချင်တာမို့
“မဖြစ်ပါဘူးအေး၊ မသွားဘူး”

ဇွန်ပွင့်ဖြူက ဒေါ်ခင်ဖြူ
 သဘောမတူ၍ အိမ်အတွက် ငွေရှာ
 ချင်သော်လည်း အလုပ်လုပ်ခွင့်မရ
 ပေ။ ဇော်ရဲမှာလည်း လမ်းတွေ
 ဘိုင်း ဒေါ်ခင်ဖြူကိုတစ်မျိုး၊ ဇွန်ပွင့်
 ဖြူကိုတစ်သွယ် စည်းရုံး၏။ ဒေါ်ခင်
 ဖြူအနေဖြင့် သမီးလေးကို မလွှတ်
 ခက်သည်မှာ ဇွန်ပွင့်ဖြူသည် ငယ်
 သေး၏။ လောကအကြောင်းကို နား
 မလည်သေးပေ။ မိဘကို ကူညီချင်
 စိတ်သာရှိသည်။ အသိကြွယ်သူ
 မဟုတ်ပါ။

“အမေ ကိုဇော်ရဲကြီးပို့ပေး
 သိုက်တဲ့ မစန္ဒာမင်း ပြန်လာတယ်
 တဲ့ အခု နယ်စပ်မှာ အလုပ်သွား
 လုပ်မလို့ သူ့မိဘတွေကို လာပြန်
 တန်တော့တာတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ စန္ဒာနဲ့တွေ့ချင်
 သိုက်တာကွယ်”

စန္ဒာမင်းက မပြန်ခင်အချိန်
 တွင် ဒေါ်ခင်ဖြူအိမ်သို့ ရောက်လာ
 ၏။ သူနှင့်အတူ ဇော်ရဲလည်းပါလာ
 သည်။

“ကဲ.....စန္ဒာရေ ဒေါ်ဖြူကို
 စိတ်ချရတဲ့အကြောင်း ပြောပြပေး
 သိုက်ပါဦး၊ ငါပြောတာ မယုံမကြည်
 ဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဇွန်ပွင့်ဖြူကို ထည့်သာထည့်
 သိုက် အန်တီဖြူရေ၊ အလှပြင်ဆိုင်
 တ အရမ်းသဘောကောင်းတယ်၊ သူ
 တို့နဲ့ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားပေါ့၊ အလှ
 ပြင်ဆိုင်မှာ ကောင်မလေးတွေ
 အများကြီးရှိပါတယ်၊ လာသင်သူ
 တွေနဲ့ ပျော်စရာကြီးရှင့်”

“ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ စန္ဒာရယ်၊
 ညည်းညီမက အေးလွန်းတယ်
 မဟုတ်လား”

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းလုပ်
 ရတာမဟုတ်ဘူး အန်တီဖြူ၊ သူတို့
 မှာ စားဖိုမှူးရှိပြီးသား၊ ဇွန်ပွင့်ဖြူ
 လုပ်ပေးရမှာက အလှပြင်ဆိုင်ရဲ့
 သန့်ရှင်းရေးတာဝန်ပဲ၊ အလှပြုပြင်
 တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လျှော်ဖွပ်ဆေး
 ကြောဖို့နဲ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ပဲ၊
 မပင်ပန်းပါဘူး၊ နောက် သူတို့လုပ်
 ကိုင်တာကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်ပါတတ်
 သွားရင် ဆံပင်ညှပ်ခဲတောင် ပြန်
 ရဦးမယ်၊ ဒီတော့ လခနှစ်ခါရတာ
 ပေါ့ အန်တီဖြူရယ်”

မက်လောက်စရာကောင်း
 အောင် စန္ဒာမင်းက ပြောပြနေပြန်
 တော့ သမီးဖြစ်သူ၏ဆန္ဒအရ ဒေါ်
 ခင်ဖြူလည်း မျက်စိမှိတ်ထည့်လိုက်
 ရတော့၏။ ဇော်ရဲတွင် လက်ကိုင်
 ဖုန်းရှိသဖြင့် အလှပြင်ဆိုင်သို့ဆက်
 ပေးခဲ့၍ ဇွန်ပွင့်ဖြူနှင့် ဖုန်းပြောခွင့်
 ရခဲ့သည်။ တစ်ခါတလေ စာတိုက်
 မှ စာထည့်၏။ ဇော်ရဲကတစ်ဆင့်
 ငွေပို့ခဲ့သည်။ ရှစ်လထိ အဆက်
 အသွယ် မပြတ်ခဲ့ပေ။

“ဇော်ရဲရေ သမီးဆီ ဖုန်းခေါ်
 ပေးပါဦးကွယ်”

“ဒေါ်ဖြူခေါ်တာ အကြောင်း
 မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အလုပ်ရှင်က ဖုန်း
 ပြောတာကို ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး
 ဗျ၊ ကျုပ်ကိုမှာထားလို့ပါ”

ပထမတော့ ဖုန်းအဆက်
 အသွယ် ပြတ်သွား၏။ ဖုန်းနံပါတ်
 မသိထားသဖြင့် တခြားမှဖုန်းဖြင့်

လည်း ဆက်သွယ်ခွင့်မရပေ။ ဇော်
 ရဲက ဖုန်းနံပါတ်တင်မဟုတ်ပါ။
 အလှပြုပြင်ရေးဆိုင်လိပ်စာပင် ဒေါ်
 ခင်ဖြူအား မပေးခဲ့ချေ။ ထောင်ခဲ့
 သော်လည်း အကြောင်းပြချက်ဖြင့်
 ငြင်းပယ်ခဲ့၏။ နောက်တော့ လခ
 အား သုံးလမှ ပေါင်းပို့တော့မည်ဟု
 ဆိုလာသည်။

“အဲဒါဆို ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ငါ
 က ဘာနဲ့စားရမလဲ ဇော်ရဲ သမီးရဲ့
 အလုပ်ရှင်ကို ပြောပြပေးပါကွယ်၊ ငါ
 မှာလည်း ဆေးဖိုးကရှိနေသေး
 တယ်”

“အဲဒါတော့ ဒေါ်ဖြူဘာသာ
 ဖန်တီးတော့ဗျာ၊ ကျုပ်လည်းမတတ်
 နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားကိုကူညီရတာ ကျုပ်
 စိတ်ညစ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်
 စေတနာဟာလူတိုင်းနဲ့မတန်ဘူးလို့
 ပြောကြတာပေါ့”

ကြာတော့ ဇော်ရဲက ငြိုငြင်
 လာ၏။ ဇော်ရဲကို စိတ်ဆိုး၍မဖြစ်
 ပေ။ ကိုယ့်သမီးက သူတို့လက်ထဲ
 မှာရှိနေသဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။
 သမီးနှင့်ဆုံလျှင်ဖြင့် ပြန်ခေါ်တော့
 မည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ထား
 မိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်ကျရင်
 ဇော်ရဲအိမ်ဘက် လှည့်သွားရမယ်၊
 ဈေးသွားမတွေ့ရင် ဈေးပြန်တွေ့မှာ
 ပဲ”

ထိုအတွေးဖြင့် ဒေါ်ခင်ဖြူက
 အိပ်စက်လိုက်ရတော့သည်။

“ဇော်ရဲတို့အိမ်က တံခါးတွေ ပိတ်ထားပါလား။ ခရီးများသွားကြ သလား။ ဟော.....သူတို့ဘေးအိမ် က အမျိုးသားတစ်ယောက် ထွက် လာပြီ မေးကြည့်ဦးမှပဲ”

ဒေါ်ခင်ဖြူလည်း ထိုအမျိုး သားအား အမိလျှောက်သွားပြီး မေး လိုက်ရာ စိတ်ဆင်းရဲသွားတော့၏။

“ဇော်ရဲတို့ပြောင်းသွားတာ တစ်လတောင်ရှိနေပြီ၊ အိမ်ရောင်း သွားတာလေ၊ ဘယ်သွားနေကြ သလဲတော့ မပြောဘူးခင်ဗျ”

သည်တော့ ဒေါ်ခင်ဖြူတစ် ယောက် သောကဖြစ်ရင်း ဇွန်ပွင့် ဖြူနှင့် အလိုလို ဝေးကွာသွားရ တော့သည်။

“အခုလောက်ဆို ငါ့သမီး လေးလည်း ဒုက္ခတွေဖြစ်နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သမီးရဲ့ ပုံမှန်ငွေပေး နေတာကို အမေ့လက်ထဲရောက် တယ်လို့ ထင်နေမလား။ ဇော်ရဲက ငါ့ကိုမပေးဘဲ လိမ်ညာလှည့်ပတ် ထားနေသလား။ တစ်ခုခုပဲ၊ ဟင်း.. ဒီလိုမှန်းသိရင် သွားမလုပ်ခိုင်းပါ ဘူး”

စန္ဒာမင်းတို့မိဘများအိမ်သို့ မေးမြန်းရန် လျှောက်လာမိတော့ သည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် စန္ဒာမင်းအဘွား ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဘယ်သူလဲကွဲ့”

“ကျွန်မ ခင်ဖြူပါ အမေ သိန်း”

“ဪ...အေး...အေး၊ လာ ထိုင်ကွဲ့”

ဒေါ်ငွေသိန်းက မျက်စိမှန်၊ နား လေးသူဖြစ်ရာ ဒေါ်ခင်ဖြူက အနား ကပ်၍ မေးလိုက်သည်။

“အမေသိန်း စန္ဒာမင်းရော ဟို မှာအဆင်ပြေနေရဲ့လား”

“သိပါဘူးကွယ်၊ သူ့အမေကို တော့ ငွေပို့တယ်ပြောတာပဲ၊ အဘွား တော့ မကြိုက်ပါဘူးအေ၊ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်တည်း အဝေး မှာသွားနေရတယ်လို့ ကွယ်၊ အန္တရာယ်များပါတိနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ စန္ဒာမင်းက လိမ္မာ တယ်မဟုတ်လား၊ အမေသိန်းတို့ အိမ်လေးတောင် ပြောင်းလဲသွား တယ်နော်”

“ဟင်း.....အများအမြင်တော့ အားကျစရာပေါ့အေ၊ သူ့သမီးက ဘယ်လောက်တောင် ဟင်း...ပြော ချင်ပါဘူး”

ဒေါ်ငွေသိန်းပြောမည့်စကား အား ဒေါ်ခင်ဖြူ သိလိုက်ပြီး ဇွန်ပွင့် ဖြူအတွက်ပါ စိတ်ပူသွားမိ၏။ စန္ဒာ မင်းက လည်သည်၊ သွက်သည်၊ ရည်းစားရှုပ်သည်။ ငွေမက်၏။ ဇွန် ပွင့်ဖြူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေ သည်။ စန္ဒာမင်းလို လည်လည်ဝယ် ဝယ်မဟုတ်၍ စိတ်ပူရ၏။

“အမေသိန်း ပြန်ပြီနော်”

“ဟေ.....သွားတော့မလို့လား၊ အေး.....အေး”

ဒေါ်ခင်ဖြူ ပြန်ထွက်လာသည့် နောက် လမ်းထိပ်တွင် စန္ဒာမင်း၏ အမေ ဒေါ်အေးအားတွေ့ရ၍ ဝမ်း သာသွားမိ၏။

“အေးရေ အခုပဲ ရှင့်အိမ်က

ဒီကောင်က
ဖုံ၊ ဖုံမှ
မနုဿဖုံတစ်ယောက်ပဲ
ဖြူရေ၊
စန္ဒာက
သူ့အကြောင်း
သိနေတော့
မကျောရဲဘူးပေါ့၊
အခုပြောင်းပြေးတာလည်း
တစ်ခုခုပဲ

...

ပြန်လာတာတော့”

“ဟုတ်လား၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဟဲ့”

“အေးကိုမေးချင်တာက ဇော်နဲ့ပေးတဲ့ အလှပြင်ဆိုင်လိပ်စာကို သမီးနဲ့စုံစမ်းလို့ ရမလားလို့ပါကွယ်”

“ဟိုကောင်က မပေးလို့လား”

“အိမ်ပြောင်းသွားပြီတဲ့လေ၊ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ဆိုတော့ မတောင်းထားလိုက်မိဘူး၊ တောင်းလည်း ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဒေါ်အေးက မျက်နှာပျက်သွားပြီး တစ်ခုခုကို ပြောချင်ပုံမျိုးပါ။ ဒေါ်ခင်ဖြူက စန္ဒာမင်းမှတစ်ဆင့် လိပ်စာရရန် စုံစမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဇော်ရဲကို မယုံနဲ့နော်၊ ဒီကောင်က ဖုံ့၊ ဖုံ့မှ မနုဿဖုံ့တစ်ယောက်ပဲ ဖြူရေ၊ စန္ဒာက သူ့အကြောင်းသိနေတော့ မကျောရဲဘူးပေါ့၊ အခုပြောင်းပြေးတာလည်း တစ်ခုခုပဲ၊ ဖြူသမီးလေးကိစ္စကို စုံ

စမ်းပေးမယ်နော်”

“ပြန်ပြန်စုံစမ်းပါနော်၊ ဖြူလေရင်တွေ့တာအားတုန်နေပြီ၊ စိတ်လည်းပူနေတယ်”

“အိမ်ရောက်တာနဲ့ ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်နော်၊ အေးစုံစမ်းပေးမယ်၊ စိတ်ချ”

လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီးနောက် အိမ်သို့အသီးသီးပြန်ခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့သားအမိအား ပြုဟ်မွေသွားသည့် ဇော်ရဲအား ဒေါသဖြစ်နေမိ၏။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့ လိုက်သွားခိုင်းသည်က ဒေါ်ခင်ဖြူ၏အမှားပင်။ ဘယ်သူမပြု မိမိအမှုသာလျှင်ဖြစ်၏။

သုံးရက်ကြာသည် နောက်အလှပြင်ဆိုင်၏လိပ်စာကို ဒေါ်အေးက သိခဲ့၏။ ဒေါ်ခင်ဖြူထံသို့ လာပေးရာတွင် သူမလည်း ကူညီမည်ဟု ပြောတော့သည်။

“ဖြူက မလည်မဝယ်နဲ့ အေးပါလိုက်ပေးမယ်နော်၊ သွားမယ့်အချိန်သာပြောတော့”

“ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်ပဲသွားကြတာပေါ့နော်၊ ဖြူလာခေါ်ပုံမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အေးရယ်”
အဖော်မရှိ၍ အတော်ဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်ကဇွန်ပွင့်ဖြူလဲ၊ မရှိပါဘူး”

“ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်လာလုပ်သွားတဲ့ ဇွန်ပွင့်ဖြူကို ပြောတာပါ

ရှင်၊ ကျွန်မက သူ့အပေါ်၊ သမီးနဲ့တွေ့ရအောင် လာတာပါ”

ဒေါ်ခင်ဖြူက ရည်ရည်လည်လည် ရှင်းပြလိုက်တော့မှ ဆိုင်ခွင်ထွက်လာပြီး.....

“ဪ.....မိုးနင်းစွန်ကိုပြောတာနဲ့တူတယ်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ ရယ်လိုက်ရင် ပါးချိုင့်ခွက်လေးနဲ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို မောင်ဇော်ရဲ ခေါ်သွားတာပါရှင်”

“ဟင်း.....ဇော်ရဲတော့ ဒုက္ခပေးခဲ့ပြန်ပြီ၊ အဲဒါဆို ဇော်ရဲကိုသာ မေးတော့ရှင်၊ သူလာပြန်ခေါ်သွားတာ ငါးလလောက်ရှိနေပြီ၊ ရှင်တို့က ပြန်ခေါ်ခိုင်းလို့ဆို”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သမီးလေးလည်း ကျွန်မဆီကို ပြန်ရောက်မလာပါဘူး၊ အေးရေ.....ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ရတော့မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ဇော်ရဲကိုမယုံရဘူးလို့ပြောတာပေါ့၊ လာ...ရဲခန်းသွားကြမယ်”

ဒေါ်အေးက ဒေါ်ခင်ဖြူလက်ကိုဆွဲ၍ အလှပြင်ဆိုင်အတွင်းမှပြန်ထွက်သွားရာတွင် ဆိုင်ခွင်က.....

“အစ်မကြီးတို့အမှုမှာ ကျွန်မတို့ဆိုင်နဲ့ မပတ်သက်ဘူးနော်၊ ကျွန်မက ခွဲစားခေါ်လို့ ပြန်ထည့်လိုက်ရတာပါရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဇော်ရဲလည်း ပျောက်နေတော့ ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမှန်း မသိဘူးပေါ့၊ ရှင်ရော သိလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဘယ်မှာနေမှန်း တောင် မသိပါဘူးရှင်”

“ရဲစခန်းကမေးရင်တော့ ရှင် တို့ ဖြေရမှာပေါ့ရှင်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကောင်မလေးကို ရှင့် လက်ထဲက ခေါ်သွားတာမဟုတ် လား”

“သွားရအောင် အေးရယ်”

ဒေါ်ခင်ဖြူမှာ အချိန်ကြာမည် စိုး၍ ခေါ်ထုတ်သွားမှ ဆိုင်ရှင်အမျိုး သမီးလည်း မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဒေါ်အေးက ရဲစခန်း တွင် တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်သည်။ တာ ဝန်ရှိသူများ၏ စစ်ဆေးမေးမြန်းချက် ကို ဖြေပြီးနောက် နှစ်ဦးသား ပြန် လာခဲ့ကြ၏။

“သမီးမဖွန်တော့ ဒုက္ခတွေ့ နေပြီလားမသိဘူးနော် အေး၊ ဖြူ ကို ကူညီပါဦးကွယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဖြူရယ်၊ အခု လည်း အမှုဖွင့်လိုက်ပြီပဲ၊ တာဝန်ရှိ သူတွေက ဆောင်ရွက်ပေးပါလိမ့် မယ်၊ အခြေအနေထူးရင် ဖြူဆီ အကြောင်းကြားပါလိမ့်မယ်နော်”

သို့ပေမယ့် ဒေါ်ခင်ဖြူတစ် ယောက် စိတ်မအေးနိုင်ပါ။ ဖွန်ပွင့် ဖြူသတင်းသာ စုံစမ်းနေပြီး အိပ် မရခဲ့ပေ။ ကြာတော့ သောကဖိစီး မှုကြောင့် ဝေဒနာတိုးလာရတော့ သည်။ ဒေါ်အေးလည်း ဒေါ်ခင်ဖြူ အိမ်သို့ ရောက်လာပြီး ပြုစုခဲ့၏။

“အေးကိုယ်တိုင် ရဲစခန်းမှာ အခြေအနေ သွားမေးကြည့်ပါတယ်၊ စခန်းမှူးက လူကုန်ကူးအဖွဲ့ကိုခြေ ရာခံမိထားလို့ မကြာခင်မှာသတင်း

ကြားရပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဖွန်ပွင့်ဖြူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းတော့မှ သိရ တာပါတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မဖွန်ပြန် လာတော့မှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ဖြူရဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ မင်းကို ရောဂါမတိုးအောင်နေလို့ ပြောတာပေါ့၊ မဖွန်ပြန်လာရင် မင်း က ကျန်းမာနေမှဖြစ်မှာနော်”

သည်တော့လည်း ဒေါ်ခင်ဖြူ မှာ အားတက်သွားပြန်တော့၏။ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ခြေလှမ်းများ က သွက်လက်နေတော့သည်။

“သမီးလေး ဘေးမသိရန်မခ နဲ့ ပြန်ရောက်လာပါစေတော်၊ ဇော် ရဲကိုဖမ်းမိပြီး ထောင်များများချပါ စေ”

သားသမီးကြောင့် ဒေါ်ခင်ဖြူ လည်း ဆုမတောင်းသင့်သည်ကို ဆု တောင်းလိုက်လေပြီ။ ညရောက် တော့ ဒေါ်အေးရောက်လာ၏။ ထို မှ ဇော်ရဲအကြောင်းအား ပိုသိခဲ့ရ တော့၏။

“သမီးကပြောတယ်၊ သူ လည်း ရောက်စက ဇော်ရဲရဲ့ကလိမ် ကျမှုကို ခံရတာတဲ့၊ သမီးကစွာ တော့ သူဆက်မလုပ်ရဲဘူးပေါ့၊ ကောင်မလေးတွေခေါ်လာပြီး တစ် ဖက်နိုင်ငံမှာရောင်းစားတယ်၊ ပြည့် တန်ဆာလုပ်ခိုင်းတယ်၊ ခြေတော် တင် ဖျက်ဆီးတယ်တဲ့”

“ဘုရား...ဘုရား၊ သမီးလေး မဖွန်ကိုများ.....”

ဒေါ်ခင်ဖြူမှာ စိုးရိမ်စိတ် ပို သွားတော့၏။ ဒေါ်အေးက သူကြား

ခဲ့သမျှ ပြန်ပြောပြနေတော့သည်။

“ဇော်ရဲခိုက်ရိုင်းပုံက ကင်းကုန် ပါတယ်ရှင်၊ တစ်ခါက တောကအိမ် ပြေးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိမ်ညာခေါ်လာပြီး ဖျက်ဆီးလိုက် တယ်တဲ့၊ နောက်တော့ ပြည့်တန် ဆာအိမ်ကိုပို့ဖို့ ခေါ်အသွားမှာ မိန်း ကလေးကထွက်ပြေးလို့ ကားတိုက် ခံရပြီး ဆုံးသွားရရှာတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကိုကြောက်ပြီး အိမ်ပြောင်းပြေးတာ လေ”

“လုပ်တုန်းကလုပ်ပြီး မစာ မနာနော်၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကိုဖမ်းပြီး သေဒဏ်ချပစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“သူ့မိုက်ဇာတ် သူသိမ်းသွား မှာပါ ဖြူရယ်၊ မဖွန်သာ ဘေးခေါ် ကင်းကင်းနဲ့ ပြန်လာနိုင်အောင် ဆု တောင်းတော့နော်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျန်းမာအောင်နေ၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဒေါ်အေးပြန်သွားသည့်နောက် ဒေါ်ခင်ဖြူလည်း ဘုရားရှေ့တွင် သမီးလေးနှင့် အမြန်ပြန်တွေ့စေခေါ် ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

“ဇော်ရဲ.....မင်းက ဇော်ရဲ မဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်ဖြူက ဈေးမှအပြန်တွင် ဇော်ရဲကိုတွေ့လိုက်၍ သူ့နောက်ထဲ ပြေးလိုက်ခေါ်မိ၏။ ဇော်ရဲက နောက် ပြန်တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး မျက် နှာပျက်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘာလော့လာပြော တာလဲ”

“ဟဲ့.....နင် ငါ့သမီး ဇွန်ပွင့်
အဖေ့ကို ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲဟင်၊
ပြောစမ်း”

“ဘယ်ကဇွန်ပွင့်ဖြူလဲ၊ ကျုပ်
သိဘူး၊ ဘာတွေလာပြောနေတာ
သဲ”

အသံကအစ ပြောင်းလဲ၍မရ
နိုင်ပါ။ ဇော်ရဲက ဘူးကွယ်နေသည့်
အတွက် ဒေါ်ခင်ဖြူက အသံကိုဖြင့်
ပြောလိုက်၏။

“နင့်အကြံ မသိဘူးများမှတ်
နေသလားဟင်၊ နင်ဘယ်မှမသွား
ခဲ့ ငါ့သမီးရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ပြရ
မယ်”

“ခင်ဗျားကြီး ပြောဆိုလို့မရပါ
ထား”

“နင့်လိုကောင်ရဲ့စကားကို နား
ယောင်ပြီးထည့်လိုက်လို့ ငါ့သမီး
နာကျင်ရပြီဟဲ့၊ ပြော.....ငါ့သမီးကို
ပြန်ရှာပေး၊ အခုရှာပေးပေတော့”

ဒေါ်ခင်ဖြူက အကျီစရိုရာ
ထက်မောင်းကိုဆွဲကိုင်ကာ လမ်း
ထယ်ကောင်တွင် အော်ဟစ်ဆူညံ
နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများ ဝိုင်း
ထားကြတော့သည်။

“ဒီကောင် လူလိမ်၊ လူညာ၊
ကျွန်မသမီးကို အလုပ်ရမယ်ဆိုပြီး
ခေါ်သွားတာ၊ ခုချိန်ထိ ဘယ်ရောက်
နေမှန်း မသိတော့ပါဘူး၊ ဟီး..ဟီး”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို လူများ
ပြောနေတာပါ”

“ဟ.....ဟိုက တကယ်ဟုတ်
မင်းကိုဆွဲထားတာပေါ့”

“ဒီကောင် ဇော်ရဲပဲ၊ ဟေ့
ကောင် မင်း ဇော်ရဲမဟုတ်လား”

ဇော်ရဲမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်
နေတော့၏။ သူ့ကိုသိနေသူများဖြစ်
နေသဖြင့် ရှောင်လွှဲမရတော့ပေ။

“နင် ငါ့သမီးကို တော်တော်
ရက်စက်ပါလားဟင်၊ နင့်ရုပ်ကို ခွေး
ချိုသွားရင်တောင် မှတ်မိတယ်ဟဲ့”

“ဒေါ်ဖြူ ရဲစခန်းသာခေါ်သွား
တော့၊ ဟိုရောက်မှရှင်း”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သက်သေ
တွေနဲ့ ခေါ်သွားမှဖြစ်မှာပေါ့”

တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေသူများ
က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ထံ အကြောင်းကြားလိုက်မှ သက်
ဆိုင်ရာအစီအစဉ်ဖြင့် ရဲစခန်းသို့
ရောက်သွားတော့၏။

“ကျေးဇူးပဲ အစ်မကြီး၊ ဒီ
ကောင်က တရားခံပြေးဗျ၊ သူ့
နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်နေတုန်း
လစ်ထွက်သွားတာ၊ ကဲ...ဒီကောင့်
ကို အချုပ်ထဲထည့်လိုက်ကွာ”

ဒေါ်ခင်ဖြူလည်း ဇော်ရဲကြောင့်
သမီးဖြစ်သူမှာ အန္တရာယ်တွေကြုံ
ပြီး ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း တိုင်
ကြားခဲ့၏။

“တရားခံကို စစ်ဆေးပြီးရင်
သိရမှာပါ အစ်မကြီး၊ သူနဲ့ဆက်
သွယ်တဲ့ဂိုဏ်းကိုဖမ်းနိုင်ရင် အစ်မ
ကြီးသမီး ဘယ်မှာရှိမယ်ဆိုတာ သိ
ရမှာပါဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြန်ပြန်ဖမ်းမိပါ
စေရှင်”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ သိတာနဲ့ အစ်မ
ကြီးဆီကို အကြောင်းကြားပေးပါ
မယ်”

ဒေါ်ခင်ဖြူလည်း နှုတ်ဆက်ပြီး

နောက် ရဲစခန်းမှ ပြန်လာခဲ့တော့
သည်။ ဇွန်ပွင့်ဖြူနှင့်ပြန်တွေ့ရန်
မဝေးတော့မှန်း စိတ်ကသိနေသလို
လိုရှိသော်လည်း ခုလောက်ဆိုလျှင်
ဒုက္ခဆိုနှင့် တွေ့ကြုံနေမည်မှာ မလွဲ
ပေ။

“ခွင့်ပြုမိတာ အမေ့အမှားပါ
သမီးရယ်၊ ငါ့သမီးလေး အမေ့
ကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ရတာပါကွယ်”

အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသည့်
နောက် မကြာမီတွင် မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“ဒီအိမ်က ဒေါ်ခင်ဖြူဆိုတာ
အဒေါ်လားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးကဘယ်
သူလဲ”

ခေတ်ဆန်ဆန် အဆင်အပြင်
နှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်ကို
တွေ့ရ၏။ ထိုအမျိုးသမီးငယ်က
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး.....

“ဒါဆိုရင် အဒေါ်က ခဏ
လောက်လိုက်ခဲ့ပါရှင်”

“ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲအေ၊
မင်းကိုမှ အဒေါ်မသိတာပဲကွယ်”

“ဟိုရောက်တော့ သိရမှာပါ
ရှင်၊ ခဏလေးလိုက်ခဲ့ပါ၊ ကားနဲ့
ခေါ်သွားမှာပါ အဒေါ်ရယ်”

ဒေါ်ခင်ဖြူမှာ သူမသိသည့်
အတွက် လိုက်ပါရန် ငြင်းဆန်လိုက်
သည့်နောက် မိန်းကလေးက သူ့
လက်ထဲမှဖုန်းဖြင့်.....

“မမ ဒေါ်ခင်ဖြူက မလိုက်
ဘူးလို့ ငြင်းနေပါတယ်ရှင်၊ အဲဒါ
ပြန်လာရမလားဟင်”

တစ်ဖက်မှစကားကို နား

ထောင်ပြီးနောက် မိန်းကလေးက ဒေါ်ခင်ဖြူထံသို့ ဖုန်းပေးပြန်၏။

“ရော့ပါ အဒေါ်၊ ဖုန်းပြောကြည့်လိုက်ပါ”

ဒေါ်ခင်ဖြူလည်း စိတ်တိုတိုဖြင့် ဖုန်းကိုကောက်ယူကာ.....

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ငါ့ကိုဘာကြောင့်ခေါ်တာလဲ”

“အမေ...သမီး ဇွန်ပွင့်ဖြူပါရှင်”

သမီးအသံမှ သမီးအသံစစ်စစ်။ ဒေါ်ခင်ဖြူ ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟင်....သမီး၊ မဇွန်...သမီး ဘယ်မှာလဲကွယ်”

“သမီးကိုတွေ့ချင်ရင် အမေလိုက်လာခဲ့ပါ။ ဘယ်သူမှမသိပါစေနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

“တွေ့မှပြောပြမယ်နော်၊ လာခေါ်တဲ့မိန်းကလေးနဲ့ တိတ်တိတ်လေးသာ လိုက်ခဲ့ပါ အမေရယ်”

“အေး.....အေး၊ အမေလိုက်ခဲ့ပါတော့မယ်ကွယ်”

ဒေါ်ခင်ဖြူလည်း လာခေါ်သော မိန်းကလေးနောက်သို့ လိုက်ပါသွား တော့သည်။

“အမေ.....”

“သမီးလေး မဇွန်.....အမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အဆက်အသွယ်မလုပ်တာလဲကွယ်”

“သမီးကို နားလည်ပေးပါ အမေရယ်၊ အမေနဲ့ မဆက်သွယ်

နိုင်တာက သမီးအကြောင်းနဲ့သမီးပါ”

“အဲဒီအကြောင်းကို အမေမသိရဘူးလား သမီး”

ဇွန်ပွင့်ဖြူ၏ မျက်နှာလေးမှာ အံ့မှိုင်းသွားတော့သည်။ ဖွင့်ပြော၍ မရနိုင်သော အမှန်တရားတစ်ခုကို ဒေါ်ခင်ဖြူထံ ပြောရခက်နေ၏။ ဒေါ်ခင်ဖြူက ဇွန်ပွင့်ဖြူ၏ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ပင့်သက်ချစ်တော့သည်။ ကြည့်ပါဦး.....သနပ်ခါးမျက်နှာလေးက အခုတော့ဖြင့် ရောင်စုံဆေးဆိုးပန်းရိုက်မျက်နှာဖြစ်နေ၏။ အဝတ်အစားကအစ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမရှိတော့ပါ။ ဇာပိုးပါးအောက်မှ ဖြူဝင်းဝင်းအသားနှင့် ခန္ဓာကိုယ်က အဆီပိုများစုလာ၏။ ဂါဝန်လိုလို စကတ်လိုလိုနှင့် ခြေသလုံးသားက ထွက်နေ၏။ ဆံပင်ကိုကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း တင်ပါးဖုံး ဆံပင်ရှည်လေး မရှိတော့ပါ။ ရင်ညွန့်တွင် ဝဲနေသော ခွေလိပ်လိပ် ဆံပင်ကောက်လေးက အရောင်ဆိုးထားပြန်၏။

“အမေက သမီးကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေတာလား”

“အေး.....အံ့သြတယ်၊ မိဘအရိပ်အောက်မှာ မြန်မာဆန်ဆန်နေလာတဲ့ မိန်းကလေးက အခုလိုပုံမျိုးတွေ့ရတော့ သိပ်ကိုအံ့သြသွားတယ်၊ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးကွယ်၊ အမေကတော့ ငါ့သမီးလေး ကျန်းကျန်းမာမာရှိပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်သောကရောက်နေတာပါ”

“အမေ သမီး အခုလိုပြောင်း

လဲသွားအောင် လုပ်လိုက်တဲ့ တရားခံက ဇော်ရဲပါပဲ အမေရယ်၊ ဟင်ဟင်”

ဇော်ရဲဖြစ်မှန်း ဒေါ်ခင်ဖြူက သိခဲ့ပြီးသားပါ။ သူ့ကြောင့် အမျိုးကောင်းသမီးများ၏ဘဝများ ပျက်စီးခဲ့ကြမည်ပင်။

“အလှပြင်ဆိုင်မှာ မိုးနှင်းဇွန်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့မိတယ်၊ ငါးလပြည့်တဲ့နေ့မှာ ဇော်ရဲက လာပြန်ခေါ်တယ်၊ အမေအသည်းအသန်ဖြစ်လို့တဲ့၊ ဒါနဲ့ သမီးလည်း ပြန်လိုက်လာခဲ့ရတယ်”

“သမီးကို ဇော်ရဲက ဖျက်ဆီးခဲ့သေးလားဟင်”

“အမေ ဖျက်ဆီးဖို့အကြံ သူ့မှာမရှိခဲ့ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သမီးကိုဖျက်ဆီးလိုက်ရင် သူ့ရမယ်ငွေမျိုး ရမှာမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ဒေါ်ခင်ဖြူရင်ထဲတွင် စိတ်အေးသွားတော့သည်။ သို့ပေမယ့် ဇွန်ပွင့်ဖြူက မပွင့်တပွင့်ပြုံးကာ.....

“ဟင်း.....ဟင်း၊ တချို့တွေဟာ အတ္တကြီးကြတယ်အမေ ငွေကိုမက်မောကြတော့ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်အမျိုးအချင်းချင်း ရက်စက်ယုတ်မာတတ်ကြတယ်ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ဇော်ရဲဟာ သမီးကို တရုတ်ပြည်မှာရောင်းတာ ဖို့အကြံနဲ့ လာခေါ်သွားတာပဲ အမေဟိုမှာက အပျိုစင်စစ်စစ်ဆို ကောင်းကောင်းလေ၊ ဒီကောင်းကောင်းကျေး၊ ကောင်းကောင်းထားပြီး လူပွဲစားတွေပေါင်းပြီး တရုတ်ပြည်နယ်စစ်ထိ

ထိုက်ကြတယ်။ လမ်းမှာ အစ်ကို
ကဲ့ရဲ့ လိမ်ညာခေါ်ယူရောင်းစား
ခြင်းခံရတဲ့ ကောင်မလေး ခိုင်ခိုင်
နဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ရတယ်။ သူလည်း
သမီးလိုဘဝမျိုး ရောက်ခဲ့ရတာပါပဲ
အမေရယ်”

ဒေါ်ခင်ဖြူတစ်ယောက် မျက်
ဆုံးပြူးသွားရတော့သည်။ ဇော်ရဲ
ထက်က လွတ်ကင်းသွားပေမယ့်
အရုတ်ပြည်တွင်တော့ မလွဲမသွေ
ဘဝပျက်ရပေတော့မည်။

“သမီးလေ တရုတ်လူမျိုးတစ်
ယောက်နဲ့ ယူခဲ့ရတယ်။ သူတို့လို
ခိုင်တဲ့ကလေးကို မွေးပေးခဲ့ရတယ်
အမေ။ သူတို့ခိုင်းစေတဲ့အတိုင်း
တူနီတစ်ယောက်လို သမီးဘဝကို
ပေးဆပ်ခဲ့ရတယ်။ မျက်ရည်ကျရင်း
အကြိတ်ခံစားနေရပါတယ်”

ဇွန်ပွင့်ဖြူက သူ့ဘဝအား ယူ
ဆုံးမရစ်တံနှင့် ပြန်တွေးပြီး မျက်
ရည်ကျလာ၏။ ဒေါ်ခင်ဖြူမှာ အံ့
ဩရင်း သမီး၏မျက်နှာကို တွေ့တွေ့
သေး ကြည့်နေမိတော့သည်။

“နောက်ဆုံး မခံစားနိုင်တော့
တဲ့အချိန်မှာ သမီးထွက်ပြေးလာခဲ့
တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ခိုင်ခိုင်လည်း
သမီးလိုဘဝမျိုးနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ကြံ
နေတော့ သမီးတို့နှစ်ယောက် အကြံ
ထုတ်ချင်းသွားတွေ့ပြီး ထွက်ပြေးလာ
ခဲ့ကြပါတယ်”

“ဟင်....ဒါဆို အမေ့ရဲ့မြေး
သေးရောဟင် သမီး၊ မြေးလေးရော
ကွယ်”

ဒေါ်ခင်ဖြူက သွေးကစကား
ပြောလာသလို မြေးအတွက် စိုးရိမ်

စိတ်ဖြင့် အငမ်းမရ မေးလိုက်တော့
၏။

“အမေ ကိုယ့်သားသမီးကို
ရင်နာနာနဲ့ ထားခဲ့ရတာ သမီးလေ၊
အမေက မြေးလေးကို တွေ့ချင်
သလို သမီးလည်း သမီးရဲ့ကလေး
ကို ချစ်တာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မျိုးချင်း
မှမတူတာပဲ အမေရယ်။ ကလေးကို
မွေးပြီးတာနဲ့ သူတို့က နှိပ်စက်တော့
တာပဲ။ ကိုယ်မွေးတဲ့ကလေးက
ကိုယ့်ကို အမေလို့တောင် ထင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့သွေး
ကို သမီးရွံ့တယ် အမေ”

ဇွန်ပွင့်ဖြူ၏မျက်နှာမှာ ရုတ်
ခြည်းပြောင်းလဲသွားပြီး တင်းခနဲ
ဖြစ်သွားတော့၏။

“ခိုင်ခိုင်နဲ့သမီးကို မြန်မာနိုင်
ငံက အလုပ်လာလုပ်နေတဲ့ အမျိုး
သားတစ်ယောက်က ကူညီလို့ ကိုယ့်
နိုင်ငံကို ပြန်ရောက်ခဲ့ရတာပါပဲ။
အမေ့ဆီ တိုက်ရိုက်ပြန်မလာတာ ကို
အမေ့ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ဘာကြောင့်
လဲဆိုရင် သမီးကြောင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ အမေအရှက်ရမယ်။ ပြီး
တော့ ဇော်ရဲကသိသွားပြီး အန္တရာယ်
ပေးမှာကိုလည်း ကြောက်မိလို့ပါ
အမေ”

“ဒီကောင် အခု ထောင်ထဲ
ရောက်နေပြီ သမီး။ ဒီတော့ အမေ
နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတော့ကွယ်”

ဒေါ်ခင်ဖြူ၏ မျှော်လင့်ချက်
သည် ဇွန်ပွင့်ဖြူက ခေါင်းလေးကို
ခါယမ်းလိုက်ခြင်းကြောင့် ပျောက်
ဆုံးသွားရတော့၏။

“မဖြစ်နိုင်တော့လို့ပါ အမေ

ရယ်။ သမီးလေ ခိုင်ခိုင်တို့အိမ်မှာ
လိုက်နေခဲ့ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။
နောက်တော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်
ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး အိမ်ထောင်ကျခဲ့
ပြီ အမေ”

“ဟင်....မြန်လိုက်တာ
ရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ အဲဒါ ကြောင့်မို့ အမေ့ကိုခေါ်တွေ့ရတာ သမီးကို တစ်မျိုးမပြင်လိုက်ပါနဲ့ နော်၊ အမေ့သမက်ကို သမီးဟာ တစ်ကောင်ကြွက်၊ မိဘမဲ့ဘဝလို့ ပြောထားခဲ့မိလို့ပါ အမေရယ်”

“ဪ...မိစ္ဆာ၊ ညည်းက သိပ်ကိုလိမ္မာတဲ့ သားသမီးတစ်ယောက်ပါလားအေ၊ အမေတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကို မပြောနိုင်တဲ့ အတ္တကြီးတဲ့မိန်းကလေး၊ ညည်းကို မွေးရကျိုးမနပ်လိုက်တာအေ”

“ပြောပါ အမေ ပြောပါ၊ သမီးဘဝမှာ အမေ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခွင့်မရပေမယ့် ကျွေးမွေးခွင့်တော့ ရပါသေးတယ်”

ဒေါ်ခင်ဖြူတစ်ယောက် အံ့ကို ကြိတ်ကာ မျက်ရည်တပေါက်ပေါက် ကျနေမိ၏။

“အမေ ဒီစာအိတ်ထဲမှာ ငွေသုံးသိန်းပါပါတယ်၊ အမေ့ကို သမီးကန်တော့ပါရစေနော်”

ဇွန်ပွင့်ဖြူကို မျက်ရည်များဖြင့် ကြည့်ရင်း ဒေါ်ခင်ဖြူ ကြေကွဲသွား၏။ သံယောဇဉ်ကြီးမိသည့် မိမိအဖြစ်ကို နောင်တရစေသည့် အလား တုံ့ထိုဘာဝေ ဖြစ်နေတော့၏။ ဒေါ်ခင်ဖြူအဖြစ်က ကိုယ့်သားသမီးကို ငွေသုံးသိန်းနှင့် ရောင်းစားခဲ့ရသည့်အဖြစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။ မိဘရင်ခွင်ထဲမှ တစ်ပါးသူရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည့် သမီးဖြစ်သူကိုသာ မိဘဝဋ် မလည်ပါစေနှင့်ဟု တိုးတိတ်စွာ ဆုတောင်းရင်း ပြန်ရန်ပြင်မိ၏။

“အမေ ငွေသုံးသိန်းယူသွားဦးလေ”

“သားသမီးတစ်ယောက်လုံးကို နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ခွဲခဲ့ပြီမှ ဒီငွေဟာ အမေ့အတွက် မလိုအပ်တော့ပါဘူးကွယ်”

“အမေ.....သမီးကို စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင်”

“အမေ စိတ်မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်နာတယ်၊ ဒါပဲကွယ်၊ အမေ သွားတော့မယ်၊ အမေ့ကို ပြန်လိုက်မပို့ပေးပါနဲ့တော့”

အပြန်လမ်းတွင် ဒေါ်ခင်ဖြူ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့၏။ သားသမီးကြောင့် ကျခဲ့ရသည့် မျက်ရည်မှာ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အထိအနာဆုံး၊ အခံစားရဆုံးဖြစ်မှန်း သိနေ၏။

“ဖြူရေ ဇော်ရဲ ထောင် ၁၀ နှစ်ကျသွားပြီတဲ့၊ ဖြူ၊ သမီးတော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲနော်”

“သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုပေါ့ကွယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ အေးရယ်”

ဇော်ရဲ၏ထွက်ဆိုချက်တွင် ဇွန်ပွင့်ဖြူအား တရုတ်ပြည်တွင် ရောင်းစားခဲ့သည်ဟုဆို၏။ ဒေါ်အေးက ထိုသတင်းကြောင့် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ လာရောက်ပြောပြခြင်းဖြစ်ရာ ဒေါ်ခင်ဖြူဘက်က မတုန်လှုပ်တော့ပေ။ ဇွန်ပွင့်ဖြူက မိုးနှင်းဇွန်အမည်ပြောင်းလဲခဲ့သည့်အတွက်

သတင်းမှာ အစအနရှာမရဖြစ်ခဲ့၏။ “တရုတ်ပြည်မှာ သားသမီးမွေးခိုင်းဖို့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ လူကုန်ကူးခံရတာပဲ ဖြူ၊ မစွန့်လေကံကောင်းပါစေ”

“သမီးလား၊ ကံကောင်းမှာပဲ အေးရယ်၊ ကံကောင်းမှာပါ၊ သူက မိဘအပေါ် သိတတ်တဲ့ သမီးတစ်ယောက်ပါကွယ်၊ အစ်..အစ်..အီး” ပြောရင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ဖြူတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းလာ၏။

“ငိုချလိုက် ဖြူ၊ ငိုချလိုက်တော့၊ ခံစားချက်ကို ဖွင့်ချလိုက်သိလား”

ဒေါ်အေးက အားပေးစကားပြောမှ ဒေါ်ခင်ဖြူလည်း သတိဝင်လာ၏။

“မငိုဘူး အေး၊ ဘယ်တော့မှ မငိုဘူး၊ အမေငိုနေရင် သမီးလေး တစ်သက်လုံး ခံစားသွားမှာပါ၊ မိဘမေတ္တာဆိုတာ အဲဒါပဲအေး၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မငိုပါရစေနဲ့”

တကယ်လည်း ဒေါ်ခင်ဖြူ မျက်ရည်မကျတော့ပါ။ ဇွန်ပွင့်ဖြူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တော့မှမငို နေသူမကိုယ်သူမ ဆုံးဖြတ်ထားမိတော့သည်။

လေးစာအုပ်
နွေအောင်

အရောမ ဝေါ်အေးမြတ်၍ B.A (MS)

(လက္ခဏာဗေဒင် ယတြာအစီအရင်)

- ထက်ပို့ချစ်သူ၊ ခင်ပွန်း၊ ဂွမ်ထွေးတော်ပြန်မှု အမြန်ဆုံးကင်းရှင်းစို့။
- မိမိနောက်တွယ်မှာ အသစ်တစ်ယောက်နဲ့ ခြေရွှင်နေသူ အမြန်ဆုံးကင်းရှင်းပြတ်သွားစို့။
- ခင်ပွန်း၏ထုပ်ငန်းခွင့်မှာ အနှောင့်အယှက်ကင်းရှင်းစေစို့။
- ချစ်သူ၊ ခင်ပွန်းအပေါ် မိမိပြောစကားအောင်မြင်ပြီး ကြင်နာရုစိုက်မှုပို့။
- ထက်ပို့ချစ်သူ၊ ခင်ပွန်းနဲ့မထုံဘဲ ဆက်လက်ခိုင်ခြေမှု ပို့ပို့။
- မိမိချစ်သူ၊ ခင်ပွန်းနဲ့ အဆက်အသွယ် အမြန်ဆုံးပြန်ပို့။

(အမျိုးသမီးဘီးသန်ပေးအား)

ထိပ်စာ-အစွယ် (၈၄၃)၊ ဦးပိစာရထမ်း၊ (၃၄)ရပ်ထွယ်၊ ပြောင်းပုံမြို့နယ်၊
ဇွန်-၀၉-၅၀၆၂၈၄၃၊ ၀၉-၂၅၄၃၁၁၄၉၃

အရေပြားရောဂါအတွက် စိတ်အချရဆုံးမှာ လီယိုမက်
နင်းခူ၊ ပွေး၊ ဝဲလိမ်းဆေး ဟိမဝန္တာသွေးသန်ဆေး

ခရုသင်း သမင်ဖြူ

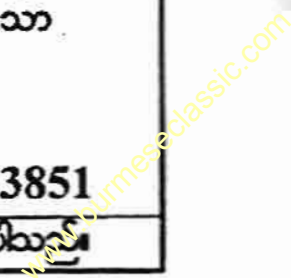
တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ် 010Y978/ 0102Y3654
ထုတ်လုပ်ခွင့်လိုင်စင်-အမှတ်(၄/၉၈)တဆထလ(၀၈၇)

ခရုသင်း၊ သမင်ဖြူ၊ နီ၊ နက်ကွက်များ၊ အနာကြီးရောဂါ၊ ဆိုရီရေးစစ်ရောဂါ၊ မှိုစွဲရောဂါ၊
ခြေလက်အက်ကွဲရောဂါ၊ ဝက်ခြံ၊ တင်းတိတ်၊ ညှင်း၊ ပွေး၊ ဝဲ၊ ယားနာ၊ နင်းခူနှင့်
အရေပြားရောဂါမျိုးမျိုး ကာလသားရောဂါ၊ ဆီးပူညောင်းကျ၊ ဂနီရီးယားရောဂါ၊ ဆစ်ဖလစ်၊
ရှင်ကရွိုက်၊ ရေယုန်၊ မက်ခရ၊ ကြွက်နို့၊ ငါးမျက်စိ၊ ဝဲ၊ ရိဖြူဆင်းရောဂါ
အသားအရေပည်းခြင်း၊ ခြောက်ခြင်း၊ ပူခြင်း၊ ယားယံခြင်းရောဂါများကို
အဆင့်မြင့် အိန္ဒိယ ယူနန် တိုင်းရင်းဆေး နည်းပညာ၊ အစွမ်းထက်သော
တိုင်းရင်းဆေးကုထုံးများဖြင့် ကုသပေးနေပါသည်။

လီယိုမက် အရေပြားရောဂါအထူးကုဆေးတိုက်

အမှတ် (၂၂၁) ၃၂-လမ်း(ထက်)၊ ၃-ထပ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ PH: 252598, 243851

နယ်မှ ဝေဒနာရှင်များ ကြိုတင်ငွေပို့ခနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှတစ်ဆင့်မှာ ယူနိုင်ပါသည်။

ထက်ထက်

ဟာသများ

လိုချင်ဦးလေ

ဇနီး။ ■ ကားတွေမှ ပေါလိုက်တာတော်၊ ချေးတွေကကျနဲ့၊ ကားတစ်စီးလောက်လိုချင်လိုက်တာ။

သတင်းစာဖတ်နေသော အမျိုးသားက ဇနီးဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် အနီးရှိ သားဖြစ်သူက.....

သား။ ■ သားသူငယ်ချင်းတွေအိမ်မှာ ကားရှိတယ်ဗျ၊ ဘိုဘိုတို့အိမ်မှာ၊ ကျော်ကျော်တို့အိမ်မှာ၊ ရှင်းသန့်တို့အိမ်မှာဗျ၊ သားတို့အိမ်မှာ ဘာမှမရှိဘူး။

အမျိုးသားက ပြုံးတုံ့တုံဖြင့် သတင်းစာအားဆက်ဖတ်နေတော့သည်။ ညနေစောင်းအချိန်တွင် အပြင်မှ ပြန်လာပြီး.....

အမျိုးသား။ ■ ရော့.....စီးကြလေ၊ ဒီကားက လမ်းကျဉ်းလည်း မောင်းနိုင်တယ်၊ လမ်းကြိုလမ်းကြားလည်း မောင်းလို့ရတယ်၊ ယာဉ်ကြောပိတ်ဆိုလို့ စောင့်နေစရာမလိုဘူး၊ စိတ်ကြိုက်သာ မောင်းကြတော့။

ကလေးစီးမော်တော်ကားကြီးအား ဇနီးနှင့် သားဖြစ်သူတို့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေတော့သတည်း။

ဖော်ကောင်

အိမ်သို့ ဧည့်သည်ရောက်လာရာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က သားသမီးများအကြောင်း အပြိုင် ကြွားနေကြတော့သည်။

ဧည့်သည်။ ။ ကျွန်မသားလေးက ဆေးကျောင်းတက်နေပြီရှင်၊
အရမ်းကိုလိမ္မာတာပါ။ အဲဒါ သူ့အတွက် ချွေးမလောင်းကို ကြိုရှာနေတာလေ။
အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက သမက်လောင်းရှာနေသူဖြစ်ရာ သူ့သမီးအကြောင်း ပြန်ကြွားလိုက် ပြန်၏။

အိမ်ရှင်။ ။ ကျွန်မသမီးလေးကတော့ အိကိုကျောင်းသူပါ။
အချက်အပြုတ်ကအစ မီးဖိုချောင်နိုင်တယ်ရှင်၊
ဒီအရွယ်အထိ ချစ်သူလည်း မရှိသေးပါဘူး။
ထိုစကားကြောင့် အနားတွင် စာဖတ်နေသော ကလေးငယ်က.....

ကလေးငယ်။ မမမှာ ချစ်သူတွေအများကြီးပဲ မေမေရဲ့၊
အခုလည်း သူ့ချစ်သူနဲ့သွားချိန်းတွေ့တာ၊
သားသားကို မေမေမပြောနဲ့ဆိုပြီး မုန့်ဖိုးပေးသွားသေးတယ်။

ပေဒင်မှန်

အမျိုးသားတစ်ဦးသည် ပေဒင်ဆရာတစ်ဦးထံသို့ ပေဒင်သွားတွက်ရာ တစ်လအတွင်း အိမ်ထောင်ကျလိမ့်မည်ဟု ဟောလိုက်၏။ ဝမ်းသာအားရပြန်လာပြီး ဖူးစာရှင်အား မျှော်နေတော့သည်။ သို့သော် တစ်လပြည့်သည့်နေ့အထိ ဖြစ်မလာ၍ ပေဒင်ဆရာထံသို့ ဒေါသဖြင့်ရောက်သွား၏။ ပေဒင်လာမေးသူအများရှေ့တွင်....

အမျိုးသား။ ။ ခင်ဗျားဟောလိုက်တာ မှန်လိုက်တာဗျာ။

ပေဒင်ဆရာ။ ။ မှန်ရမယ်လေ၊ ခဏလေးစောင့်ကြပါဦးနော်။

ပေဒင်ဆရာလည်း အမျိုးသား၏လက်ကိုဆွဲ၍ အိပ်ခန်းထဲခေါ်သွား၏။ အခြေအနေ မကောင်းမှန်းသိသည့်အတွက်.....

ပေဒင်ဆရာ။ ။ ကျုပ်ဟောတာ မှန်ကိုမှန်ရမယ်ဗျာ၊

မမှန်ရင် ကျုပ်သမီးပေးလိုက်မယ်ဗျာ၊

ကျုပ်အရှက်ကိုတော့ လူရှေ့မှာ မခွဲလိုက်ပါနဲ့နော်။

သည်တော့မှ အမျိုးသားလည်း ကျေနပ်သွားတော့၏။

မေတ္တာတု

ဇနီးဖြစ်သူက ရွှေဆိုင်ကြော်ငြာတွင်ပါသည့် စိန်ဆွဲကြိုးလှလှ
လေးအား ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ပူဆာထား၏။

ဇနီး ။ ။ ခင့်မွေးနေ့မှာ ဒါမျိုးလေး ဝယ်ပေးရမယ်နော်။

ခင်ပွန်း ။ ။ OK...ရရစေမယ်။

ဇနီး ။ ။ အဲဒါကြောင့်မို့ချစ်တာ၊ မွေးနေ့အကြိုမှာရရင်
တော်ပါပြီ။

ဇနီးဖြစ်သူက မွေးနေ့သို့ မြန်မြန်ရောက်ချင်နေ၏။ မွေးနေ့တွင်
စိန်ဆွဲကြိုးလေးဆွဲပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်အတူ ဘုရားသွားမည်၊ အလှူပွဲ
ကျင်းပမည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။

မွေးနေ့အကြိုနေ့တွင်တော့.....

ခင်ပွန်း ။ ။ ခင်ရေ...ဟောဒီမှာ ခင်လိုချင်တဲ့စိန်ဆွဲကြိုး၊
တူအောင်ရှာပြီး ဝယ်လာခဲ့ရတာဗျ။

ဇနီးဖြစ်သူလည်း ဝမ်းသာအားရ ကြည့်လိုက်ရာတွင်.....

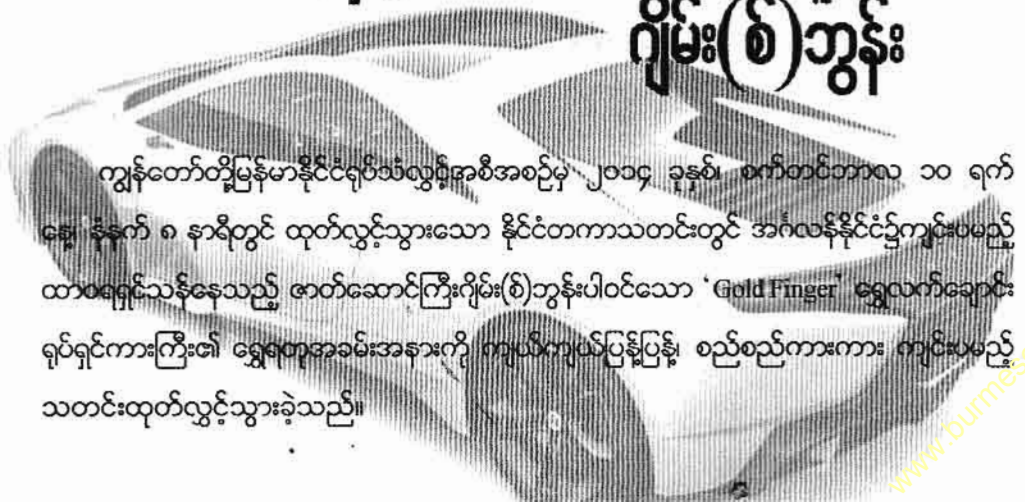
ဇနီး ။ ။ ဟင်.....ဖန်စိကြီး။

ထက်ထက်

ကျွမ်းထက်

သေမင်းနှင့်တကာယ်စစ်ခင်းသူ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်း

ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံရုပ်သံလွှဲမှုအစဉ်မှ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့၊ နံနက် ၈ နာရီတွင် ထုတ်လွှင့်သွားသော နိုင်ငံတကာသတင်းတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ကျင်းပမည့် ထာဝရရှင်သန်နေသည့် ဇာတ်ဆောင်ကြီးဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းပါဝင်သော 'Gold Finger' ရွှေလက်ချောင်းရုပ်ရှင်ကားကြီး၏ ရွှေရတနာခမ်းအနားကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စည်စည်ကားကား ကျင်းပမည့် သတင်းထုတ်လွှင့်သွားခဲ့သည်။

ထိုသတင်းကို မြန်မာနိုင်ငံမှထုတ်ဝေသော သတင်းစာအချို့နှင့် ဂျာနယ်အချို့တွင် ထိုရုပ်ရှင်ကားကြီးမှ ဇာတ်ဝင်ခန်းဇာတ်ပုံများနှင့် ဝေဝေဆာဆာ ဖော်ပြခဲ့ကြပါသည်။ ထိုဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းပါဝင်သော ရွှေလက်ချောင်းရုပ်ရှင်ကားကြီး၏ ရွှေရတုသဘင်အခမ်းအနားတွင် ထိုရုပ်ရှင်ကားတွင် ဇာတ်ဆောင်ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းစီးခဲ့သော ကားနံပါတ်ပြားကို လှည့်နိုင်ပြီး မောင်းသူထိုင်ခုံ စပရိန်တွန်းအားဖြင့် လေထဲသို့ လွင့်တက်နိုင်သောကား၊ ကျည်ကာန်များ တပ်ဆင်ထားသည့် အက်(စ်)ထွန်းမာတင် ဒီဘီ ၅ ကားကိုလည်း လေလံတင်ရောင်းချမည်ဟုဆိုသည်။ ထို့ပြင် အထက်ဖော်ပြပါ ထာဝရရှင်သန်နေသော စပိုင်မင်းသား ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်း ရုပ်ရှင်သက်တမ်း နှစ်(၅၀) အတွင်း အသုံးပြုခဲ့သော ပစ္စည်းများအနက် ပစ္စည်း ပေါင်း ၅၀ကိုလည်း လေလံတင်ရောင်းချသွားမည်ဟုဆို သည်။

အဆိုပါလေလံပွဲမှရရှိသော ငွေကြေးများကို ကုလသမဂ္ဂ ကလေးများရန်ပုံငွေအဖွဲ့ (UNICEF) သိပ္ပံပညာပြတိုက်၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံ လူငယ်သင်တန်းကျောင်းနှင့် အများအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းများကို အသုံးပြုမည်ဟု သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူက သတင်းမီဒီယာများကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့၏။

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၅ ရက်နေ့ကလည်း ပွဲဦးထွက် ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဇာတ်ကားဖြစ်သော "Dr.No"(ဒေါက်တာနိုး) နှစ်ငါးဆယ်ပြည့်အခမ်းအနားတို့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် စည်စည်ကားကား ကျင်းပခဲ့ကြပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံလူထုက အောက်တိုဘာလ ၅ ရက်နေ့တို့ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းနေ့ဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်တို့ သိရှိခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က မှတ်တမ်းများအရ ထိုရုပ်ရှင်ကားကို ရိုက်ကူးခဲ့သော ၂၀ ရာစုမြေခွေး (20 Century Fox) ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကလည်း ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းအမှတ်တရ အထိမ်းအမှတ်ပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင်မူ နယူးယောက်မြို့၊ မော်ဒန်အနုပညာပြတိုက်၊ လော့(စ်)အိန်ဂျယ်လီမြို့နှင့် တိုရွန်တိုမြို့များတွင်လည်း ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းအမှတ်တရပွဲများ ကျင်းပခဲ့ကြသည်ဟုဆိုသည်။ ထို့ပြင် ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းကို မွေးဖွားပေးသော စာရေးဆရာကြီး အီယန်ဖလိမ်းမင်းနှင့် ဂျိမ်း(စ်)

စုံထောက်ကြီး
 ရှားလော့ဟုမ်းအား
 ယနေ့ လျှမ်းလျှမ်းတောက်
 ကျော်ကြားနေသော
 အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
 စီအိုင်အေအဖွဲ့ကြီးနှင့်
 အက်(စ်)ဘီအိုင်စုံထောက်အဖွဲ့၊
 ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ
 အမျိုးသားဆူရီတေးစုံထောက်အဖွဲ့နှင့်
 အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ အင်(မ်)အိုင် အမှတ်(၅)
 စုံထောက်အဖွဲ့တို့၏
 ခေတ်မီဆက်သွယ်ရေးပစ္စည်း၊
 ခေတ်မီစုံစမ်းထောက်လှမ်းသည့်
 ကိရိယာများအသုံးပြုသည့်
 စုံထောက်များထက်သာသည်ဟု
 လူထုက ယူဆခဲ့ပြန်သည် ...

ဘွန်းရုပ်ရှင်ကား ထုတ်လုပ်သူများဖြစ်သော ဘရိုကိုလီ၊ ဟယ်ရီဆောမန်းတို့အကြား ဆက်ဆံရေးကို အလေးပေးရိုက်ကူးခဲ့သော မှတ်တမ်းတင်ရုပ်ရှင်ကား "Everything Or Nothing The Untold Story Of 007" (၀၀၇ ၏ လူသိနည်းသော အတွင်းရေးများ)ကိုလည်း ပြသခဲ့သည်ဟု သိရှိခဲ့ကြရသည်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ် ရွှေလက်ချောင်းရုပ်ရှင်ကားကြီး၏ ရွှေရတုသဘင်ကို အထက်ဖော်ပြပါ ယခင်နှစ်များက ကျင်းပခဲ့သော အခမ်းအနားများထက် လူအများစိတ်ဝင်စားအောင် လိမ့်မည်ဟု သတင်းမီဒီယာများက ဖော်ပြခဲ့သည်။

စာရေးဆရာတစ်ယောက် စိတ်ကူးဉာဏ်ကွန့်မြူး၍ ဖန်တီးခဲ့သော စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများထဲမှ ဇာတ်ဆောင်များ၏ အမည်များသည် တစ်ခါတစ်ရံ အသက်ထင်ရှား ရှိနေကြသည့် အထင်ကရ နိုင်ငံတကာခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် ကမ္ဘာကျော်သူများထက်ပို၍ ပြည်သူလူထုအတွင်း ထင်ရှားကျော်ကြား လူသိများကြသည်။

သာဓကအားဖြင့် ဗြိတိသျှအမျိုးသား စာရေးဆရာကြီး ဆာအာသာကိုနှင့်ခွိုင်း ဖန်တီးခဲ့သော အလွတ်စုံထောက်ကြီးရှားလော့ဟုမ်းသည် စိတ်ကူးယဉ် စုံထောက်ဝတ္ထုများထဲမှ ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ အလွတ်စုံထောက် ရှားလော့ဟုမ်းမှာ တကယ်မရှိပါ။ ရိုလည်းမရှိနိုင်ပါ။ သို့သော် စာရေးဆရာကြီး ဆာအာသာကိုနှင့် ခွိုင်းက စိတ်ကူးကောင်းကောင်း ဝတ္ထုရေးနည်းအတတ်ပညာဖြင့် သရုပ်ဖော်လိုက်သောအခါ နိုင်ငံတကာမှ စာဖတ်သူများသည် အလွတ်စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်း

ဆိုသူမှာ အမှန်တကယ်ရှိသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့၊ ဘေကာလမ်း၊ အမှတ် ၂၂၁ ဘီတွင် နေထိုင်လျက်ရှိပြီး သူ့မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာဝပ်ဆင်နှင့်အတူ ဒုစရိုက်လူသတ်သမားများနောက်သို့ လိုက်နေဆဲဟုမှတ်ယူထားကြ၏။

မှန်ဘီလူးနှင့် တုတ်ကောက်ကို စုံထောက်ကြီးရှားလော့ဟုမ်းအား ယနေ့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကော်ကြားနေသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု စီအိုင်အေအဖွဲ့ကြီးနှင့် အက်(ဖ်)ဘီအိုင်စုံထောက်အဖွဲ့၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ အမျိုးသားဆူရီတေးစုံထောက်အဖွဲ့နှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အင်(မ်)အိုင် အမှတ်(၅)စုံထောက်အဖွဲ့တို့၏ ခေတ်မီဆက်သွယ်ရေးပစ္စည်း၊ ခေတ်မီစုံစမ်းထောက်လှမ်းသည် ကိရိယာများအသုံးပြုသည့် စုံထောက်များထက်သာသည်ဟု လူထုက ယူဆဆဲဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ခဲ့သော်လည်း ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ

THE SECRET WORLD OF 007

ဒေါက်တာဝပ်ဆင်တို့သည် လန်ဒန်မြို့၊ ဘေကာလမ်းတွင် နေထိုင်ဆဲဟု ယူဆထားကြသည်။

ထိုအတူ စာရေးဆရာကြီး အီယန်ဖလိမ်းမင်း ဖန်တီးခဲ့သည့် “ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်း” ဟူသောအမည်သည် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ ပြည်သူအားလုံး လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး၊ ကလေးလူကြီးမှအစ တစ်ယောက်မကျန် ကြားဖူးနားဝရှိကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်း ဇာတ်ဆောင်အဖြစ်ပါဝင်သော ဝတ္ထုများ

ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့သောအခါ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ မြို့ကြီးပြကြီးများနှင့် ကျေးလက်တောရွာများအထိ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းသရုပ်ဆောင်အဖြစ်ပါဝင်သည့် ရုပ်ရှင်ကားများကို သန်းပေါင်းများစွာသော လူထုက နှစ်သက်စွဲလမ်းကြသည်။

ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းရုပ်ရှင်ကားဆိုလျှင် မော်တော်ကားတစ်စီးနှင့်တစ်စီး အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနေသော မော်တော်ကားလိုက်ဖမ်းသည့် အခန်း၊ ရေပြင်တွင် မော်တော်ဘုတ်ချင်း လိုက်လံပစ်ခတ်ကြသည့်အခန်း၊ မီးပုံးပျံကြီးများ၊ ရဟတ်ယာဉ်များ၏ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ် ပျံသန်းပေါက်ကွဲခန်းများ၊ အထိုးအကြိတ်၊ အပြေးအလွှားများ၊ မိန်းမချောကလေးများ ဖြစ်သည်ဟု ပရိသတ်က သိထားသည်။ နောက်ဆုံး ဒုစရိုက်လူဆိုးများကို ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းက အနိုင်ရပြန်၏။

မှန်ပါသည်။ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဇာတ်ကားများတွင် ဒါဗိုက်တာနှင့် မင်းသား “ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်း” ကသာ ပြောင်းထဲသွားသည်။ အထိုးအကြိတ်နှင့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များက အပြောင်းအလဲမရှိ။ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်ကာလအတွင်း ထင်ရှားသော ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူများမှာ မင်းသားကြီး ရှောင်ကွန်နရီ၊ ရော်ဂျာမိုး၊ ပီယာ

ဘရော့နန်နှင့် ဒင်နီရယ်ခရိတ်တို့ဖြစ်ကြသည်။ ဤသို့သော ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဝတ္ထုများ၊ ရုပ်ရှင်ကားများကြောင့် စာရေးဆရာကြီး အီယန်ဖလိမ်းမင်း၏ ကျော်ကြားမှုသည် ၂၀ ရာစုနှစ်အတွင်း အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ခဲ့သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဝတ္ထုများသည် စာရေးဆရာကြီး ဆာအာသာကိုနှင့်ဒိုင်း၏ ရှားလော့ဟုန်းဝတ္ထုများလောက် အရေအတွက်မများပေ။ ဆာအာသာ

စာရေးဆရာတစ်ယောက်
ဖန်တီးရေးသားခဲ့သော
ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်သည် မိုးကျရွေ့ကိုယ်၊
တစ်နည်းဆိုရလျှင်
မိုးပေါ်မှကျလာသူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။
စာရေးဆရာသည် ဇာတ်ဆောင်ကို ဖန်တီးရာ၌
သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊
သူ့ကျွဲတွေ့ခဲ့ရသောပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သူလေးစားခဲ့သူ၊
သူနှင့်ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းသင်းခဲ့ရသူများကို
စံပြု၍ သူ့စရိုက်နှင့်ပေါင်းကာ
ဖန်တီးခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ . . .

ကိုနှင့်ဒိုင်းသည် ဝတ္ထုရှည်လေးပုဒ်(ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကို စာရေးဆရာ စိုးမြိုင်က တိုက်ရိုက်မြန်မာဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေပြီးဖြစ်ပါသည်)နှင့် ဝတ္ထုတို ၅၆ ပုဒ်ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ (ထို ဝတ္ထုများကို ကွယ်လွန်သူဆရာ မြသန်းတင့်က လုံးစေ့ပတ်စေ့ တိုက်ရိုက်မြန်မာဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။) ရှားလော့ဟုန်းဝတ္ထုတိုအများကိုမူ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းက စုံထောက်မောင်စံရှားအဖြစ် မှီငြမ်းရေးသားခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ စာပတ်

ပရိသတ်များအဖို့ ရှားလော့ဟုန်းပါဝင်သော ဝတ္ထုများအားလုံးနှင့် အကျွမ်းဝင်ပြီးဖြစ်နေပေသည်။

စာရေးဆရာ အီယန်ဖလိမ်းမင်းသည် သူ့စာရေးခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်တာကာလအတွင်း ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းပါဝင်သည့်ဝတ္ထု ၁၃ အုပ်မျှသာ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့စာအုပ်ပေါင်း သန်း ၃၀ ကျော် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရပြီး ဘာသာပေါင်း ၂၄ ဘာသာ ပြန်ဆိုခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဝတ္ထုများ မည်မျှအောင်မြင်ပေါက်ရောက်သည်ကို အကဲခတ်နိုင်ကြသည်။ စာပေသုတေသီများ၏ မှတ်တမ်းအရဆိုရလျှင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဝတ္ထု စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် သမ္မာကျမ်းဗာ ဘာသာ

ဆရာ အီယန်ဖလိမ်းမင်းသည် ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းကို ဖန်တီးရာတွင် သူ့ရုပ်ရည်မှအစ စိတ်နေသဘောထား၊ ဗီဇစွဲလမ်းမှုများကို အခြေခံထား၍ တန်ဆာဆင်ခဲ့သည်ဟု စာပေအကဲဖြတ်သူတို့က တညီတညွတ်တည်း ဆိုခဲ့ကြသည်။

သူ့ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ်များမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြိုကာလနှင့် စစ်ကြီးအတွင်း သူ၏ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များအပေါ် ဗိုင်းငြိမ်း၍ ရေးသားထားသည်ဟု သိရ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် စာရေးဆရာကြီး အီယန်ဖလိမ်းမင်းသည် သူ့၏ဝတ္ထုများထဲမှ ဇာတ်ဆောင်များ၏အမည်များအား အမှန်တကယ် သက်ရှိထင်ရှားရှိခဲ့သော လူများ၏အမည်များကိုအသုံးပြုခြင်းဖြစ်သည်။ မှန်ပါသည်။ မည်သည့်စာရေးဆရာမဆို မိမိ၏ဇာတ်ဆောင်အား မိမိ

နှင့် စိတ်ကူးကောင်းမှုကြောင့် သူ့ဇာတ်ဆောင် ရှားလော့ဟုမ်းမှာ ယနေ့ထိ အသက်ရှင်နေဆဲဟု ကမ္ဘာ့စာဖတ်ပရိသတ်က မှတ်ယူထားကြသည်။

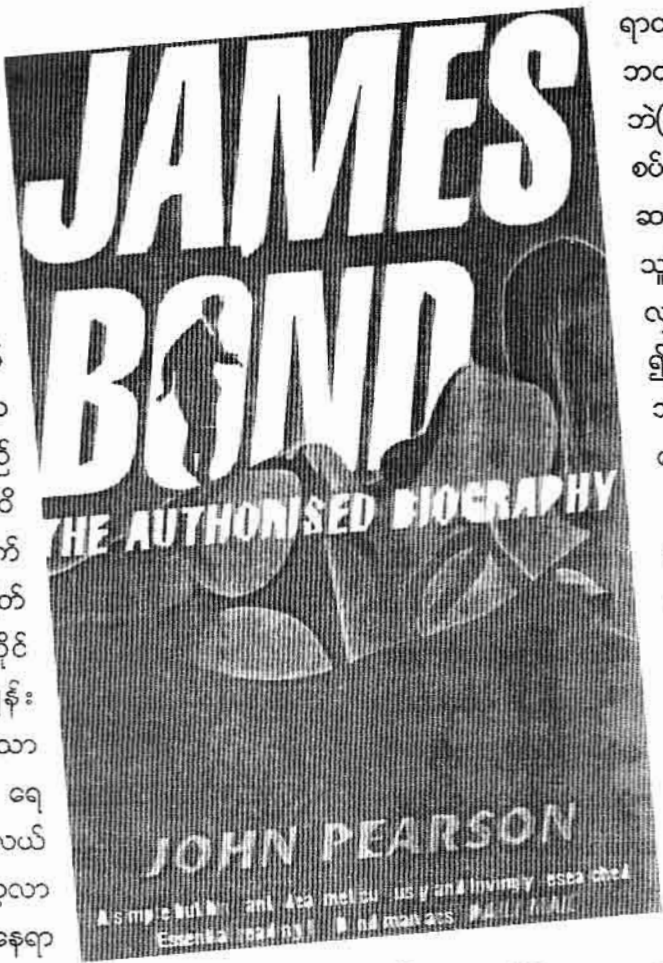
ယနေ့ထိ နိုင်ငံတကာမှ မျိုးဆက်သစ်စာဖတ်ပရိသတ်သည် ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် ဒေါက်တာဝပ်ဆင်တို့သည် လန်ဒန်မြို့တော်တစ်ခွင် ဒုစရိုက်လူဆိုးများနောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်နေဆဲဟု မှတ်ယူထားကြသည်။ ထို့အတူ စာရေးဆရာ အီယန်ဖလိမ်းမင်းသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးလောက တွင် တျင်လည်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ သူ့လျှိုပေါင်းစုံနှင့်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။ တန်ပြန်သူလျှိုများနှင့်လည်း ဆုံခဲ့ရ၏။ သူ့လျှိုတို့တတ်ထားသည့် ပညာရပ်များကိုလည်း အသုံးပြုခဲ့ရပေသည်။ ထိုအတွေ့အကြုံများနှင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ သူ့လျှိုများ၏ စရိုက်၊ ဝါသနာ၊ ဗီဇတို့ကို စံထား၍ သူ၏စာရေးနည်းအတတ်ပညာဖြင့် ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဝတ္ထုများကို ထိထိမိမိ ရေးသားခဲ့သောအခါ သူ့ဝတ္ထုများအရောင်းရအသွက်ဆုံး ဝတ္ထုများဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ ဘာဆန်းသလဲဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ မှန်ပါသည်။ စာရေး

ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဆိုသော
ဇာတ်ဆောင်နှင့်
ကျွန်တော်သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သော
စာရေးဆရာ အီယန်ဖလိမ်းမင်းတို့ဟာ
ခွဲခြားမရပါဘူး။
သူနစ်သက်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ၊
သူ့ကြိုက်တဲ့ အစားအစာတွေ၊ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့
တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းကို
ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ
ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တိုင်း
ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့
ရှောင်ကွန်နရီကို မမြင်ပါဘူး။
အီယန်ဖလိမ်းမင်းဆွဲ
မျက်နှာကိပဲ မြင်နေတာပဲ။ . . .

၏ စိတ်နေသဘောထား၊ ဝါသနာ၊ ဗီဇ အထုံစသော ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးများဖြင့် အသက်သွင်းထားလေ့ရှိ သည်ဟု အထက်ဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူရေးသားခဲ့သော Casino Royale စာအုပ် တွင် အံ့ဩစရာကောင်းလှသည့် ဖဲဝိုင်းကြီးအကြောင်း ကိုလည်းကောင်း၊ Gold Finger ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွင် ဂေါက်သီးရိုက်ပွဲကိုလည်းကောင်း၊ Dr.No ဇာတ်ကားတွင် ငှက်သတ္တဝါများ၊ ရေ သတ္တဝါများ၊ ဟင်လယ် ခရုအမျိုးမျိုးအကြောင်း ကို နောက်ခံထား၍ လည်းကောင်း ရေး သားခဲ့သည်ကို တွေ့ ရ၏။

ဖလိမ်းမင်းကိုယ် တိုင် ဖဲကစားဝါသနာ ပါသူဖြစ်၏။ သူသည် ကွယ်လွန်သည်အထိ တစိုက်မတ်မတ် ဂေါက် သီးရိုက်ကစားခြင်းကို မြတ် နိုးသူဖြစ်၏။ သူနေထိုင် သည့် ဂျပမကာကျွန်း ကလေးတွင် ထူးဆန်းသော ငှက်သတ္တဝါ အမျိုးမျိုး၊ ရေ သတ္တဝါအမျိုးမျိုး၊ ဟင်လယ် ခရုအမျိုးမျိုးတို့ကို လေ့လာ လိုက်စားရင်း ပျော်မွေ့နေရာ ထိုအတွေ့အကြုံများကို သူ့ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဝတ္ထုများတွင် ခရေစတိုတွင်းကျ ထည့်သွင်း ဖော်ပြလေ့ရှိသည်မှာ ဘာဆန်းသလဲဟု ဆိုရမည်ဖြစ် သည်။ စာရေးဆရာကြီးကိုယ်တိုင် နှစ်ခြိုက်လှသော စီးကရက်အမျိုးအစား၊ ဘူဘွန်အရက် အမျိုးအစား၊ မြင်းကောင်ရေအားကြီးသော မော်တော်ကားအမျိုးမျိုး တို့ကို သူရေးသည့် ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဝတ္ထုများတွင် တွေ့ရ မည်ဖြစ်သည်။

စာပေအကဲဖြတ်သူအချို့ကမူ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်း၏ အသွင်ညွှန်ကို ဖလိမ်းမင်းကြည်ညိုလေးစားသော ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ယောက်ကို စံပြု၍ရေးသည် ဟု ဆိုကြ၏။ ဤဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ရေးသား ဖော်ပြခဲ့သော စာရေးဆရာကြီး ဆာအာသာကိုနှင့်ခွိုင် သည် သူ့ဇာတ်ဆောင်ကြီးဖြစ်သော အလွတ်စုံထောက် ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းကို ဖန်တီး ရာတွင် သူဆေးကျောင်းသား ဘဝက ကြုံခဲ့ရသော သူ့ဆရာ ဘဲ(လ်)နှင့် သူ့စရိုက်တို့ကို ပေါင်း စပ်ရေးခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် စာရေး ဆရာ အီယန်ဖလိမ်းမင်းသည် သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ထောက် လှမ်းရေးသမားတစ်ဦးကို စံပြု ၍ သူ့စရိုက်နှင့်ပေါင်းကာ ရေး သားခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေဘူး လော။

သို့ဖြစ်ရကား ဂျိမ်း(စ်) ဘွန်းခေတ်တစ်ခေတ် ထု ထောင်ခဲ့ပြီး သမ္မတကြီး များမှအစ ဓာတ်လှေကား မောင်းသမားအထိ ပါးစပ် ဖျားတွင် ရေပန်းစားခဲ့ သော ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းသည် လည်း တကယ့်သက်ရှိလူ တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပေ ဘူးလော။ ကျွန်တော်တို့

စဉ်းစားစရာဖြစ်လာခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ အောက်တို ဘာလ ၅ ရက်နေ့အား ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းနေ့အဖြစ်လည်း ကောင်း၊ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်း ပါဝင်ရိုက်ကူးခဲ့သော 'Gold Finger' ရွှေလက်ချောင်းရုပ်ရှင်ကားကြီး၏ အနစ် ရွှေ ပြေး အထိမ်းအမှတ်ပွဲများကိုလည်းကောင်း၊ ဂျိမ်း(စ်) ဘွန်းအား မမေ့နိုင် သူ များ၊ တသသစွဲ လမ်းသူ များက ကျင်းပကြမည်ဖြစ်သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟု ဆို

ပေတော့မည်။ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းရုပ်ရှင်ကားများ ထုတ်လုပ်သူများ၏ အကူအညီနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ (DK) ဒီကေစာအုပ်ထုတ်ဝေရေးကုမ္ပဏီကြီးသည် “James Bond The Secret World Of 007” ဇီးရိုးဇီးရိုးဆဲလင်း၏ လျှို့ဝှက်ကမ္ဘာအမည်နှင့် စွယ်စုံကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အုပ်ရေအမြောက်အမြား ရောင်းချရသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယင်းစွယ်စုံကျမ်းတွင် ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဝတ္ထုများ၊ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းရုပ်ရှင်ကားများမှ သရုပ်ဆောင်မင်းသားမင်းသမီးများ၊ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်း၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းစွဲလမ်းသူများအတွက် ထာဝစဉ် လက်စွဲထားရမည့် စွယ်စုံကျမ်းဖြစ်ခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ အီယန်ဖလိမ်းမင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် သူနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်ခဲ့သော သတင်းစာဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဂျွန်ပီယာဆင်သည် အီယန်ဖလိမ်းမင်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုသတင်းစာဆရာပီယာဆင်ကမူ “တကယ်တော့ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဆိုသော

ဇာတ်ဆောင်နှင့် ကျွန်တော် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သော စာရေးဆရာ အီယန်ဖလိမ်းမင်းတို့ဟာ ခွဲခြားမရပါဘူး သူနှစ်သက်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ၊ သူကြိုက်တဲ့ အစားအစာတွေ၊ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းကို ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တိုင်း ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ရှောင်ကွန်နရီကို မမြင်ပါဘူး။ အီယန်ဖလိမ်းမင်းရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေတာပါပဲ” ဟု သတင်းမီဒီယာများကို ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့သည်။

သတင်းစာဆရာ ပီယာဆင်သည် စာရေးဆရာ အီယန်ဖလိမ်းမင်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသာမက “James Bond The Authorised Biography Of 007” သက်ဆိုင်ရာမှ ခွင့်ပြုချက်အရ ပြုစုထားသော ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ရာ အရောင်းရစံချိန်တင်ခဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြပါကြောင်း။ ။

လှမ်းထက်

ကွန်းကိုး- The Secret World Of 007

ခရုသင်း၊ သမင်ဖြူ

ခရုသင်း၊ သမင်ဖြူ၊ ပွေး၊ ဝဲ၊ ညှင်း၊ ဝက်ခြံ၊ တင်းတိပ်၊ နှင်းခူ၊ သဲဝဲစား၊
 ရေဝဲစား၊ အနာစို၊ အနာစက် နှင့် သွေးမသန်ရှင်းမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော
 အရေပြားရောဂါများကို ကုသပေးပါသည်။

ဆာဂျူပရန်ပီဇာ

ခရုသင်း၊ သမင်ဖြူ အရေပြားဆေးတိုက်

- တိုက်(၁)၊ အခန်း(၀၁၀)၊ ၄ - လွှာ၊ စက်ရုံလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း - ၀၁ - ၂၀၀၄၉၁။
- အမှတ်(၂၀၃)၊ ပထမထပ်၊ ယုဒနပလာဇာရှေ့၊ ဗညားဒလလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း - ၀၉ - ၅၀၄၁၂၃။

ရွှေဘိက္ခုနီထိုင်အောင်

မသဲဖြူ

နှင့်

ဆွေးလူးသောမျက်နှာ

Handwritten signature of the artist.

“အေး.....ငါက လက်တွေ့ သမားကွ၊ ပြောတိုင်းတော့ မယုံ တတ်ဘူး”

ဦးဘကျားသည် လက်ဖက် ရည်တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ရင်း သူ့ရှေ့တွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်နေ သော လက်ဝှေ့ကျော် ရဲသွေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်၍ အကဲခတ် လိုက်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ထွားကျိုင်းသန်မာလှလေသော အသက်အားဖြင့် ၆၅ နှစ်ရှိ ဦးဘ ကျားအား ရဲသွေးက တုံ့ပြန်၍အကဲ ခတ်နေလေသည်။ ရဲရင့်တည်ကြည် ပြတ်သားတတ်သည့် လူစားတစ် ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဦးဘကျား၏ လေးထောင့်ကျသော မေးရိုးကား ကားကြီးက ဖော်ညွှန်းနေပေသည်။ ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ်ချန်ပီယံ မိုဟာမက် အလီနှင့် တိုကျိုမြို့တွင် ထိုးယှဉ်ခဲ့ သည့် ဂျပန်နပန်းသမားကြီး အန် တိုနီယိုအိနိုကီ၏ မေးရိုးပမာအလား တူနေသေးသည်။

“မင်းကို ငါ ပြတ်သားတဲ့ စကားပြောမယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင်”

ရဲသွေးသည် ဦးဘကျားပြော စကားကို ပို၍ပို၍ ဂရုတစိုက်ရှိနေ သည်သာမက ရင်တဖိုဖိုဖြင့် နား ထောင်လျက်ရှိ၏။ မသဲဖြူသည် လည်း အိမ်တွင်းမှနေ၍ နားထောင် နေလေသည်။

“မင်း ဝိတ်တန်းမှာအကောင်း ဆုံးလက်ဝှေ့သမားကတော့ ဇော် လတ်ပဲ၊ ရှေ့လမှာ အရှေ့လောင် အာရုလက်ဝှေ့လူရွေးပွဲရှိတယ်ဆိုတာ

“ဇော်လတ်...အပူးမခံနဲ့၊ အပူး မခံနဲ့၊ ခွာထိုး.....ခွာထိုး၊ ဝိုက်လက် ခြီးကိုသတိထား၊ ဝိုက်လက်သီးကို သတိထား”

“ရဲသွေးကွ...ရဲသွေး၊ ရဲသွေး အလဲထိုး၊ အလဲထိုးပစ်”

လက်ဝှေ့ဝါသနာရှင် ရွှေပွဲလာ ဆိုသတ် ၅၀၀၀ ကျော်ကျော်၏ တစ်ခဲနက် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အား ပေးသံများသည် အောင်ဆန်းအား တစားပြိုင်ပွဲရုံကြီးဝန်းကျင်၌ ဟိန်း ဆည်းလျက်ရှိနေပေသည်။

မသဲဖြူ၏ရင်သည် တလှုပ် ထုပ်ဖြစ်နေရှာသည်။ အသက်ရှူပင် မသေလိုလို့၊ မသဲဖြူ၏ရင်တွင်းတွင် ဆထားဆယ်စင်း ခုတ်မောင်းနေ သကဲ့သို့ ခံစားနေရတော့သည်။

လက်ဝှေ့ဗိုလ်လုပွဲကို ယခင်က ရဲသွေးထိုးလေတိုင်း အကြိမ်ကြိမ် ကြည့်ခဲ့ဖူးပေသည်။ ထိုစဉ်က မသဲ ဖြူ ရင်မမောမိ။ ယနေ့ည ထိုးသည့် ပွဲကျမှ မသဲဖြူ အရင်ကနှင့်မတူ ရင် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေရချေသည်။ ဘာကြောင့်နည်း။

“ရဲသွေး”

“ခင်ဗျာ”

“မင်းငါ့သမီးလေးကို တကယ် ချစ်လား၊ တကယ်လက်ထပ်မှာလား”

“တကယ်ချစ်တာပါ ဦး၊ တကယ်လည်း လက်ထပ်ယူမှာပါ ခင်ဗျာ”

ငါသိထားတယ်၊ မင်းလည်းသိပါတယ်လေ၊ အဲဒီပွဲမှာ မင်း ဇော်လတ်ကို အနိုင်သတ်နိုင်ရင် စင်ကာပူကို ပါသွားမှာ သေချာတယ်၊ ဒီတော့ ကာ.....”

ဦးဘကျားသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ သူ့ထုံးစံအပြုအမူအတိုင်း မေးဖျားကို လက်ညှိုးဖြင့် ပွတ်သပ်နေ၏။ အတော်ကြာမှ စကားဆက်သည်။

“တိုတိုနဲ့လိုရင်းကိုပြောလိုက်မယ် ရဲသွေး၊ (၁) မင်း နိုင်ငံ့လက်ရွေးစင်ဖြစ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သမီးကို မင်းလက်ထပ်ခွင့်ရပြီမှတ်၊ (၂) မင်း စင်ကာပူကို သွားရတဲ့နေ့မှာ

“

**ဘုရင့်နောင်
ကျော်ထင်နော်ရထာရဲ့
'နောင်ရိုးတိုက်ပွဲ' လိုဆိုတာ
မင်းသိထားပါ၊ မင်း
စင်ကာပူလူရွေးပွဲမှာ
နိုင်ကိုနိုင်မှဖြစ်မယ်၊
ရှုံးရင်တော့ ဆုံးရရှုံးရ၊
လက်လွတ်ရမယ့်ကိန်း
ချည်းပဲဟေ့
မင်းအဖို့က**

”

ဟောဒီ မိုးကုတ်ကျောက် နီထာလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို မင်းလက်ထဲစွပ်ပေးလိုက်မယ်၊ ငါပေးလိုက်တာလိပ်စာရှင် သူ့ဌေးဆီကိုသွား၊ သူ့လက်စွပ်ကို သိန်း (၁၀၀)၊ သူ့မဟုတ် သိန်း(၃၀၀)တန်တဲ့ ဌေးချောင်း ပြန်ပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီဌေးချောင်းကို မင်းအစွမ်းအစနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံးဝှက်ပြီး ယူလာခဲ့ပေတော့၊ (၃) စင်ကာပူလက်ရွေးစင်မဖြစ်ဘဲ ထုရွေးပွဲမှာ မင်းရှုံးရင်တော့ မောင်ရဲသွေးရေ မင်း ငါ့သမီးနဲ့ ဝေးရဦးသာမှတ်ပေတော့၊ ကဲ.....ငါပြောတာ ရှင်းပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင်းပါတယ် ဦးလေး”

“အေး.....ငါပြောတာဟာ ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာရဲ့ 'နောင်ရိုးတိုက်ပွဲ' လိုဆိုတာ မင်းသိထားပါ၊ မင်း စင်ကာပူလူရွေးပွဲမှာ နိုင်ကိုနိုင်မှဖြစ်မယ်၊ ရှုံးရင်တော့ ဆုံးရရှုံးရ၊ လက်လွတ်ရမယ့်ကိန်းချည်းပဲဟေ့ မင်းအဖို့က”

ဦးဘကျားက ရေခွေးကြမ်းက သောက်ရင်း ရဲသွေးကို အကဲခတ်ပြန်သည်။

ရဲသွေးနှင့် သူ့သမီး မသဲဖြူတို့ လွန်ခဲ့သည့်(၃)နှစ် တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ကတည်းက ချစ်ကြိုက်ကာ သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းနေခဲ့ကြကြောင်းကို ဦးဘကျား သိထားခဲ့ပေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သားအဖြစ် တော်ကောင်းထော်ရမည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား လက်သီးကျော် ရဲသွေးအား အတွင်းစကား

ပြောကြားခြင်းဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ရဲ
သွေး လက်ဝှေ့ထိုးလေတိုင်း မသဲ
ဖြူက လိုက်၍အားပေးလေ့ရှိ၏။
ထစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး
ပေမို့ ဦးဘကျားက အလိုလိုက်ခဲ့
ပေသည်။ မိခင်မရှိရှာတော့သော
အမိမဲ့သမီးကလေးပေမို့ လိုလေ
သေးမရှိ ဖြည့်စွမ်းပေးလျက်ရှိသည်
တို့လည်း ရဲသွေးက သိထားလေ
သည်။

ဦးဘကျားသည် တစ်ခေတ်
တစ်ချိန်က အင်္ဂလိပ်၊ နီဂရိုး၊ ဂေါ်
ရာ၊ ကုလားကပြား လက်ဝှေ့ကျော်
တွေနှင့် ရန်ကုန် ဂျူဗလီဟောတွင်
ကြေးစားတန်းလက်ဝှေ့ပေါင်း ၅၀
ထက်မနည်း ထိုးသတ်လာခဲ့သည့်
ကြေးစားတန်းလက်ဝှေ့ကျော်ကြီး
တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ ၁၅၇၄
ဆိုင်တန်းမှ ထိုးသတ်ခဲ့သူတည်း။

“ဒီနယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူတွေကို
လက်ဝှေ့ယှဉ်သတ်ပြီး ကလဲ့စားချေ
မယ်၊ အခုအချိန်မှာ နယ်ချဲ့မျက်နှာ
ဖြူတွေကို ကြိုးဝိုင်းအတွင်းမှာပဲ
ကလဲ့စားချေလိုရဦးမယ်၊ အဲ.....
မြန်မာ့သွေး၊ မြန်မာ့သတ္တိကို ရဲရဲ
ကြီးပြဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကတိပေး
ထားတယ်ဟေ့” ဟု ၁၉၃၉-၄၀ ခု
နှစ်က ပြောခဲ့သူမှာ ဝယ်တာဝိတ်
၁၄၇ ပေါင်တန်း လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ
ဦးဘကျားပင်ဖြစ်တော့သည်။ ထို
ဆတ်၊ ထိုကာလက ရန်ကုန်မြို့တွင်
နာမည်ကျော် ကြေးစားလက်ဝှေ့
သမားများဖြစ်သော နော်မန်ဂေါက်
နှင့် ဂျော့ဂေါက်ဒီညီနောင်၊ တိုရီ
သီဗီလီရို-ဆိုးဆား၊ ဟာမက်ဟူစိန်၊

သူရဲဗအေ၊ အမေရိကန်နီဂရိုး ဂန်း
ဘုတ်ဂျက်တို့ ခေတ်ထနေစဉ်ကဖြစ်
သည်။

ဘကျားသည် ဘယ်ဝိုက်လက်
သီးထိုးချက် အထိုးကောင်းလှသူဖြစ်
၍ နာမည်ကျော်ခဲ့ပေသည်။

ယခုအခါ ဦးဘကျားသည်
အငြိမ်းစားရဲဝန်ထောက်အဖြစ်နှင့်
ငြိမ်းချမ်းစွာနေရင်း ရှေ့နေလိုက်စား
လျက်ရှိနေသည်။

“ရဲသွေး အလဲထိုး.....အလဲ
ထိုး၊ ရဲသွေးကွ.....ရဲသွေး”

ရဲသွေး၏ ကယ်ပင့်လယ်ဝိုက်
ထပ်ဆင့်လက်သီးချက်နှစ်လုံးသည်
ဇော်လတ်၏မေးဖျားနှင့် ဝမ်းဗိုက်ကို
ထိလိုက်စဉ် ရဲသွေးသည် ညာဖြောင့်
တိုတစ်လုံး ထပ်လောင်းသွင်းလိုက်
သည်။ ထိုအခါ ဇော်လတ် မဟန်
နိုင်ဘဲ ‘ဝုန်း’ခနဲ လဲခွေကျသွား
တော့သည်။

“ရဲသွေး....ရဲသွေး၊ ရဲသွေးတဲ့
ဟေ့”

တစ်ရုံလုံး ပွက်လောရိုက်သွား
လေတော့သည်။

ကြိုးဝိုင်းဒိုင်လူကြီးသည် အလဲ
ကျအောင် ထိုးချလိုက်သူ ရဲသွေး
အား ဥပဒေအတိုင်း ကြားထောင့်
(အဖြူထောင့်)သို့ ချက်ချင်းသွား
ရောက်နေစေလေသည်။ လက်ဝှေ့
ဥပဒေကို နားလည်သည့် ရဲသွေး
သည် ချက်ချင်းပင် ကြားထောင့်ဆီ
သို့ ပြေးသွားကာ ရပ်နေ၏။ ဒိုင်လူ

ကြီးသည် လဲကျနေသူ ဇော်လတ်
အား အမှတ်စဉ်ရေတွက်လိုက်သည်။
(၁)(၂)(၃)(၄)(၅)(၆)(၇)(၈) အမှတ် စဉ်
(၈)တွင် ဇော်လတ် အားယူ၍
ပြန်ထလာသည်။

“ဇော်လတ် ထ.....ထ၊ ဇော်
လတ်သတ်ထားထိုး၊ သတ်ထား၊
ဘယ်ဝိုက်ကို သတ်ထား”

ဇော်လတ်၏ပရိသတ်များသည်
ဇော်လတ်အား သောင်းသောင်းဖြူ
အားပေးနေ၏။ ဇော်လတ်သည်
မြန်မာပြည်လိုက်ဝိတ် (၁၃၂)ပေါင်
တန်းမှ မြန်မာ့ချန်ပီယံဖြစ်သည်သာ
မက ပြည်ပပွဲ အကြိမ်ကြိမ်ခွဲလာခဲ့
လေသူဖြစ်၍ လက်ဝှေ့ထိုးရာ၌ ပါး
ရည်နပ်ရည်ရှိလှ၏။ ကြိုးဝိုင်းဒိုင်က
ပွဲဆက်လွှတ်စဉ်တွင် ရဲသွေးကို
အရမ်းမဲ့ဝင်မသတ်ဘဲ စောင့်ထိုးထိုး
နေသည်။ လဲကျသူဇော်လတ် အမူး
မပြေမီ ထပ်ဆင့်လက်သီးသွင်းရန်
ရဲသွေးကမဲ၍ တရကြမ်းဝင်ကျိုး
လိုက်စဉ် ဇော်လတ်က ဘယ်ဖြောင့်
ထောက်လက်သီးဖြင့် ဖမ်းထောက်
လိုက်ပြီး ညာဖြတ်တစ်လုံး ဆွဲလိုက်
ရာ ရဲသွေး ခါသွားသည်။

“ထိပကွ၊ ဇော်လတ် ဆက်
ထိုး.....ဆက်ထိုး”

လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းနှင့်အနီးဆုံး
ရှေ့ဆုံးထိုင်ခုံ၌ကြည့်နေသော မသဲ
ဖြူ၏မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သလို
ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေရှာသည်။ သူ
ချစ်သူ ရဲသွေးမျက်နှာကို အထိုးခံ
ရသဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ထိုင်ခုံကို
လက်နှင့် တအားဖိညှစ်ထည့်လေ
သည်။

မသဲဖြူလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေရာသည်။ ငါးကျပ်တန်းတစ်နေရာမှ ရုပ်ဖျက်၍ လက်ဝှေ့သို့ လာရောက်ကြည့်ရှုနေလေသော ဦးဘကျားသည် သမီးလေး၏ မချီတင်ကံဖြစ်နေပုံကိုကြည့်၍ စိတ်ထိခိုက်နေပေသည်။

“ဪ...သမီးလေး...သမီးလေး။ သူ့ကောင်ကလေးကို ချစ်ရှာသားနော်၊ သမီးလေး စိတ်ထိခိုက်နေရာပြီ၊ သူ့ခမျာ တစ်ယောက်တည်းရယ်”

ဦးဘကျားသည် သူ့သမီးလေးကို လှမ်းမျှော်၍ကြည့်ရင်း သနားကရုဏာ ပွားနေလေသည်။

ဇော်လတ်ထိုးသွင်းလိုက်သည် လက်သီးချက်ကြောင့် ရဲသွေး၏ နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာခေါင်းမှ သွေးရဲရဲနီနီများ ကျဆင်းလာသည်။

“ကိုရဲ.....ကိုရဲ.....ကိုရဲ”

မသဲဖြူမှာ မပွင့်တပွင့် မြည်တမ်းရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလာတော့သည်။

ရဲသွေးသည် မကြောက်မရွံ့နောက်သို့မတွန့်ဘဲ ခပ်ရဲရဲတိုက်စစ်ဆင်နေစဉ်အတွင်း ထိုးချီသုံးမိနစ်စေ့သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပွဲရပ်ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပွဲပြီးလေပြီ။

တတိယအချိ ပြီးဆုံးသည်နောက် ကြိုးဝိုင်းဒိုင်ဖြစ်သူ ဦးအေးကိုသည် အမှတ်ပေးဒိုင် ငါးဦးထံမှ အမှတ်ပေးဇယားများကိုယူ၍ ဂျူရီလူကြီး၏လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။

ဂျူရီလူကြီးအဖွဲ့ ရမှတ်များကို ပေါင်းလိုက်ပြီးနောက် အခမ်းအနားမှူးဖြစ်သူ ဆရာဦးကြည်ထွန်း၏ လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။

အခမ်းအနားမှူးဖြစ်သူ ဦးကြည်ထွန်းက ရွှေပွဲလာပရိသတ်များအား ကြေညာလိုက်လေသည်။

“ရွှေပွဲလာပရိသတ်များခင်ဗျား ၁၂ ကြိမ်မြောက် အရှေ့တောင်အာရှ လက်ဝှေ့လူရွေးပွဲမှာ ယနေ့ည နောက်ဆုံးအဆိုင်းဖြစ်တဲ့ လိုက်ဝိတ်တန်း နောက်ဆုံးဗိုလ်လုပွဲမှာ

အနီထောင့်က လက်ဝှေ့ကျော် ဇော်လတ်ကို အမှတ်ပေးဒိုင် ငါးဦးနို့သည့်အနက် သုံးဦးက အနိုင်ပေးလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျား။ နိုင်သူ ဇော်လတ်၊ ရှုံးသူ ရဲသွေး။ ဇော်လတ်ကို ၁၂ ကြိမ်ကြောက် အရှေ့တောင်အာရှ လက်ဝှေ့ပွဲအတွက် မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ပါကြောင်းကို ထပ်ဆင့်ကြေညာလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဇော်လတ်ကွ၊ ဇော်လတ်တဲ့ဟေ့၊ ချန်ပီယံ ဇော်လတ်ကွ၊ ဟေး.....”

ပရိသတ်အများ၏ အားပေးသံသည် တဝေါဝေါ တသောသော။

ဇော်လတ်သည် မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အဖြစ်နှင့် စင်ကာပူသို့လိုက်ပါသွားရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ရွှင်မြူးကာ ကြိုးဝိုင်းပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ လှည့်ပတ်ပြေးနေတော့သည်။ ရဲသွေးခမျာ မှိုင်ငိုလိုက် သူ့ထောင့်ကြိုးကြားမှကျော်၍ လေးတွဲစွာ ဆင်းလာလေသည်။ ရဲသွေး၏မျက်နှာတွင် သွေးစသွေးမတွေ့နှင့်။

လူ့သဘောသဘာဝအတိုင်း ရှုံးသူကို မည်သူကမျှ နှုတ်ဆက်အားပေးဖော်မရကြ။ ရဲသွေးသည် မျက်နှာမသာမယာနှင့် မသဲဖြူရုံရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

“ဟေ့....ရဲသွေး၊ ဘယ်သွားမှာလဲ”

သူ့အကူလူ (Seconds) က လက်လှမ်းဆွဲမေးလိုက်သည်။

“မဖြူဆီ”

“မင်းမဖြူ ပြန်သွားပြီ”

“ဟင်.....”

“လာပါကွာ ... ရဲသွေးရာ၊ အဝတ်အစားလဲခန်းထဲ သွားကြပါစို့ မင်း အအေးမိလိမ့်မယ်၊ အဝတ်အစားလဲလိုက်ရအောင်”

“မဖြူပြန်သွားပြီ ဟုတ်လား”

“အေး...မဖြူကို လူကြီးတစ်ယောက် ဆွဲခေါ်သွားတာကို ငါမြင်လိုက်တယ်၊ မင်းမဖြူ တရှုပ်ရှုပ်နဲ့ငိုနေတာကိုလည်း ငါတွေ့ရတယ် ရဲသွေး”

“ဟင်...မဖြူငိုနေတယ်ဟုတ်လား၊ မဖြူငိုနေတယ်”

“အေး.....”

“မဖြူလေးရယ်.....မဖြူရယ်၊ လွဲရပြီ မဖြူရယ်”

ရဲသွေးတစ်ယောက် မျက်ရည်ဆိုနေရှာသည်။ လက်သီးကြမ်းတမ်းသော လက်ဝှေ့သမားကြီးဖြစ်ပေမယ့် အသည်းနှလုံးနှင့်ပေမို့ ဝမ်းနည်းမှု၊ စိတ်ထိခိုက်မှုဖြစ်ရသည်မှာ မွေတာ။

“ရဲသွေး သွားကြပါစို့ ညီလေးရာ၊ မဖြူပြန်သွားပြီဟာ၊ လာ...လာ၊ မနက်ဖြန်မှ မဖြူအိမ်ကို ငါလိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ထူသည်။ ပါရမီရပ်ကွက်၊ မဇ္ဈလမ်းအတွင်းရှိ တစ်ထပ်တိုက်ပြာလေးအတွင်းသို့ ရဲသွေးတစ်ယောက် ဆည်း ရောက်လာ၏။

အားကစားသမား
တွေဟာ
များသောအားဖြင့်ပေါ့ကွာ
အကျင့်စာရိတ္တ
ကောင်းမြတ်ကြတယ်၊
ကိုယ်ကျင့်တရား
ကောင်းတတ်ကြတယ်၊
ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်
ရှိကြတယ်

...

ည ၁၀ နာရီ ၄၅ မိနစ်ရှိနေလေပြီ။

ရဲသွေးသည် မဝံ့မခဲနှင့် တံခါးကို နှစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

ဦးဘကျားသည် ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ဦးဘကျား၏ ပေါင်ပေါ်တွင် မသဲဖြူသည် ခေါင်းအုံးသဖွယ် ခေါင်းတင်ရင်း တလှိုက်လှိုက်နှင့် ရှိုက်၍ငိုနေရှာသည်။

ရဲသွေးသည် ရဲဆေးတင်ပြီး တံခါးကိုထပ်၍ခေါက်လိုက်ပြန်သည်။

“မအေးကြည်ရေ...ဧည့်သည်လား၊ နေတယ်၊ ဖွင့်ပေးလိုက်”

အသက် ၃၀ အရွယ်ရှိ အိမ်ဖော် ဒေါ်အေးကြည်သည် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်.....ကိုရဲ၊ ကိုရဲ.....ကိုရဲရယ်”

မသဲဖြူသည် သွေးလူး၍ ဖူးရောင်နေသောဒဏ်ရာတွေနှင့် ရဲသွေးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပါဘဲ ချိုးပွဲချိုမိလေတော့သည်။ တံခါးပေါက်ဝတွင် လက်ကလေးနှစ်ဖက်နောက်ပစ်၍ ရပ်နေရှာသော ရဲသွေးကို ဦးဘကျားက သားကောင်တွေ့သော ကျားရဲကြီးပမာ မာန်တင်းတင်းနှင့် မျက်တောင်မခတ် စိုက်ပြီးကြည့်နေသည်။ ပြီး.....

“ဟေ့ကောင်.....မင်းလာစရာ မလိုတော့ဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ခင်ဗျာ.....”

“ဘာခင်ဗျာလဲ၊ မင်းပွဲနဲ့ပွဲပဲ၊ မင်းပွဲနဲ့တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ငါ့သမီး

နဲ့ မင်း ဘာမှမဆိုတော့ဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား.....ဟင်”

“ဖေဖေ.....ဖေဖေ ကိုရဲကို သနားပါဖေဖေရယ်”

“ဟေ့ကောင် ငါမေးနေတယ်”

ဦးဘကျားက တအားဟစ် လိုက်၍ ရဲသွေးတစ်ကိုယ်လုံး တုန် ခါသွား၏။

“သိ.....သိပါတယ် ဖေဖေ”

ဘယ်လိုကဘယ်လို ပါးစပ်မှ ထွက်သွားလေသည်ကိုပင် ရဲသွေး မသိလိုက်သော စကားကလေးမှာ “ဖေဖေ”ဟူ၏။ တကယ်တော့ ရဲ သွေး၏အဖေ သေဆုံးခဲ့သည်မှာ ၁၀ နှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပေပြီ။

အမှတ်တမဲ့ “ဖေဖေ”ဟု ပထမဦးဆုံး အခေါ်ခံလိုက်ရသဖြင့်

ဦးဘကျား၏ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွား မိသည်ကတော့အမှန်။

“မင်းထွက်သွား၊ နောက်ဘယ် တော့မှ ငါ့သမီးကို လာမတွေ့နဲ့ ဒါ ပဲ”

“ဖေဖေ ကိုရဲ.....ကိုရဲကို သနားပါဦး ဖေဖေရယ်၊ သနားပါဦး၊ သမီးတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ ဖေဖေ ရယ်၊ သမီးတောင်းပန်ပါတယ် ဖေ ဖေရယ်”

မသဲဖြူက ဖေဖေ့ခြေထောက် ကိုကိုင်၍ တောင်းပန်နေသည်။

“မဖြူ ကိုရဲသွားတော့မယ်၊ ဖေဖေ့ကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်ခင် ဗျာ”

တံခါးပေါက်ဝတွင် ဒူးကလေး တုပ်၍ ရဲသွေးသည် ရိုကျိုးစွာကန်

တော့နေရှာသည်။
“စိတ်ချပြီဟေ့ စိတ်ချပြီ၊ စိတ် ချပြီ၊ ဖေဖေစိတ်ချသွားပြီ”

ဦးဘကျားသည် လှိုက်လှဲသော ပီတိသောမနဿဖြင့် ဟစ်ကြွေး လိုက်ရာ မသဲဖြူ၊ ရဲသွေးနှင့် မအေး ကြည်တို့သုံးဦးသား အံ့ဩထိတ်လန့် သွားတော့သည်။

“ကဲလာ.....ငါ့သား မောင်ရဲ သွေး၊ လာ.....လာ၊ ဒီမှာထိုင်၊ ဖေ ဖေ အားလုံးဖွင့်ပြောလိုက်တော့ မယ်၊ လာကွယ်.....မောင်ရဲသွေး ထိုင်.....ထိုင်၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့ ကဲ.....မအေးကြည်လည်းထိုင်”

ဘာပြော၍ ဘာတွေဖြစ်မည် ကိုမသိ၍ အားလုံး အံ့အားသင့်နေ ကြ၏။ မသဲဖြူနှင့် ကိုရဲသွေးမှာ ဝမ်း သာရတော့မလိုလို၊ ဝမ်းနည်းရမလို လို ဖြစ်နေလေ၏။ အားလုံးသည် ဦးဘကျားကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့် နေကြလေသည်။

“ဖေဖေပြောမှာကတော့ ဒီလို ကွဲ့၊ မသဲဖြူလေးရဲ့မေမေဟာ လွန် ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်က ကားတိုက် ပြီး သေဆုံးရှာတယ်၊ သမီး ၅ နှစ် ကျော်ကျော်ပဲရှိဦးမယ်၊ သမီးလေးရဲ့ မေမေ ဆုံးပြီးတဲ့နောက် ဖေဖေမှာ ဖခင်တာဝန်ရော၊ မိခင်တာဝန်တွေ ပါ ဒီသမီးကလေးအတွက် ထမ်း ဆောင်ခဲ့ရတယ်ပေါ့၊ သမီးကလေး တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ မောင်ရဲ သွေးနဲ့ မေတ္တာရှိကြတယ်ဆိုတာ ကြားရတော့ ဖေဖေ တော်တော်ပဲ ထိတ်လန့်သွားတယ်၊ ငါ့သမီးလေး လူကောင်းသူကောင်းနဲ့ မဟုတ်ခဲ့

“

ပေပေက မောင်ရဲသွေးကို အမျိုးမျိုး စမ်းလိုက်တာပါ။

စမ်းတာ တစ်ချက်တည်းမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊

လက်တွေ့အနိုင်ရမှဆိုတာရယ်၊ နီလာလက်စွပ်ကိစ္စရယ်၊

လက်တွေ့ပြီးတော့ မောင်ရဲသွေးကိုထားခဲ့ပြီး သမီးကို ခေါ်လာခဲ့တာရယ်၊

စောစောက နှင်ထုတ်တာရယ်ပေါ့ကွာ

”

ရင် ငါးပါးမှောက်ရချည်ရဲ့ဆိုပြီး မောင်ရဲသွေးနဲ့ပတ်သက်လို့ စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ လက်တွေ့သမားဆိုတာ သိရတယ်။ ဖေဖေလည်း လက်တွေ့အားကစားသမားပါ။ အားကစားသမားတွေဟာ များသောအားဖြင့် ပေါ့ကွာ အကျင့်စာရိတ္တကောင်း မြတ်ကြတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတတ်ကြတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် ရှိကြတယ်။ ကတိလည်း တည်တတ်ကြလေ့ရှိတာမို့ မောင်ရဲသွေးကို တစ်နည်းအားဖြင့် ကျေနပ်နေမိတယ်”

ရဲသွေးနှင့် မသဲဖြူတို့က ဦးဘကျားစကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

“သမီးနဲ့ ရာသက်ပန် လက်ဆက်ရမယ့်ကလေးဟာ သမီးလေးအပေါ် မေတ္တာသစ္စာ၊ သံယောဇဉ်ထက်ထားရှိ မရှိ ဖေဖေက မောင်ရဲသွေးကို အမျိုးမျိုး စမ်းလိုက်တာပါ။ စမ်းတာ တစ်ချက်တည်းမဟုတ်

ဘူးကွဲ့၊ လက်တွေ့အနိုင်ရမှဆိုတာရယ်၊ နီလာလက်စွပ်ကိစ္စရယ်၊ လက်တွေ့ပြီးတော့ မောင်ရဲသွေးကိုထားခဲ့ပြီး သမီးကို ခေါ်လာခဲ့တာရယ်၊ စောစောက နှင်ထုတ်တာရယ်ပေါ့ကွာ”

ဦးဘကျားက စကားကို ခဏနားပြီး ရဲသွေးကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်ကိုတွေ့တော့မှ စကားဆက်ခဲ့သည်။

“လက်တွေ့အနိုင်ရမှ သမီးနဲ့ လက်ဆက်ရမယ်ဆိုတာက မင်းပဲ အနိုင်ရစေချင်လို့ပါ။ ဒီပွဲမှာ မောင်ရဲသွေးရဲ့နိုင်ပွဲပါ။ အခန့်မသင့်လို့ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ လက်စွပ်ရောင်းဖို့ဆိုတာကလည်း ငွေမက်တတ်လားလို့ စမ်းကြည့်တာပါပဲ။ ဖေဖေဘယ်တော့မှ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအပေါ် သစ္စာမဖောက်ဘူး၊ စင်ကာပူမှာလည်း ဖေဖေအဲသိ မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ လက်တွေ့အပြီး သမီးကိုခေါ်

လာတာကို မောင်ရဲသွေး စိတ်ကောက်ပြီးသာ ဒီည ဖေဖေအိမ်ကို မလာခဲ့ရင် သမီးကို တကယ်ချစ်တဲ့ လူလို့ ဖေဖေတွက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ရဲသွေးမှာ သက်ပြင်းချရင်း တော်သေးတာပေါ့ဟု တွေးနေမိသည်။

“နောက်ဆုံးအဆင့်ကတော့ ဖေဖေနှင့်ချတာကို တစ်ခွန်းပြန် မပြောတဲ့အပြင် ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ ဖေဖေကိုထိုင်ပြီး ကန်တော့လိုက်တော့ ဖေဖေစမ်းတဲ့ အဆင့်(၄)ဆင့် စလုံး အောင်မြင်သွားခဲ့တယ်။ မောင်ရဲသွေးကို စိတ်ချပြီ၊ မောင်ရဲသွေးနဲ့ သမီးလေး ထာဝရ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေသွားကြရမယ်။ ကဲ...ကဲ ဖေဖေ ပြောချင်တာကတော့ ဒါလောက်ပါပဲကွယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်”

မသဲဖြူသည် သူ့ဖေဖေလည်တိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တအားသိုင်းဖက်၍ သူ့ဖေဖေပါးနှစ်ဖက်ကို နှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မဖြူ လေးကို ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ လက်တွဲသွားမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ဖေဖေရယ်”

“အေးကွယ် သာဓု..သာဓု.. သာဓု၊ သားနဲ့သမီး ရာသက်ပန် ထာဝရ ပေါင်းသင်းနိုင်ကြပါစေလို့ ဖေဖေဆုတောင်းပါတယ်”

ထွက်ခွာသွားသည်

ကျန်းစဉ်ပြေစောက်

ထိုင်းပြန်လုယ်တစ်ယောက်အကြောင်း (၅)

ကြီးကျောင်းဆိုတာဆိုတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ထားဝယ်တက်က ဘုန်းကြီးတူလေး ဖေမောင်စိုးဆိုတာ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဆွေဆွေငြိမ်းဟာ ကိစ္စကြီးငယ်ရှိရင် ဖွဲ့စိန်ကျောင်းရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်ရတယ်လေ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကိုရွှေညည်သည် ဖေမောင်စိုးရဲ့ အကြည့်ရာအောက်မှာ ဆွေဆွေငြိမ်းမည်တဲ့ ကောင်မလေးဟာ စွဲမက်စရာအဖြစ် နှလုံးသားမှာ ထင်ဟပ်သွားတယ်။ ဒီတွင်ပဲ သူကအလာ၊ ကျွန်တော်က အသွားဆိုတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာသက်ဝင် သံယောဇဉ်နွယ်မျှင်တန်းသွားကြတဲ့ အဖြစ်တွေပဲပေါ့လေ။

သမုဒယဒီရေတွေတိုးပြီး သံယောဇဉ်ရပ်ဝန်း ကျယ်ပြန့်လာတဲ့ အခါမှာတော့ စွဲလမ်းမှုတွေ အရမ်းမြင့်မားပြီး ရယူပိုင်ဆိုင်လိုကြတဲ့ အခြေအနေမျိုးထိ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီပေါ့။

အဲဒီမှာတင် စိတ်ကူးယဉ်မှုရဲ့ ဆိုးကျိုးတရားကို သူတို့နှစ်ယောက် ချက်ချင်းခံစားသွားကြရတယ်။ တစ်ယောက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ခိုခိုကပ်ကပ်နေတဲ့လူ၊ တစ်ယောက်က မုန့်တိုက်မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကောင်မလေးတွေနဲ့ ငါးပိသိပ်ငါးချဉ်သိပ် အိပ်နေကြတာ။ ခု လင်မယား ယူဖြစ်ကြပြီး မင်္ဂလာဦးည ဘယ်မှာ စခန်းသွားပြီး ညအိပ်ကြမလဲ။ ကဲ... ဒါဆို ဒီညတော့ မောင်ကြီးကော၊ နှမကော အကုန်လုံး လက်လျှော့လိုက်ကြပေါ့ဗျာ။ လူ့ဘဝမှာ ဆင်

ဆွေဆွေငြိမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ကြို့ပင်ကောက်နယ် ခြွလေးတစ်ရွာကပါပဲ။ သူတို့ရွာ၊ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ လယ်ယာ လုပ်ငန်းနဲ့ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတွေ အဓိကလုပ်ကိုင်ကြတယ်။ သူတို့ရွာနဲ့ သူတို့ခလေ့ အဆင်တော့ပြေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆွေဆွေငြိမ်းတစ်ယောက်ကတော့ အရွယ်ရောက်လို့ အပျိုပေါက်ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ နှယ်ခန္ဓာဖွံ့ဖြိုးမှုနဲ့အတူ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေလည်း ပြောင်းလဲလာတယ်။

သူက ရွာမှာတင် နစ်မနေချင်ဘူး။ မြို့ပေါ်တက်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်လာတယ်။ စွန့်စားတယ်လို့ပဲဆိုရလေမလား။ ကောင်မလေးဟာ အထုပ်ကလေးပိုက်ပြီး မြို့ပေါ်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဘာပညာမှ

လည်းမရှိတော့ ဘယ်နေရာတွေမှာ အလုပ်ရမှာလဲ။ သူမ ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ ဆိုရပေမပေါ့။ မုန့်တိုက်တစ်ခုမှာ အလုပ်ရသွားတယ်။ အခြားအလုပ်သမားတွေနဲ့အတူပေါ့။ အတူအိပ်၊ အတူစားပေါ့ဗျာ။

ဆွေဆွေငြိမ်း အလုပ်လုပ်နေတဲ့မြို့က ရောဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးက ပြည်မြို့မှာပဲ။ ကောင်မလေးမှာ စုမိဆောင်းမိ မရှိပေမယ့် သူ့အလုပ်နဲ့သူ ကျေနပ်နေတယ်။ ဆွေဆွေငြိမ်းဟာ ပြည်မြို့မှာပဲသုံးနှစ်လောက် ကြာသွားတဲ့အချိန်မှာ အသက်အရွယ်က ဆွဲခေါ်လာတဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွဲ့စည်းပုံလေးဟာဖွဲ့ထွားပြည့်ဖြိုးပြီး အရမ်းကြည့်ကောင်းလာတယ်။

ဆွေဆွေငြိမ်းတို့ အလုပ်လုပ်တဲ့ မုန့်တိုက်အနီးမှာ ဖွဲ့စိန်ဘုန်း

ခြင်တုံတရားမဲ့မှုရဲ့ ဒုက္ခဆိုတာ အဲဒါပါပဲ။

ခု သူတို့မှာ ယူဖြစ်ကြတာပဲရှိသေးတာ။ ညားကြတာမဟုတ်သေးဘူးခင်ဗျ။ ပုဆိုးလည်း တန်းမတင်ရသေးဘူး။ ထဘီလည်း ကွင်းမကျွတ်သေးဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ဘယ်လောက်များ ခံစားကြရမလဲဗျာ။ အဲဒီထက် ထူးဆန်းတာက ဆွေဆွေငြိမ်းရဲ့ယောက်ျား ဖေမောင်စိုးဟာ ပေါက်ကွဲတာများလား။ ရိုးသားတာလား။ မသိနားမလည်တာလား ဝေခွဲရတော့ အခက်သားခင်ဗျ။ အကြောင်းကတော့ မယားအဖြစ်ယူထားပြီး အတူအိပ်စက်ခြင်းတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ လင်ခန်းမယားခန်း မမြောက်သေးတဲ့ မိန်းမချောကိုထားပြီး သစ်မှောင်ခိုစက်လှေနဲ့ စီးပွားရှာလိုက် သွားသတဲ့လေ။ ဪ...လူမှုဘဝဒုက္ခက ကြီးလှပါကလား။ ဒုက္ခဆိုတာ ဒါပါပဲလေ။

ဆွေဆွေငြိမ်းတစ်ယောက် ငယ်ချစ်လင်ကိုမျှော်တယ်။ အလုပ်လုပ်တော့လည်း တငေးငေးတိုင်တိုင်၊ ညအိပ်တော့လည်း အိပ်တစ်ဝက်၊ နိုးတစ်ဝက်။ ချစ်တယ်ဆိုတာ အရမ်းစွဲလမ်း၊ အရမ်းတမ်းတ၊ အရမ်းလွမ်းရတဲ့ အဖြစ်ပါလားလို့ ဆွေဆွေငြိမ်း သိနေရပြီပေါ့။

“သမီးရယ် သမီးတို့က တရားဝင် လင်မယားဖြစ်နေကြပြီပဲ။ ယောက်ျားမရှိဘဲ ဒီမှာနေလို့ဘယ်

ဖြစ်မလဲ၊ အဒေါ်က ဖေမောင်စိုးရဲ့ အဒေါ်ပါ။ သမီး အဒေါ်နဲ့ ထားဝယ်ကို လိုက်ခဲ့နော်”

ဆွေဆွေငြိမ်းနား စကားလာပြောနေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“အဒေါ်ကြားတာက သမီးတို့ကို ဟိုဘက်ဒီဘက် မိဘတွေက ကလည်းသတင်းတွေကြားကတည်းက သဘောမတူကြဘူးလို့ သိရတယ်”

“ဟုတ်တယ် အဒေါ်၊ သမီးတို့အဖေအမေတွေကလည်း လမ်းပေါ်မှာညားကြတာ၊ လမ်းပေါ်မှာနေကြတဲ့၊ သမီးရှက်လိုက်တာ”

ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ရှက်ခြင်းစတဲ့ အကြောင်းတရားတွေကြောင့်ပဲထင်ရဲ့။ ဆွေဆွေငြိမ်းရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်နေတယ်။

“နော်...သမီး နော်၊ အဒေါ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

“သမီးရှက်တယ်”
ဆွေဆွေငြိမ်းမှာ ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ ငိုနေလေပြီ။

“ဖေမောင်စိုးထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အဒေါ်ကလည်း လခွဲထက် မကြာဘူးဆိုပြီး ပြောသွားတာ၊ ခု ၃ လရှိပြီ”

“ဟင်.....”

လင်ယောက်ျားက လင်မယား ယူဖြစ်ပြီး တစ်ညမှအိပ်စက်ရသေးတဲ့ ဇနီးချောကိုထားပြီး ခရီးထွက်သွားတာ ဘယ်ဆီရော်ရမ်း မှန်းဆ

မသိနိုင်ပြီဆိုတော့ သံယောဇဉ်နှလုံးသားမှာ ပူမီးဖြာဝေ သောကန္တယ်နဲ့ ရပြီပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့ အမှားအမှန် မဝေခွဲနိုင်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ဆွေဆွေငြိမ်းတစ်ယောက် အထုပ်လေးပိုက်လို့ လိုက်သွားခဲ့လေပြီ။ သူမဘဝက ချစ်ဆိပ်သင့်တဲ့ လွမ်းဒဏ်ရာ ရခဲ့ပြီပေါ့လေ။

ကိုယ်တို့
အလုပ်က
ဥပဒေနဲ့
မလွတ်ကင်းတဲ့
အလုပ်ဆိုတော့
ပိုဆိုးတာပေါ့၊
ဒီတစ်ချို့တော့
ဟုတ်တော့မယ်ဆိုပြီး
ကြိုးစားနေတုန်းမှာပဲ
သက်ဆိုင်ရာတွေက
ဖမ်းလို့
ခွေးပြေးဝက်ပြေး
ပြေးခဲ့ရတာ

ဆွေဆွေငြိမ်းရဲ့ ယောက္ခထီးက တော့ ဗိန္ဒောဆေးဆရာ။ မိသားစု အလုပ်ကတော့ ဇင်ဖျာရက်ကြ တယ်။ ဆွေဆွေငြိမ်းလည်း သူ့ခြံ ရောက်တော့ သူ့နွားပေါ့။ သူတို့လုပ် တာမှာ ဝင်လုပ်တယ်။ သူမမှာ အကြင်နာနှလုံးသားနဲ့ လင်မျှော် စိတ်က နေ့တိုင်း အချိန်တိုင်း ရှိနေ တာကလား။

လင်မယားယူပြီးကြလို့ ၆ လ တိတိ ကြာတဲ့အချိန်မှာတော့ အရမ်း ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ လင်ယောက်ျားဆီ က စာတစ်စောင်ရောက်လာတယ်။ ပိုက်ဆံကလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မရသေးတာနဲ့ အိမ်မပြန်နိုင်သေးတဲ့ အကြောင်းရယ်လေ။

ကဲ.....ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အလွမ်းမင်းသမီးလေး ဆွေဆွေငြိမ်း လင်မျှော်စိတ်နဲ့ လွမ်းရစ်လေဦးပေါ့ လေ။ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာတော့ လွမ်း မျက်ရည် သီသီဝေ့လို့။

ဟော.....မောင်မင်းကြီးသား ဆွေဆွေငြိမ်းရဲ့ သိပ်ချစ်တဲ့ လင် ယောက်ျား လက်ချည်းဗလာ ငွေ မပါဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ရောက် လာခဲ့ပြီလေ။

ဆွေဆွေငြိမ်းတစ်ယောက် ဘယ်လောက်များ ခံစားရမလဲဗျာ။ သနားပါတယ်။

“ရှင် ငွေရှာသွားတာကော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ငြိမ်းရယ် ကိုယ်လည်း ငွေ

မပါရင် အိမ်မပြန်ဘူးဆိုပြီး လုပ်နေ ခဲ့တာပဲကွာ၊ ကိုယ်တို့အလုပ်က ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတဲ့အလုပ်ဆို တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့နော်၊ ဒီတစ်ချို့ တော့ ဟုတ်တော့မယ်ဆိုပြီး ကြိုး စားနေတုန်းမှာပဲ သက်ဆိုင်ရာတွေ ကဖမ်းလို့ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ ရတာ”

“-----”

“ဒါတောင် လုပ်ငန်းရှင်တွေက ကိုယ်တို့ကို သနားလို့ အတင်းပြေး ခိုင်းပြီး သူတို့ပဲ ခေါင်းခံသွားလို့သာ ပေါ့”

“အောင်မယ်လေး...ကိုမောင် ရယ် အချုပ်အနှောင်မကျဘဲလွတ် လာတာ တော်သေးတာပေါ့ရှင်၊ မဟုတ်ရင် ကိုမောင်နဲ့ငြိမ်း ပြန်တွေ့ ဖို့ ဘယ်လွယ်မလဲ”

ဆွေဆွေငြိမ်းမှာ ပြောရင်း မျက်ရည်များလည်လာတယ်။

“ငြိမ်း မှတ်ထားတယ်၊ ကို မောင် ငြိမ်းကို ဒီအတိုင်းထားပြီး ထွက်သွားတာ တစ်နှစ်တိတိကြာ တယ်”

“ဟုတ်တယ် ငြိမ်း၊ ကိုမောင် လည်း အရမ်းခံစားရတယ်၊ အခြေ အနေကမပေးဘူး၊ ဘဝတွေပေါ့ ကွယ်”

သည်တစ်ခါတော့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ပြန်လည်ခဲ့ခွာကြရမှာ ကြောက်နေကြပြီထင်ပါရဲ့။ တိုးဝှေ့ လုဖက်ကြရင်း ရင်ဘတ်ချင်း ပိုမို ထိကပ်သွားကြတယ်။

ဖေမောင်စိုးက ထားဝယ်သား ဆိုပေမယ့် ထားဝယ်မြို့သားတော့ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ထားဝယ်မြို့နယ် ထဲက ပြင်းထန်ဆိုတဲ့ ရွာကလေးက ပါပဲ။ ဖေမောင်စိုးရဲ့မိဘ၊ ဆွေဆွေ ငြိမ်းရဲ့ ယောက္ခမတွေကတော့ အိမ် ပေါ်ရောက်လာတဲ့ ချွေးမကို ဘာမှ တော့ မပြောကြတော့ပါဘူး။ အသာ တကြည့်ပဲ လက်ခံထားလိုက်ကြ တယ်။ ဆွေဆွေငြိမ်းအတွက် တစ် ပူတော့ အေးခဲ့ပြီလို့ ဆိုနိုင်တာ ပေါ့။

“ငြိမ်းရယ် ဒီတစ်ခေါက် အဖေကြီး ဆေးကုထွက်ရင် ကိုမောင်ပါလိုက်သွားမယ်နော်”

“ကိုမောင်တစ်ယောက်တည်း လိုက်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုမောင့်ကို ငြိမ်းမပါဘဲ ဘယ်မှမလွှတ်တော့ဘူး၊ ကိုမောင်ဘယ်သွားသွား ငြိမ်းလိုက်မယ်”

“ငြိမ်းလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် သွားရတာလေ၊ နောက်ပြီး ငြိမ်းမှာက သားလေးနဲ့ဖြစ်နေပြီလေ”

“ဟင့်အင်း.....မရဘူး၊ လိုက်မယ်၊ သားလေးပါခေါ်မှာပေါ့၊ သားလေးကို ကိုမောင်နဲ့ငြိမ်း အလှည့်ကျချီမယ်လေ၊ နောက်ပြီး ငြိမ်းက အလကားလျှောက်လိုက်မှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် ဈေးရောင်းမယ်”

သည်လောက်တောင်ဖြစ်နေမှတော့ မထူးတော့ပါဘူးလို့များ လင်တော်မောင် သဘောပေါက်သွားလေပြီထင်၊ ဘာသံမှတော့ ထွက်မလာတော့ဘူး။

ဆွေဆွေငြိမ်းကား အာဂမိန်းကလေးပါပဲ။ ကလေးကို ခါးထစ်ခွင်တင်ပြီး ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်ကာ ရွာစဉ်လျှောက်လို့ ဈေးရောင်းထွက်ခဲ့လေပြီ။ ဖေမောင်စိုးက အဖေဖေပညာကိုလည်းသင်၊ အဖေကိုလည်းကူညီရာရောက်အောင် အဖေဖေခန္ဓာဆရာနောက်ကလိုက်တယ်။ သည်တော့ လင်နဲ့မယား တစ်ခရီးတည်း သွားပြီး စီးပွားအတူရှာကြတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ၁၉၈၈ ခုအရေး အခင်းပြီးလို့ နိုင်ငံမှာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေချိန် ပေါ့။ တနင်္သာရီဘက်မှာတော့ ထားဝယ်-ရေး ရထားလမ်းဖောက်နေချိန်ပေပဲ။ လုပ်အားတွေကိုတော့ ပြည်သူက ပေးဆပ်ရတဲ့ကာလပေါ့။ တစ်အိမ် တစ်ယောက်ကျ ထွက်ရတယ်။ မလိုက်နိုင်တဲ့ မိသားစုတွေ အတွက် ဆွေဆွေငြိမ်းတို့လင်မယားက အစားထိုးဝင်လုပ်ပေးကြတယ်။ သတ်မှတ်လုပ်အားခလေးရတာပေါ့။ မြေတူး၊ မြေသယ်၊ ကျောက်သယ်နဲ့ အလုပ်ကြမ်းမို့ အရမ်းပင်ပန်းကြတယ်။ နွေနေကြီးကလည်း မာန်ဖိပြီး နှိပ်စက်တဲ့ရာသီဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

ဆွေဆွေငြိမ်း မတွေ့ဝေခဲ့ပါဘူး။ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ပေါ့။ ဘဝကြမ်းသမားတွေရဲ့ ရုန်းကန်ခြင်း သရုပ်သကန်တွေပေါ့။

“ငြိမ်းရယ် တို့ဘဝ ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ကိုမောင်က ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဒီလိုကွဲ့၊ တို့မှာ ညီလေးတစ်ယောက် ထိုင်းမှာရှိတယ်၊ ဒီကောင်က ရနောင်းမြို့၊ ဖန်ဖလားသင်္ဘောဒေါက်တင်ဒေါက်ချလုပ်ငန်းမှာ လုပ်တာလေ”

“ဘယ်လိုလဲ ကိုမောင်က ငြိမ်း

တိုပစ်ထားပြီး သွားမလို့လား။ ကိုမောင်ဘယ်သွားသွား ငြိမ်းလိုက်မှာနော်၊ ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ ခွဲခွာနေရတဲ့ ဒုက္ခမျိုးကို ငြိမ်း နောက်ထပ်မခံစားပါရစေနဲ့နော်”

“ဪ...ငြိမ်းရယ်၊ ကိုမောင်ငြိမ်းကို မခွဲတော့ပါဘူးနော်၊ ငြိမ်းကိုပါ ခေါ်သွားမှာပါ။ အဲဒါ သားလေးအတွက်ကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ကိုမောင်ကလည်း တို့ကတစ်သက်လုံးထွက်သွားမှာမဟုတ်တာ၊ ဟိုမှာလုပ်လို့ကိုင်လို့ အဆင်ပြေတော့ ပြန်လာကြမယ့်ဟာကို၊ သားလေးက နို့မလိုတော့ဘူးလေ၊ ဒီမှာ အမေတို့နဲ့ အပ်ထားခဲ့လို့ရတာပေါ့”

လင်ယောက်ျားကတော့ မိန်းမကို စိုက်ကြည့်ရင်း လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ဆွေဆွေငြိမ်းကတော့ လင်ကို တကယ်ချစ်တဲ့ လင်ချစ်မပါ။ အခုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့လေပြီ။ ယောက်ျားလက်မောင်းလေးကို တွယ်ဖက်ပြီး လွတ်အိတ်လေးလို လင်သွားလေရာ အမြဲပါနေလေရဲ့။

ဘဝဆိုတာက ထင်တိုင်းဖြစ်တတ်တဲ့သဘောက အနည်းသားကလား။ သည်တော့ မပြေမလည်စခဲ့ကြတဲ့ ဆွေဆွေငြိမ်းတို့အိမ်ထောင်ရေးခရီးလမ်းက မချောမွေ့ခဲ့။ ခုလည်းကြည့်။ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ရောက်နေကြပါပြီ။ ပထမဆုံးကြုံရတဲ့ အခက်အခဲက အိပ်ရာနေရာကိစ္စပါပဲ။ အိမ်ထောင်ဦးညရဲ့ နီးမောင်

နှုတ်ယောက်အတွက် သည်အိပ်ရာအခက်အခဲကြောင့်ပဲ အတူမအိပ်စက်ရဘဲ တစ်နှစ်ခွဲတိတိ ဒုက္ခများခဲ့ကြရသည်မဟုတ်ပေလော။

ဘာတတ်နိုင်မလဲလေ။ ဖေမောင်စိုးညီလေးရဲ့ တစ်ယောက်အိပ်အခန်းကျဉ်းကလေးမှာပဲ ဆွေဆွေငြိမ်းတို့လင်မယားပါ ခွေးလေးဝက်လေးတွေလို တိုးဝှေ့အိပ်ကြရတာပေါ့နော်။

အလုပ်ကတော့ ညီလေးရဲ့ အလုပ်ရှင်ဆီမှာပြောပြတော့ သိပ်အခက်အခဲတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ပြေလည်ပါတယ်။ ဆွေဆွေငြိမ်းကိုတော့ မိန်းကလေးဆိုတော့ အလုပ်သီးသန့်သတ်မှတ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆွေဆွေငြိမ်းကတော့ မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် မတွေဝေခဲ့ပါဘူး။ ရွံ့ပြင်ထဲဆင်းဆိုဆင်းတယ်။ ရေပြင်ထဲဆင်းဆိုဆင်းတယ်။ ဒေါက်တင်သင်္ဘောအောက်ဝင်ဆိုဝင်တယ်။ သင်္ဘောပေါ်တက်ဆိုတက်တယ်။ ဘာဖြစ်လဲ။ မိန်းမလည်း လူပါပဲ။ ယောက်ျားတွေလုပ်သလို အကုန်လုပ်တတ်တယ်။ ဆွေဆွေငြိမ်းရဲ့ အဓိကအလုပ်ကတော့ ထေးကြောင်းတွေကို တာလပတ်ရိုက်ခြင်းပါပဲ။ ဆွေဆွေငြိမ်း အရမ်းကြိုးစားတယ်။ ယောက်ျားတွေလက်ရာအောက်လုံးဝမကျစေရဘူး။

လုပ်ငန်းခွင်ထဲဝင်လို့ ၂ လလောက်အကြာမှာတော့ ဆွေဆွေငြိမ်းအတွက် တစ်နေ့လုပ်အားခ ဘတ်(၁၂၀)ရလာတယ်။ တစ်နှစ်အတွင်း ထိုင်းလို အန်ဘောခေါ်တဲ့

ဘောနပ်က ဘတ် (၄၀၀၀)ထိရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘတ်(၄၀၀၀)နဲ့ဝယ်ရင် ရွှေတစ်ကျပ်သာရတယ်။ ဆွေဆွေငြိမ်းတို့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝ အတက်ပိုင်းသို့များရောက်လာလေပြီလား။

“ကိုမောင်ရယ် သားလေးကို လွမ်းလှပြီ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ ပြန်ကြစို့နော်”

“ပြန်ကြတာပေါ့ကွယ်၊ မြိတ်ဘက်မှာတော့ တို့အလုပ်နဲ့ အိမ်နီငံတို့ ဒေါက်တင်ဒေါက်ချအလုပ်တွေရှိတယ်”

ဘဝခံယူချက်ရှိ မျက်ဝန်းနှစ်စုံ ထိတွေ့သွားကြတယ်။

သားသမီးတည်းဟူသော သံယောဇဉ်တရားရဲ့ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ထင်ရဲ့။ ဆွေဆွေငြိမ်းတို့ဇနီးမောင်နှံ အိမ်မြန်မာ့မြေကို ခြေချခဲ့ကြပြန်လေပြီ။ ဆွေဆွေငြိမ်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကလည်း အလုပ်နဲ့ပြတ်လို့ မဖြစ်တဲ့မိန်းမ။ ဒါကြောင့် မြိတ် ကျွဲကူးဆိပ်သင်္ဘောကျင်းမှာ ချက်ချင်း အလုပ်ဆင်းလိုက်ကြတယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်နေ့လုပ်အားခ ကျပ် ၁၉၀၀ ဆိုတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်ဆို ကျပ် ၃၈၀၀ ရကြတာပေါ့။ ဆွေဆွေငြိမ်းမှာ လက်ရာကောင်းလို့ ယောက်ျားတွေနဲ့တန်း တူလုပ်အားခရတဲ့သဘောပါပဲ။

ဆွေဆွေငြိမ်းတို့လင်မယားမှာ ရသမျှပိုက်ဆံက အသုံးပေးတက်သာ

ရှိပြီး အဖြန်းမရှိပါလေခဲ့။ လင်မယား
ညားခါစက ပေးလိုက်သော စိတ်
ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခမျိုး နောက်ထပ်
မကြုံရအောင် ဆင်ခြင်ကြခြင်းပေ။
ညားခါစဇနီးမောင်နှံဆိုတာ ကြား
လေသွေးရင်တောင် ဝေးတယ်လို့
ထင်ကြရတဲ့ဘဝမျိုးမှာ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမျှ အတူမအိပ်စက်ရဘဲ တစ်
နှစ်ခွဲတိတိ ခွဲခွာပြီး နေခဲ့ကြရတဲ့

ဘဝ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူတို့အပြင်
နောက်ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။
မတ်တတ်ရပ်လို့ လမ်းမှာငိုခဲ့ရ
တဲ့ အဖြစ်ကိုတွေ့ပြီး ဆွေဆွေငြိမ်း
မှာ ယနေ့တိုင် နှလုံးတုန်ဆဲ၊ ရင်
ခုန်ဆဲ။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်သက္ကရာဇ်
လေးကတော့ ဆွေဆွေငြိမ်းတို့အိမ်
ထောင်သက် ၆ နှစ်ပြည့်တဲ့ကာလ
ပါပဲ။

ဆွေဆွေငြိမ်းတို့လင်မယား
ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ ပုလဲနံပ
သင့်မယ့် နေရာကိုရှာရင်း ရန်ကုန်
မည်တဲ့ မြို့တော်ဘက်သို့ ရောက်
လာခဲ့ကြပြီပေါ့။ သည်မှာတင် ထိုင်း
ဖန်ဖလားမှာကတည်းက ကိုယ့်လုပ်
ငန်းရှင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မြိတ်သူဌေး ဦး
မောင်သန်းကိုတွေ့ပါရော့လား။
သည်လူက အင်းစိန်ဘက်မှာ သီ
တာကုမ္ပဏီ သင်္ဘောလွန်းကျင်းဆို
ပြီး လုပ်ငန်းတည်ထောင်ထားတော့
ဆွေဆွေငြိမ်းအတွက် ရေကန်
အသင့် ကြာအသင့်ပဲပေါ့။ ဆွေဆွေ
ငြိမ်းဟာ ထေးလုံးသွင်း၊ ဆေးရိုက်
တဲ့အလုပ်ကြမ်းကို ချောင်းစပ်၊ မြစ်
စပ်တွေမှာ ရွံ့အလိမ်းလိမ်း၊ နွံ
အလိမ်းလိမ်းနဲ့ လုပ်နေတာ။ မိန်း
ကလေးပေမယ့် သြချလောက်ပေရဲ့။

ဘဝဆိုတာ အစဉ်အမြဲပြောင်း
လဲနေတာပဲလေ။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်
ရောက်တော့ ဆွေဆွေငြိမ်း ဘဝ
အခြေအနေ တစ်မျိုးပြောင်းသွား

ပြန်ပေါ့။ ထိုင်းဖန်ဖလားသင်္ဘော
ကျင်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ လက်သမား
ဆရာ ဦးလှကြည်နဲ့တွေ့တော့
အလုပ်တွဲလုပ်ဖြစ်သွားပြန်တယ်။
ဘဝတူချင်းမို့ တစ်ယောက်
အကြောင်း တစ်ယောက်နားလည်
ကြတာပေါ့။ လက်သမားဆရာကြီး
က သင်္ဘောပြုပြင်တယ်။ ဆွေဆွေ
ငြိမ်းက လှေထေးတယ်။ ဆေးရိုက်
တယ်။

ခုဆို ဆွေဆွေငြိမ်းရဲ့အိမ်ရှေ့
မှာ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးတောင်
ထောင်လိုက်ပြီ။

**“ငြိမ်း လှေထေးလုပ်ငန်း
ငါးဖမ်းသင်္ဘောပြုပြင်ရေး”**

တဲ့ဗျာ။
ကြည့်မြင်တိုင်၊ ဆိပ်ကြီး
ခနောင်တို၊ ဒလ၊ အာရှဒေါက်၊
တနင်္သာရီလွန်း၊ ဝင်းရွှေဝါအောင်
ဇေယျလွန်းတွေဟာ ဆွေဆွေငြိမ်းရဲ့
ယုံကြည်ချက်လုပ်ကွက်စခန်းတွေ
ပေါ့။

ဆွေဆွေငြိမ်းကား သင်္ဘော
ထေးခြင်း၊ ဆေးသုတ်ခြင်းလုပ်ငန်း
ကို နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ လုပ်ပေး
နိုင်ပါတယ်လို့ လက်သီးလက်မောင်း
တန်းနိုင်ပါလေပြီကော။

ကျွန်ုပ်မြေစော့ကံ

အကြောဝေဒနာရှင်များဝမ်းမြောက်စွယ်

နှစ်ပေါင်း(၅၀)မှယနေ့ထိတိုင်အကြောပိစွာ ဆရာကြီးဆရာလွှာ အကြောဖြိုဖြင်ရာမှ

ဆရာကြီး၏သား ဝေရာဦးရဲဝင်း

ကိုယ်တိုင်အောက်ပါအကြောရောဂါများကို တာဝန်ယူ ကုသပေးနေပါသည်။

ခါးနာ၊ ခါးတိုက်၊ ဒူးနာ၊ အကြောသေ၊ အကြောတက်၊ ထုံနာ၊ ကျင်နာ၊

ခြေသေလက်တပ်၊ လေငန်းရောဂါ၊ အာရုံကြောနှင့်သက်ဆိုင်သောရောဂါများတို့အချိန်တိုတိုဖြင့်

ထိရောက်စွာ ကုသပေးနေပါသည်။ အခြားအကြောနှင့်သက်ဆိုင်သော ဝေဒနာများကိုလည်းကုသပေးနေသည်။

သေးခန်းပါဌ်နေရာ
၇/၁၂၀၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ဝေဘာဝိဇ္ဇာသစ်၊ ခြောက်ဥက္ကလာပဗ္ဗိယုနယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
အမှတ် (၄၃) ဝေဟသိကားစီး၍ နွယ်သာဂိမှတ်တိုင်တွင် ထွက်ခွာပါ။
ဖုန်း - ၀၉ ၉၃၁၀၀၂၅၀၊ ၀၉ ၂၅၄၄၉၃၀၅၉

ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် ၊ နံနက်(၉)နာရီမှ ညနေ (၅)နာရီအထိ (စနေ ဧနုတိုင်း ဆေးခန်းပိတ်သည်။)
အကြောပိစွာဆရာကြီးဆရာလွှာအကြောလိမ်းဝေးကြီး
ဤဆေးခန်းတွင် ရနိုင်ပါသည်။

ခရသင်း၊ သမင်ဖြူ

ခရသင်း၊ သမင်ဖြူ၊ အနာကြီးရောဂါ၊ Fungus-Psoriasis
ပိုစွဲရောဂါများ၊ ဖြူ-နီ-နက်ကွက်များ၊ ကာလသားရောဂါ၊ ဆီးပူညောင်းညာကျ၊
ဂနီရီးယား၊ ဆစ်ပလစ်၊ ရှန်ကရွိုက်၊ ရေယုန်၊ ရိဖြူ-ရိနီဆင်းရောဂါ၊
အသားမည်းခြောက်ခြင်း၊ ပူခြင်း၊ ယားယံခြင်းရောဂါ၊ ပွေး-ဝဲ-နှင်းခူ-ညှင်း၊
ယားနာအမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် ကုပေးသည်။

CHISHTI MISSION ကျွန်းကလေးဆရာကြီးဆေးတိုက်
အမှတ်(၂၅၁)၊ ၂လမ်း၊ ၈၁x၈၂ ကြား၊ ဈေးချိုအနီး၊ မန္တလေးမြို့။
ဖုန်း - ၀၉ ၄၉၂ ၇၀၉၅၁၊ ၀၉ ၄၀ ၂၅၄၃၆၂၉
ပင်ရင်း-အမှတ်(၇၀၆)၊ ကျွန်းကလေး၊
လှည်းကူး၊ ရန်ကင်းမြို့။ ဖုန်း - ၀၁ ၆၂၉၅၄၈၊ ၀၉ ၄၂၁၀၀၆၅၄၅

နိုင်ငံတကာသတင်း

ထူးခြားသော မျက်စိနှစ်လုံးမပါသည့် အမြွှာကလေးနှစ်ဦး

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်တွင် မျက်စိနှစ်လုံးမပါသည့် အမြွှာယောက်ျားကလေးနှစ်ဦးကို မွေးဖွားခဲ့သဖြင့် ထိုဖြစ်ရပ်သည် ကြုံတောင့်ကြုံခဲဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ကလေးနှစ်ဦးကို ဂျိမ်းဆင်နှင့် ဂျက်ဆင်ဟု အမည်ပေးထားပြီး ၎င်းကလေးများသည် ရှားပါးသည့်

Anophthalmia ရောဂါကို ခံစားနေခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျိမ်းဆင်သည် မျက်စိတစ်ဖက်မြင်ရသော်လည်း အခြားတစ်ဖက်မှာ အမြင်အာရုံ ချို့ယွင်းလျက်ရှိသည်။

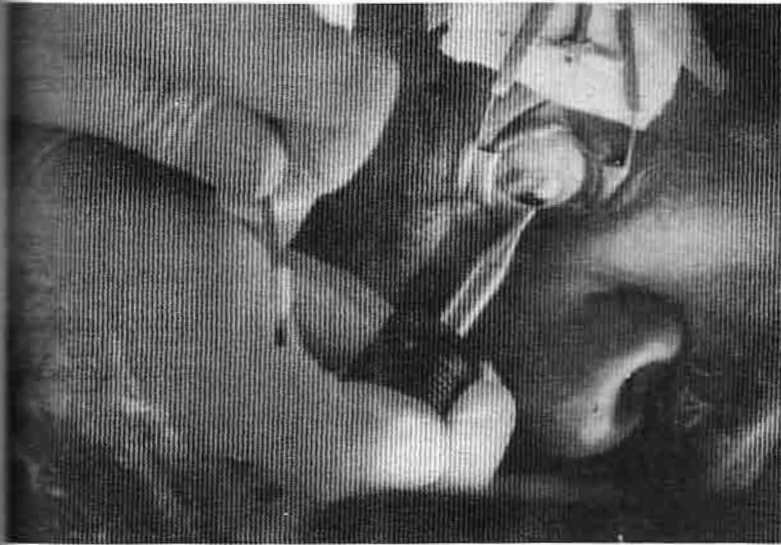
ကလေးနှစ်ဦးကို ဆေးဝါးကုသမှုများပြုလုပ်ရန်အတွက် မိဘနှစ်ပါးက Gofund Me ဝက်ဘ်ဆိုက်မှ

အလှူငွေများ ရှာဖွေလျက်ရှိကြောင်း သိရသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် နှစ်စဉ် ထိုကဲ့သို့ ရှားပါးသည့် ဝေဒနာခံစားနေရသူ ကလေး ၇၈၀ ဦးခန့် မွေးဖွားလေ့ရှိကြောင်း သိရသည်။

Ref: USA News
6-10-2014

တိမ်ဖုံးနေသည့် မျက်လုံးသူငယ်အိမ်ကို တက်တူးထိုးခဲ့သူ

မျက်လုံးသူငယ်အိမ်ပေါ်တွင် တက်တူးအမည်းရောင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ထိုးနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဝီလျံ၏မျက်လုံးကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီးပြီးချင်း ဆေးပစ္စည်းမျိုးစုံနှင့် ကုသသော်လည်း သက်သာလာခြင်းမရှိဘဲ အမြင်အာရုံတဖြည်းဖြည်း ဝေဝါးလာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ဒေါက်တာချန်းက ယခုကဲ့သို့ ခွဲစိတ်မှုမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးခဲ့သည့်အတွက် အခက်အခဲမျိုးစုံရှိခဲ့ကြောင်း၊ ယခုတက်တူးထိုးခဲ့သည့်အတွက် အနည်းငယ်ကြည့်ကောင်းသွားကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

Ref: World News

2-10-2014

နယူးယော့ခ်မြို့တွင် အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သူ ဝီလျံသည် ငယ်စဉ်က လေးဘဝက မတော်တဆထိ

ခိုက်မှုကြောင့် သယ်ဘက်မျက်လုံး တိမ်စွဲခဲ့ရာမှ ယခု အသက်ကြီးလာချိန်တွင် မျက်လုံးမှာ တဖြည်းဖြည်း အဖြူရောင်ဖုံးအုပ်လာသည့်အတွက်

ကြံကြံဖန်ဖန် ချောက်ကမ်းပါးကအိမ်

ဩစတြေးလျလူမျိုး ဒီဇိုင်းနာတစ်ဦးသည် ဩစတြေးလျနိုင်ငံ၊ အနောက်မြောက်ကမ်းရိုးတန်းတွင် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု၌ ငါးထပ်ပါးထိသော အဆောက်အအုံတစ်ခုကို ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ကို ချောက်ကမ်းပါးအိမ် (Cliff House) ဟု အမည်ပေးထားသည်။

အိမ်ကို အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာသို့ မျက်နှာမူကာ ဆောက်လုပ်ထားပြီး နေနှင့် ဆောက်ထားသော်လည်း

အကြမ်းခံ၊ မှန်တိုင်းဒဏ်ခံနိုင်ပြီး ရေကြီးလျှင် အိမ်ထဲရေမဝင်နိုင်အောင် ဖန်တီးထားသည်။ အဆောက်အအုံ၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သည် ကားပါကင်ဖြစ်ပြီး အိပ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ၊ ဧည့်ခန်းအပြင် အခြားသော အခန်းများစွာပါဝင်သည်။

ထိုအိမ်သည် မိသားစုတစ်စု နေထိုင်နိုင်ရန် ကျယ်ဝန်းပြီး မြေငလျင်၊ လေမှန်တိုင်း၊ လှိုင်းဒဏ်ခံနိုင်အောင် ဆောက်လုပ်ထားကြောင်း သိရသည်။

Ref: World Amazing News

5-10-2014

တင်ပါးကြီးချင်သော လိင်ပြောင်းထားသည့် အမျိုးသမီး

လိင်ပြောင်းထားသော အမျိုးသမီး Tatiana Williams ဆိုသူသည် ဒေါ်လာ ၉၅၀၀ ကျော် အကုန်အကျခံကာ သူမ၏တင်ပါးကို ခွဲစိတ်ပြုပြင်ခဲ့သလို မျက်နှာကိုပါ ခွဲစိတ်မှုများပြုလုပ်ခဲ့သည်။

တင်ပါးတွင် ထည့်ထားသော ဆီလီကွန်မှာ ၁၆ ပေါင် အလေးချိန်ရှိပြီး သူမ၏ ကြီးမားသော တင်ပါးဆုံကြောင့် သက်သောင့်သက်သာရှိပြီး အနှောင့်အယှက်မရှိကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

သူမသည် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ က လိင်အင်္ဂါပြောင်းလဲပြုပြင်ထားသူဖြစ်ပြီး မတူညီ ကွဲပြားသော ဆရာဝန်သုံးဦးနှင့် ခွဲစိတ်မှုများကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုဆရာဝန်သုံးဦးမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဆေးကုသခွင့် လိုင်စင်မရှိကြပေ။ တရားမဝင် ခွဲစိတ်ပြုပြင်ကုသမှု ခံယူသည်မှာ အန္တရာယ်များစွာရှိကြောင်း သိရှိသဘောပေါက်သူဖြစ်ပြီး ထိုကုသမှုကြောင့် လေဖြတ်သွားသည့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများလည်းရှိကြောင်း၊

အန္တရာယ်ရှိသော်လည်း ထိုကံထူးသည် ဟသူမ ယုံကြည်ထားကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

ယခုအခါ သူမ၏ပုံစံမှာ လှပသော်လည်း ရေရှည်တွင် ကျန်းမာရေးအတွက် အန္တရာယ်ရှိကြောင်း ခွဲစိတ်ကုသမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်မူများပြုလုပ်ခဲ့သည့် ဆရာဝန်များက ပြောကြားခဲ့သည်။

Ref: World Interesting News 6-10-2014

မွေးစားသားကို ပြန်ပို့ခဲ့သည့်မိခင်

အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ တန်နက်ဆီ မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် မွေးစားခဲ့သည့် (၇)နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ဦးကို မော်စကိုအပြန်လေယာဉ်ခရီးစဉ်တွင် တစ်ယောက်တည်းပြန်ပို့ခဲ့ပြီးနောက် အမေရိကန်မိသားစုများ ကလေးမွေးစားသည်ကို ရပ်တန့်ရန် ရုရှားကသတ်ပေးခဲ့သည်။

ကောင်လေးသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာရှိပြီး အကြမ်းဖက်တတ်သည်ဆိုသည့် စာတစ်စောင်

နှင့် ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်လေးကို မွေးစားအတွင်းဖြစ်သူက လေယာဉ်ပေါ်တင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တန်နက်ဆီအာဏာပိုင်များက မွေးစားအမေဖြစ်သူကို ဆက်လက်စုံစမ်းခဲ့သည်။ မွေးစားအမေက ကလေးသည် စိတ်တည်ငြိမ်မှုမရှိ၊ အကြမ်းဖက်တတ်ပြီး ပြင်းထန်သော စိတ်ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ပြဿနာရှိကြောင်းပြောကြားခဲ့သည်။

သူတို့မိသားစုသည် မော်စကိုလေဆိပ်မှ ကောင်လေးကိုခေါ်ယူပြီး

ရုရှားပညာရေးနှင့် သိပ္ပံနည်းကျဌာနကိုပို့ရန် လူတစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ ၂၀၀ ပေးခဲ့သည်။ မွေးစားမိခင်က လေယာဉ်ပျံသန်းနေစဉ် လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်နှင့် ကောင်လေးကိုကြည့်ရှုရန် ဂုဏ်သရေရှိသူတစ်ဦးကို ရုရှားတွင်လာကြိုရန် တောင်းဆိုခဲ့သည့်အတွက် ကလေးစွန့်ပစ်မှုမဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုထားသည်။

Ref: International News

2-10-2014

ပိန်ချင်လွန်း၍ နံရိုးထုတ်ခဲ့သည့် အဆိုတော်

မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှ အဆိုတော် Ariadna Thalia Sodi Miranda သည် ပိန်ချင်လွန်း၍ နံရိုးထုတ်ခဲ့သည်။ နံရိုး ဘယ်နှချောင်းထုတ်ခဲ့သည်ကို သေသေချာချာ မပြောခဲ့သော်လည်း သူမထုတ်ခဲ့သည့် နံရိုးကို ဖန်ပုလင်းထဲထည့်ကာ ပရိသတ်မြင်ရန် ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အင်တာနက်ပေါ်တင်ခဲ့သည်။

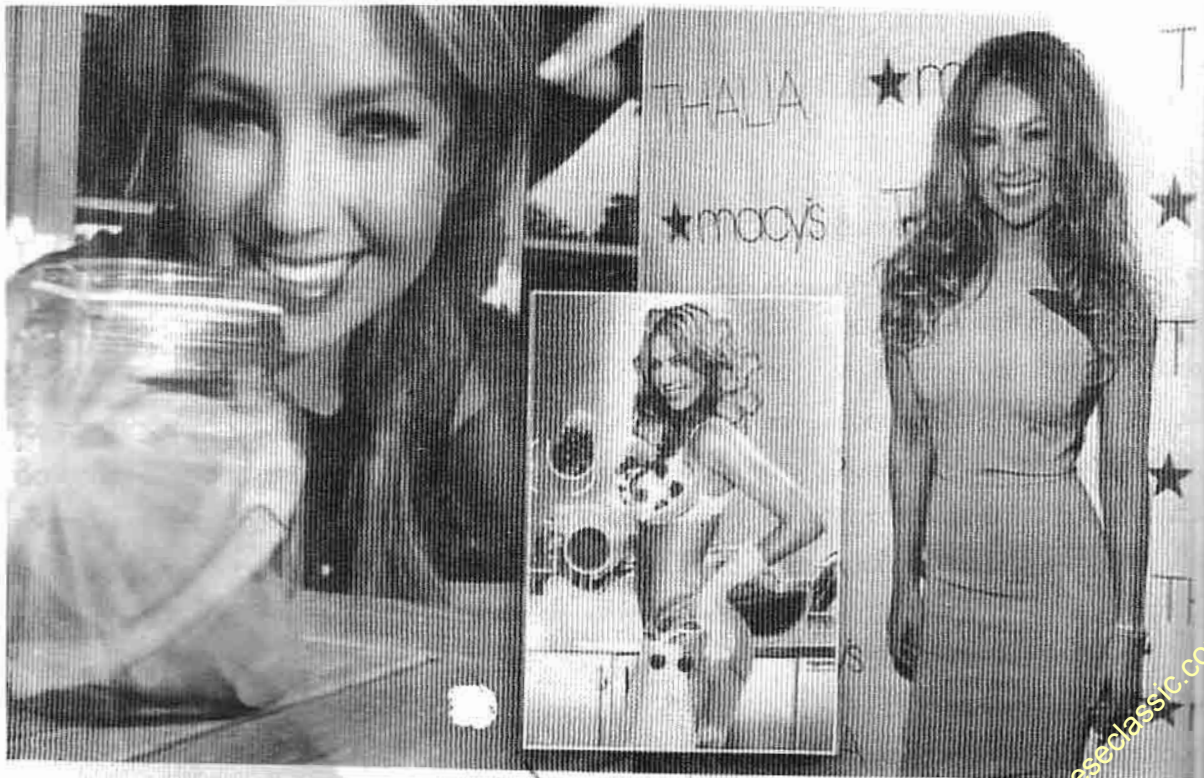
သူမသည် အသက် (၄၂)နှစ်ရှိပြီဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာကျော်အဆိုတော် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးလာ

သည်နှင့်အမျှ ထိန်းရခက်သည့် အဆီများကို ဖယ်ထုတ်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့သည့်နည်းလမ်းမှာ နံရိုးကို ခွဲထုတ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အသက်အန္တရာယ်ရှိသည့် ခွဲစိတ်မှုမျိုးကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုအခါ ပိန်သွယ်လှပသည့်ခါးနှင့် ပွဲ တကာတက်၍ အလှဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

Ref: World Interesting News

28-9-2014

အတားအဆီးအပိတ်အဆို့များကို
ဖယ်ရှားပြီးလွယ်ကူညင်သာ
ချောမွေ့သောခံစားမှုအတွက်

စုစုအေးအောင်
TMR. 011758(1215)

ဝမ်းမှန်အကြွေပြေဆေး

အမှတ် ၁၂၀၊ ပြည်လမ်း၊ ၈ မိုင်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း ၆၆၇၀၉၃

* အောင်ကျော်ဇော

နတ်မရတံဆူး

လိုက်ရ။ အိမ်ထောင်ကျပြန်တော့
ဘာမှမလုပ်တတ်၍ ပိုပြီးအနိမ်ခံရ
သည်။

သန်းဌေးကျော်က နှစ်ခြောက်
သည်။ သွားလေရာတွင် အိမ်ထောင်
ကျရပါစေဟု ဆုတောင်းပြည့်သူ
လားမသိ။ ဇနီးဖြစ်သူ ခင်လေးကို
ညားခါစဉ်သာ ကြင်ကြင်နာနာ၍
အချိန်ကြာလာတော့ မိုးအိသော
အချစ်အဖြေ ဥပေက္ခာပြုမှုတွေ ရှိ
လာခဲ့သည်။

အချစ်မိုး အမြဲရွာတတ်သော
သန်းဌေးကျော်က ခုမြင်၊ ခုကြိုက်၊
ယခုပင်လျှင် လင်နောက်လိုက်ခဲ့
သော ခင်လေးကို အထင်သေးစွာ
ဆက်ဆံရင်း နှိပ်စက်မှုတွေပြုလာ
သည်။

ခင်လေး၏ သည်းခံစိတ်များ
လျော့ပါးလာသောအခါ လူငယ်မာန
ချင်း ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဖြစ်လာရာမှ လင်
မယားချင်း ကွဲခဲ့တော့သည်။

လင်မယားချင်း ရှစ်လခန့် ကွဲ
ကွာချိန်၌ ခင်လေးမှာ ကိုယ့်ဝမ်းစာ
ကိုယ်ရှာဖွေရင်း သာကေတဘက်
တွင် အိမ်ငှား၍ ဈေးရောင်းရင်း
ဘဝကို ရပ်တည်ခဲ့ရသည်။ အသက်
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စောင့်ရှောက်
မည့်သူမရှိသော ခင်လေးကို အထင်
သေးစွာ ဆက်ဆံသူတွေက နည်း
မျိုးစုံဖြင့် ချဉ်းကပ်သည်။

အိမ်နီးနားချင်း အမျိုးသမီး
ကြီးတစ်ဦးက ပြည့်တန်ဆာအလုပ်
ဖြင့် ယောက်ျားသားများအပေါ်
ကလဲ့စားချေရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။
အနေဆင်းရဲပေမယ့် ဂုဏ်သိက္ခာ

“ရှင်.....ဘာပြောတယ်”

“နားမလည်တာလား၊ မသိ
ချင်ယောင်ဆောင်တာလား”

ခင်လေး ဘာပြောရမည်မသိ။
နှမးသမျှကို သဘောမပေါက်၍ပြန်
မေးသည်ကိုပင် အထက်စီးလေသံ
ငြင့် ပြန်ပြောခြင်းခံလိုက်ရသည်။

ခင်လေးမှာ အသက် (၂၀)
အရွယ် လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်း
ကလေးမျိုးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်မချော
ပေမယ့် အကြည့်ခံအလှပိုင်ရှင်မျိုး
ဖြစ်သည်။

ခင်လေး သည် နေရာကို
ရောက်လာစဉ်က အနိပ်သည်အဖြစ်
ဆောင်ရွက်ရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်
သည်။ ခင်လေး၏မိဘများမှာ ပဲခူး
တိုင်းဒေသကြီး၊ ကျောက်ကြီးမြို့
နယ်အတွင်းရှိ ကျေးရွာတစ်ရွာမှဖြစ်
သည်။ မိဘနှစ်ပါးမှာ တောင်ယာ
လုပ်ငန်းဖြင့် ဘဝကို ရပ်တည်နေ
ကြသူများဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါးက သမီးဖြစ်သူကို
တောင်ငူမြို့၊ မင်းကြီးညိုရပ်ကွက်ရှိ
ဆွေမျိုးတော်စပ်သူနေအိမ်တွင်ထား
ရှိ၍ ပညာသင်ယူစေခဲ့သည်။

ဆယ်တန်းရောက်သည့် နှစ်
တွင် အဝေးပြေးကုန်တင်ကားမောင်း
နှင်သည့် သန်းဌေးကျော်နှင့် ရင်းနှီး
ရာမှ ချစ်သူများဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။
ချစ်သူသက်တမ်း တစ်လအတွင်း
သန်းဌေးကျော်နှင့် ခိုးရာလိုက်ပါပြီး
ဒဂုံ(ဆိပ်ကမ်း)မြို့နယ်တွင် နေထိုင်
ခဲ့သည်။

သန်းဌေးကျော်က ယာဉ်
မောင်းဖြစ်၍ နေအိမ်တွင် တစ်လ
လျှင် (၁၀)ရက်ခန့်သာ နေထိုင်
သည်။ ခင်လေးက သန်းဌေးကျော်
၏မိဘများနှင့်အတူ နေခဲ့ရသည်။
သန်းဌေးကျော်ကို လင့်မျက်နှာတစ်
ရွာထင်ပြီး လိုက်ပါခဲ့သော ခင်လေး
မှာ မျက်နှာငယ်စွာနေထိုင်ရသည်။
(၁၀)တန်းစာမေးပွဲလည်း မဖြေ

မဆင်းရဲသော ခင်လေးက မိန်းကလေး၏တန်ဖိုးကို သိက္ခာရှိရှိ ကာကွယ်ထားခဲ့နိုင်သည်။

ထိုစဉ်အတွင်း သန်းဌေးကျော် ရောက်ရှိလာပြီး အကြိမ်ကြိမ်ဝန်ချတောင်းပန်ခဲ့၍ တင်းမာနေခဲ့သော ခင်လေး၏နှလုံးသားမှာ ခင်ပွန်းဟောင်းအတွက် ဖော့ဖယောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

လောကအလယ်တွင် မတင့်တယ်၍ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် ပြန်လည်ပေါင်းသင်းခဲ့သည်။ တစ်ဖန်တည်ဆောက်ခဲ့သော အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပန်းမွှေရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သန်းဌေးကျော်က ယာဉ်မောင်းအလုပ်ဖြင့် မကြာခဏ ခရီးထွက်နေရ၍ ခင်လေးမှာ ပုံမှန်အတိုင်း အထီးကျန်ခရီးကိုလျှောက်နေရပြန်သည်။

သန်းဌေးကျော်၏ညီမက အနှိပ်ခန်းတွင် မိန်းကလေးချင်း နှိပ်ပေးရသည့်အလုပ် သွင်းပေးမည်ဟု ပြောခဲ့၍ အပိုင်ငွေရရှိရန် ခင်လေးက သဘောတူခဲ့သည်။

ဂျပန်နည်းပညာ အနှိပ်သည် ပညာကို ရက်သတ္တတစ်ပတ် သင်ယူခဲ့ရသည်။ အနှိပ်ခန်းပိုင်ရှင်မှာ အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်။ အထပ်သုံးထပ်ရှိသောတိုက်၏ ပထမထပ်နှင့် ဒုတိယထပ်တွင် ဧည့်သည်များကို ပြုစုရမည်ဟုဆိုသည်။

အောက်ထပ်တွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် လူငယ်သုံးဦးသာရှိသည်။ အနှိပ်သမားများအားလုံးကို ပထမထပ်နှင့် ဒုတိယထပ်တွင်သာ

ထားသည်။

အမျိုးသမီးချင်း နှိပ်ပေးရမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့ပေမယ့် ဧည့်သည်များမှာ အမျိုးသားတွေချည်းဖြစ်သည်။ ထူးခြားသည်မှာ ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးထံတွင် မိန်းကလေးများ၏ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ရှိသည်။

ဧည့်သည်ရောက်လာပါက ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ် ထုတ်ပြသည်။ ဧည့်သည်ရွေးချယ်သည့် အမျိုးသမီးရှိရာအခန်းသို့ ပိုင်ရှင်နှင့်အတူ အောက်ထပ်တွင်ရှိသည့် လူငယ်လေးများက လိုက်လံပြသ ပို့ပေးရသည်။

ဧည့်သည်က စိတ်တိုင်းမကျလျှင် ငါးမိနစ်အတွင်း လူလဲပေးသည်။ ငါးမိနစ်ကျော်ပါက ဆက်ရှင်ခ (၂၀၀၀၀)ကို ပြန်မပေးဟုသိရသည်။ ဘာကြောင့် ကျပ်(၂၀၀၀၀) ယူသည်မသိ။

ဧည့်သည်အမျိုးသား အခန်းထဲရောက်ချိန်တွင် အင်္ကျီအဝတ်အစားချွတ်သည်။ ခင်လေးက နှိပ်နယ်ပေးမည်ဟု ပြောသောအခါ ဧည့်သည်က အနှိပ်ခံရန်လာခြင်းမဟုတ်၊ အချစ်သစ်အတွက် သွေးသစ်လောင်းရန်လာခြင်းဟု ပြောသည်။ ဤသို့ပြောဆိုသည့်အတွက် ဧည့်သည်က ငွေကျပ်(၂၀၀၀၀)ပေးရခြင်းမှာ ဘာကိုလိုချင်၍ပေးရကြောင်း ပြောပြသည်။

ခင်လေးရင်တုန်ခဲ့ရသည်။ ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရန် မြို့ဆွယ်သည်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့သော ခင်လေးမှာ အသိနောက်ကျစွာဖြင့်

ငွေနှင့်
တန်ဖိုးဖြတ်သော
ဧည့်သည်၏
မညာမတာ
ဆက်ဆံခံရသဖြင့်
ခင်လေးမှာ
အရှင်လတ်လတ်
ငရဲအိုးထဲ
ပြုတ်ကျသလို
ခံစားလိုက်ရသည်

ပြည့်တန်ဆာအဖြစ်လုပ်ကိုင်ရန် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတော့သည်။

ခင်လေး ငြင်းသည်။ ရုန်းကန်သည်။ လူတစ်ယောက်၏အခွင့်အရေးအားလုံး ချေဖျက်ခံရသည်။ ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးနှင့် လူမိုက်သုံးယောက် ရောက်လာသည်။ မြိမ်းခြောက်နှိပ်စက်ခံဘဝဖြင့် ခင်လေးမှာ ခေတ်သစ်ကျွန်ပြုခြင်းခံလိုက်ရတော့သည်။

ငွေနှင့်တန်ဖိုးဖြတ်သော ဧည့်သည်၏ မညှာမတာဆက်ဆံခံရသဖြင့် ခင်လေးမှာအရှင်လတ်လတ် ငရဲအိုးထဲပြုတ်ကျသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

စိတ်ဆန္ဒမပါဘဲ ပြည့်တန်ဆာဘဝ၏ ငရဲခန်းအတွင်း လွန်လူးနေရသော ခင်လေးထံ သန်းဌေးကျော်လာတွေ့သည်။ ငါးပိကြော်၊ ကြက်ကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်နှင့် အစားအစာမျိုးစုံလာပို့သည်။

“ကိုကျော်၊ ခင်လေးလုပ်နေရတဲ့ အလုပ်က အနိပ်သည်မဟုတ်ဘူး”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“အသွေးအသား ရောင်းစားခံရတဲ့အလုပ်၊ ခင်လေး ဒီနေ့ပဲ ကိုကျော်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်”

သန်းဌေးကျော် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဟန်ဆောင်သည့်အပြုံးဖြင့် ခင်လေးအား လေပြည်ဖြင့်ပြောသည်။

“အဆောင်ပိုင်ရှင်သိက သူ့သုံးသိန်းယူထားပြီဦး၊ ကိုကျော် သေကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ညနေမှာ သူ့တွေပြန်ဆယ်ပြီး ခင်လေးကို ပြန်ခေါ်မယ်”

“အဲဒီငွေတွေက ဘယ်သူယူထားတာလဲ”

“ကိုကျော်ညီမနဲ့ အပေတို့ပါ”

“ဒါဖြင့် သူတို့က ခင်လေးကို ရောင်းစားခဲ့တာပေါ့”

“စိတ်အေးအေးထားပါ မိန်းမရာ၊ ကိုယ့်မိန်းမကို ဒီလိုဘဝမျိုးထဲ အရောက်မခံဘူး၊ အခုပဲ ပိုင်ရှင်နဲ့ သွားတွေ့မယ်”

“ကိုကျော် ဒီနေ့ပဲ ပြန်လိုက်ချင်တယ်နော်”

“အေးပါ၊ သူ့ဆီက ယူထားတဲ့ငွေ ပြန်ရှာပြီး ချက်ချင်းလာပြန်ခေါ်မယ်”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက စားစရာတွေ ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ခင်လေးက ဘောက်ဆူးရခိုထားသော စုဆောင်းထားသည့်ငွေများကို သန်းဌေးကျော်ကိုပေးလိုက်သည်။ ငွေကျပ်သုံးသိန်းဖြင့် ပြန်ရွေးရာတွင် အသုံးပြုရန်ဖြစ်သည်။

အဆောင်၏စည်းကမ်းအရ ခင်လေးမှာ အပေါ်ထပ်မှအောက်ထပ်သို့ ဆင်းခွင့်မရှိ။ အခန်းထဲမှာ ပင်နေရင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ရောက်၍ လာမည့်အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့သည်။

“သူ ငွေရှာနေလို့ဖြစ်မှာပါ”

မိုးချုပ်သည်တိုင် သန်းဌေးကျော်က ရောက်မလာခဲ့ပေ။ သန်းဌေးကျော်အစား ဧည့်သည်ရောက်

လာသည်။ ဗလကောင်းကောင်း၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း ဧည့်သည်ဖြစ်သည်။

အဆောင်၏ ပထမထပ်နှင့် ဒုတိယထပ်တို့တွင် ခင်လေးလိုမိန်းကလေးမျိုး (၂၀)ခန့်ရှိသည်။ အချို့က မိမိတို့၏ဆန္ဒအရ ဒီနေရာသို့ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်အပျော်ရှာရန် ရောက်ရှိလာသူ ဧည့်သည်တိုင်းက ညာတာမှုမရှိ။ သူတို့၏ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောခိုင်းသည်။ ဧည့်သည်ကိုကျေနပ်အောင် မဆက်ဆံပါက ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီး၏တပည့် လူခိုက်များ၏ နှိပ်စက်ခြင်းကိုခံရသည်။

လူဖြစ်သော်လည်း ခင်လေး၏အဖြစ်မှာ လူသားတစ်ဦး၏အခွင့်အရေးအားလုံး ဆုံးရှုံးရသည်။ ကိုယ့်ဘဝနှင့် သူများဆန္ဒဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဘဝဆိုးထဲသို့ ပို့ခဲ့သူများကို တွေးကြည့်ရင်း စိတ်နာခဲ့သည်။

ကွဲကွာပြီးနောက် ပြန်လည်ပေါင်းသင်းခဲ့သည့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ လူကို ကုန်ပစ္စည်းလိုသဘောထားသည့် စိတ်ရိုင်းကို လေ့လာမိခဲ့သည်။ သန်းဌေးကျော်က ခင်လေးကို မရမကဆက်သွယ်ပြီး အချစ်ကို ပြယုဂ်လုပ်၍ လူကိုရောင်းစားခဲ့ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ခုမြင်၊ ခုကြိုက်၊ ခုပင်လိုက်ခဲ့သော မိန်းကလေးကို အညှာလွယ်သူဟု သဘောထားပြီး ပြည့်တန်ဆာလောကထဲသို့ တွန်းပို့လိုက်ကြောင်း ပိုပြီးသဘောပေါက်မိခဲ့သည်။ လူသားစိတ်ပင်မရှိ။ အချစ်

နှင့်မြို့ဆွယ်ပြီး သူ့ဘဝအတွက် အသုံးတော်ခံစေပြီးသောအခါ လွယ်လွယ်ကူကူပင် စွန့်ပစ်ပစ္စည်းလိုသဘောထားခဲ့သည်။

အချစ်ဆူးက ခင်လေး၏နုလုံးသားထဲတွင် အဆိပ်ဆူးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းခဲ့သည်။ ငါးမျှားချိတ်လို ဆူးမျိုးဖြစ်၍ နုတ်ရခက်ခဲခဲ့သည်။

အချစ်ဆူးက အဆိပ်ဆူးအဖြစ် ပုံစံပြောင်းသွားသောအခါ ခင်လေး၏ရင်ထဲတွင် အချစ်စိတ်အစား အမုန်းစိတ်တွေက ကင်ဆာလိုအမြစ်တွယ်ရင်း ဖြာထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ခင်လေးပါ”

“မင်းက တကယ့်ကို စွဲမက်စရာကောင်းတာပဲ”

အရက်မူးမူး၊ ရာဂမူးမူးဖြင့် သကာစကားဆိုသူကို ခင်လေးက အချိုသတ်၍ အသုံးချရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အစ်ကိုက ဘာလုပ်သလဲ”

“အစ်ကိုက ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးပါ”

“အစ်ကို့မှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ခင်လေးက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အိမ်ထောင်သည်မှန်ရင် ဘယ်လိုဆက်ဆံတတ်တယ်၊ လူပျိုဆိုရင် ဘယ်လိုဆက်ဆံတတ်တယ်

ဆိုတာ ခင်လေးသိပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အစ်ကို့မှာ မိန်းမရှိပါတယ်၊ ကြက်သားဟင်းချည်းစားနေရတာ ရိုးအီလာလို့ အချစ်သစ်ကိုရှာတာလေ”

“အခုကိစ္စက အချစ်မှမဟုတ်ဘဲ”

“သွေးသစ်လောင်းအချစ်လို့ ခေါ်တယ် ခင်လေးရဲ့”

“ဒါဖြင့် မေတ္တာတုနဲ့ အချစ်သစ်ရှာတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ခင်လေးလေ အစ်ကို့ကို မေ့မရနိုင်အောင် ပြုစုပီမယ် အစ်ကို”

ခင်လေးက သူမ၏အကြံအစည်ဖြင့် ဧည့်သည်ကို ယုံကြည်မှုရှိစေရန် ဆွဲဆောင်ခဲ့သည်။ ဧည့်သည်အလိုကျ လိုက်လျောပေးခဲ့သော်လည်း စက္ကန့်တိုင်းသည် သူမအတွက် ငရဲမီးကို မျိုချရသလိုဖြစ်နေခဲ့သည်။

ခင်လေးက ဧည့်သည်ကို ဘယ်ယာချောတိုက်သည်။ ဘီယာထဲတွင် အရက်ပြင်းများကို ရောထည့်ခဲ့သည်။ အရက်ပြင်းမှာ သူမထံ ရောက်လာသော ဧည့်သည်များ မကုန်၍ ကျန်နေခဲ့သည့် အရက်ဖြစ်သည်။

စိတ်ကြိုက်ပြုစုမှုခံခဲ့ရသော ဧည့်သည်က အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ မူးမူးဖြင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ဧည့်သည် အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် ခင်လေးက ဧည့်သည်ထံတွင်

မိလာသော လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် ရဲ တပ်ဖွဲ့အရေးပေါ်ဖုန်းအမှတ် ၁၉၉ သို့ ဆက်သွယ်ပြီး သတင်းပေးလိုက် သည်။

ခင်လေးရှိနေသည့်နေရာမှာ မြို့တွင်းမြို့လယ် မြို့နယ်ဖြစ်သည်။ ခင်လေး ဖုန်းဆက်သည့်အချိန်မှာ ည (၁၂)နာရီဖြစ်သည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်း (၁)နာရီမထိုးမီ ရဲ တပ်ဖွဲ့ဝင်များက သက်သေများနှင့် အတူ ရောက်လာသည်။

ခင်လေးရှိသော အဆောက် အအုံကို ရဲတပ်ဖွဲ့က ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့ ထားပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာ ဖွေစစ်ဆေးမှုပြုခဲ့သည်။

ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးမှာ မြန်မာလူမျိုးမဟုတ်။ နိုင်ငံအတွင်း သို့ ဗီဇာဖြင့်လာရောက်ပြီး စီးပွား ရေးလုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။

အဆောက်အအုံမှာ မြန်မာလူ မျိုးပိုင်ဖြစ်သည်။ တစ်လလျှင် ကျပ် ၄၅ သိန်း (၅၀)နှင့် ငှားရမ်းထား သောတိုက်ဟု သိရသည်။

ငှားရမ်းအသုံးပြုသည်မှာ အဆောက်အအုံငှားရမ်းခ၊ ဝန်ထမ်း စရိတ်၊ ရေ၊ မီးစရိတ်များအပါအဝင် ကုန်ကျငွေက များလှသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးအနေဖြင့် အဆောက်အအုံငှားရမ်းခသာ ကုန် ကျပြီး လုပ်အားခမှာ မိန်းကလေး များကို ထုတ်ကုန်လိုသဘောထား၍ အမြတ်ကြီးစား ခေါင်းပုံဖြတ်နေသူ ဖြစ်သည်။

လူကို လူဟုသဘောမထားဘဲ ငွေအတွက် လူကိုအရင်းအနှီးပြု၍

ရရှိငွေကို ဒေါ်လာဖြင့် ပြန်လည်လဲ လှယ်ကာ သူမ၏နေရပ်ဌာနသို့ ပြန် လည်ပို့ပေးနေသူဖြစ်ကြောင်း သက် ဆိုင်ရာ၏စစ်ဆေးချက်အရ သိရ သည်။

ခင်လေးက သတင်းပေးသည် ဖြစ်သော်လည်း ရဲတပ်ဖွဲ့က သတင်း ပေးအမည်ကို မထုတ်ဖော်ဘဲ အခြားသူများနည်းတူ စစ်ဆေးခဲ့ သည်။

ခင်လေးက နိုင်ငံခြားသူ၏ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီး နောက် သူမအား ပြည်တန်ဆာ လောကထဲသို့ သွတ်သွင်းခဲ့သူများ ကို ရဲအရာရှိထံ သတင်းပေး ထွက် ဆိုချက်ပေးခဲ့သည်။

အမှုကို ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးက ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးဖော်ထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

ခင်လေး၏ခင်ပွန်း သန်းဌေး ကျော်၊ သန်းဌေးကျော်၏မိခင် ဒေါ် တင်သန်း၊ သန်းဌေးကျော်၏ညီမဖြစ် သူ နေခြည်ဝင့်တို့ကို ရဲတပ်ဖွဲ့က နောက်တစ်နေ့တွင် ရှာဖွေဖမ်းဆီးခဲ့ သည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ စစ်ကြောရေးခန်းထဲ တွင် ခင်လေးကို ရဲမေနစ်ယောက် က ဝိုင်းရံစောင့်ရှောက်ရင်း စောင့် ကြည့်နေကြသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက သန်းဌေး ကျော်၊ ဒေါ်တင်သန်းနှင့် နေခြည် ဝင့်တို့ကို တစ်ပါတည်းခေါ်ဆောင် လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးမှုပြုခဲ့သည်။

စစ်ဆေးသူ ရဲအရာရှိက ခင်

လေးကို စတင်မေးသည်။

“မခင်လေး သူတို့ကိုသိလား”

“သိပါတယ်၊ ကိုသန်းဌေး ကျော်က ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားပါ။ ဒေါ် တင်သန်းက ယောက်ျားပါ။ နေခြည် ဝင့်က ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ မခင်လေးကို ဖမ်း မိတဲ့အဆောက်အအုံထဲပို့ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားမနဲ့ယောက်ျား ပါ”

“ဘယ်လိုပြောပြီးပို့ခဲ့တာလဲ”

“အနှိပ်သည်လုပ်ငန်းလုပ်ရ မယ်ဆိုပြီး ပို့ခဲ့တာပါ”

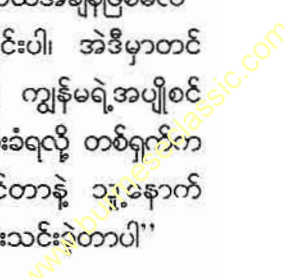
ဒေါ်တင်သန်းနှင့် နေခြည်ဝင့် တို့က ပို့ဆောင်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ လင်ဖြစ်သူ ခရီးထွက်နေစဉ် ၎င်း၏ ဆန္ဒအရ သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

“သူက ကျွန်မသားနဲ့ တွေ့ တွေ့ချင်းကြိုက်ပြီး လိုက်လာတာပါ။ အဲဒီတော့ သူ့ရဲ့အခြေအနေကို ဗိုလ် ကြီးတို့ သုံးသပ်နိုင်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မက ကို သန်းဌေးကျော်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်ချိန်မှာ သူက တောင်ငူမြို့မှာ ရပ်နားထား တဲ့ သူ့ကုန်ကားဆီခေါ်ပြီး ချိန်းတွေ့ တာပါ”

“အဲဒါ ဘယ်အချိန်ဖြစ်မလဲ”

“ညဉ့်ဦးပိုင်းပါ။ အဲဒီမှာတင် အတင်းအဓမ္မနဲ့ ကျွန်မရဲ့အပျိုစင် ဘဝကို ဖျက်ဆီးခံရလို့ တစ်ရှူးက နှစ်ရှက်မဖြစ်ချင်တာနဲ့ သူ့မနက် လိုက်ပြီး ပေါင်းသင်းခဲ့တာပါ”

ကြားရသူတိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိကြသည်။ ချစ်သူချိန်းဆိုတိုင်း အယုံအကြည်လွန်ပြီး လိုက်သွား တတ်သူ မိန်းကလေးများအတွက် သင်ခန်းစာယူစရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“မင်းက နဂိုကတည်းကစိတ် ကစားတတ်သူပဲ”

“ရှင် အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ကို သန်းဌေးကျော်၊ ရှင့်ညီမ နေခြည် ဝင့် အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ရှင်ဘယ်လိုပြော မလဲ”

အချီအချ အငြင်းအခုံကြောင့် ပဋိပက္ခသွားနေပြန်ခဲ့သည်။ အမှုစစ် ရဲအရာရှိက သတိပေးထိန်းသိမ်းရင်း ဆက်လက်စစ်ဆေးခဲ့သည်။

“ကျွန်မကို သူတို့မိသားစု ပူး ပေါင်းပြီး ရောင်းစားခဲ့တာပါ”

“ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒီလိုစွပ် စွဲနိုင်တာလဲ”

“ကျွန်မကို လိမ်လည်ရောင်း စားပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ ကိုသန်း ဌေးကျော် ကျွန်မဆီရောက်လာ တယ်၊ ကျွန်မက အခြေအနေပြော ပြပြီး ချက်ချင်းကယ်ထုတ်ဖို့ ပြော ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကိုသန်း ဌေးကျော် ပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်”

အမှုစစ်ရဲအရာရှိက အခြေ အနေကို ဆက်စပ်မိခဲ့သည်။ ကွင်း ဆက်ကို ရှာနိုင်ခဲ့သည်။ သန်းဌေး ကျော်ကို ပစ်မှတ်ထားပြီး စစ်ဆေး ချိန်တွင် အမှန်တရားက ပေါ်လာ သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ခင်လေးကို အပျော်ကြံခဲ့တာပါ။ ခင် လေးက ကျွန်တော်နဲ့အတူ လက်

ထပ်ပေါင်းသင်းမယ်ဆိုပြီး အတင်း လိုက်ခဲ့လို့ ငြင်းမရတာနဲ့ လက်ထပ် ခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကိုယ့်ဘက်က လွန်ကျူးမိရင် တာဝန်ယူရမှာက ယောက်ျားမြတ်တွေရဲ့အလုပ်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို မပေါင်းချင်ဘူး၊ သူ့ကို ပြည့် တန်ဆာလောကထဲ ဆွဲထည့်လိုက် ရင် အတွေ့ပေါင်းများစွာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို မေ့သွားမယ်ထင် ပြီး လုပ်ခဲ့တာပါ”

“ဒေါ်တင်သန်းနဲ့ နေခြည်ဝင့် တို့ကကော ဘာကြောင့် အခုလို လုပ်ရက်ကြတာလဲ”

“ကျွန်မက ကျွန်မသားကို ခင် လေးက အတွေ့နဲ့အပိုင်ကြံတယ် ထင်ပြီး လုပ်ခဲ့တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ချင်း ကွဲနေ တာပဲ၊ ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့ မရ ဘူးလား”

“ခင်လေးနဲ့ကွဲတယ်ဆိုပေမယ့် ခင်လေးက မယားစရိတ်နဲ့ နစ်နာ ကြေးတောင်းဆိုရင် ပေးရမှာစိုးလို့ ကြံခဲ့မိတာပါ”

အမှုစစ်အရာရှိက အားလုံးကို အမှုဖြင့်ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။ ခင်လေး အား အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာသို့ ခေတ္တပို့အပ်ခဲ့ပြီး အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးခဲ့သည်။ မိမိ သဘောအရ ပြည့်တန်ဆာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သူ မိန်းကလေးများကို ပြည့်တန်ဆာနိုင်ကွပ်ရေးဥပဒေဖြင့် အရေးယူခဲ့သည်။

ခင်လေးက သူမ၏ဘဝတွင်

အချစ်ဦးဖြစ်ပြီး အချစ်ကြီးစွာ ချစ် ခဲ့မိသော သန်းဌေးကျော်အား မမြင် ချင်လောက်အောင် မုန်းသွားမိခဲ့ သည်။

အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့မိ သော်လည်း အသည်းတွင် မေ့မရ စေအောင် စိုက်ဝင်ခဲ့သည့် အမုန်း ဆူးမှာ ခင်လေးဘဝအတွက် နုတ် မရသောဆူးတစ်ချောင်း ဖြစ်စေခဲ့ တော့သည်။

မိသ မတ်လ (၂၁) ရက်မှ ပြီလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

လုပ်ငန်းတွင် တိုးတက်အောင်မြင်၍ ဝင်ငွေအထူးကောင်းမွန်နေလိမ့်မည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု အကျိုးပြုတတ်သည်။ မိမိကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ဆွေမျိုး၊ မိတ်ဆွေများ၊ လက်အောက် ငယ်သားများအတွက် အမှုအခင်းပြဿနာပေါ်၍ ငွေကုန်ကျမှုများနေတတ်သည်။ သားသမီး အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် သောက ဒွန်တွဲနေတတ်မှု သတိပြုပါ။ ပညာရေးကောင်းသော်လည်း ဝီရိယနည်းပါး မှုကြောင့် လွဲချော်မှုဂရုပြုပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဘာသာတရား များများလုပ်ပေးပါ။ ခရီးဝေးကိစ္စ အကျိုးပြုတတ် သည်။ အချစ်ရေးတွင် မိမိအမှားကြောင့် ကွေကွင်းရတတ်သည်။ ခရီးယာယီရှိနေ၏။ ပညာသင်များ အခက်အခဲ ကြုံရတတ်သည်။ အင်္ဂါနေ့သားသမီး အကျိုးပေးပြီး စနေသားသမီး ရှောင်ပါ။ **ယတြာ** - ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဆီးဖျော်ရည် ကပ်လှူပေးပါ။

ပြီသ ပြီလ (၂၁) ရက်မှ မေလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

ကျန်းမာရေးကောင်းမည်။ မိမိ၏ လုပ်ငန်းကိစ္စများ အောင်မြင်မှုရရန် အလားအလာ ကောင်း၏။ ရှယ်ယာ လုပ်ငန်းများ အကျိုးမပေးပါ။ အတိုက်အခံရန်ဘက်များနှင့် အငြင်းပွား တတ်သည်။ ငွေကြေးပျောက်ရတတ်၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်မှားယွင်းမှုကြောင့် ငွေကုန်ကျနေမည်။ အမှုပြဿနာဖြစ်တတ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ တတ်သည်။ အိမ်ခြံမြေ အရှုပ်အရှင်းဖြစ်တတ်သည်။ ပညာရေး အကောင်းအဆိုး ဒွန်တွဲနေမည်။ လက်အောက် ငယ်သားကို သတိထားပါ။ ယုံကြည်မှုမထားပါနှင့်။ ခရီးယာယီညံ့သည်။ လူကြီးသူမများအတွက် ပူဆွေးသောက ဖြစ်တတ်သည်။ အိမ်ထောင်ဖက်အတွက် ငွေကုန်ကျမှု သတိပြုပါ။ သောကြာနေ့သားသမီး အကျိုးပေးပြီး ရာဟုသားသမီး ရှောင်ပါ။ **ယတြာ** - နေအိမ်ဘုရားတွင် သကြားဆွမ်းကပ်လှူပါ။

မေထုန် မေလ (၂၁) ရက်မှ ဇွန်လ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

ဝင်ငွေများများဝင်မည်။ ယှဉ်ပြိုင်မှုတိုင်း အနိုင်ရတတ်သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား ပညာသင် ခရီးရှိသည်။ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်နေမည်။ လုပ်ငန်းများ အဆင်ပြေပြီး ပျော်ရွှင်စရာများနှင့် ကြုံတွေ့နေရမည်။ နေအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်၌ အမှုအခင်းဖြစ်တတ်သည်။ ဘာသာရေးများများ ဆင်လျှင် မိမိအတွက် အကျိုးရှိ၏။ ပညာရေးကောင်းမွန်သော်လည်း ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ အားနည်းမှု သတိပြုပါ။ အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းရတတ်သည်။ အချစ်ရေးတွင် ပြိုင်ဘက်ဟောင်းနှင့် ပြန်ဆုံတွေ့မည်။ အပေါင်းအသင်း မိမိဆွေများအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တတ်သည်။ ဗုဒ္ဓဟူး နေ့သားသမီးများ အကျိုးပေးပြီး စနေသားသမီး ရှောင်ပါ။ **ယတြာ** - ကလေးများအား ရွှေရင်အေးဖြင့် ကျွေးမွေးလိုက်ပါ။

ကရုဏဋ္ဌ ဇွန်လ (၂၁) ရက်မှ ဇူလိုင်လ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

ခန္ဓာကိုယ်ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတတ်မှု သတိပြုပါ။ ကျန်းမာရေးအညံ့ရှိ၏။ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်နေသော်လည်း လက်အောက်ငယ်သားများ၏ ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေး နေရတတ်သည်။ စပ်တူလုပ်ငန်းများရှောင်ပါ။ အကြီးအကဲထံမှ ကူညီမှုရရှိတတ်သည်။ အင်္ဂါနံပစ္စည်း စာပေ၊ စက်ပစ္စည်း၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား ရောင်းဝယ်ပါက အကျိုးပေးမည်။ ငွေကြေးပျောက်ရှုတတ်သည်။ သေချာစွာသိမ်းဆည်းပါ။ သားသမီးများ ကောင်းစားမည်။ အိမ်ထောင် ဖက်ကောင်းရတတ်သည်။ ခရီးယာယီရှိသည်။ အချစ်ရေး၊ ပညာရေး ကောင်းမွန်ပါသည်။ တနင်္လာနေ့သားသမီးများ အကျိုးပေးပြီး အင်္ဂါသားသမီးရှောင်ပါ။ **ယတြာ** - အိမ်ဘုရားတွင် ကြာဆံကြော် ကပ်လှူပေးပါ။

သိဟ် ဇူလိုင်လ (၂၁) ရက်မှ ဩဂုတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

လုပ်ငန်းကောင်းမည်။ ဝင်ငွေ၊ ထွက်ငွေ သတိပြုပါ။ လက်အောက်ငယ်သား သတိ ထားပါ။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွင် ငွေကြေးကိစ္စ အလိမ်ခံရတတ်သည်။ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေတို့၏ ပြဿနာကြောင့် သောကရောက်တတ်သည်။ အေးအေးသာနေပါ။ အပူဒုက္ခ မရှာပါနှင့်။ မြေယာကိစ္စ ပြဿနာရှိသော်လည်း မိမိဘက်က အားသာနေမည်။ ပညာရေးတွင် လုံ့လ၊ ဝီရိယစိုက်မှ အကျိုးများမည်။ ကျန်းမာရေး ချူချာတတ်၏။ ဦးခေါင်းနှင့် မျက်စိတွင် ဝေဒနာ ခံစားရတတ်သည်။ သက်ကြီး ရွယ်အိုများကြောင့် ပူဆွေးရတတ်သည်။ ပညာသင်များ ကြိုးစားမှုရှိပါ။ အချစ်ရေးတွင် စိတ်တိုင်းကျမဖြစ်နိုင်သေးပါ။ တနင်္ဂနွေသားသမီးများ အကျိုးပေးပြီး စနေသားသမီး ရှောင်ပါ။ **ယတြာ** - သံဃာတော်များအား အုန်းထမင်းဆွမ်း ကပ်လှူပေးပါ။

ကန် ဩဂုတ်လ (၂၁) ရက်မှ စက်တင်ဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

ကျန်းမာရေး တိုးတက်ကောင်းမွန်နေမည်။ သို့သော် ဦးခေါင်းနှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါဝေဒနာ ဂရုပြုပါ။ ကိုယ်တိုင်စီးပွားရှာမှ အောင်မြင်မှုရတတ်သည်။ အလှအပပစ္စည်း ရတနာပစ္စည်း ရောင်းဝယ်လုပ်ကိုင်ပါက အကျိုး ပေးမည်။ လုပ်ငန်းသစ်စတင်ရန် အချိန်ကောင်းဖြစ်သည်။ အရာရာ လွှမ်းမိုးနိုင်ပြီး လူအများလေးစားခြင်းခံရမည်။ ပရဟိတလုပ်ငန်းများဖြင့် အချိန်ကုန်နေတတ်၍ လုပ်ငန်းလစ်ဟာမှု ဂရုပြုပါ။ ခရီးယာယီရှိတတ်သည်။ ပညာရေး ကောင်းမွန်သည်။ ပညာသင်များ မိမိဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်လာမည်။ အချစ်ရေးတွင် အတိုက်အခံရှိ၏။ အချစ်ပြိုင်ပွဲ ဆင်နွှဲရတတ်သည်။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး အကျိုးပေးပြီး သောကြာသားသမီး ရှောင်ပါ။ **ယတြာ** - ဘုရားတွင် ရွှေထီးတပ်လက် ကပ်လှူပါ။

တူ စက်တင်ဘာလ (၂၀) ရက်မှ အောက်တိုဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

ကျန်းမာရေး ထွေထွေထူးထူးရောဂါမရှိပါ။ စိတ်အလိုမကျမှုနှင့် ဒေါသကြီးတတ်မှု ရှောင်သင့်၏။ လုပ်ငန်းတွင် မည်မျှအောင်မြင်ပါစေ အတိုက်အခံနှင့် အနှောင့်အယှက်မကင်းဘဲ ရှိနေလိမ့်မည်။ ပထမတွင် အညွှန်ရှိသော်လည်း အဆုံးတွင် အောင်မြင်သွားမည်။ အထက်လူကြီး များကို ကူညီမှုပေးရတတ်သည်။ ပညာရေးတွက် အခက် အခဲရှိမည်။ ပညာသင်များ အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့ပြီးမှ အောင်မြင်မှုရလာမည်။ အချစ်ရေးတွင် သောကနှင့်ယှဉ်၍ အနှောင့်အယှက်များနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ အတွန်းအတိုက်များကြောင့် ရန်များတတ်၏။ ရသောငွေပြန် ကုန်သွားတတ်သည်။ အစစအရာရာ စိတ်တိုင်း မကျဘဲရှိနေမည်။ သောကြာနေ့သားသမီးများ အကျိုးပေးပြီး တနင်္ဂနွေနေ့သားသမီးများရှောင်ပါ။

ယတြာ - သံဃာ တော်များအား သစ်သီးဖျော်ရည် ကပ်လှူပါ။

ပြီစွာ အောက်တိုဘာလ (၂၀) ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

ကျန်းမာရေးကောင်းသော်လည်း ရင်ဘတ်နှင့်လက်တွင် ဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။ ငွေကြေးကံကောင်း၍ စိတ်တိုင်းကျပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။ ငွေအစုလိုက်အပုံလိုက် ရက်နီးရှိသည်။ အောင်မြင်တိုးတက်မှုရှိ၏။ သို့သော် အနီးကပ်နေသူများကြောင့် ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်တတ်သည်။ မိသားစုကြောင့် ငွေကုန်ကြေးကျမှု များနေတတ်သည်။ သားသမီးအကျိုး ခံစားရ တတ်သည်။ မိသားစုကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ၎င်းတို့အတွက် ပူဆွေးသောက ရောက်ရတတ်သည်။ ပညာသင်များ အောင်မြင်မည်။ အချစ်ရေး အဆင်ပြေမည်။ မည်သူမျှ အဖျက်ရန်မရှိတော့ပါ။ အင်္ဂါသားသမီး အကျိုးပေးပြီး တနင်္လာသားသမီး ရှောင်ပါ။

ယတြာ - ဘုရားတွင် ဆီးသီး၊ ဆီးညွန့် ကပ်လှူလိုက်ပါ။ ဆီမီးပူဇော်ပါ။

ဓနု နိုဝင်ဘာလ (၂၀) ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

ကျန်းမာရေးကောင်းမည်။ လုပ်ငန်းကို မိမိကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုပါ။ မြေကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ ငွေကြေးကိစ္စ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာတတ်၏။ မိသားစုနှင့်ပတ်သက်၍ အမွေကိစ္စ သတိထားပါ။ ဒေါသရှေ့ထားမှုရှောင်ပါ။ စကားပြောဆင်ခြင်ပါ။ လုပ်ငန်းများအောင်မြင်ပြီး ဝင်ငွေများ တိုးပွားနေမည်။ အသွားအလာဆင်ခြင်ပါ။ ရုတ်တရက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတတ်သည်။ ပညာသင်များ အဆင့်မြင့်ပညာ သင်ကြားခွင့်ရရှိမည်။ ပညာရေးကောင်း၏။ အချစ်ရေးတွင် အနီးကပ်နေသူများ၏ သွေးထိုး စကားကို နားယောင်တတ်သည်။ သူတစ်ပါး၏ မတရားစွပ်စွဲခြင်း ခံရတတ်သည်။ ကြာသပတေးသားသမီး အကျိုးပေးပြီး ရာဟုသားသမီး ရှောင်ပါ။

ယတြာ - ကလေးများအား ပေါင်မုန့်ကျွေးမွေးလိုက်ပါ။ သို့မဟုတ် ပေါင်မုန့်ဖြင့် ငါးစာကျွေးလိုက်ပါ။

ဗမာ့ရတနာ ဒီဇင်ဘာလ (၂၁) ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

မျက်စိနှင့် ဦးခေါင်းပိုင်းဝေဒနာ ဂရုစိုက်ပါ။ ဝင်ငွေတိုးပွားလာမည်။ လုပ်ငန်းသစ် စတင်ချိန်ရောက်နေ၍ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ပါ။ လုပ်ငန်းမှ အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိမည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား အဆက်အသွယ်ကောင်းရတတ်သည်။ အထက်လူကြီးများ၏ ကူညီစောင့်မခြင်း ခံရတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းများ ရာထူးတက်ကိန်းရှိနေသည်။ အနီးကပ်နေသူများ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားတတ်သည်။ သားသမီးများ ပညာသင်ခရီးရှိသည်။ ပညာရေးတွင် လုံ့လ၊ ဝီရိယ စိုက်ထုတ်နိုင်မှ အောင်မြင်မှုရမည်။ အချစ်ရေးကောင်းသည်။ စနေနေ့သားသမီးများ အကျိုးပေး၍ သောကြာနေ့သားသမီးများ ရှောင်ပါ။ **ယတြာ** နေအိမ်ဘုရားတွင် နို့ထမင်း ကပ်လှူပေးပါ။

ကုမ္ပဏီ ဇန်နဝါရီလ (၂၁) ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

စိတ်ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ဝမ်းဗိုက်နှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါခံစားရတတ်သည်။ အလုပ်များ၍ စိတ်ဖိစီး မှုရှိတတ်သည်။ ဆုံးရှုံးမည်ဟုထင်ထားသောငွေများ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ရရှိတတ်သည်။ ရင်းနှီးသူများနှင့်စိတ် ဝမ်းကွဲတတ်သည်။ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ သတိထားပါ။ အလုပ်အကိုင် ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်ရမည်။ နေရာမမြဲ သေးပါ။ အခွင့်အလမ်းကောင်းများပေါ်ပြီး အကြံအစည်များ အောင်မြင်မည်။ ဂုဏ်သတင်းကျော်စောမည်။ မြေ ယာဥ္စွာများ ဝင်ကိန်းရှိ၏။ ပညာရေး တိုးတက်မည်။ အချစ်ရေးတွင် မိမိထက်အသက်ကြီးသူနှင့် မေတ္တာရေး အချစ်စခန်းဖွင့်ရမည်။ စနေနေ့သားသမီးများ အကျိုးပေး၍ တနင်္ဂနွေသားသမီးများရှောင်ပါ။ **ယတြာ** - ဘုရားတွင် နို့ခေါက်ဆွဲ ကပ်လှူပေးလိုက်ပါ။

မိန့် ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၁) ရက်မှ မတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

ကျန်းမာရေးချူချာနေမည်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။ နှလုံးရောဂါ သတိထားပါ။ သို့သော် စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ ကြံစည်ထားသောကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ လုပ်ငန်းအပြောင်းအလဲရှိသော်လည်း တိုးတက်မှုရှိ လာနိုင်သည်။ အခွင့်အရေးကောင်းများ ပေါ်လာမည်။ မြေယာဥ္စွာ ဝင်ကိန်းရှိသည်။ ငွေကြေးအခက်အခဲရှိသည်။ သားသမီး ဒုက္ခပေးတတ်၏။ အမွေကိစ္စ တောင်းဆိုလာလိမ့်မည်။ ဝန်ထမ်းများ အထက်လူကြီးများကို ငြိုငြင်တတ် သည်။ ပညာသင်များ နိုင်ငံရပ်ခြား ပညာသင်ခရီးရှိသည်။ ပညာရေးကောင်းပါသည်။ အချစ်ရေးတွင် မေတ္တာအပြိုင်ရှိ၏။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် အလှူအတန်းပေးရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးသုခ ခံစားရလိမ့်မည်။ ဘာသာတရား များများလုပ်လျှင် အဆိုးမှလွတ်မြောက်မည်။ ကြာသပတေးနေ့သားသမီးများ အကျိုးပေး၍ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သားသမီး များရှောင်ပါ။ **ယတြာ** - သံဃာတော်များအား မုန့်ဟင်းခါးဆွမ်း ကပ်လှူပေးလိုက်ပါ။